

Tuổi Học Trò - Những Năm Tháng Thật Đẹp

Contents

Tuổi Học Trò - Những Năm Tháng Thật Đẹp	2
1. Hồi Ức	3
2. Đánh Ghen	4
3. Nhớ Cái Con Lợn Gợi Tình ?	5
4. Đôi Lời Muốn Nói	6
5. Hèn Hò Là Như Thế Sao ?	7
6. Đảo Lộn	8
7. Hăm Dọa Cái Nồi	9
8. 20/11	12
9. Nhà Gái	13
10. Chợ Cồn	15
11. Bệnh	17
12. Đã Nhớ	18
13. Đi Học Lại	20
14. Văn Nghệ (Part 1)	22
15. Văn Nghệ (Part 2)	24
16. Văn Nghệ (Part 3)	24
17. Thi Cử	27
18. Pre Noel	28
19. Noel	30
20. Vài Lời	33
21. Bạn Gái Bất Đắc Dĩ	33
22. Lại Gặp	36
23. Dối Lòng Và First Kiss	37
24. Có Gấu. Lợi Hay Hại	39
25. Thích Thật Rồi	42
26. Lừa Dối	45
27. Thắc Mắc	47
28. Xin Lỗi	47
29. Gặp Gỡ	49
30. Yêu Quá Sớm	52
31. Đã Đến Lúc Để Nói ?	54
32. Sống Chung Một Nhà	56
33. Sắp Đến Năm Mới ?	59
34. Những Ngày Đầu Năm	61
35. Quay Lại Trường	64
36. Đi Sinh Nhật	67
37. Bất Tỉnh	69
38. Tin Tưởng	72
39. Party 8/1	75
40. Gương Mặt Thân Quen Tập Hai	79
41. Đón Giao Thừa	79

42. Đón Tết (Mừng 1)	83
43. Hội An Day One	86
44. Bà Chị Rắc Rối	88
45. Cạnh Tranh Thật Sao ?	93
46. Người “quen” Thuê Nhà	94
47. Bị Đánh	97
48. Chị ? Khó Hiểu	100
49. Vài Dòng	103
50. Valentine Buồn	103
51. Ta Cần Nhau	106
52. Quá Khứ	110
53. Summer	113
54. Vacation	116
55. Gương Mặt Thân Quen Tập Ba	119
56. Học Nghề	120
57. Ra Đi	121
58. Không Có Em	124
59. Live	126
60. Ngoài Lề	128
61. Happy Birthday	128
62. Diary, I Miss You	131
63. Vào Năm Học	132
64. Đáng Yêu Girl	134
65. Bức Thư	137
66. Câu Trả Lời	140
67. Hope	142
68. Gương Mặt Thân Quen Tập Bốn	145
69. Đi Suối (Part 1)	145
70. Đi Suối (Part 2)	148
71. Review 11/9/2015	150
72. Ask	152
73. Thông Báo	154
74. Đi Tìm...hà Nội	154
75. Đạo Bước.....và....	158
76. Xương Rỗng	161
77. Khẽ Chạm	163
78. Bỏ Rơi Em ? Không Đời Nào	165
79. Căn Lều Hạnh Phúc	167
80. Stop	169
81. Rãnh Rối	169
82. Ôm Anh Nào	170
83. Cáo Lỗi	172
84. Return	172
85. Hồi Châm	174
86. Chà ! Back Nào	174
87. Bỏ Nhưng Không Buồn	176
88. Kết Thúc Của Một Bắt Đầu	177

Tuổi Học Trò - Những Năm Tháng Thật Đẹp

Giới thiệu

Đôi lời muốn nói với các vozer em năm nay lên 11 đọc voz cũng tà tà tầm 4 tháng rồi thấy mấy thím

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuoi-hoc-tro-nhung-nam-thang-that-dep>

1. Hồi Ưc

Lúc mầm non thì em cũng như bao bạn trẻ khác được bố mẹ đưa đi mẫu giáo vào lớp nhẽo xem hoạt hình dài ngồi các thứ cho đến lúc năm lên 5 tuổi có con nhóc nào ấy người Hà Nội chuyển vào nhìn trắng trẻo dễ thương như mấy em AK47 gì của Nhật Bản ý. Thế rồi cũng bắt chuyện cho kẹo cho đĩa hoạt hình các thứ rồi em với nó thân luôn. Thời đó thì có tí teo biết vẽ thì đầu tuần nào cũng qua nhà nhỏ ngủ rồi còn tắm chung nữa (mấy thím đừng kêu em tả lại nhẽ vì lúc đó đứa nào cũng như nhau thôi khác mỗi cái ở dưới :)). Sau này lúc em vào lớp 1 thì nhỏ chuyển ra Hà Nội em cũng buồn lắm nhỏ tặng em cái mặt dây chuyền có hình em bả :

_Nhớ tui ông cứ nhìn vào là hết nhớ

Rồi cũng ôm nhau khóc lóc các kiểu sau này cũng chả biết vứt cái dây chuyền đó ở đâu (cũng vì nó mà bao rắc rối xảy ra). Thế đấy tí tuổi đầu có biết cái hơi gái nó như thế nào :)) cơ mà trong sáng lắm các thím nhẽ.

Vào cấp 1 em không phải loại học “giót” mà chỉ tại em nhát học thôi nhà em cũng thuộc kiểu có điều kiện em lại là con một nên cũng cưng lắm xin cái gì cho cái nấy. Hồi ấy trong căn tin bán cả đồng mấy cái hình dùng để đập ấy cũng máu lửa trẻ trâu các kiểu bảo bố mua cho bằng được phải nói là 2 cái bao ni lông cỡ bự mang vào lớp thằng nào cũng nhìn em kiểu ” ù má dân chơi” còn bọn con gái ” ù má đại gia” :)) đùa thôi lũ con gái chúng nó có quan tâm méo đâu ngây thơ lắm. Thế là lập hội đi quanh khối rủ solo còn lên rủ bọn lớp 5 nữa kia (lúc đó em học lớp 3) rủ bọn lớp 5 thì chúng em thua cay cú lắm vì chúng nó đập cái kiểu xéo xéo gì ấy thế là cay khóc lóc các kiểu về kêu hội... Nhưng thật ra là kêu ông già lên :)) kết quả được xưng tên trong giờ chào có hồi đó biết méo gì nghe tên đc kêu to đứng lên cười cười như thằng dở :)) quả đó da mặt dầy vãi ra sau này cũng mỏng lại. Lên 4 5 thì có cái hoạt hình vẽ thì mà Ben Mười ấy cả lũ đi vẽ cái khỉ gió gì lên tay rồi giờ cao hô to lấy tai kia ấy vào cái đồng hồ. Éo hiểu sao lúc đó bọn con gái lại thích mới ghê thế cũng đủ đồn kêu bố mua cái giống trong phim luôn về đeo. Hôm sau lên trường đúng kiểu siêu anh hùng luôn gái trai gay lọ các kiểu nhìn em như người ngoài hành tinh (cơ mà đúng mà :))) vào lớp gái vây quanh hỏi :

_ Ê ông biến hình tui coi đi

_Ê biến thành thằng lửa lửa đốt trường chơi mày (đùa thôi :)))

Được gái vây quanh thằng nào mà ko phởn lũ con trai thấy thế gato có thằng vào phán :

_Của mày không biến được thì là đồ giả thằng mạo danh

_Lừa đảo, mắc dịch

Em cay cú vào ăn thua đủ luôn mình em cân cả thế giới (Sợ bỏ xú ra đi đc :))) thế là cả đồng thằng lao vào em thế éo nào nỗ chẳng động vào em cứ nhắm cái tay trái mà đánh (tay cái đồng hồ) thế là nó bể miếng

kính cửa tay em phát rách đường dài 6,9cm đưa vào viện bác sĩ bảo xem tí phải cửa tay. Bố mẹ nghe xong mặt tái mét cơ mà cũng không đánh chỉ mắng thôi (con một cũng có cái lợi) từ đó về sau em không có cái khái niệm “đồ chơi” trong đầu luôn. Đến lúc em đi học lại tên lại được hô to trong giờ chào cờ, cũng đứng lên cười, giờ tay chào như tổng thống, lại ngu tập 2 (thời đó ế biết đánh vần từ gì là gì :)) bảo sao) em cũng chỉ nhớ mấy năm cấp 1 nó thể chả có yêu đường gì chủ yếu lấy le thôi :)) à 5 năm cấp 1 thì em học sinh Trâu Bò hết :)) cơ mà nghĩ lại cũng còn may chán còn có đứa ở lại lớp kia. À em ở Đà Nẵng nhé các thím

2. Đánh Ghen

Lên cấp 2 thì em cũng lo học hơn cũng có để ý các bạn xinh gái đấy cơ mà ko đến mức yêu chắc tại lúc đấy nhỏ nhắn ngây thơ chưa dậy thì nên vui chơi giải trí lành mạnh lắm. Năm 6 7 lũ con trai lớp em chơi CF rồi fifa các kiểu nhưng em chả ghiền ở nhà toàn chơi PS 2 với PS 3 nên lên lớp chả có cái vẹo gì để chém với chúng nó cả nên tự kỉ có 1 mình (em ngồi một mình nhé) nên siêng học rõ ra luôn. Trong mắt lũ đồng dâm cấp 2 thì em chỉ là thằng thư sinh da như con gái đeo kính như cái ass chai nhà giàu chảnh chọe các kiểu còn dề điếu. Cho đến 1 hôm năm lớp 8 lớp em đang học thể dục vừa mới ra thì có lũ lớp 9 nào đấy chặn lại hô lớn :

_Thằng nào là thằng T bước ra đây ảnh bào

Địt lúc đó đang mặc nửa tí xón ra quần luôn 2 năm học ở cái trường này có quen biết ai méo đâu lại chả gây ba cái scandal đứng lên cười giữa giờ chào cờ như cấp 1 thôi thì cứ ra nói chuyện xem thể nào lúc trước có học tí võ chắc ế chết đâu :

_Dạ em tên T đây anh

_Á nhìn mặt thư sinh thể mà cũng hóp hồn đc gái nhỉ. Đậu phộng mày có biết mày vừa làm cái con mẹ gì ko ?

Địt lần 2 ! méo hiểu nó ằng gì luôn hóp hồn gái cái con lợn gợi tình ? mà em làm gì mẹ nó nữa ? đơ toàn tập lúc đấy có mấy “bạn trẻ” lớp 6 hiểu kỳ chạy ra hóng đồng thể này thì thể nào anh thái giám kiêm giám thị cũng phi tới thôi rắng câu giờ chứ giờ 36 kẹ chạy thì có mà phọt shit à :

_Ồ anh nói (con mẹ) gì vậy em chả hiểu gì sất ?

_Láo hử mày ! ĐM trong điện thoại con ghê tao toàn hình mày lúc đạp xe đi học với lúc ở căn tin mày nghĩ m đủ tư cách để nó lưu hình trong điện thoại à

Nghe xong thì một cảm giác rất chi là THỐN THỐN THỐN lớp 9 mà ăn nói như trẻ trâu ấy kiểu như trong điện thoại ghê nó hình nó ít lắm hay sao ấy :)) cơ mà em cũng ngạc nhiên lắm méo biết mình bị chụp lên từ lúc nào luôn. Em đơ mấy giây nó thấy thể sẵn vào đạp em một đạp :

_ĐM giám quyền rũ ghê ông hử con cờ hó

Không những trẻ trâu mà còn đàn bà :)) ai đời đàn ông đi... đánh ghen cơ chứ. Một lúc sau thì cả hội nó nhảy vào đá em tới bờ may sức em cũng bền với dùng tay che cái mặt tiền nên chỉ bấm tím. Đang phê ý quên đang tê thì anh thái giám cũng phi vào cuộc... đánh ghen :)). Tóm đầu cả lũ lên phòng hội đồng được cái ông này siêng pha trà cứ có ai tới pha cho tách trà rồi mới nói chuyện em tường thuật lại mọi chuyện kiểu như em là nạn nhân nhưng vẫn phải viết kiểm điểm rồi kêu nhị vị lên thấy phát mệt. Xui thật 2 năm có làm cái gì đâu tu tâm dưỡng tính thể nào lại dính cái vụ đánh ghen nhắm nhĩ hên lúc đó chưa thím nào xài ai phôn ai phịch chứ không báo lại giạt tít con trai đánh ghen thì có mà thốn. Về nhà bố mẹ cũng chả quan tâm mấy vì lâu nay tu rồi lâu lâu có 1 vụ cho vui nhà vui cửa :))

Sáng hôm sau tên được cái loa trường bô bô cái tên đến mà nhục mặt, vào lớp thì có mấy đứa cũng hỏi thăm em có làm sao ko :

_Thằng này bị 5 đứa nó chơi cùng lúc mà ế bị dị nặng trâu vãi đái

_Lâu nay im im ai ngờ cũng cao thủ nhể

_Sống ẩn dật hả mày

Mặt ghệt ra kiểu như chúng nó đang nói ngôn ngữ khác ấy vào tra hỏi thế nào thì mới biết thằng đánh... ghen là chùm chéo gì đó ở khối 9 được cái nhà giàu lắm tiền nhiều tật ối thằng khối 9 vài xì thế là chúng nó tôn lên làm Tề Thiên :) con nhỏ chụp hình em thực ra méo phải ghê nó chỉ là CDSHT hay nghe phong phanh con đấy học lớp 8 (đệt = tuổi) cũng thuộc kiểu gái nóng (hot girl ấy mấy thím) xinh xắn đáng yêu 3 vòng chuẩn Lê Duẩn học lớp cách mình 2 phòng. Em lâu nay ở ẩn có mỗi cái máy PS2 3 là người bạn thân kiêm người yêu bầu bạn qua ngày chứ có biết cái vẹo gì đâu lại chả xài facebook nên mù âm độ.

Tan học đang dắt con Martin ra thì thấy có em nào da trắng bóc hơn cả em mặt tròn tóc mái lưa thưa mũi không cao lắm nhưng hợp với khuôn mặt môi trái tim mắt thì chả biết miêu tả thế nào thôi bảo mắt người cho nó nhanh. Cơ mà nhìn con này quen vãi chương ra luôn ý cứ như là xem phim heo nhìn mặt con diễn viên sao thấy quen quen, đều mẹ thế ko lẽ... đơ 1 chập thì con kia cuối mặt bảo :

_Bạn bạn... bạn có sao ko ? (má hồng nhìn chỉ muốn cắn :>)

_Hả ? Ở mình không sao cơ mà bạn là ai thế ?

_...À ừm mình là cái người làm bạn bị đánh đấy.

_À con nhỏ chụp lên, thế tìm mình có việc gì ko ?

_Mình mời bạn đi ăn để xin lỗi thôi hihi

Đều mịa éo biết em có phải đàn ông hay không hết bị đánh ghen rồi đến gái đến đưa tình nhục mặt vãi.

_Ừ mình cũng rãnh không có đi học thêm ném thế mấy giờ ?

_hihi 4h nhè đợi bạn ở Big C

_được rồi cơ mà bạn tên gì thế nhỉ ?

_À mình tên Hằng rất vui được làm quen với bạn Thăng hihi

_Ồ thôi về nể quá

Nghe tên thấy quen quen cơ mà éo quan tâm đang mắc bật chế độ “nặng nùng boy” chuẩn lệ mắc công nó phọt ra thì ê mặt. Chả biết chiều có biến chi ko đây haizzz

P/S:Em ngủ cái các thím chiều rãnh em up mấy chap liền luôn. Em làm truyện này để cho gấu đọc để biết cuộc đời học sinh em nó như thế nào thôi nên bác thím nào hứng thú thì có thể đọc giải trí còn không thích thì gạch đá em xin nhận hết thế nhé. From f17 with love

~

3. Nhớ Cái Con Lợn Gọi Tình ?

Đạp về nhà thì làm gói mì imacho aka omachi với 2 cái trứng thêm ít hành phi tấp xong phi lên phòng với mấy em PS bầu bạn. Đang cầm Pain phang Kakashi thì nghe có tiếng chuông đậu đang hằng , quái giờ này bố mẹ còn ở đi làm mà (bố mẹ em làm ngân hàng nhè) ko lẽ trộm. Lúc đó em cũng ngây ngô cầm gậy bóng chày đi ra như đúng rồi đến nơi thì thấy bóng con gái đứng trước cổng thì thấy càng lạ. Không lẽ lợn đi gọi tình :) ra mở cổng thì mới nhận ra là con nhỏ Hằng :

_Tờ hơi sao biết nhà mình thế ?

_Hơi gì ? tui đi theo nên biết

_Cái vụ chụp lên đã không nói giờ còn đi rình hả ? Định làm gì tui

_Bộ không nhớ gì hết hả ?

_Nhớ vẹo gì ?

Đứng nói chập mới thấy nóng kinh khủng luôn, mùa này giờ đứng giữa trưa nắng như 2 đứa điên. Liên bảo em nó vào nhà (đừng nghĩ bậy nha mấy thím) đi rót cho nhỏ cốc nước cơ mà quái nó bảo nhớ là nhớ cái gì nhỉ ? (chuyện mẫu giáo lúc đấy em có nhớ cái gì đâu lúc đấy trong đầu toàn mấy em vêu bự như hinata thôi :)) cái dây chuyền cũng vứt đâu rồi chẳng thấy) miên mang thể nào rót tràn mẹ ra quần mà ẻo biết thể là cứ chạy thẳng ra. Vừa ra thấy em nó cười cười với cảm thấy ướt ướt là nghi rồi, nhìn xuống... DỊ vãi nỗi ra luôn cứ như muốn đập đầu chết cha cho rồi. Thế là em chạy tót lên phòng thay cái quần, hên cái sịp ko ướt lắm vẫn còn mặc được. Ra phòng khách vẫn thấy nó ngồi cười, quê quá đánh trống lảng :

_Lúc này bảo tui nhớ cái gì vậy ?

_Nếu tìm ra thì ông sẽ nhớ lại thôi.

Em méo hiểu cái mô tê gì sắt cơ mà kệ mệt não

_Ờ mà làm gì qua sớm thế, mới có 3h à

_Ở nhà chán qua chơi thôi, mà sao ông ở nhà có mình vậy ?

_Bố mẹ đi làm aka con một chăm hết

_Biết rồi hihi

Địt này giờ im im cười phát xem ướt thêm cái quần, đúng là con gái chỉ được cái mã

~~_Bộ trưa không ngủ hả

_Ờ thì.. mọi hôm có ngủ nhưng mấy tháng nay từ lúc vô học cảm thấy sao sao á

Đều mẹ không lẽ nó đến tháng rồi qua nhà mình ăn vạ cơ mà cũng ko đúng đến thì đi mua mấy cái gì cánh cánh hút máu chứ mà thôi vòng vo một vồn vào thẳng luôn :

_Sao lại chụp hình tui vậy ?

_À.. ừ thì.. tại tui thích thôi

_Hả thích ? thích cái nỗi gì ?

_Thôi chuyện con gái không biết đâu 4h rồi kìa đi ăn đi đói quá.

Đậu luyên thuyên mãi 4h cơm mẹ nấu rồi, chiếc Martin của em nó ko có yên thế là đành vào kho kiếm lại con Phượng Hoàng thần thánh :)) thế mà nhỡ cũng chịu lên tội đèo. Đậu phóng đi trên đường gặp toàn ánh mắt như kiểu “Đù má đi PH mà chở con nhỡ xinh vl ” cái kiểu. Ai bảo chở gái xinh sướng chứ riêng em thì sướng bỏ mẹ :))

4. Đôi Lời Muốn Nói

Em chỉ mới tập tành viết truyện thôi em học khối A nên viết Văn rõ óc chó luôn cũng may nhờ có gấu kèm cặp nên mới khá và nhờ có gấu động viên nên em mới viết truyện. Hiện tại thì em nhớ cái gì sẽ cố gắng rì viú lại cho các thím tất nhiên phải thêm tí Knor vào rồi :)) truyện mới viết trên f17 nên có vẻ ít view nhưng em sẽ cố gắng và xin hứa là sẽ ko Drop truyện. Chào than ái và quyết thắng... Em đi ỉa phát tối nếu ko có tiết mục nhún nhảy các kiểu em sẽ viết bấm phim tiếp cho các thím From f17 with love

~

5. Hèn Hò Là Như Thế Sao ?

Chở nhỏ vi vu trên chiếc Phụng Hoàng thần thánh qua bao cây đèn xanh đỏ cùng bao con “ông vàng” thì cũng đến Big C :) đùa thôi qua có cái ngã tư. Trong cái hầm gửi xe vừa nóng vừa hôi mùi cống nữa làm em tí nôn hết đồng mì ăn lúc trưa. Chúng em quyết định đến quầy KFC ăn. Trong lúc đang chọn món thì có 2 anh thanh niên mạnh động đi vào thấy em và ẻm thế là bắt đầu... chém :

_Đù nhõ xinh vc mà, cơ mà có chủ mịa rồi

_Chủ chỗ gì, ôsin em nó đó m ơi

Xong 2 thằng phá ra cười mới vãi, quả đó em nhìn éo chấp loại rẻ rách, 1 lúc sau thấy em nó cười luôn. Địt cười bố, bố cho ăn bơ no luôn nghe con cờ hó. Gọi món xong chúng em kiểm cái bàn gần cửa sổ thì cũng phải 5 6 thanh niên đến ngồi quanh đấy rồi, cả buổi ăn em éo nói 1 lời luôn :

_Ê sao im re vậy

_Giận hả ? há ra tui đút cho nè

Đậu lúc đó trong lòng sướng chết mịa cơ mà lỡ bật chế độ “nạnh nùng boi” rồi, thôi ai bảo cười bố, bố méo phải ôsin của m. Ít ra cũng được bữa ăn éo mất tiền. Ăn xong em cũng chán cái trò dỗi như đàn bà thế nên cũng mở mồm :

_Giờ đi đâu ?

Nhõ thấy em mở mồm mừng ra mặt cười híp cả mắt, ếu mẹ phải nói mấy thanh niên trong bán kính 10m đều đổ cái rầm trc nụ cười của ẻm, em ngửi thấy sắc mùi hấp diêm rồi nên kéo tay nhỏ vào thang máy lên tầng 4 luôn. Bố mẹ sinh nó ra để đi giết trai hả, em đứng gần tim xém rớt ra ngoài. Đặt chân lên tầng 4 cũng chả ngoại lệ ở đây thì cái lũ băng tuổi em lên đây chơi bắn cả bắn súng các kiểu nhiều lắm. Thấy ẻm là như muốn ăn tươi nuốt chín ấy, thế nên em té đi mua nhanh cặp vé với bắp các thứ kéo nhỏ vào rạp nhanh luôn. Em chọn phim an na beo na biếc gì ấy, phim ma nên chắc toàn cặp đôi ngồi xem cho đỡ phiền. Cơ mà đời nó méo như mơ, ngồi cạnh em là 1 con vẹo mấy thím à. Đến cảnh ma hiện ra các kiểu nó hú hét ôm em chăm chap lại còn nhèo nữa mới về lợ :)). Đậu xanh, hết phim em vứt cái áo khoác luôn, đã thế lúc ra còn bị con vẹo nó bóp vào ass nữa chứ, Mười ba năm giữ trinh trắng đi toi bởi 1 con vẹo.

Lúc này cũng khoảng tháng 10 rồi gió lạnh nó ủa về teo hết cả bộ hàng, vừa đạp vừa run đến mà thốn, Lúc đấy cứ tưởng nhõ ngồi sau vòng tay lên ôm các kiểu cho nó ấm người ai dè nó cầm đá trong ly coca uống dở quăng vào con bực giê bên đường làm em đạp muốn loài hết ra ngoài luôn . Kiểu này cũng hết lạnh đấy cơ mà hơi thốn, nhà nhõ cách nhà em 1 dãy phố cũng gần nhà. lúc tạm biệt thì chả có gì đặc sắc cả. Về nhà mệt quá nhưng cũng phải lết thân vào bồn, nước ấm xả vào để chịu hần ra lúc đấy em mới suy nghĩ bỗng nhiên dừng ở đâu ra con bạn, rồi còn chụp lén, rình đi theo nữa đến tận nhà nữa... đang miên man thì có điện thoại lật đật mang đồ chạy xuống nghe :

_Đó biết ai đấy

_Tiên sư bố đang tắm, ai gọi đấy rách việc vãi ra.

_Xí Hăng nè, làm thấy ghê

_Ở ở đâu có sdt nhà tui hay vậy, đã nói đâu

_Ờ thì tui tự tìm hiểu, nhiều chuyện, mà đang làm gì vậy

_Xạo, khai đi bà chụp lén theo dõi rồi còn có sdt nhà tui nữa, tính làm gì ?

_Lúc nào đó ông nhớ lại thì sẽ biết... cũng lâu rồi chắc ko còn giữ

_Nhảm tốt đó, thôi cúp đây

_Ê khoan hát tui nghe đi

_Hả ? cũng được hát trc đi đây hát sau

_Hát nhé, cảm nặng lời đấy ko tui giận

_Nhanh đi má

Nhỏ hát bài Chuyện của Thùy Chi giọng trong vắt mà hơi yếu, nói chung đủ để làm em buồn ngủ

_Rồi ông hát nhanh đi

_Ồ ội chút

Em ra lấy cái lap để gần vào mở bài Forever And One của Lệ Rơi :)) tầm 3p thì chắc phê rồi nên em cúp đi ngủ luôn.

P/s: Có gì góp ý nhé em xin nhận gạch, phải lục mãi mới tìm được quyển nhật ký mà rì viú cho các thím :))

6. Đảo Lộn

Sáng hôm sau 5h dậy, bình thường 6h mới dậy lặn, cơ bản là hôm qua mắc đi với nhờ Hằng rồi nên em phải dậy sớm làm bài, kể ra cũng siêng. Từ ngày bố mẹ đi công tác liên miên tháng gửi về vài củ tiêu xài thì ý thức hẳn ra, nói ko quá thì em trưởng thành trước tuổi ấy chứ, chả bù cho ngày xưa đập hình, Ben Mười, tóc vẩy, đánh lộn... ôi cái thời cấp 1 oai hùng nay còn đâu :))) bây giờ toàn có cơ có địa hết rồi hú phất là bay vào nó choảng nhau thôi Vệ sinh cá nhân xong em tót vào bàn tu luôn hôm nay thứ 7, toàn môn xoàn nên 30p là xong, định mở PS3 lên luyện Naruto rồi cơ mà méo hiểu sao lại thích đi học sớm, thử cảm giác mới, nhà em nó ở gần cái công viên đi vài bước là tới, vừa đi vừa nghe Chuyện của Thùy Chi, chắc nhắc mới nhớ tối qua cho nhỏ quả Lệ Rơi thấy mà thương :)) chả hiểu sao nghe nhỏ hát Chuyện cái đêm ra nghiện luôn rảnh là nghe. Định ra công viên hít thở không khí tí mà đều mịa toàn shit của mấy con chó. móa biết thể ở nhà với anh Pain cho lành, mà lỡ đi rồi thôi kiểm gì bỏ bụng luôn. Lết ra quán bún quen thuộc kêu nạm chả mà tấp thôi. Đang ăn thì có lũ chơi chơi nào trường em đi vào, tội nhận ra nhờ cái phù hiệu với lũ này cũng học lớp bên cạnh :

_Ê tao nhờ chúng m đến đâu rồi, việc xin info em Hằng bên chuyên Hóa ấy

_Con đây kín lắm m ơi, mới ở Hà Nội chuyển ra đâu có bạn bè gì đâu

_Hôm qua thấy về với thằng nào đấy mà

Đều mẹ nghe xong câu đó tí nữa sặc bún, em đành quay lưng lại húp nhanh rồi té lẹ luôn chứ ở lại là môm với lũ chúng nó, Trên đường đi bộ về nhà cũng suy nghĩ, nhờ người Bắc hèn gì giọng dễ thương với hát hay vài nốt, nhờ xinh thế nên lũ đực rửa nó ghiền là phải. Em thì cũng thích gái xinh cơ mà để ngắm thôi yêu có mà móm (cơ mà bây giờ gấu vắn xinh đáo để hê hê) Về đến cửa nhà thì thấy bóng ai lấp ló, thì ra là nhờ, định rón rén chạy đến hú phất ai dè đâu gần đến nó quay lại hú cho phất xem phọt luôn, Mịa nhúc mặt vài ra ý

~~_Haha tính hù chị à cưng

_Cưng cưng cái beep làm gì đứng trước nhà tui

_Chờ đi học chứ gì, gồm đi ăn sáng không rủ

_Bà là gì mà tui phải rủ

Đều tự thấy lúc này mình cứng kinh khủng luôn, nhờ kia đơ một hồi rồi cũng bảo em lấy xe

_Ồ vì sao phải chờ bà đi học

_Im lặng

Nói xong nó vào tay ôm eo luôn, đầu quả đó thì biết đập thôi chứ mần ăn được gì nữa, nghĩ lại nhục mặt vl ra, lúc đầu thì mặt phớn kiêu “có gái xinh ngồi sau anh nè mấy đứa” đi ngang qua quán bún tí nữa tông vào cột điện, mắt lũ chúng nó như tia lửa điện ấy, nhắm vào em mà bắn chiu chiu, thôi dọt lẹ kéo võ mồm như chơi. Đứng gần trường em bào nhờ xuống đi, thì nhờ méo chịu bảo chở vào luôn, bà mịa nó muốn bỏ bị con trai cả trường hấp diêm hả cưng, nhưng mà éo le vài ra nhờ ôm chặt hơn nữa. Thôi móm rồi, kiểu này tốn khối tiền trùng tu lại cái mã đây. Chở vào thì cứ như kiểu cô dâu 8 tuổi ấy :)) slow motion mặt thằng nào thằng này lộ rõ vẻ cay cú, ngạc nhiên các kiểu con đà điểu cơ mà tếu lắm, từ móm há to mồm

rồi nghiêng rằng ken két. Slow thì Slow chứ Stun thì cũng móm nên em té nhanh lắm cứ như Yi bật R lên đi vét ấy :)). Vừa đặt ass vào lớp thì lũ chúng nó nháo nháo lên :

_Á Đù lâu ni tưởng Bao Thăng Thiên khờ lắm chứ, giả điên khiên đồ mỹ hả mày. Giọng thằng Phương ngồi trước mặt tôi kiêm tổ trưởng luôn

_Giờ mi, kiểu ni phải học hỏi anh Thăng đây dài dài tưởng ngu ngơ mà vét đc em Hằng thơm vờ lờ. Nghĩa thằng lớp phó học tập ngồi cạnh thằng Phương bắt đầu ăng

Trong lớp tuy chả có bạn bè thân thiết nhưng em cũng có bạn xã giao điển hình là 2 thằng trưởng FA hội cái lớp 8/1 này (sau này cũng là bạn thân em)

_Bọn m nhắm gì thế mới sáng nhé, tin tí 15p Lý móm ko ?

_Đm mày có ghê thì tui tao mừng, làm gì xoắn. Nghĩa cay cú

_Ghê cái đít, nó bám theo tao đấy chứ, mịa thấy tao giống lũ oppo oppe gì của chúng nó nên hâm mộ ấy mà. :)) tự sướng tí

_Mày lên đầu tao mày phọt lun đi thằng hâm, CDSHT hả cu. Chứ éo phải m tán nó à. Phương sửa :))

_Tán đéo, tao mới quen chưa đc 42 giờ đồng hồ thì tán bằng niềm tin hy vọng à, đã bảo là nó bám tao.

_Haha thế thì móm nghe cu, bọn 8/8 nó ghiền em Hằng lắm, Nghĩa tí ra mua lóc rồng đỏ ngồi xem phim máy

_Triển ngay và luôn hô hô

Em mệt nằm gục xuống bàn luôn. mịa từ ngày quen nhõ toàn bị dính vào ba cái vụ tạp nham gì đâu. Mấy vết bầm lúc trước vẫn còn thõn giờ bị tần thêm nữa chả biết còn vớt vát được gì không, Ngồi 3 tiết đầu chả tập trung được gì, cũng may có ôn bài trước nên tiết 3 kiểm tra 15p Lý cũng ổn, 2 thằng bàn trên thì ồm luôn ai bảo nãy cứng với bố. Giờ ra chơi thì buồn ngủ vồn, định làm phát thì có tiếng Nghĩa :

_Thăng ơi người đẹp gặp này.

Bố khỉ cái thằng mất nét, chạy ra xem thì là nhõ với con nào ấy chắc bạn :

_Xuống căn tin không bạn tui bao nước nè.

_Méo khát

_Đi đi mà. Kéo tay em mới ghê

Thôi đành đi theo phó mặc cho số phận vậy

P/S; Em cũng chả quan trọng lượng view mấy vì lúc viết truyện em thấy vui lắm phần có gấu luôn bên cạnh phần nhớ lại những kỷ niệm xưa. Gạch đá em xin nhận tất.

7. Hăm Dọa Cái Nồi

Trên đường xuống căn tin thì em có gặp lại cái hội ở quán bún bò lúc sáng. Đảm bảo với các thím nếu có chai dầu trên tay là lũ chúng nó bay vào hấp em ngay và luôn, nhưng chắc tại em đi với Hằng nên chúng nó không manh động lắm. Vào căn tin thì đông như cái hội, đã thế còn gặp thêm mấy mẹ lấy le với trai đứng ổng ẻo như cave, cơ mà lúc ấy em với Hằng cũng bạn của nhõ đi vào (bạn nhõ thì cũng dễ thương nhưng mà sao bằng nhỏ được), dùng một phát nguyên lũ đực rựa trong căn tin nhốn nháo cả lên, mấy đứa đứng uống éo thấy lũ trai éo quan tâm đến mình nữa nên tức lắm, còn dậm chân các kiểu. Em biết thế nào đi cạnh nhỏ cũng móm, thế nên em đi cách khoảng 5m cho nó an toàn. Thế éo nào vào rồi còn nghe chúng nó xì xầm :

_Ma mới hả chúng mày ?

Đều mẹ học đây 2 năm trời rồi, chắc toàn ngồi thù lù trong lớp với ít tham gia hoạt động nên nó mới thế.

_Thằng hôm bị hội anh Bảo đánh đấy

_À thằng mà nhỏ Hằng chụp lên ấy

_Á đm thằng này sướng thế, được ẻm để ý

_Đù má khi sáng còn chờ đi học chung mà

Giờ mới biết thằng phò đánh em tên Bảo. Em thì lúc đó đang buồn ngủ bỏ mọe nên cũng méo quan tâm lắm, 2 ẻm đi mua nước xong rồi chon cái bàn gần cây Phượng ngồi, lúc đầu định bơ rồi tại dân tình nó tập trung xuống căn tin mất rồi thêm cơn buồn ngủ nữa, định kiểm cái bàn trống mà khô thì ẻm kêu :

_Thằng ơi, đây nè hihi

Đểu mẹ nó kêu xong còn vẩy tay cười híp mắt, nhe răng mới ghê. Xong, mấy thanh niên trong căn tin đồng loạt ngã rụp như cờ Domino luôn, kiểu này không qua ngồi cũng hơi phí cơ mà ngồi vào thì móm với lũ thằng Bảo à, cộng thêm cả n cái vệ tinh theo đuổi nhỏ nữa.

_Thôi buồn ngủ quá, lên lớp trước đây

_Không được, mua nước với bắp rồi ngồi tí rồi lên, còn 10p nữa lận

_5p thôi

_Hihi ngồi đi

Quả thật từ hồi quen ẻm em toàn là người ra giá đời nhỏ xuống nước, chả biết mình có phải đàn bà không nhỉ. Đệt, thôi đẹp, mình chuẩn mem mà lại trắng trẻo đẹp trai em nó mới thích chứ :)) (các bác cho em ATSM tí). Vừa ngồi xuống mở gói bắp ra, chưa kịp bỏ vào mồm đã nghe chân thằng nào đập cái RẦM vào bàn, ngược lên, ôi thôi lại thằng cha Bảo, móa éo biết vụ gì nữa (trường em lúc trước cũng to lắm nên 4 khối học chung hết, buổi chiều là dành cho các lớp học thể dục với lớp chuyên, phụ đạo các kiểu học thôi) :

_Bị đập chưa chừa à cu, phẫn ra cho tao ngồi.

_Đã bảo anh đừng có bám theo tôi nữa mà, chỉ là cái thẻ thư viện thôi đừng có mà hiểu lầm.

Quả đó thì em éo hiểu chúng nó luyện thuyết cái gì nên cứ ăn uống trước cái đã tính sau

_Chứ không phải em thích anh nên mới rủ anh đi chơi sao

_Tôi rủ chỉ để cảm ơn thôi, không ngờ anh là một người xấu xa đến thế.

Nó quê quá liền chuyển qua em mới rách việc chứ, đểu mẹ đang ăn ngon thì nó phàn :

_Cái đm bảo cút mà !

Xong nó cho em 1 quả vào bụng, đậu xanh đang nóc chai 7 up nó thộn cho 1 quả em ọe hết ra luôn, tất nhiên nó là cái bô cho em ọe vào :))

_Địt mẹ giỡn chó, chó lờn mặt hả mày, chúng mày đập chết con mẹ nó cho tao.

5 6 thằng bày vào em, quả đó bình tình em vớ hai chai sting của 2 nhỏ đổ vào chúng nó xong vớ lấy cái chổi vừa lui vừa thủ.

_Đậu xanh tao éo muốn gây sự, lui cho bố về lớp

Đã bị hội đồng còn to mồm, chúng nó bay vào em luôn. Em cầm cây chổi hơ qua hơ lại để chúng nó lui, thế éo nào có thằng chụp được rồi kéo phát ném đi luôn. Địt quả này móm chắc luôn, thế là cả lũ xấn lại mỗi đứa 1 chỗ, thằng tay phải, thằng tay trái, giữ em lại. Thằng Bảo tiến lại :

_Khôn hồn thì cút khỏi em Hằng đi thằng chó, không là méo xong với bố đầu con.

Liếc ra thì éo thấy em Hằng với nhõ bạn nó đâu, má, cái lúc sắp móm thì nó tót đi đâu mẹ rồi, đấng vl. Thằng Bảo thộn em một phát vào bụng, xong nắm đầu em :

_Bỏ đi nghe mậy

Nói xong nó vút em đấy luôn, lủ đệ nó mỗi thằng đập em một đập xong đi luôn. Giờ nhìn quanh căn tin đóo thấy ma nào luôn, chắc thấy thằng Bảo xuống té hết mẹ rồi. Chắc ề ảm thế này sao mà lết vào lớp đây. Vừa đứng được dậy thì thấy bóng em Hằng với nhỏ bạn nó chạy lại cùng với mấy thằng đực rửa lớp em :

_Hic.. ông có sao ko... xin lỗi...

Nói xong nó khóc ngon lành luôn, khóc cái cờ cờ :

_ĐCM lủ đánh mày đâu rồi. Phương hổ báo

_Đậu má, nó mà còn tao tai từng thằng. Nghĩa Bẹt sửa diên

_Thôi nín hết đi, được cái mồm, mà sao biết bố bị đánh

_Em Hằng chạy lại lớp báo nè, định báo giám thị rồi mà thôi rách việc lắm, mắc công cái loa nó hô tên mày lên. Thằng Huy kiêm lớp trưởng lớp em.

_Ồ, thôi đỡ tao vào lớp xem, Lan(tên bạn nhỏ) đưa Hằng về lớp đi, khóc lóc được gì, rách việc.

Trên đường về lớp :

_Đù má bị chúng nó tằn thế mà vẫn đứng lên được, cứng giữ mày. Phương sửa

_Ăn mấy thộn mà còn chì giữ, chắc có học võ chứ gì. Huy “Trưởng”

_Nhìn kĩ nó tuy hơi trắng tí mà cũng có tí cơ đấy chứ, 2 năm ròng tao còn tưởng mày bị gay kia. hahaha.

Địt thằng Nghĩa Bẹt sửa xong 3 thằng quay qua cười như đứng rồi :

_Đm ằng đủ chưa

Vào lớp thì chắc đứa nào cũng biết chuyện hết, nên lúc vào cũng bu bám lại mà hóng hót :

_Ê có gì hot không chúng mày

_Kể bố nghe

_Đù mà lớp bữa ni có Hot Boy rồi chúng mày ơi

Em ề quá tốt về bàn ngủ luôn, để cho Nghĩa đứng sửa. Hai tiết cuối là tiết Anh của bà chủ nhiệm với tiết sinh hoạt lớp, tiết anh thì còn tập trung được tí mà viết từ vựng các thứ, sang tiết sinh hoạt em ngủ phì phò luôn, đánh trống ra về cũng ềo biết, 2 thằng cờ hó ngồi trên cũng ềo báo, thế là nằm ngủ luôn. Đang ngủ thì thấy nó nhột nhột, cảm giác như có ruồi nó vo ve ở trước trán ấy. Mở mắt ra thì thấy em Hằng :

_Ồ sao bà ở đây ? Máy giờ rồi ?

_À ừm... thì 12h rồi, không thấy ông xuống lấy xe nên lên xem thử, thấy ông ngủ nên ngồi luôn.

_Sặc, gốc thế, sao không kêu tui dậy.

_Thôi, sợ làm phiền ông.

Toan đứng lên đi về thì nhỏ kéo tay lại :

_Giận hả ?

_Giận gì đâu ? Đang mệt

_Tui với thằng Bảo đóo chả có gì hết, tại nó lượn được thẻ thư viện đem trả nên mới rủ đi chơi để cảm ơn thôi, ai ngờ nó thích tui đâu.

Nghĩ lại con này cũng dễ dãi, cứ có gì cần cảm ơn thì lại rủ đi chơi, có ngày nó cho thuốc mang vào Motel.

_Ồ thôi về đi, nắng quá

Trên đường về thì chả có gì đặc sắc, chỗ nhỏ về xong em tốt về nhà luôn. Cũng may bố mẹ đi công tác, chứ thấy mấy cái bầm này thì rách việc lắm. Hôm nay ngán mì rồi, lấy cơm nguội chiên lên vớt trứng thêm tí hành ăn với thịt hộp cho khỏe, chứ chế biến này nọ rách việc lắm.

Mấy hôm nay bỏ quên anh Pain tự nhiên thấy nhớ về lò, lên em chiến tới chiều xong nằm ngủ luôn, vẫn bài Chuyện của Thùy Chi mà nghe thôi cho dễ ngủ.

8. 20/11

Cuộc sống của em nó vẫn thế thôi ăn ngủ học chơi ỉa đái bình thường, bọn bên 8/8 (lũ ăn bún ấy mấy bác) với tụi thằng Bảo có me em mấy lần nhưng mấy lần đó có em Hằng đi cạnh nên chúng nó tắt chế độ mạnh động hết, chỉ lườm lườm thôi. Em thì càng ngày càng thân với lũ trong lớp nhờ cái vụ đánh nhau ấu đá các kiểu, nên chúng nó bắt đầu có thiện cảm với em. Tại lúc đầu cứ tưởng em gay lợ chẳng chớ này nọ, mà thân nhất là Nghĩa Bệt, Phương, Huy “Trưởng” với con Thùy (con này ghê thằng Huy, cũng thuộc dạng Gái Nóng, nhiều vệ tinh các kiểu, thằng Huy cũng thuộc dạng yếu thế mà chúng nó quen nhau được 2 năm rồi). Thế là chúng nó cù rủ em đi chơi Net, 13 năm tồn tại trên cuộc đời lần đầu tiên biết đi chơi Net luôn. Năm lớp 8 thì cũng có LOL rồi cơ mà vẫn đang mùa 2 thì phải, chúng nó rủ, em tập tành chơi cũng thấy hay nên chia tay anh Pain với bộ PS 2 PS 3 luôn :)) Lúc đó em kết mỗi con Jarvan 4 với Jax nên cứ nhắm 2 ẻm mà phan thôi, chơi tí thì cũng cấp 30, cũng rủ kèo solo các thứ, lớp em chỉ thua mỗi lũ 8/4 thôi (lớp em Hằng) chứ lũ khác không ngán. Về vèo thì cũng đến 20/11, láo nháo các hoạt động bông hoa điểm 10, văn nghệ, báo tường các thứ. Lúc đó cũng mới lớp 8 nên chỉ bông hoa điểm 10, với báo tường thôi, còn văn nghệ thì đưa cho lớp 9 làm vì năm cuối. Hôm đó cũng thứ 7, tiết 4 là tiết Anh của cô chủ nhiệm, cho làm kiểm tra 1 tiết, cũng xoăn thôi, xoăn tí là xong cơ mà 2 thằng bàn trên hình bị bón thì phải, nhìn cũng tội đấy, nên em cũng khều lên :

_Chỗ nào đưa bố chỉ cho

_Thì mấy câu trả lời câu hỏi đây này

Nhìn vào bài thì mới thấy chúng nó đần thật, chữ because rồi school viết còn sai chính tả thì làm ăn được cái méo gì, thôi đưa bài cho chúng nó địa vậy. Kể ra chúng nó học cũng giỏi tính tình năng nổ mới cho làm tổ trưởng với lớp phó, cơ mà 2 môn Lý Anh thì ngủ vãi đạn ra. Chúng nó đang địa thì bà cô hô to :

_Thằng đem bài lên đây nộp.

Đều mẹ không lẽ bà thấy, em bàn cuối lặn thì thấy bằng niềm tin à, đem bài lên cho bà cô :

_Nghĩa với Phương mà trên 5 điểm xem như em chưa kiểm tra nhé.

Mẹ móm rồi, chạy xuống xem bài chúng nó, sặc làm cũng gần hết mẹ nó rồi không trên 5 điểm thì hơi phí :

_Ê làm sai bớt đi chúng mày

_Ton tặc, môn Anh đã ngu điểm như quần rồi còn bảo làm sai _Phương

_Điểm 15p với miệng mày cũng cao, đm hi sinh tí cho anh em đi _Nghĩa Bệt

_Đm thế bố mày lợi gì ?

_Tuần này mày có tên trong sổ đầu bài, tí nữa tao xóa cho _Nghĩa Bệt

_Lúc đến tổ mình trực thì tao ày miễn luôn, thế nào chỉ nốt mấy câu Read And Answer đi mày.

_Nhớ đấy, nuốt lời cho nhà mày sáng nhất Hải Châu.

Thôi kệ thế cũng được dạo này vào sổ đầu bài nhiều thông báo về nhà thì tiền tiêu lại tụt, lại khỏi phải trực nữa, điểm thì còn kiểm tra dài dài nên eó sợ. Thông báo với các thím luôn là em trở thành xe ôm của em Hằng bằng con Phượng Hoàng thần thánh luôn rồi, tiền công là ăn sáng miễn phí. Giờ em mới biết nhỏ ở một mình bỏ mẹ còn ở ngoài Hà Nội, nhà cũng có giúp việc nên cũng đỡ, chả bù với em toàn tự giặt đồ lâu nhà nấu ăn, em ăn mì với cơm thật hộp thì ngán lắm, nên cũng lên mạng học nấu các món nên giờ cũng không ung thư vì ăn quá nhiều mì gói. Đến giờ sinh hoạt thì bà cô cũng thông báo hoạt động 20/11, thế đều nào khối 8 cũng tham gia văn nghệ nữa, thông báo xong cả lớp gầm rú tranh nhau lên diễn mới ghê, con Lan lớp phó văn thể mĩ đứng lên nói :

_Thưa cô em nghĩ nên hát tốp ca đi, tại lần đầu tham gia với lại cũng là tiết mục đầu tiên nữa.

_Cô thấy thế cũng hợp lý, em nào có ý kiến không ?

Cả lớp nghe xong mặt mỉm cười, con Lan này mang tiếng dữ, cái nó nó chửi cho thối mặt, cái miệng nó chẳng khác gì miệng thím Linda :))

Thế rồi cũng chọn bài, thống nhất là hát 'Bụi Phấn' cho nhanh, chứ rườm rà các thứ rách việc lắm, tiết mục đầu tiên mà, đánh nhanh chuồn lẹ thôi. Thống nhất là cái phần chọn trang phục ấy, trai mặc áo trắng quần trắng, gái mặc áo trắng váy trắng nốt luôn, cơ mà cái quần nó bó kinh khủng, em mặc vào chẳng khác nào mấy con vẹo. Thôi có mấy phút đứng rống xong thầy ra ngay nên cũng mặc tạm. Cơ mà hình như con Lan nó tính hết rồi hay sao, đặt cả đồ trước nữa mới ghé, nhìn lớp người ta múa máy hiện đại các kiểu, nhìn lại con lớp phó văn thể mỹ thấy mà dị, nhưng mà em cũng chẳng hứng thú nên hát nhảy đại cái gì cũng được.

Giờ ra về thì cũng đeo em Hằng về :

_Lớp ông có tiết mục gì ko ?

_Ồ thì hát tốp ca thôi, chán lắm chẳng có gì nói.

_Thế hả, đến lúc diễn văn nghệ nhất định phải ở lại xem tui diễn đó, không là giận.

_Ồ

Em thì toàn tự học thôi các thím, lên lớp 9 em mới đi học thêm nên thời gian rảnh cũng nhiều, nhờ Hằng cũng vậy nên đi đâu toàn hai đứa đi chung, riết rồi cả trường cũng đồn ầm lên là em với nó yêu nhau, cơ mà có phải méo đâu. Chở về rồi xong nhỏ kéo tay lại hỏi (Ồ lại phê :)) :

_Ông có xài facebook không ?

_Không

_Chán thế điện thoại đã không có còn chẳng thèm xài facebook, tí trưa qua nhà tui lập cho.

_Ồ

Em cũng trả lời nhanh rồi vọt lẹ, đậu má đang đỏ. Về mở tủ lạnh thì hết mìa đồ để nấu rồi, mìa cả tháng rồi có đi chợ méo đâu, thế nên em tắm rửa rồi xách cái lap leo lên chiếc Martin đạp qua nhà em ăn chực :)) tiện thể rủ đi chợ luôn.

P/S; Rì vi vu cả sáng rồi thôi em xin phép nghỉ, tí phải học thêm từ 1h đến 9h lận thế nên có gì mai em rì vi vu tiếp nhé.

9. Nhà Gái

Đạp đến trước cửa nhà em thì thấy bóng thằng nào đứng đi qua đi lại (nhà em thì giàu hơn nhà mình, bố mẹ giám đốc cả, Chắc thanh niên nào si tình trước sắc đẹp của em đây mà. Đạp đến gần thì ra là thằng Phúc, thằng này hôm ở quán bún xin info em nó đây mà, học 8/8 để ý em còn trước khi em quen em nữa kia, thế mà chẳng xin đc info gì, giờ ko biết làm ăn thế nào:

_Ê làm gì đứng trước nhà người ta thế, sao không vào ?

_A, Hot Boy mới nổi đây mà, mà thì được em để ý rồi nên biết con mẹ gì.

_Đm nói chuyện tử tế rồi nhé

_Hm mà đến nhà em làm gì, chắc làm gì con nhà người ta rồi chứ gì, cũng đứng thôi, em nó để ý mà thì kia cơ mà,

Địt mẹ, em biết quả đó nó khích em rồi, cơ mà eo giữ được bình tĩnh định vào ăn thua đủ với nó luôn, bước xuống con Martin chuẩn bị lao vào thì em ra, đệt tí nữa là bị hiểu lầm mình là thằng lưu manh rồi, hên vồn.

_Trưa nắng đứng trước nhà tui chi vậy hai ông

_À, Phúc qua đưa Hằng thẻ thư viện nè, khi sáng đọc sách CHUNG ơ thư viện Hằng để quên đó.

Đúng là thằng cờ hó nhấn mạnh chữ chung nữa mới khôn, cơ mà em với ẻm chả có gì cả, nên đâm quan teo :

_Ý, hèn gì về lục không thấy, cảm ơn Phúc nha, hay là tí nữa... ờ thôi hihi Phúc về đi đứng nặng nề nhiều cảm giờ.

Nhỏ định rủ thằng Phúc đi chơi để cảm ơn cơ mà chắc có em đứng bên nên đuối khéo nó về luôn. Thế đéo nào thằng Phúc nó lại đứng cười tít cả mắt, :)) kiểu này cu cậu tưởng ẻm lo lắng ỉnh thật, đều mẹ cái thằng ngu vì gái, nó đuối mày đi đấy óc chó à.

Quả đó em kệ mẹ chúng nó dắt xe đi vô nhà luôn, ẻm thấy thế cũng lon ton chạy vô :

_Sao tự nhiên qua nhà tui chi vậy ?

_Ờ thì nhà hết đồ ăn, ko thích ăn mì gói qua đây ăn được không, hay không cho, nói còn biết mà ra ăn cơm Bình Dân.

_Xí, đã ăn chục còn làm thấy ghê, vô đi tui vừa mới nấu đó.

Vào thì thấy đĩa gà chiên mắm, rau muống luộc, với canh xu. Em thấy thiếu thiếu nên đi chiên thêm quả trứng nữa rồi bỏ cơm vào chảo ăn luôn. Đang ngồi ăn ngon lành thì nhỏ bảo :

_Sau này ai làm bạn gái ông chắc sướng lắm nhỉ.

Ờ sướng thì cũng éo đến phiên mày hưởng đâu con :))) :

_Nhảm tốt đấy, lo ăn đi má. Nói xong gấp ẻm cái cánh gà luôn, thấy ẻm đỏ mặt rồi còn cười một mình nữa chứ, đều mẹ không lẽ đến tháng.

Ăn xong thì hai đứa đi lên phòng luôn, phòng nhỏ này đơn giản lắm không có giống lũ con gái bây giờ mà thú bông các thứ mà ngộp cả ôxi. Em mở lap lên xong ẻm cũng lập dùm em cái nick Facebook xong rồi add friend các thứ, dù má nhỏ lên ảnh đẹp vãi luôn các tím, nhìn facebook nhỏ toàn hình chụp tự sướng, có cái hình nhỏ chụp lúc em đèo đi học ghi cap là “Được anh đẹp trai chở đi học mỗi ngày” kèm cái icon đỏ mặt, đọc xong thấy đúng về lẽ :)). Tìm kiếm một hồi cũng ra facebook lũ lớp em, thế quái nào cái lũ con gái lớp em nó lên hình nhìn ảo về lẽ luôn, con Lan lớp em nhìn dễ thương vãi luôn cứ như mới đi phẫu thuật về ấy, rồi thêm con Thùy ghê thằng Huy “Trường” nữa :

_Ê sao nhìn con nào cũng xinh thế kia, ngoài đời nhìn là móm cả mặt rồi.

_À chúng nó xài mấy cái phần mềm chụp hình ý, tui cũng có xài nè, muốn không chụp thử một tấm cho nè.

_Thôi thôi rách việc

_À mà tên ông lên confession trường mình nhiều lắm ý.

Lúc đó có biết confession là cái vẹo gì đâu, vào thì thấy toàn mấy cái kiểu ghen tuông rồi chửi bới các thứ về em, có mấy cái xin info rồi muốn làm quen em nữa kia, cơ mà rách việc lắm nên em đâm quan teo luôn.

Mở LOL lên làm vài game đến 4h đi chợ luôn, đang cầm Jax quay tay thì ẻm ngồi cạnh lại bảo :

_Game gì nhìn ngộ thế, cho tui chơi thử được không

_Thôi bà chơi cho chúng nó chửi thôi mặt à, tui đánh hay thế mà còn bị xỉ vào mặt đây này. Thực ra lúc đó em cũng gà bỏ xừ

_Thôi chỉ tui chơi sao đi, chứ ở nhà xem phim mãi chán lắm.

_Thế đợi tí hết game đã

Xong ván thì em cũng tạo nhỏ cái acc rồi chỉ nhỏ chơi, hướng dẫn đầu đó rồi làm ván với mấy dễ xem sao :

_Bà đấy hết trụ giết được cái nhà chính hoặc làm đối thủ đầu hàng thì thắng.

Em cũng chỉ nhỏ farm rồi ăn bùa, phép bổ trợ các kiểu, lúc đầu cũng tiếp thu nhanh đấy, Nhỏ cầm Nidalee mà Q trúng lia lịa :

_Có thật lần đầu chơi không đây

_Thật mà để muối tên vào rồi bấm thôi

_Đánh với máy dễ nó thế, đánh thường còn khó hơn nhiều.

Công nhận nhỏ tiếp thu nhanh lắm luôn, còn biết Vô qua tường nữa kia, hết game thì nhỏ cũng lảng đi ra ngủ. Thấy thế em tranh thủ vác lap vào nhà vệ sinh. Hề hề chắc các bác biết em làm gì nhé :)), em đùa thôi, mắc ị xách vào xem phim chứ ở nhà con gái mà quay thì thành ra thằng biến thái à. Giờ nhìn kĩ ẻm lúc ngủ công nhận là xinh thật nhìn cái môi cứ hở hở ra như đang khiêu khích ấy, đều mẹ quả đó xém tí nữa là hôn ẻm rồi, bỗng nhiên ẻm quay mình làm em hết hồn. Bỏ bỏ gái xinh đụng vào rách việc lắm, từ ngày quen nhỏ hết bị đánh rồi lên confession các thứ, lại còn bị đồn ầm lên là yêu nhau nữa chứ. Mặc dù người ngoài nhìn vào thì giống thật bám nhau như sam, đi học còn đi chung nữa, cơ mà có phải méo đâu, xinh thì xinh thật nhưng em không thích nhỏ cùng lắm là bạn thân nên em chả muốn nhỏ hiểu lắm các thứ, mệt lắm giống như trong mấy cái review các thím bên f17 ấy, xin giải thích thì kiểu “Đủ rồi tôi không muốn nghe” “Không cần phải giải thích gì cả”. Người ta nói con gái yêu bằng tai mà phải không ? Thế đéo nào lại không nghe giải thích ? Cơ mà thôi kệ, chắc đến tháng.

Lật đật thì cũng 4h cơm mẹ nấu rồi, khều nhỏ dậy để kêu đi chợ luôn cơ mà nhìn bộ ầm chém nó cứ phập phồng làm em rạo rức vờ lờ, chả còn cách nào khác đánh bật Forever Anh One max volume vậy, đến cái khúc “phò re vợ en woanh” thì nhặt đật cái đúng dậy luôn :

_Gì bật nhạc to vậy, tắt tắt dùm cái.

_Kêu dậy chứ gì, thay đồ nhanh còn đi chợ này.

Nghe đi chợ cái nhỏ tỉnh hẳn luôn, em cũng ra ngoài cho nhỏ chuẩn bị. Địt bà nó bảo đợi tí mà đợi cả nửa tiếng không lẽ nó thắm trên đây :

_Này làm vội gì lâu thế hả ?

_Nè xuống nè

Địt xít máu, nhỏ mặc áo pull màu hồng thêm cái quần bó ngắn màu trắng, đệt cặp giò nuột vải chó, mang thêm đôi slip on màu trắng nữa. Nhìn dễ thương lắm mấy thím à. Nhà nhỏ cũng gần chợ Cần nên cả hai đi bộ luôn (thím nào ở Đà Nẵng chắc cũng biết chợ Cần nhỉ).

P/S: mỗi tay quá các thím ơi

~~

10. Chợ Cần

Đến cổng chợ thì thấy thằng phò Huy “Trưởng” với nhỏ Thùy đang ăn chè, nhỏ Thùy với Hằng thì cũng thân nhau lắm vì cả hai đứa đều nằm trong đội văn nghệ trường :

_Á đieu, tưởng thằng em chỉ biết ăn cháo thôi chứ, bữa ni đổi món qua ăn chè hả mày, ê Thùy mày làm gì mà để nó ngán cháo thế, hay là... có món mới, hề hề.

_Cháo cháo cái mã cha mày, đi đâu đây ?

_À nhà bố hết nhu yếu phẩm, đi bổ sung ý mà.

_Thật không, sao dốt em Hằng theo thế này, thế éo nào..._Vừa nói vừa cười đều, nhìn sang thì thấy ẻm tót vào bàn chè với con Thùy rồi.

_Nào nào cái nời, mày ngu thế đi chợ là phải mặc cả, tao có biết mặc cả éo đâu, nên dốt nhỏ theo cho đỡ bớt vài đồng.

_Ồ thế vui vẻ nha, tao với nhỏ Thùy ra Net tí.

_Gì, net á, mày ra mở phim heo cho nhỏ xem à.

_Heo con mẹ mày ấy, nó mới kêu tao chỉ đánh LOL, thế éo nào nó ghiền hơn cả tao.

_Đệt, khi trưa tao cũng thế, mới chỉ nhỏ Hằng luôn, nó cầm Nidalee mà Q lia lịa, hình như lũ con gái nó có khiếu với cái trò này hơn.

_Tao đéo quan tâm, chơi cho vui thôi, xoắn làm gì.

_Ồ, thôi bỏ vào chợ.

Vào chợ thì hai đứa cũng đi mua thịt cá rau quả các thứ, khiếp nhìn nhỏ đừng mặc cả với mấy bà bán hàng mà thất kinh, bình thường nói chuyện với em thì nhỏ nhẹ thực nữ lắm, giờ thì đứng chém lên chém xuống chả khác gì mẹ em. Cơ mà cũng nhờ nhỏ em cũng tiết kiệm được vài đồng, mang theo 500k mà mua cả đóng hết có 200k à :

_Ê cho tui ăn chè đi, mặc cả dùm ông này giờ muốn rất cả hòng nè.

_Mới ăn chè đấy mà, thôi về đi, giờ người ta tan ca ra chợ đông lắm.

_Xí, con trai mà tính toán thấy ghê.

_Thôi được rồi, 1 ly thôi đấy

_Hihi, đi đi

Đến quầy chè gần nhất trong chợ thì gặp mấy thanh niên lớp 10 học Nguyễn Hiền thì phải. tại có thằng ngồi đối diện em nên thấy (trường này thì cũng thuộc dạng bình thường nhưng mà nghe nói học sinh quậy lắm) :

_Ông ăn chè gì ?

_Ồ thôi không ăn đâu, ăn gì kêu nhanh đi con về.

_Hihi, cho con 1 đậu xanh cô ơi.

Đều mẹ, quả đó ẻm cười với hô lớn giọng ngọt sớt, mấy thanh niên bên kia thấy thế liền đưa mắt nhìn như mấy con chó lác. Ếm lo ăn nên có biết cái khỉ móc gì đâu, em ngồi mà cứ như đang bón ấỵ, lũ chúng nó nhìn em ghê lắm, đang tê thì nhỏ quay lại bảo :

_Há miệng ra tui đút cho nè.

Xúi quẩy thế nào em lại há ra thật, thế là mấy thanh niên bên kia đứng lên luôn. Quả đó tưởng bay vào phang mình chứ, cơ mà méo phải chúng nó tính tiền rồi đi luôn. Em tưởng chúng nó bỏ rồi chứ, ai dè đâu đi ra chợ được một đoạn thì thấy chúng nó đi ở đằng sau, ẻm thì cầm phone nghe nhạc đùng đùng như cave có biết mẹ gì đâu. Em thấy thế thì cầm tay nhỏ mà tăng tốc, càng đi chúng nó càng gần, thế là em kéo nhỏ chạy luôn. Chạy một hồi mới ngó ra “Đều mẹ khu nào thế này”, bỏ mẹ, em lạc rồi, thế là bị dồn vào ngõ cụt :

_Em ơi, đi chơi với anh này

_Đúng đấy, đi với cái thằng gay lọ này thì sao sướng bằng tụi anh được.

Chúng nó hất em sang bên rồi kéo Hằng lại, địt mẹ ban ngày ban mặt mà chúng nó dám dờ dẫm đòi bại, tay chúng nó cứ sờ mó lung tung trên người Hằng. Em cay quá, cầm cái nắp thùng rác bên cạnh bay vào phang, bọn nó đéo để ý nên mỗi thằng một phập vào đầu rồi lảng quay luôn, tranh thủ em kéo tay Hằng chạy luôn :

_Đụ m* đuổi theo đập chết mẹ nó cho tao

Đang chạy bán sống bán chết thì em vấp phải cục gạch to bổ chẳng, cả người đập xuống đất luôn, ê buốt :

_C..h..chạy trước đi, n... học..học.. nhanh, chúng nó đuổi kịp rồi kìa.

_Hic...H...Hic, tui không bỏ ông đâu, đứng...đứng lên đi tui điều cho.. Hic

Địt bà nó, điều để mà chúng nó tóm được à, em quát :

_Đã bảo là chạy trước đi, tui theo sau

_Không hic... hic... không mà _Nhỏ khóc lóc

_ĐM CHẠY NHANH

Nghe em quát nhỏ cũng chịu chạy, cũng may lũ kia thấy em nằm nên cũng không để ý đến nhỏ Hằng :

_Cái ĐM mới nãy phang tao à thằng súc vật

_Láo này, chạy này, phang tao này..

Mỗi chữ này là nó đấm, nó đá em túi bụi, đánh chán chê một hồi thì chúng nó cũng mệt :

_Đem lần sau đừng xen vào chuyện của tui tao nghe thằng ranh con.

_Đéo chết là may đấy con ạ

Em thử cựa quậy thì toàn thân ê nhức, cứ như em hết mana ấy các thím, chả nhúc nhích gì được, và chắc em cũng sắp hết HP rồi, tâm trí trống rỗng rồi tối dần, đầu đó trong mơ nghe loáng thoáng ai gọi tên mình, còn cả tiếng khóc nữa chứ. Xin lỗi mẹ, xuân này con không về... một cả giấc rất chi là...ba chấm....

11. Bệnh

Lúc tỉnh dậy thì thấy cứng ngắt, tay chân chẳng cử động, đéo mẹ không lẽ liệt cả người rồi, hay là sống thực vật đây. Lang man một chập thì có cảm giác như cái gì ôm mình cứng lăm, lại còn thấy ướt ướt nữa. Theo kinh nghiệm đọc Voz thì quay qua nhìn sẽ là một em xinh tươi trắng bóc với 3 vòng chuẩn Lê Duẩn nằm bên khóc lóc hỏi hăng các kiểu, cơ mà cái số em nó méo được hưởng cái phúc đó các thím à. Nhìn sang thì, ôi thiên địa ơi, cái mặt shit của thằng Nghĩa đang nằm bên cạnh em ngủ, lại còn chảy dãi nữa, người em đang phế lại gặp thằng này nó ôm chặt nên chả nhúc nhích được gì, Nhìn xung quang thì có cái bộ điều khiển, hê hê nhìn qua là biết điều khiển cái giường rồi. Nó có cái nút Up Down rồi X2 X3, em bấm lên X5 luôn tại bị đau nhiều ở phần dưới, phần trên bị sơ thôi nên em cứ Up Down liên tục mà triển thoi, phần trên giường cứ lên lên xuống xuống mãi, em hơi ê cơ mà cũng ráng chịu, thằng kia chắc biết lật đặt ngồi dậy thì đúng lúc nó đang Up, thế là cu cậu môi chạm môi với thổ địa luôn :)) :

_Cái đậu má, thằng nào hắt bố

_Đm tao đấy, nằm cạnh chảy dãi cứ như con cờ hó còn to mồm hả.

_Đm này, dãi này, cờ hó này

Mỗi chữ này là nó bấm cái nút rung giường làm em thốn éo chịu được :

_Á Đm thốn thốn, đem bố giỡn, đừng bấm nữa.

_Chừa nghe mày, đưa mày vào một chết mẹ đi được, còn éo cho bố ngủ.

_Mày đưa tao vào đây á ?

_Đang trên đường đi đá banh về, tao gặp nhỏ Hằng vừa chạy vừa khóc, nó bảo mày bị đánh nên tao cũng đạp lại xem thì thấy mày bất tỉnh nhân sự cơm mẹ nấu rồi, chắc cũng tiếc, nhà tao còn dư nải chuối định mang cúng mày luôn, ai dè còn sống khỏe thế này hê hê.

_Đem tao khỏe lại thì đừng có hỏi bố mày là ai.

_Lo ngủ đi bệnh mà hỏ báo, cơ mà con Hằng nó khóc nhiều lắm đấy, ẻm thích mày rõ ra, cả trường còn đồn ầm lên nữa, sao mày éo đáp lại, hay là mày bị gay thật vậy cu.

_Cu cái củ cờ, tại tao méo thích thoi, còn nhỏ yêu đương rách việc, làm bạn thân mà còn bị tàn tơi tả thế này, làm ny nó chắc xuân này đều về gặp mẹ luôn quá,

_Ờ nghỉ đi, tao về, mai tao làm cho cái đơn mà nghỉ học.

Thằng này thế mà cũng tốt, làm lớp phó mà tự ghi đơn tự biên luôn, kệ cũng khỏe đỡ đến tai bố mẹ. Nhìn đồng hồ thì 10h cơm mẹ nấu rồi

12. Đã Nhớ

Sáng dậy nhìn đồng hồ thì 11h cơm mẹ nấu rồi, vsen xong rồi cũng nằm vật ra, chán ngắt, thôi, ra ngoài hít thở tí ôxi cho nó khỏe. Cơ mà em phải chóng nặng đi các thím à, lật đật mãi thì cũng xuống sân bệnh viện được, đi lòng vòng để gần cột co giãn, ngồi vào cái ghế đá thì nghe phòng phan ai đó gọi tên mình :

_Thăng.. hú Thăng ơi, về thầy tã

Địt mẹ quay ra thì là thằng Phương, con cờ hó nó kêu rõ to làm ai cũng quay lại nhìn xem thằng nào còn mặc tã dính shit :

_Địt bà mày, tính troll bố đây à

_Ồ, hề hề ngồi đây hả, thôi lên phòng đi mẹ mày với nhỡ Hằng đợi trên, tao về.

_O, có mẹ tao nữa hả, đm đưa nào bép xép thế.

_Đi mà hỏi con vợ mày ấy.

Nghe thế em cũng lật đật chạy lên phòng. phải nhờ bà y tá giúp mới lên được, mở cửa thì cái viễn cảnh không mong muốn cũng ập đến :

_Con, trời ơi, thế này mà còn chạy lung tung cả lên, vào giường, vào giường nhanh.

Củ lạc giòn tan ? Thế méo ăn cháo lươn à ? :

_Hic.... hic... ông đi đâu thế...hic... làm tui cứ tưởng...

Tưởng cmm, trù bố chết à.

_Thì đi lòng vòng hít thở thôi, con còn sống nhăn đây mà, đã chết đâu mà khóc lóc.

_Tiên sư mày, mới đi 1 tháng đã đánh nhau rồi vào viện, tao với bố mày còn đi dài dài thì mày sống sao hả con, thôi ăn cháo đi.

Đến mẹ, hôm qua đến giờ có ăn bao nhiêu đâu, thấy cháo là húp lia lịa luôn :

_ Cũng trưa rồi. Hằng về đi cháu, cô cảm ơn, sau này còn nhờ con chăm thằng này dài dài.

_Dạ, vậy con xin phép, tui về nha.

Đang ăn ngon nên em có quan tâm đến đâu, cơ miệng hoạt động tối đa. Ăn xong thì thấy mẹ đang lệt quết cho em :

_Sao mày lạnh nhạt với nhỡ Hằng vậy, lúc nhỏ chơi thân lắm mà.

_Nhỏ là lúc nào ? con mới quen Hằng được 1 tháng à.

_O, thế mày quên rồi à, lúc nhỏ mày ở nhà nó còn nhiều hơn nhà mình, đến ngày chia tay còn khóc lóc ôm nhau thấm thiết cơ mà. Chắc, chắc mày quên nên con nhỏ nó mới buồn thế.

Ồ...ừ...từ từ. Cái nào em bắt đầu flash back, lồng ghép các thứ... SẶC, giờ em mới nhớ lại thì ra là nhỏ, chắc, sao giờ lớn lên nhìn khác hẳn ý, chả giống lúc trước, cơ mà lúc đầu gặp thì thấy quen quen là nghi rồi. Vấn đề là em làm mất cái mặt dây chuyền đó rồi, giờ việc tìm ra thì nghe có vẻ hơi bất khả thi. Bây giờ em thấy tội lỗi kinh khủng, trước giờ em toàn lạnh nhạt, toàn bắt nhỏ xuống nước rồi nhỡ vả nhỏ đủ thứ, thế mà nhỏ không giận hay lấy gì cả, nhìn lại em...xấu hổ về lẽ :

_Một thì ngủ đi, nghe mày vào viện tao mới ra xem thế nào, khỏe rồi thì lo đi học lại đi. Hai tháng nữa bố mẹ về, mà tao nhờ con Hằng chăm sóc mày rồi đấy, liệu hồn.

_Vâng ạ

Nói xong mẹ cũng đi luôn, nằm vắt tay lên trán suy nghĩ, chắc, một cảm giác rất chi là... ba chấm... Miên mang thể nào em ngủ mẹ nó luôn, tình dậy thì thấy nhỏ Hằng nằm lên tay em mà ngủ. Giờ nhìn kĩ gương mặt thì đúng là có nét giống lúc nhỏ thật, cơ mà bây giờ nhìn nữ tính hơn rồi, chắc chắc, ngủ mà vêu nó cứ phồng lên phồng xuống thế kia thì bố thằng nào chịu nổi, lay ẻm dậy :

_Ô, ông dậy rồi hả, ăn cháo không tui đi mua cho... Oáp

_Ừm... cho tui xin lỗi nha

_Hả, xin lỗi cái gì ?

_Ờ thì... tui làm mất cái dây chuyền rồi_Em ráng nói thật nhanh

_Hơ, nói vậy là..hihi...ông nhớ ra tui rồi phải không...hihi

Đột cứ tưởng nhỏ khóc lóc các thứ chứ :

_Ừ, nhớ rồi, thời gian qua, xin lỗi.

_Hihi không sao, ông nhớ ra tui là được rồi.

Bất giác em nắm lấy tay nhỏ, chắc bấy giờ nên nhỏ cuối xuống đỏ mặt nhìn đáng yêu vô lờ.Đúng lúc ấy thì cửa mở:

_Thằng ơi tao đem chuối với hương ày nè_Nghĩa Bệt

_Chết cha vô không đúng lúc rồi chúng mày ơi_Huy “Trưởng”

Bố khỉ chúng nó, đã vào tay không rồi còn đéo biết giữ mồm giữ miệng :

_Đm, cút cút hết cho tao.

_Hề hề nóng thế, tui tao đến đưa vở ày này, chép muốn hực hơi, đi học lại nhớ bao rỗng đồ đó cu.

_Biết rồi, rách việc.

Hằng thì tốt qua với con Thùy rồi, còn có ba thằng :

_Mày lại bị tụi thằng Bảo đánh à, chắc lại nhỏ Hằng chứ gì.

_Sao giờ tình cảm vậy, mọi hôm mày lạnh với ẻm lắm mà

_Chuyện dài lắm, mà tụi đánh tao học lớp 10 bên NH, vừa bước ra chợ là thấy chúng nó sau lưng rồi.

_Chắc, ai bảo em Hằng ngon quá làm gì, thằng nào gặp chả ghiền_Nghĩa Bệt

_Thôi tụi tao về đây, mai kiểm tra 1 tiết Hình đấy, khỏe thì đi học còn không thì nghỉ, tao viết đơn cho_Nghĩa Bệt

_Ờ, tao chống nạng đi được, chứ kiểm tra lại làm một mình thì móm à.

Hằng vào thì em với ẻm cũng moi móc mấy chuyện cũ ra mà kể, nói một hồi đổi xưng hô thành mày tao luôn, giờ mới lộ ra tính ẻm hồ báo lắm nhưng tại mới chuyển về trường mới không quen ai cả nên đâm ra ngại, bây giờ em nhớ lại rồi nhỏ nói chuyện max ngáo luôn, giống như lúc mặc cả ở chợ ý.

_Ê hay xuất viện đi, ở đây mãi chán quá.

_Để tao đi hỏi xem.

Tối đó thì em cũng được xuất viện, đúng là home sweet home mà, đặt chân vô nha là cảm giác thoải mái hẳn ra.

_Ê, tối nay ngủ lại với tao đi, chân tao thế này khó đi lại lắm.

_Ờ, dù gì mẹ mày cũng nhờ tao rồi, cơ mà cảm thả dề nhé

_Hề hề, biết rồi, mày đi nấu cơm đi, 6h rồi.

Em lên phòng tắm rửa rồi tự thay băng luôn, tại băng chân nên em cũng tự thay được, chứ băng cả người thì móm mẹ rồi. Đặt chân xuống thì muối đồ ăn thơm phức nó lân lân ở mũi :

_Đù, cơm chiên dương châu hả mày ?

_Ừ, tao mới tập làm đấy, ăn thử rồi cho nhận xét xem nào.

Ăn thử một miếng, điều má ngon vật vã luôn các thím à, cơ mà em vẫn phán :

_Mày bỏ trứng nhiều quá, thịt thì ít, hm, 5/10

_Xí, đã thế đưa đây tao ăn hết, tự nấu mì đi mày.

_Gì, mình máy ăn hết chỗ này á, từ lúc nào mày biết ăn dọn vậy :))

_Tao ăn không hết đem cho chó ăn. không tới phiên mày đâu.

_Mịa bạn lâu năm còn eo coi bằng con chó à, thôi tao đói quá, cho tao ăn đi.

_Hứ, vì mày đang bệnh thôi chứ bình thường thì mơ đi con.

Nói thế chứ em cũng ăn lần 3 tô chứ ít à, ăn no nê rồi thì rủ nhỏ lên phòng làm vài ván LOL.. Chắc, em đưa nịch em cho nhỏ chơi, em với nhỏ chung team, nhỏ cầm Nidalee đi mid, còn em cầm J4 đi rừng. Thế đâu nào đi gank em lỡ tay R phát nốt nhỏ trong lòng địch luôn :

_Xí, chơi bóp đồng đội, thằng khốn, làm tao chết thúi quét

_Ô tao nốt lại ày giết chúng nó còn nói, chứ không phải tại mày gà mới chết hả

_Xí, không chấp đàn bà

_Ồ, kệ cmm

Cơ mà xong game thì chúng em vẫn thắng, ra Youtube mở mấy cái Phở với Những thằng nguy hiểm nhất hành tinh xem, cười muôn rớt cả hàm, đang xem thì thấy nặng nặng ở vai, quay ra thì nhỏ ngủ mất rồi. Chắc Chắc, đúng là sinh ra để giết trai mà, người đầu xinh vãi lều lều ý, lia xuống thì thấy cấp vếu lên lên xuống xuống, chắc, ba vòng ngồn ngộn nữa, nhỏ này đúng chuẩn mặt học sinh vếu phụ huynh luôn. Định bế nhỏ qua phòng mẹ em rồi, mà chân thế này thì lăm ăn được gì, thôi để nhỏ ngủ phòng em cũng được, để cái gối dài ở giữa. Nằm ngắm nhỏ một hồi rồi cũng vắt trán suy nghĩ, tuy có nhớ lại nhỏ thì em cũng có cảm tình lại rồi, cơ mà em không thích nhỏ, chỉ muốn làm bạn thân nhỏ thôi, cơ mà bản thân em thì biết nhỏ thích em, lúc đó em rối lăm, chả muốn nhỏ bị tổn thương thêm lần nữa, thôi kệ cứ để thời gian trả lời vậy. Ngủ cái đã.

13. Đi Học Lại

Hôm sau thì em cũng đi học lại, cơ mà phải nhờ tài xế nhà nhỏ Hằng chở đi học. Vào trường nhỏ cũng điều em vào, cũng là những cặp mắt soi mói, chỉ chỗ này nọ, cả trường đang đồn ầm lên em với nhỏ yêu nhau, giờ thấy cảnh này thì còn xôn xao hơn nữa. Đang đi thì thấy thằng phò Bảo đi ra, chả biết là nó vô tình hay cố tình (Cố tình 100% luôn) mà lúc đi qua em nó va vào lam em rớt cái nặng ngã lẳng quay luôn :

_Ồ, chú em đây chống nặng đi học hả, xin lỗi nghe, anh mày đeo thấy đường.

_Anh, anh... quá đáng lắm rồi đó _Nhỏ Hằng

Mẹ kiếp quả đó em cũng cay lăm, cơ mà đang đông người lại có thầy cô nữa, thấy nhỏ Hằng chuẩn bị tát nó thì em cũng cầm tay nhỏ ngăn lại, rồi em lắc đầu. Thấy em cầm tay thì nhỏ cũng khựng lại vài giây rồi đưa em lên lớp luôn, vừa vào lớp đã nghe cái lũ trời đánh nó rống :

_Á ù, Bao Thăng Thiên ăn hại trở lại rồi chúng mày ơi.

_Đù má, được hoa khôi đưa vào tận lớp luôn.

Nhỏ Hằng chắc ngại nên tót về lớp luôn.

_Tí nữa nhớ mua rỗng đỏ bao anh em đó cu.

_Đm, biết rồi, nói mãi.

_Ê tí kiểm tra Hình kia, chuẩn bị gì chưa_Huy “Trường”

_Có cái thằng học ngu như mày mới lo ấy, anh em tụi tao lướt tí là xong_Phương

_Về bảo con Thùy nó chỉ cho, nó cũng giỏi Toán mà.

Luyên thuyên thì cũng trống vào tiết, kiểm tra thì cũng chả có gì khó, loạn một tí cũng xong. Đến giờ ra chơi nhỏ Lan đứng trên bục, “ăng” :

_Tí nữa cả lớp ở lại để tập hát, đứa nào mà trốn thì mọt gông với bà.

Mẹ nó, con gái mà nói chuyện chả ý tứ gì cả. Chân em què nên đưa tiền cho lũ kia mua nước luôn, lúc về :

_Ê, tao thấy em Hằng dưới căn tin luyên thuyên với thằng nào kia_Phương

_Kệ nó, liên quan đéo gì đến tao đâu_Vừa tu rỗng đỏ vừa nói :

_Chứ đm, mày đéo thích nó thật à_Phương

_Đm đã bảo là đéo có gì, tao chỉ xem nhỏ là bạn thân thôi.

_Ồ, tùy mày.

Tiết 5 là tiết anh của bà cô chủ nhiệm, vừa vào lớp :

_Em Thăng đi học lại rồi đấy à, chắc, chân bị thế thì nên nghỉ vào ngày cho khỏe, cô không nói gì đâu.

_Dạ, thôi cô, em nghỉ sợ mất bài lắm ạ, hihi.

_Ồ, dù có bị thế thì bài kiểm tra 1 tiết em vẫn 0 điểm thôi vì bài Phương và Nghĩa đều trên 5 cả, thôi các em lật Unit 4 ra.

Địt, cứ tưởng bà hù chơi thôi chứ, nhưng mà kệ, ghở lại mấy hồi :

_Mẹ, 2 thằng chó chúng mày làm được nhiều điểm thế ?

_Hề hề, 8 điểm nhưng mà mày giao kèo với tụi tao rồi, giờ trở mặt hả mày.

_Đm tao hồi thôi, làm cc gì căng.

Cuối giờ thì chúng em cũng ở lại tập văn nghệ, nói thể chứ hình như cả trường lận, 11h30 rồi mà còn ồn ào rở ra.

_Bây giờ sẽ chia ra nhé, một nhóm đứng hát rồi một nhóm đứng nhảy.

Địt còn có cả nhảy nữa à, em cứ tưởng đứng rỗng xong xuống chớ, cơ mà tại chân em bị đau nên đứng hát thôi còn hai thằng kia xúi quẩy thế nào lại phải đứng múa, nhìn cũng tội nhưng cũng kệ mẹ chúng mày, ngu thì chết. Mấy đứa đứng hát thì nhàn rồi, chả qua chỉ đứng cầm bản phối lên hát cho có lệ, chủ yếu là cái lũ múa kia :

_Ê.... thế này... thế này... rồi OK.

Nhưng trong lúc tập thì tụi nó quậy như quỷ, có mồm con Lan còn chịu thua nữa :

_Mịa, thằng Phương nghiêm túc coi

_Đm thằng Nghĩa đừng chọc con Trân nữa

_Chân tụi mày bị què như thằng Thăng à, đm dơ cao lên.

Nghe nó gọi tên thì cũng giật mình, khiếp cái giọng oang oăng. Tập xong thì cũng 12h30 cơn mưa nẫu rồi, ra cửa thì thấy em Hằng đứng đợi rồi :

_Hihi, lớp mày tập vui ghê, chả bù cho lớp tao.

_Vui cái con khi, thôi nể quá, về nấu cơm cho tao coi.

_Đã nấu cho ăn rồi còn to mồm hả mày, bà cho nhịn giờ.

Rồi về nhà ăn cơm xong lăn ra ngủ luôn

P/s: chap này type hơi ít, các thím thông cảm, hôm nay em đi Bà Nà, nghỉ trưa được tí nên rảnh rồi type cho các thím, để tí tối em rì viú tiếp.

14. Văn Nghệ (Part 1)

Thắm thoát trôi qua thì cũng đến 20/11, tức là đến lúc diễn văn nghệ ấy các thím, khỏi phải nói cả cái nhà hát như cái trại tị nạn, nhìn đâu cũng thấy người với người. chắc tụi trường khác qua xem nữa. Chắc, em ngồi ở quán nước đằng sau trường, xung quanh cũng đông lắm, đang nhâm nhi sting thì nghe có thằng bảo :

_Ê, hình như Hot girl Hằng Noon (Tên face nhỏ, giờ đổi rồi các thím à, tìm làm gì mất công :))) học trường này hả chúng mày.

_Ừ đúng rồi đó, tao nghe bọn nó bảo ngoài đời nhỏ xinh hơn trong hình nhiều lắm.

_Xinh xỏ gì, bạn tao học trường này bảo nó có người yêu rồi.

_Yêu đéo gì, con bạn tao học lớp nhỏ bảo chỉ là bạn thân thì phải.

_Xời, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, cơ mà mặt cứ như chúng mày có chó nó yêu.

Thằng đó vừa mới nói xong thì cả lũ bay vào đám nó tối mặt luôn, chắc, bị đánh rồi mới thấy cái ngu, cơ mà nhỏ Hằng cũng nổi phết, đi đâu thì cái lũ đực đều bàn về nhỏ cả. Đệt vừa mới nhắc :

_Thằng ơi, hihi.

Khỏi nói, mới nghe cái giọng thì nguyên lũ đực rửa trong quán ngược mặt lại nhìn. Nhìn mặt thằng nào thằng nấy ngu đéo tả được, đến cái thằng đang bị đánh con há cả mồm ra mà. Cơ mà hôm nay văn nghệ, khi sáng có tổng duyệt trước dành cho đội văn nghệ trường nên nhỏ có make up, và hiển nhiên là nhỏ xinh hơn mọi hôm rồi. Đều mẹ, ở đây cũng phải hơn chục thằng, thể mà nhỏ kéo ghế ngồi cái rụp cạnh em luôn :

_Ngày mày đang giết bố đấy à. đm xê ra tí xem.

_Xí, làm như ăn thịt không bằng, cơ mà thấy tao xinh không, tí mặc đồ diễn còn xinh hơn nữa, hihi.

_Hơ hơ, tao nhìn mặt mày chai rồi, giờ giống cái lúc mày vừa mới ngủ dậy hơn, haha.

_Ờ, thể tự lết vô trong đi mày._Nói xong nhỏ cầm cái nạng chạy biến luôn

Cái chân em hết bó bột rồi, cơ mà vẫn phải đi nạng :

_Ê ê, đm mày cầm đi sao tao vào.

_Xí bạn bè chả bao giờ khen người ta được một câu.

_Rồi rồi, mày xinh được chưa, xem kìa cả đồng thằng đằng sau nó đang nhìn mày đấy.

Hình như giờ nhỏ mới để ý cái lũ đực rửa đằng sau thì phải, thấy thể nhỏ vòng tay qua đưa em vào trường luôn, chắc, kiểu này lại bị chặn đánh nữa thì khốn. Lúc đi mà cặp vêu nó cứ cạ cạ vào người phê đéo tả được, cơ mà vào trường thì nhỏ về lại lớp rồi, cũng tiếc nhưng còn tiếp xúc nhỏ nhiều :)) sao phải xoắn.

_Ê làm gì đứng trước trường vậy ba.

Quay ra thì là con Thùy :

_Hả, ờ, mà bọn lớp mình đâu ?

_Đang tìm ông nè, vô đi lớp tiết mục đầu mà, có cần tui điều vô không ?

_Thôi thôi tui chống nạng đi được, điều có mà thằng Huy nó thông nát đít à.

_Vô duyên, thôi vô nhanh.

Vào trong thì cả bọn thấy đồ xong hết rồi, chắc lũ con gái mang váy ngắn nhìn nó đã bao nhiêu, nhìn cái lũ con trai cứ như cái bọn gay lố. Nhưng biết sao giờ, đành cầm bộ đồ nhỏ Thùy đưa đi thay thôi. Vừa vào nhà vệ sinh thì nghe tiếng bon đục rửa lớp em :

_Thăng ơi, đưa tao mặc quần vào cho.

_Thăng ơi, cho tao vào thay đồ chung với.

Mẹ kiếp, em là người thay cuối nên chúng nó tính troll đây mà :

_Đm để bố thay đồ, tao mách con Lan thì chúng mày một gông đẩy lũ phò.

Nghe tên con Lan thì thăng nào cũng teo mà đi ra, em thấy đồ xong đi ra nhìn mình trong gương... Lại một cảm giác ba chấm, nhìn cứ như mấy con vẹo ấy, em đã cố gắng kéo quần ra rồi mà nó vẫn bó sát, chắc, đành chịu thôi, thà em lên hát còn đỡ hơn phải đối mặt với con Lan.

Tiếng anh MC cất lên :

_Chào mừng các bạn đến với đêm văn nghệ của trường THCS TV, để kỷ niệm XX năm ngày thành lập nhà giáo sau đây là phần trình diễn tốp ca của lớp 8/1 với ca khúc “Bụi Phấn” :

_Rào rào rào_Tiếng vỗ tay

Đứng sau cánh gà, cảm thấy hồi hộp vờ lơ, lật đật chạy ra, thì thấy em Hằng ngồi chỗ khán giả đứng cười, em cũng cười lại phát để lấy tinh thần, công nhận nhỏ cười xinh vãi đái.

”Khi thầy viết bảng

Bụi phấn chơi với

Có hạt bụi nào

Vương trên tóc thầy...

Xong rồi đám múa chạy ra, haha giờ nhìn 2 thằng Phương Nghĩa ổng ọo cứ như cave, tiếc thật, biết thế nhờ nhỏ Hằng quay video lại, ít ra cũng có cái mà trấn lột tụi nó.

Cuối cùng cũng xong, em chạy tót vào nhà vệ sinh thay đồ luôn, lúc em thay ra thì cái lũ vừa đực vừa cái nó đi vào, đầu em liền nảy lên ý định, “Đm, lúc này chơi tao à lũ khốn” đợi lúc chúng nó vào, em cầm cái vòi lên, đê max, ở trên chỗ thay nó có khoảng trống, thế là me xịt lên trên :

_Cái đm con chó nào xịt nước thế.

_Địt mẹ

_Con mẹ nhà nó

_Á đm ướt ướt

Haha, em tót lẹ luôn ai bảo nãy troll bố, đi ra thì thăng nào thăng nấy ướt như chuột :

_Mẹ nó, tao mà biết thăng nào xịt, tao cho nhà nó sáng nhất đêm

_Haha, tại chúng mày ăn ở thôi.

_À, tao nghi lắm, lúc này có mình thăng mặt lờ Thăng đi ra thôi.

_Lờ mẹ mày ấy, có thấy không mà ằng.

Nói xong em tót đi kiểm nhỏ Hằng luôn, ở đây chấp thế nào nó cũng biết.

P/S: Sr các thím mạng trên Bà Nà như cái bùi, em phải đi cáp treo xuống chỗ bán vé mới có wifi ngon được, giờ tối rồi em phải lên lại, có gì mai em post bù nhé, các thím ngủ méo ngon.

15. Văn Nghệ (Part 2)

Bước qua lớp nhỏ thì chợt.... đơ 5 giây, nhỏ...nhỏ đẹp quá. Nhỏ mặc một cái váy xòe màu trắng tuyết hở vai, sau lưng còn có cái nơ nữa. Thấy em nhỏ liền chạy đến xoay một vòng :

_Hihi, thế nào, đẹp không.

_Ờ...ờ đẹp, đẹp, đẹp lắm.

_Hihi, đã bảo mặc đồ vào tao còn đẹp hơn mà, còn lâu mới đến tiết mục lớp tao, xuống căn tin đi.

Em với nhỏ xuống căn tin, kiếm cái bàn trống ngồi vào. Chẳng biết thế nào mà cả hai đều im lặng, sức nhớ ra em liền hỏi :

_Sao lúc trước mày chụp lên tao thế ?

_Hả, à thì lúc đó tao chỉ muốn mày chú ý đến tao thôi, nhưng may mắn là nhờ có vụ ông Bảo tao mới bắt chuyện được với mày hihi.

_Hihi cái khi khô, mày nói việc tao bị đánh là may mắn hả.

_Ồ, thì may mắn với tao, với mày thì ai mà biết, hi.

_Sao lúc đó mày không đứng trước mặt tao nói toẹt ra luôn đi, chụp choẹt kiểu gì để bố bị đánh oan.

_Con trai mà nhỏ mọn thấy ghê, chuyện qua rồi cứ thích bới móc, xí.

_Kệ tao, cơ mà mày để ý thằng nào chưa.

_Hả, à ừm thì có mà hình như...nó không thích tao

_Gì, không thích mày á, thế thằng đó bị gay chắc luôn, mà thằng nào thế.

_Xí, không biết, không biết, tên ngu ngốc.

Ồ cái đm, tự nhiên thét vào mặt rồi dùng dằng bỏ đi là thế đó nào, không lẽ đến tháng tiếp. Thôi thay kệ, vào xem văn nghệ thôi. Chắc, vào trong thì chật kín chỗ còn chỗ nào ngồi, thôi đánh tót vào trong cánh gà mà xem cũng được :

_A, con cờ hó xịt nước nè chúng mày ơi, thông chết con mẹ nó.

Địt, vừa vào đã nghe cái giọng thằng Nghĩa :

_Cái đm chúng mày, thả bố ra, đm thả ra.

_NÀY, mấy ông đang làm xiếc đấy à, thấy các lớp người ta nhìn không_Khỏi cần nhìn cũng biết giọng nhỏ Lan.

Hàng tháng thì chỗ em có tổ chức xiếc ấy các thím, thế là nó bắt cái loa đi quanh thành phố “Tám giờ tối nay. tám giờ tối nay, một đêm duy nhất. mời quý bạn và cái vị đến rạp xiếc trung ương để chiêm ngưỡng những chú khỉ thông minh.. bla bla ”. Chẳng biết thằng khi gió nào nó cũng hô y chang thế, làm nguyên cánh gà bật cười. Dị quá, thế là chúng em tót về chỗ lớp luôn :

_Sau đây là tiết mục đơn ca của bạn T.L.D.Hằng của lớp 8/4, xin quý vị ột tràng pháo tay.

Em nhìn sang cánh gà thì thấy nhỏ chuẩn bị đầu vào đấy rồi, vẫn đẹp. Em nhìn nhỏ xong giơ tay kiểu “cổ lên”, nhỏ cũng cười lại, vẫn đẹp.

P/S: Đang viết thì nghe cái thông báo cúp điện, nó cúp phát thì khốn, đợi khi nào có điện em type tiếp nhé.

16. Văn Nghệ (Part 3)

Nhỏ bước ra, khỏi phải nói tiếng vỗ tay như sấm, mặt thằng nào thằng nấy hơn thấy rõ luôn. Bỗng nhiên sân khấu tắt cái rụp....ơ, bài này, nghe quen, bài hát mà mỗi tối trước khi ngủ em đều nghe.

"Chiều buông nắng hoàng hôn khuất dấu chân trời
Chiều ngoại ô... gió khẽ lùa tóc em
Kìa xa xa lũy tre giang tay đón chào
Cong cong con đường uốn quanh
Chiều ra phố chiều mang chút hương thanh bình
Chiều ngoại ô... gió theo từng bước chân
Kề vai anh bước đi em khẽ hát thầm
Thương anh, yêu anh, em ước mơ.
Ước mơ trong cuộc sống luôn được sánh đôi...
Ước mơ cho thời gian yên lặng lẽ trôi...
Ước mơ nhỏ bé trong đời, ước mơ còn mãi bên đời
Dâng đời hàng ngàn tiếng ca
Ước mơ như hạt mưa đêm chồi lá non
Ước mơ cho tình yêu lên hạt sắc xuân
Ước mơ là lá trên cành, ước mơ được gần bên anh
Nước mắt thấy bao giấc mơ.....!! "

Cả không gian như lắng đọng trước tiếng hát của nhỏ, cứ như tất cả nín thở để nghe rõ giọng hát thanh thoát trong vắt của nhỏ vậy. Tuy lúc trước em có nghe nhỏ hát qua điện thoại rồi, nhưng đến lúc nghe hát thật thì mới biết nhỏ hát hay đến thế. Nhỏ vừa hát vừa múa với đám lớp nhỏ, chắc, giờ nhìn nhỏ chẳng khác gì một thiên thần, một thiên thần không cánh. Nhỏ hát xong thì khỏi phải nói, cả hội trường như vỡ òa, ai cũng đứng lên vỗ tay, lần lượt nguyên đám được rửa chạy ào lên tặng hoa cho nhỏ, nhiều thằng còn lăm le cái điện thoại để chụp hình nữa, địt bà cái lũ đại gái. Nhỏ chạy vào cánh gà :

_Hihi, thế nào thấy tao hát hay không, hihi.

_Ừ hát hay lắm, chả bù cho cái hôm hát ở điện thoại, buồn ngủ thấy bà.

_Xí, đang nói móc tao đấy hả, ở lại xem nốt tiết mục còn lại của tao đi rồi tao chở về cho.

:_Thôi thôi, mày có biết là đến n cái vệ tinh nó bám đuôi mày không, đi chung có mà móm với chúng nó à.

_Kệ chúng nó, tao không quan tâm, về trước thì không có bạn bè gì hết.

Mã cha nó, chắc muốn em vô viện tiếp đây mà. Cơ mà tiết mục của đội văn nghệ là tiết mục cuối lận, nhìn đồng hồ thì mới 8h còn sớm chán, đỉnh rủ mấy chiến hữu ra Net chơi, thì thằng Nghĩa đập vai :

_Ê, có kèo LOL với lũ 8/8, quất không 150k, mỗi đứa 30k.

_ĐM chơi luôn, bố đang chán mà nhớ kết thúc nhanh nhé, 9h bố phải có mặt ở đây lại.

_Chắc, lại em Hằng chứ gì, thôi ra nhanh chúng nó đợi.

Lên con xe điện của thằng Nghĩa Bẹt chạy ra Ròng (tên Net) thì thấy các chiến hữu đầy đủ cả rồi, em, Nghĩa Bẹt, Phương, Huy "Trưởng", với thằng Hoàng (thằng này tuy em chơi không thân nhưng có kéo là cứ rủ nó thôi, nó cũng vui vẻ chấp nhận, kiểu như bạn Net ấy)

_Rồi vào đi, lũ 8/8 nó mở máy ở trên hết rồi.

Em lên tầng 3 thì thấy lũ 8/8 có mặt hết rồi, có cả thằng Phúc nữa, mặt nó nhìn thấy em thì hằm hằm. Mặt như cặ*, hằm hằm con mẹ mày.

Vào game thì ban pick đầu đó hết rồi, em đi top cầm Diana, thằng Phúc cũng đi top với em cầm Zed. Quả đầu nó ăn được First Blood của em nên cu cậu có vẻ hồ báo đầy cao land, em nháy mắt với thằng Nghĩa kiểu như “Camp tao”, nó cầm Kha Zix,. Thế là nó camp top liên tục luôn, thằng Phúc có vẻ cay liên chat all :

_Cái đm, đánh đéo lại kêu rùng lên hả con chó, đm cái loài chơi nhục.

Em về nhà sấm được cái ĐHC với cái Thùy Kiếm, kêu Nghĩa đéo cần gank nữa. Thế là cu cậu lại hồ báo, cơ mà nó mới có cái dao hải tặc, với cây doran thì sao mà đánh lại em.. Thế là bị em giết liên tục, các land khác cũng xanh. Đánh khoảng 30p thì team em thắng :

_Thế nào, móc tiền ra đi mấy đứa.

Thằng Phúc đưa tụi em 100k :

_Cái đm, giao kèo 150k mà giờ đưa 100k là sao, giỡn mặt hả.

_Cc, bọn tao quên mang tiền, mày nói lắm là bọn tao đéo đưa luôn đấy

_Cái địt, đã thua còn hồ báo hả mày.

_Thế mày muốn cái nòi gì_Nó tiến lại hất em một cái.

Thế là cả bọn lớp em bay vào chúng nó luôn, chắc, lại ẩu đá. Thằng cờ hó Phúc chắc cay em lúc trong game, nên giờ toàn nhè em mà đánh, chân em thì què lại phải chống nạn, đánh nằm chịu trận. Lũ lớp em xử xong tụi kia, quay ra thì mới thấy em bị đánh, chúng nó bay vào kéo thằng Phúc ra, gần cuối nó thúc em một phát vào bụng, em đơ luôn, tối sầm, bất cmn tỉnh.

Mở mắt ra, thì đầu em choáng lảo, lại còn ê ẩm khắp người, khát nước quá :

_Nươ.... nước...nước..

_Ô, hic...hic...mày tỉnh rồi hả, hic...hic đã bảo là đợt mà, đi đâu cũng dễ bị người ta đánh thế này.

Chắc, nhìn nhỏ xanh xao, tội nghiệp chắc thức cả đêm rồi :

_Tao bất tỉnh lâu chưa

_Mày bất tỉnh 4 tiếng rồi, giờ cũng 2h sáng rồi.

_Ai đưa tao về ?

_Bọn con trai lớp mày chứ ai, lúc đó tao sợ lắm....hic...hic

_Tao... xin lỗi.

Em nhìn nhỏ khóc, bỗng thấy tội lỗi, giờ mới nhận ra nhỏ lo lắng cho em biết bao, nắm tay nhỏ :

_Thôi mày ngủ đi, nhìn mày mệt mỏi lắm đấy.

_Hứ, tại ai hả... hic hic.

_Được rồi, tại tao, nín và ngủ đi.

Nhỏ cũng gật đầu rồi nằm ngủ, em cũng mệt với ê quá nên thiếp đi luôn.

Sáng mở mắt ra thì thấy nhỏ nằm cạnh, giờ nhìn thì thấy đúng thật, người con gái họ đẹp nhất là lúc ngủ, nhìn nhỏ cứ như thiên sứ vậy, thuần khiết. Ngắm nhỏ hồi lâu em mới nghĩ nếu cứ tiếp tục cái đà này thì nhỏ lại càng thích mình, nhưng em lại khác, chỉ yêu quý nhỏ như một người bạn thân đúng nghĩa thôi không hơn cũng không kém. Em cũng sợ làm nhỏ tổn thương, nhưng lương tâm nhút nhát không cho em nói ra, em cũng không muốn mất một người bạn như nhỏ. Đành để thời gian trả lời vậy, đến đâu hay đến đó.

Em cũng không bị nặng lắm nên vẫn đi học được, vừa vào lớp :

_Mày không sao chứ, tao xử hết tụi 8/8 rồi, nè 30k tiền kèo hôm qua_Thằng Hoàng

_Thôi mày cầm đi, tí có gì bao tao ăn sáng cũng được, sáng nay vội quá quên mẹ cả ăn

_Ừ, có cần bố đưa đi không.

_Thằng này thì lúc nào chả có nhỏ Hằng kề kề bên cạnh, đưa đón chi ệt_Phuơng

Em nghe nó nói thế quen rồi nên kệ mẹ nó, luyện thuyền chạp thì cũng vào tiết.

17. Thi Cử

Thời gian trôi qua, cuộc sống em nó vẫn vậy các bác ạ, em với nhỏ Hằng giờ thân nhau lắm, ngày nào nhỏ cũng qua nhà em ngủ, cơ mà không có gì bày bạ đâu các thím à. Bữa nay nhỏ Hằng đánh LOL hay lắm các thím à, cứ có kèo solo là lớp em đều để cho nhỏ 1 slot. Giờ nhỏ nổi lắm luôn, Hot girl, mặt max xinh, da trắng như trứng gà bóc, ba vòng phát triển hơn so với đám bạn, lại còn biết đánh LOL nữa, khỏi phải nói, có đến hàng tạ, hàng tấn các thanh niên đủ thể loại theo đuổi nhỏ. Bởi thế, mỗi lúc em ra đường cùng nhỏ đều bị soi mói, có vài lần xem bị chặn đánh nữa kia, nhưng cũng nhờ có thằng Hoàng. À, quên kể chi tiết về thằng này cho các thím, ba nó làm cảnh sát, lúc trước có làm ở nhà tù, hình như có giúp đỡ ông gì xã hội đen khét tiếng bị giam ở trông, đến lúc ra tù thì kết nghĩa anh em với ba nó, thế nên giờ cứ có vụ gì nó đều nhờ ông bác kết nghĩa của nó giải quyết. Giờ thằng nào nghe danh thằng Hoàng cháu ông bác kia đều té đái ra quần, tội thằng Bảo với 8/8 cũng méo dám dòm ngó gì đến nhỏ Hằng nữa.

Bây giờ đang đầu tháng 12, chà cũng gần đến Noel rồi, trường em khối 7 và 8 thi trước Noel vào khoảng đầu tháng 12 nên bây giờ chúng em đang cấp tốc cho kì thi học kì một. Nói là cấp tốc vậy chứ chúng nó rủ đi net em vẫn đi bình thường, cũng có vài lần nhỏ Hằng la rầy nhưng em méo quan tâm, thi học kì một, có gì phải xoắn, điểm trong năm cao chót vót, còn học kì hai nữa mà, nên cứ chơi tí, có sao đâu. Về phần bố mẹ em thì công tác ở Hải Phòng luôn, cũng có ý định chuyển em ra nhưng em không muốn, bảo ở đây quen rồi, bố mẹ em thấy thế nên cũng để em ở lại Đà Nẵng luôn, mỗi tháng gửi về vài củ, nói chung là sống không khó khăn lắm.

Ôn xong lại chơi, chơi xong lại ôn thì cũng đến ngày thi. Ngày đầu là ngày em ghét nhất, thi Văn với Địa, chặc hai cái môn khô khốc ngán tận cổ. Đã thế sáng sớm lại bị nhỏ Hằng lôi dậy ôn lại nữa chứ :

_Sai, đọc lại, đi chơi cho lắm giờ ngu hết rồi_Mỗi lần đọc sai nhỏ lại nhéo em một phát, tiên sư nó chả biết ai bày cho cái trò nhéo này, đau chết đi được

_Thì từ từ, mày nhéo tao đau thế, tí tao không thi được bây giờ.

_Nói nhiều, đọc lại cho tao.

_Nước ta là nước nông nghiệp chủ yếu sản xuất.... bla bla.

Ngồi ôn mãi thì cũng 6h, thay đồ xong xuôi em đeo nhỏ lên trường, đến quán bún chả quen thuộc thì thấy chúng nó ngồi ăn như hạm rồi :

_Đệt, sao tội mày đi sớm thế ?

_À, đi sớm để phô phao chứ gì, không tí nữa đông lắm, phô đéo được thì móm_Phuơng

_Gì, phao á, cũng phải, cả tuần trường cho nghỉ ôn toàn thấy tội mày cầm Net.

_Mấy môn học bài thôi, chứ Toán Hóa bọn tao xử đẹp_Nghĩa

_Thế Lý, Anh chúng mày tính sao.

_Ráng 6 điểm thôi chứ sao, trong năm mày chỉ bài bọn tao điểm cũng cao rồi, éo lo_Nghĩa

_Ờ, cẩn thận, phao phước thế nào chứ bị tóm là móm đấy con.

Ăn bún chả xong thì cũng vào trường xem phòng thi, nhỏ Hằng thi phòng bên cạnh em, còn lũ chiến hữu thì toàn mấy phòng trên núi :

_Mày thi tốt nhe, hihi chúc may mắn_Nói xong nhỏ hôn phớt qua má em.

Cũng hôn hôn phớt nên chả thằng nào thấy, cơ mà sướng vãi lều :)). Tiếng trống vang lên báo hiệu học sinh vào phóng thì, thi môi Văn trước các thím à, vào phòng em cứ chém thôi, bón ra được chữ nào hay chữ đấy,

làm xong thì cũng được 4 trang cộng với phần tiếng việt. Chà nhiều phết. Đến giờ Địa thì trúng tủ luôn, toàn mấy câu nhỏ ôn lúc sáng, khả khả, kiểu này không 10 điểm có vẻ hơi phí. Thi ra :

_Sao thế nào, mà làm bài được không, sai nhiều không ?

_Mày làm gì hỏi ghê thế, tao làm cũng tốt, mấy câu hỏi sáng mày ôn trúc phúc hết luôn.

_Hihi, tao mà, đã ôn là trúng thôi.

Lần lượt các môn thì đều trôi qua tốt đẹp cả, ngày cuối cùng thi Toán, khỏi nói, môn tủ của em luôn, thời gian cho là 120p cơ mà em là có 60p là xong rồi, xin phép cô giám thị rồi nộp bài luôn. Chà, cái cảm giác mình là người đầu tiên làm xong đi quanh các phòng nó mới phê làm sao (không phải vì không làm được đâu các tím nhé). Thôi chán quá, ra RỒNG làm một game đơi lũ chiến hữu với nhỏ Hằng vậy. Đang chơi combat thì cái tai bị ai nhéo, quay ra thì là nhỏ Hằng :

_Hay ha, làm xong sớm mà không đơi, ra net ngồi ha.

_Á á, đau tao, tao làm sớm tận 1 tiếng không lẽ ngồi không đơi chúng mày.

_Thôi, ra đây rồi, làm vài game rồi về _Phương

_Ừ, mở máy đi, Hằng chơi không tui mở nè _Hoàng

_Ừ, dù gì cũng thi xong, thôi chơi tí cũng được hihi.

_À mà thằng Huy với con Thùy đâu chúng mày.

_Thi xong chắc đi đánh lê rồi, ề ề chấp nhận kìa _Nghĩa

Vào game thì em cầm Thresh sp cho ẻm, còn ẻm cầm Tristana, giờ này vừa mới thi xong nên lũ trường em ra đây nhiều lắm, cứ mỗi lần em kéo ăn được mạng nhỏ lại ôm em phát, ôi cái cặp vếu thần thánh, lũ đực trong quán nhìn em với vẻ gato lv max luôn, hô hô cơ đơi n năm nữa nghe mấy chú. Đánh vài game thì cũng 11h cơm mẹ nấu rồi, lúc đó thì cũng đường ai nấy về. Sáng hôm sau thì vẫn như bình thường em đeo nhỏ đi học rồi lên lớp thôi. Vừa vào lớp đã nghe cái giọng ngọng ngọng của thằng Hoàng ở trên bục giảng :

_Con vài ngày nữa là Noel rồi các chế, năm nay cũng vẫn như mọi năm thôi, tao cùng với hai trưởng FA hội là Nghĩa và Phương sẽ tổ chức một party nho nhỏ nhé, mỗi bạn đóng 20k nha.

Ba cái vụ này thì năm 6 7 em chả ham, toàn rú ở nhà, cơ mà có vẻ năm nay không đi không được rồi. Nói là FA vậy chứ ai đi cũng được tất, có thể dắt bạn bồ bịch các kiểu nhưng tất nhiên là phải đóng 20k rồi.

_Ê năm nay nhớ đi nghe mày, có gì rủ em Hằng luôn _Hoàng

_Tao thì đi được, còn nhỏ Hằng thì ngày mai bố mẹ nó về rồi, chắc Noel nó đi với gia đình rồi.

_Xời mày lo gì, còn cả tá đứa trong lớp đi một mình, sợ méo gì cô đơn, còn không thì mang theo chai neptune thôi, hề hề _Phương

_Thôi mới sáng, im con mẹ mày đi thằng biến thái.

Chà. Noel này chắc sẽ vui lắm đây.

18. Pre Noel

Trùng hợp thế nào hôm 24/12 lại trúng vào ngày chủ nhật, lớp em quyết định đi vào ngày đó để ngày 25/12 cái lũ theo Đạo đi nhà Thờ. Nhỏ Hằng từ lúc ba mẹ nhỏ về thì cũng về lại nhà rồi nhưng đa số vẫn qua nhà em ăn cơm đều đều, cũng đỡ cực, có nhỏ nấu cho ăn thì còn gì bằng. Bố mẹ nhỏ cũng biết chuyện, hỏi xưa em qua nhà nhỏ chơi nhiều nên bố mẹ nhỏ cũng vui vẻ để nhỏ đến nhà em chơi. Sáng sớm ngày 24/12 trong lúc ăn trưa tại nhà em với nhỏ :

_Này, tí chiều đi chơi noel với tụi lớp tao không ?

_Xin lỗi nha, tao bận đi với bố mẹ rồi.

_Ừ, tao cũng biết trước rồi.

_Mày giận hả ?

_Gì, đâu có, mày nghỉ tao con nít vậy sao, bố mẹ mày lâu lâu mới về nhà, nên tao biết thế nào mày cũng đi với bố mẹ mày, cứ đi vui vẻ đi, tao còn lớp mà.

_Ừ, hihi, ăn đi ngủi hết giờ_Nhỏ gấp em đồ ăn cho em.

Giờ nhìn hai đứa chả khác gì vợ chồng cả, ngủ chung, đi học chung, chơi chung, ăn chung.... cái gì cũng chung. Em cũng sợ nhỏ hiểu lầm, rồi cái tình cảm nhỏ dành cho em ngày một lớn, nhưng em không thể đáp lại, chắc cũng chịu thôi, có trách thì trách em hèn nhất vậy. Ăn xong thì nhỏ cũng về nhà, thôi đánh một giấc đến chiều đi với lũ giặc kia vậy. Đang mơ mộng ở phương nào thì có cảm giác thốn thốn ở đít, cái mông nó cứ rung bần bặc. Giật mình tỉnh dậy, đét, ra là cái điện thoại nó rung, à quên nói các thím, em mới mua điện thoại, là con C3 Nokia, lúc đó cũng tính mua mấy cái cảm ứng xài cho sướng cơ mà nó rắc rối quá, rách việc, thế là em mua con C3 xài cho dễ, vừa tiện vừa rẻ. Nhìn vào màn hình là số Nghĩa :

_Alô, bố nghe.

_Cái tổ cha mày, hẹn 5h mà giờ 5h30 rồi nè con chó, cả lớp đến rồi còn thiếu mình mày thôi, địt bà qua nhanh không tao kêu cả lớp sang đốt nhà giờ.

_Rồi rồi, xin lỗi, cơ mà ra đâu ?

_Trước chợ còn, tao ày 5p.

_Đợi bố 10p.

Nói xong em cúp luôn :)) thế cho nhanh. VSCN xong em mở tủ đồ, lâu lâu mới có dịp đi chơi, diện tí chút. Mang cái quần jogger đen, áo sơ mi xanh dương caro tay ngắn, khoác thêm cái hoddie xanh dương nốt luôn, bình thường em mang kính áp tròng, bữa nay bỏ cầm cái gọng kính đen mang lại, xỏ đôi Adidas Flux Farm, chà, nhìn trong gương thấy cũng ổn phết. Chuẩn bị khóa cửa thì mới sực nhớ, thế đéo nào lại dắt con Phượng Hoàng ra cơ chứ, diện đồ thế này mà đi PH chả khác nào thằng hâm, chắc tại ngày nào cũng đi nên quen tay rồi các thím à. Vào trong nhà xe lấy chiếc Martin yêu vầu ra, nào, Chợ Cồn thẳng con mẹ nó tiến.

Đến nơi thì đứa nào đứa nấy nhìn em chằm chằm, cũng phải thôi anh mày lột xác mà quá xinh zai (cho em atsm tí, các thím thông cảm :))) :

_Ê bạn đứa nào vậy.

_Đù mà, thằng nào lạ hoắc vậy chúng mày.

_Mày có mời nhầm người không Hoàng.

_Cái đậu phộng, anh Thăng nè lũ cà chớn, tính troll bố đấy à.

_Gi !

Khiếp, làm gì hô to vậy mấy đứa, chắc lần đầu tiên em ăn diện thế này nên chúng nó có vẻ ngạc nhiên :

_Á điu, Thăng bữa ni thuộc kiểu teen đủ rồi chúng mày ơi.

_Xỏ cả giày real đây này.

_Ai chỉ mày mặc hoddie vậy Thăng, hahaha.

Mọc, đã đéo khen thì chớ, đằng này lại đi nói móc, cái lũ khốn. Cơ mà hình như chúng nó quên bèn là em đi trễ thì phải, cũng tốt đỡ phải nghe chửi.

_Nhỏ Lan bạn rồi không đi được, thôi xuất phát nào mấy đứa, trước tiên là... à mà đi đâu vậy_Nghĩa lạnh chanh bị mỗi đứa cóc ột cóc.

_Đã ngu mà con lạnh hả mày_Phương

_Mỗi đứa đóng 20k cái đã_Hoàng

Đưa tiền xong xuôi nó bảo :

_Rồi ok, đủ bây giờ đi xuống đường Bạch Đằng vừa đi dạo vừa uống nước cái đã, mới có 5h45 à, thế nào đồng ý không ?

_Ok, nghe nói dưới đây nhiều quán cà phê trang trí đẹp lắm_Phương

_Xuất phát nào.

Gần mười mấy chiếc xe, điện có, đạp có lũ lượt kéo nhau xuống đường Bạch Đằng, đường này đẹp lắm các thím, nằm gần con sông Hàn luôn, lúc này chưa có cầu Rồng rồi cầu Trần Thị Lý, bây giờ xây xong rồi còn đẹp hơn nhiều.

P/S: Tối rồi, chúc các thím ngủ méo ngon, mai CN rảnh nên em sẽ type tiếp. From f17 with love

.

19. Noel

Nguyên đám lớp em kéo từ quán cà phê này đến cà phê khác, chủ yếu là để mấy mẹ con gái chụp choẹt rồi up lên facebook thôi. Đang ngồi ngây hàng nước dừa với lũ đực rựa thì thấy có một con nhỏ đi chiếc HKbike, ban đầu thì cũng chả có gì đáng nói cả nhưng vấn đề là nhỏ này vừa đi vừa nghe điện thoại, iphone 4 cũng sang đây chứ, thế là méo biết ở đâu thấy hai thanh niên bịt kín mõm chạy vào lên giật cái điện thoại của nhỏ luôn, nhỏ té phát cái rụp. Bọn em đang ở hàng nước dừa cách khoảng 15m, vừa thấy chúng nó chạy lên em cầm cái ghế gỗ đang ngồi uống quăng vào thẳng đằng trước, hai thằng ngã lẳng quay ra đường luôn :

_Ê, tui mày gọi 113 nhanh đi. kéo chúng nó chạy mất

Phần em thì chạy lại chỗ con nhỏ HKbike, khiếp, người bu thì đông mà chả ai đến đỡ nhỏ dậy, để nhỏ ngồi khóc cũng tội nghiệp. Chắc, bây giờ con người vô cảm vậy sao, chỉ biết hống hốt là nhanh :

_À, này bạn ơi, ừm, không sao chứ.

_Hu....hu....hic...hic, cảm...cảm ơn.

_Hai thằng giật mới nãy nằm lẳng quay kia rồi, bạn chưa có mất điện thoại đâu, yên tâm đi.

_Hả, hic...hic...thật không....hihi...hic...hic..._Con này quái, vừa khóc vừa cười là thế éo nào.

Một lúc sau cũng nghe còi tiếng xe cảnh sát đến, em đưa nhỏ lại chỗ tên cướp không quên chiếc HKbike rồi đưa điện thoại cho nhỏ :

_Cảm...hic...cảm ơn bạn....nhiều lắm...hic.

_Ờ, thôi nín đi, chuyện qua rồi.

_À, cháu gái này đi theo chú để lấy lời khai nữa, cả nhóc nữa_Chú cảnh sát.

Lũ con gái lớp em lo chụp choẹt quá có biết khỉ gì đâu, đi ra thì nghe oảng oảng :

_Có chuyện gì thế ?

_Tui bỏ lỡ chuyện gì hả ?

_Sao cảnh sát ở đâu vậy mấy ba, bạn ông hả Hoàng ?

_Im lặng coi_Hoàng

Nó quát phát chúng nó im luôn, bố khỉ cái lũ lảm chuyện :

_Giờ tao đi với nhỏ này một chút, bọn mày cứ đi chơi tiếp đi, có gì alo bố.

_Ờ, mà quả đây mày cũng gan phét, chắc kết nhỏ này chứ giề, hề hề_Hoàng

_Mày nín cmmđ.

Em dắt chiếc Martin của em đi gửi xong quay lại lấy chiếc HKbike chở nhỏ lên đồn , chắc, hai thằng kia không đội nổi điện, đầu cũng be bét máu mà hình như là vết thương ở ngoài thôi. Đưa vào đồn, lấy lời khai các thứ thì cũng được thả ra. Chán, Noel gì đâu lại phải vào đồn cảnh sát, cơ mà cũng tại em lạnh, quả đó chả biết phản xạ thế nào lại quăng ghê vào lũ kia, khéo mai báo lại giật tít “Thanh niên cầm ghê bắt cướp” thì khổ. Trở lại Bạch Đằng để lấy xe, em mới nhìn kĩ gương mặt của nhỏ, em nhất tả lắm các thím à, thôi cái thím cứ nhìn cái ava mà hình dung nhé, nhỏ trong hình đó :)). Tuy không xinh bằng nhỏ Hằng được nhưng ở nhỏ toát ra vẻ gì bình yên lắm :

_À ừm, cảm ơn bạn nhiều lắm, không có bạn chắc mình tiêu rồi.

_Không có gì đâu, à mà bạn tên gì nhỉ ?

_Hihi, mình tên Tiên..... bla bla.

Nhỏ nói hết tất tần tật về nhỏ cho em luôn, tên, lớp, trường, địa chỉ, sđt, facebook. Nhỏ bằng tuổi em, học trường chuyên luôn, cái em ngạc nhiên nhất là nhỏ ở cô nhi viện, vãi đái, ở cô nhi viện mà đi HKbike rồi con iphone 4 nữa, khiếp cô nhi viện dạo này có ai tài trợ hả các thím, em cũng nói tên, tuổi, trường lớp, sđt.....bla bla cho nhỏ :

_Giờ trễ rồi, mình về đã, bữa nào rảnh mình sẽ cảm ơn bạn sau.

_Ừ, ừ, giáng sinh vui vẻ.

_Hihi, cảm ơn, nhớ liên lạc với mình nha.

Nhỏ quay mặt lại nhìn vào mắt em rồi cười, giây phút đó em như đông cứng vậy, nhỏ cười đẹp lắm, đẹp hơn nhỏ Hằng, đối với em là vậy, chắc, không lẽ em cảm nắng nhỏ rồi, nhanh vậy sao. Bóng nhỏ đi xa dần em mới sực tỉnh, là tiếng điện thoại :

_Alô bố nghe

_Xong chưa, ra Karaoke chỗ cũ Hoàng Diệu đi __Hoàng

_Ồm, đợi bố 5p.

Đến nơi thì thấy chúng nó đứng đợi cả rồi :

_Sao thế nào, xin được info ẻm chưa __Phương

_Tao thấy nhỏ đó xinh phết, cơ mà chưa bằng nhỏ Hằng __Thùy

_Thôi thôi, vào hát hộ tao cái rách việc.

Các thím chắc cũng từng đi hát với lũ đồng dâm lớp mình rồi nhì, vào trong thì phải thu điện thoại từng đứa thì mới cho hát được, khiếp, chắc sợ quay lại đăng face dim hàng đây mà. Em thì chả muốn hát tí nào, cơ mà bị ép qua, nên cũng ráng hát một bài, chọn tiếng Anh đi cho nó máu, rồi Jingle bell rock. Hát xong thì lũ chúng nó vỗ tay như sấm, em cũng biết mình hát hay rồi, có cần làm quá thế không (lại atsm :)) :

_Tao đói quá chúng mày ơi, hát này giờ mệt vãi đạn.

_Bây giờ cũng 9h rồi, thôi đi ăn lẩu đi.

_Quất, lạnh thế này ăn lẩu thì đã hết biết.

Thế là cả lũ cũng kéo đi ăn lẩu, giờ này thì chỗ nào cũng đông, lúc đầu em cũng thấy khó chịu nhưng lỡ đi rồi, giờ về thì hơi kì thế nên cũng nán lại một tí. Em thấy chúng nó kêu ra cũng nhiều lắm nên hỏi thằng Hoàng :

_Này mỗi đứa 20k mà kêu ra từng này á, tí rửa chén cả lũ đấy con.

_Xời lo gì, còn tiền của FA hội nữa, cũng phải vài củ.

Thôi kệ, miễn ẻo ở lại rửa chén là được rồi, chuẩn bị ăn rồi thì thằng Nghĩa lại lạnh :

_Bọn mày có thấy thiếu thiếu gì không ?

_Thiếu méo gì, cơm canh đầy đủ rồi ăn thôi_Phương

_Đm mày ngu thế, đã ăn lẩu là không thiếu bia được.

_Cái gì, thôi thơm ngon bổ béo gì, mới có tí mà đòi uống bia, tính làm dân chơi hả mày_Huy “Trưởng”

_Tao thấy thằng Bẹt nói đúng đấy, uống thử cho biết vậy, chứ xung quanh người ta uống bia hết, không lẽ mình uống nước ngọt_Hoàng

Em nghe chúng nó mang bia ra thì nghi rồi, thế nào cũng say khướt mướt rồi nhờ lũ con gái đeo về cho xem, chắc, nhìn lại giờ thấy chúng nó trẻ trâu vãi đạn, mới lớp 8 bầy đặt bia bọt, em thì không ham nên ăn vài miếng rồi đánh bài chuẩn luôn :

_Chúng mày ở lại nhé, tao có tí việc về trước phát.

_Đm định chuẩn hả mày_Phương

_Đm đã bảo có việc rồi

_Được về thì về nhưng phải uống hết cốc bia này cho tao_Hoàng

Chắc, thôi đánh uống đại vậy, em nốc một phát hết luôn cốc bia, khiếp, sao mà nó đắng thế này. Nốc xong em lên con Martin đi luôn, đi ngang qua bờ hồ Hàm Nghi thì thấy mấy cái nhà vệ sinh công cộng, em tót vào đấy nôn ra hết luôn, mẹ nó chưa ăn được bao nhiêu giờ lại ọe ra hết. Em tề là từ đó em không bao giờ đụng vào bia rượu luôn. Bây giờ đi lòng không ngoài đường, vừa chán vừa lạnh, bỗng trong đầu em hiện lên hình ảnh nhỏ Tiên, lúc đó em thấy ấm người lạ thường, phải, ấm áp lắm các thím à, cơ mà bên ngoài thì lạnh bỏ mẹ đi được, em mặc cái hoddie cũng chả dày mấy, nên hơi tê một chút. Giờ chắc nhỏ Hằng còn đi với gia đình nhỏ rồi, chắc, đi đâu giờ, thôi, vào nhà thờ chơi vậy, cho nó thanh thản. Thế là em đạp xuống nhà thờ Con Gà chơi, cũng đông phết, trong này trang trí đẹp lắm các thím, toàn cây thông giáng sinh, rồi ông già noel. Đi lòng vòng thì em thấy nhỏ nào quen quen đứng trước cổng, hình như đang phát kẹo thì phải. Đến gần thì em đờ luôn... là nhỏ Tiên, không nhầm đi đâu được, nhỏ mặc một cái áo len màu trắng, một cái váy xanh màu cây thông qua gối, cái khăn len màu đỏ, đôi adidas piona, thêm cặp sừng tuần lộc nữa, trông nhỏ đẹp quá, em đứng bất động cũng phải vài phút cho đến khi nhỏ nhận ra em :

_Ô, phải Thăng đó không, hihi, làm gì ở đây vậy

_Hả, ờ...ờ thì đi nhà thờ chơi thôi, còn Tiên làm gì ở đây vậy.

_À, phát kẹo giúp các sơ ấy đứa nhỏ ấy mà.

_À ừ...._Em ngại quá chả biết nên nói cái gì

_Còn cây cuối cùng nè, cho Thăng nè, hihi.

_Ơ...ơ cảm ơn...Tiên.

_Hihi, trông Thăng đáng yêu lắm đó.

_Ơ...cảm ơn_Lần đầu tiên em đỏ mặt vì gái đấy các thím.

_Giờ Thăng rảnh không, đi ăn với Tiên nha.

_Ừ, cũng rảnh, với đang đói nữa, mà ăn gì giờ.

_Ừm.... a ăn bún bò đi, giờ lạnh thế này ăn cho nó ấm bụng.

_Ok, Thăng biết chỗ này ngon lắm.

_Đợi Tiên lấy xe đã hihi.

Lúc nhỏ đi rồi thì tim em đập mạnh dữ dội luôn, đm mày dẻo một hả. Chắc em cảm nắng nhỏ mất rồi, nhưng còn Hằng, em biết phải nói chuyện với nhỏ ntn đây, em cũng chả biết Tiên có tình cảm gì với mình không nữa, mới gặp mà, thôi đau đầu quá, cái gì đến thì đến, mệt não. Đến quán bún thì em cũng trò chuyện bình thường, giờ mới biết bố mẹ nhỏ li dị ra nước ngoài định cư cả rồi, mỗi tháng đều gửi tiền với quà về cho nhỏ, nhỏ định bán để lấy tiền trang trải cho cô nhi viện mà hình như các sơ không cho thì phải,

hên gì điện thoại, xe, rồi còn dày ngon nữa, ra là quà bố mẹ gửi. Ăn xong thì cũng đường ai nấy về, đêm đó em suy nghĩ nhiều lắm, suy nghĩ về nhỏ Tiên rồi thiếp đi luôn.

20. Vài Lời

Em viết con sai chính tả vài chỗ nên mong các thím thông cảm hộ em, lượng view cũng tăng nên em cũng vui lắm vì có người quan tâm truyện của mình, truyện còn dài lắm các thím à, mới năm lớp 8 à, thế nên mong các thím tiếp tục ủng hộ. Đạo này cũng có vài thím rì vi vu về tuổi học trò nên em sẽ vào đọc tham khảo, tất nhiên là sẽ không ăn cắp truyện rồi.

Chào thân ái và quyết thắng. From fl7 with love

21. Bạn Gái Bất Đặc Dĩ

Hôm sau đi học vẫn bình thường, em qua đón nhỏ Hằng, ẹc, sao nhìn mặt nhỏ xuống sắc vậy trời :

_Ngày, đôi bụng hả, sao mặt xanh xao vậy ?

Nhỏ không nói gì, bỗng nhiên vòng tay qua ôm em, em nghĩ chắc nhỏ mệt nên thôi đi luôn, ai dè đầu càng đi nhỏ ôm càng chặt :

_Nè, làm gì ôm tao cứng ngắt vậy, nói tí coi.

_____ _Nhỏ vẫn im lặng

Đau quá, em mới cầm tay nhỏ nói ra :

_Làm gì ôm tao chặt cứng vậy, ôm hả ?

Bỗng nhiên nhỏ khóc :

_Tối...hic..hic... tối hôm qua mày đi với ai...hic ?

_Hả, thì tao đi với lớp mà ?

_Có thật không...hic...hic.

_Mày nín đi, người ta nhìn tưởng tao làm gì mày kìa.

_Sao hôm qua tao thấy mày đi với nhỏ nào trong nhà thờ Con Gà mà.

_Hả, à thì chả quả lúc đi chơi nhỏ bị cướp nên tao giúp nhỏ thôi, tình cờ gặp trong nhà thờ, mày thấy hả ?

_Mày thích nhỏ đó hả ?

_Hả, ừm thì cũng hơi thích thích, nói chung là cảm nắng thôi.

_Thế còn tao thì sao...hic..hic.

_____ _Lúc này em cứng họng luôn.

_Sao mày không trả lời...hic.

_Tao....tao....

Nhỏ tót xuống xe và chạy, nhỏ vừa chạy vừa khóc, lúc đó em đứng như tượng vậy, bất động, mình làm tổn thương nhỏ đến vậy sao, lúc đó em cảm thấy con người mình thật tệ, một tên vô dụng. Thôi, đành đi học trễ vậy :

_Alô, Nghĩa hả, điểm danh giúp tao, hôm nay đi trễ.

_Ờ, tối chắc nhắn tin với em hôm qua chứ gì, bao bố rồng đỏ là được rồi.

_Đm, biết rồi.

Chắc giờ biết kiếm chỗ ở đâu bây giờ, mới có vài phút mà chỗ chạy biến đâu rồi. Mới đi một đoạn cũng chưa xa lắm, chắc chỗ vào công viên 29/3 rồi. Biết ngay mà, ngồi chỗ ghế đá trước một cái hồ nhỏ, em tiến lại gần và ngồi xuống, chỗ giặt mình rồi cũng im lặng. Những lúc như thế này im lặng lại là cách tốt nhất để các thím à, nhưng cũng không được lâu, chỗ lên tiếng trước :

_Sao mày không đi học ?

_Vì không có mày.

_Tao không là gì đối với mày, quan tâm tao làm gì, hay mày muốn cái thân thể của tao.

Con nhỏ này điên hử, ai dạy nó nói những lời này vậy, nghe xong em đứng dậy tát vào má nhỏ, nhẹ thôi đủ để làm nhỏ tỉnh táo trở lại :

_Mày nghĩ tao là hạng người như thế sao, nếu tao như thế thì những lần ngủ chung tao đã không để mày ôm tao, không để mày phải dựa vào vai tao. Nếu tao không quan tâm mày thì tao đã không chở mày, không cứu mày khỏi lũ lưu manh, không chơi game chung với mày rồi, bây giờ mày tỉnh táo lại một chút đi.

Bỗng nhỏ bật khóc, mỗi lúc một to, em cũng im lặng. Khóc xong nhỏ ôm chầm lấy em :

_Anh trả lời em câu hỏi lúc nãy đi.

Đều mẹ, anh em cái lồng gì vậy, nó sinh trước em 2 tháng lận chứ ít à :

_Câu hỏi nào ?

_Em có quan trọng với anh không ?

Bây giờ em rồi lắm các thím à, nếu trả lời có vậy còn Tiên thì sao, nhỏ cũng có vẻ quý mến em, có thiện cảm ngay lần gặp đầu tiên, kể cả em cũng cảm nắng nhỏ mất rồi nhưng nếu trả lời là không thì Hằng sẽ ra sao, có thể nói nhỏ yêu em mất rồi, em cũng chưa chắc vì hai đứa còn quá nhỏ, có thể chỉ là một cơn cảm nắng không kiểm soát được nhưng em với nhỏ cũng đã chơi rất thân từ lúc bé cho đến tận lúc này, tình cảm nhỏ dành cho em càng ngày càng lớn cũng phải. Đấu tranh nội tâm dữ dội, có thể Tiên đối với em chỉ là cơn cảm nắng đến rồi đi thì sao, chắc thời gian sẽ giúp em quên Tiên và lúc đó em cũng đã có chỗ Hằng rồi. Thế là em đưa ra một quyết định có có lẽ nói là đúng đắn ở thời điểm hiện tại nhưng sai lầm trong tương lai :

_Mày...á quên...Em có, em rất quan trọng với anh.

Nói xong nhỏ rúc vào lồng em mà khóc ngon lành luôn :

_Cảm...hic...hic...cảm ơn anh.

_Thôi nín đi, sáng sớm mà khóc nhiều quá mất nước là xấu lắm đấy.

_Thế xấu rồi em có còn quan trọng với anh không ?_Nói xong nhỏ nhéo phát đau điếng người luôn.

_Á, đau đau, còn, còn chứ.

_Hihi, mà giờ sao vào trường đây, trễ học mất rồi.

_Để anh nhờ lũ lớp, chúng nó có lối đi bí mật, thôi giờ đi ăn sáng đi, đói quá.

_Còn 30p nữa mới hết tiết, mình đến quán xôi bên cạnh trường đi.

Em với nhỏ đến quán xôi cạnh trường để ăn, quán này mấy ngày thì em ăn nhiều lắm nên cũng quen ông Mười, chủ quán xôi :

_Á, cu Thắng đó hử, đi học trễ hử mày, dạo này ít ra quán ông nhỉ.

_Dạ, tại con bận học quá ông à.

_Bận học hay bận đi với bạn gái, mặt ngu mà tán được nhỏ xinh phết, thôi ông mày phải đứng trước nhà cả mấy ngày mới được nói chuyện đây này.

_Ông cứ chọc còn mãi, bạn ấy ngại, thôi ông cho con hai xôi gà đi ạ.

_Rồi rồi.

Nói xong em cầm tay nhỏ vào trong lòng, nhỏ hơi giật mình nhưng cũng để im, còn nắm chặt hơn nữa kia, má nhỏ ửng hồng, đột xinh vài đoạn. Xôi bưng ra, hai đứa ngồi ăn, nhỏ ngồi đối diện em, đang ăn ngon lành bỗng nhỏ cầm ghế qua ngồi cạnh em luôn :

_Anh, há miệng ra em đút cho nè.

_Thôi kì lắm, người ta nhìn kìa.

Kệ người ta, mình làm gì kệ mình, hay là hết thương tui rồi Làm mặt mếu, lũ con gái chỉ có cái trò này với nhéo là hấp diêm con trai thôi.

_À ừm...aaaaa.

_Hihi, phải ngoan thế chứ, đáng yêu phết.

Đáng yêu ton tắc, ngại bỏ mẹ đi được, trong quán cũng có một cặp hình như học lớp 10, thằng chả chắc thấy nhỏ Hằng xinh quá thế là cứ nhìn chăm chăm, bà đó ngồi đối diện đậm chằm ổng phát :

_Này ! làm gì nhìn con người ta ghê thế

_Á đau anh, nhìn gì, em thấy con nhỏ đó không, mới có tí còn biết mớm cho bạn trai ăn, còn em thì toàn ăn hết của anh

_Đùi đùi, bữa nay dám trả treo với bà hả.

Thế là cặp đó cãi nhau om xòm, em cũng ái ngại còn nhỏ cười khúc khích :

_Sau này anh mà nhìn cô khác, em cũng làm như chị ấy đó, liệu hồn.

_Ô, mẹ em, mẹ anh, rồi còn mấy nhỏ lớp nữa chẳng lẽ em bắt anh không được nhìn à.

_Ngốc thế, ở bên cạnh em không được ngắm cô nào hết, không là tội nghiệp hơn anh trong kia đấy.

Còn em, anh sẽ làm thế này Em kéo hai má nhỏ dãn ra, đã phết, má gì mà phúng phính hồng hào quá trời, nhìn mà muốn cắn, cơ mà cắn nó bực máu ra thì bỏ mẹ.

_Á đau em, anh đáng ghét.

_Đã tay ghê, hề hề, thôi vào hết tiết một rồi kìa, vào trường thôi.

Trả tiền xôi xong em đứng ở cổng sau điện thẳng Nghĩa Bệt :

_Alô, Bệt hả ra cổng sau đưa bố vào.

_Nhớ bao rỗng đồ đấy con.

_Đm mày nhốt tao ở ngoài thì rỗng đồ cc à.

Ra đây nó cúp luôn

Chả là lúc trước anh thẳng Nghĩa học có đục một cái lỗ sau trường to lắm, để cúp tiết ấy mà, nên giờ phó thác lại cái cửa này cho thẳng Nghĩa quản lý thế nên chỉ có em, Nghĩa Bệt, với thẳng Phương là biết lỗ này thôi. Nhỏ Hằng thì chắc mới biết nên có vẻ ngạc nhiên :

_Sau này anh mà cúp học bằng cái lỗ này là em mách mẹ anh đấy.

_Làm gì có, anh chăm học lắm nhé, thôi vào lớp đi, tan học nhớ đợi

Hihi, biết rồi Nói xong nhỏ hôn lên má em phết, chắc, nó sướng gì đâu, thẳng Nghĩa chắc chướng mắt nên lên trước rồi, thôi lên lớp với lũ chiến hữu nào.

P/S: Nhiều thím thắc mắc thì em nói luôn, người em để ava trong hình là nhỏ Tiên đấy, không phải nhỏ Hằng đâu. Mai em lại ra chap tiếp nhé, trung bình 1 ngày chắc khoảng 2 chap, còn nếu bận thì 1 chap nhé các thím. From f17 with love

~. Công nhận hồi đó rung động nhanh thật, nhưng được cái trong sáng mấy thím à

22. Lại Gặp

Vừa đặt chân vào lớp đã bị lũ chiến hữu tùm đầu lại tra khảo :

_Này, mày với em Hằng quen nhau hả, sao xưng anh em ngọt sót vậy mày_Nghĩa

_À, ừm thì...quen rồi

_Á đù, thế mà có thằng nói với tao chỉ là bạn thân_Phương

_Hoa hồng có gai nghe mày_Hoàng

_Ế chúng mày ơi, Thằng với nhỏ Hằng quen nhau rồi kìa, hú hú_Nghĩa sửa max volume

Xong, kiểu này thế nào cả trường cũng biết em với nhỏ Hằng quen nhau cho xem, vào tay mấy con mẹ nhiều chuyện ấy thì móm hết. Đến giờ ra chơi thì cũng bị lũ chúng nó kéo xác xuống căn tin, thế đéo nào lại còn nghe :

_Ê, gấu con Hằng kìa.

_Tao tưởng tin đồn thôi chứ, ai dè yêu thiệt hả.

_Thằng này chắc tu chín khiếp nên mới yêu được em Hằng ngon thế.

Chín khiếp cái con mẹ mày, có mày tu cả đời cũng éo có ma nào rước ấy. Xuống căn tin thì thấy nhỏ Hằng đứng đợi rồi :

_Anh !_Vòng tay lại kéo em vào nữa mới ghê.

_Á đù, tiến triển nhanh ghê_Phương

_Nhìn cảnh này không lẽ tao phải giải tán FA hội_Nghĩa

_Thôi thôi, cho tao xin, cô ơi cho con 5 rỗng đỏ.

Đang uống ngon lành thì có cái gì nó bay về phía em ngồi, lúc đầu cũng chẳng để ý lắm, đến lúc nó tồm vào ly nước thì em mới nhìn ra, Là tụi thằng Bảo, thôi kệ mẹ chúng nó, éo chấp. Nhưng càng lúc chúng nó càng hăng, dật bà nó, em chịu éo nổi :

_Cái đm, mày đùa hơi dai đấy thằng chó.

_Hả, cái gì, chú em nóng thế, anh mày đã làm gì đâu_Vừa nói xong nó hất mặt em phát.

Điên quá, bay vào chơi nó luôn, thấy thế lũ đàn em nó cũng bay vào rồi lũ chiến hữu nữa, căn tin bây giờ loạn luôn, em thì cứ nhắm thằng Bảo mà phan thôi, thằng này ôm nhách sao bằng sức em được, đấm đá được một lúc thì ông thái giám vào, cầm còi huyết cứ như dân phòng :

_Lũ chúng mày lên phòng hội đồng hết, chả ra cái thể thống gì cả.

Thế rồi cũng lật đật lết xác lên phòng giám thị, nhỏ Hằng đòi theo nhưng em không cho, năn nỉ dừ lăm nhỏ mới chịu về lớp. Vào phòng hội đồng thì thằng cha thái giám kia vẫn thoái quen cũ, đi pha trà cho gần chục cái mạng, rãnh thiệt. Pha xong thì cũng ngồi nghe ông chủ rửa các kiểu, nào là còn nhỏ phải lo học, làm ô uế thanh danh nhà trường bla bla. Túm cái quần lại nguyên lũ phải ở lại cuối giờ trực vệ sinh trường. Lúc đi ra thì hai bên còn lườm nhau các kiểu, thôi kệ mẹ chúng nó, lên lớp ngủ tí còn phải trực nữa.

Tiếng trống báo hiệu tan học, vừa bước ra cửa lớp đã thấy nhỏ Hằng :

_Anh có làm sao không, tự nhiên gây sự với nó chi vậy...hic..hic.

_Thôi, khóc lóc cái gì, ở lại trực vệ sinh tí ấy mà.

_Thế em ở lại với anh.

Thôi về đi kéo bố mẹ lo, anh trực tí rồi về với lũ kia luôn, ngoan đi Chắc má con gái sờ sướng về lờ.

Ừm.... Rồi nhỏ cũng gọi tài xế đón về.

Haizzz, trưa nắng thế này lại phải xuống sân trực nữa, mệt muốn chết nhưng cũng phải ráng thôi, cũng may là ông giám thị phân chúng em trực hai khu khác nhau, chứ không trực chung lại choảng nhau tiếp thì khổ. Trực xong xuôi thì cũng thả cho về, vừa ra cổng trường đạp được mấy bước thì em thấy lạnh lạnh ở gáy, đến chỗ đèn xanh đỏ thì nhìn vào kính chiếu hậu của chiếc taxi thì thấy 2 3 chiếc Cup ở đằng sau em, đều mẹ lại lũ thằng Bảo, Em đạp vòng vòng lũ chúng nó vẫn bám theo, thôi tót vào Chợ Cồn vậy, gửi xe xong em trà trộn vào chợ luôn, ở đây đông chắc chúng nó éo tìm ra đâu, đi lòng vòng một hồi thì thể nào lại gặp lũ đệ thằng Bảo, mỗi thằng một hướng chúng nó dồn em vào con hẻm vắng, đánh em chặc chặc xong thằng cầm tay, thằng cầm chân. Lũ chúng nó định khống chế em đây mà, kiểu này phải dùng chiêu của lũ con gái rồi, đó là cắn, em cắn vào tay thằng đang giữ tay, gần đó hình như có cái xức rác nhỏ, em cầm lên đập vào đầu hai thằng giữ chân, lúc đó đuối quá như cũng ráng mà chạy, vừa ra hẻm lại gặp thằng Bảo, như em đã nói thằng này ồm nhách, dù hơi kiệt sức nhưng vẫn đủ đạp nó té. Em chạy thục mạng luôn, đằng sau chúng nó đuổi theo, đang chạy thì có ai kéo em vào góc tối, lũ chúng nó tưởng em chạy lại vào chợ nên rẽ hướng khác. Lúc đó em mệt quá nên bất cmm tỉnh luôn. Trong lúc mơ màng thì em thoáng thấy hình ảnh một người con gái, quen lắm, cảm giác ầm ập đến lạ thường.

Tỉnh dậy thì cả cơ thể hơi ê tí, mở mắt ra nhìn xung quanh, quái méo phải nhà mình, nhà nhỏ Hằng lại càng không, phòng nhỏ làm gì có hồng rồi đồ lờ lợc thế này. Bỗng có tiếng cửa mở, ơ, là nhỏ Tiên :

_Thăng tỉnh rồi hả, Tiên mới nấu cháo nè, ăn đi.

_Ồ, vậy là... Tiên cứu Thăng hả ?

23. Dối Lòng Và First Kiss

Tối hôm nay e type hơi trễ tại gấu bắt qua nhà nó xem Man xanh với đá, em cũng định không type rồi cơ mà xem xong hiệp 1 thì 0-4 cmnr, thôi type luôn. Hơi trễ tí, mong các thím thông cmm cảm.

_Ồ, vậy là...Tiên cứu Thăng hả ?

_Thì trong lúc đi chợ Tiên thấy Thăng bị đám người đó đuổi, lựa lúc Thăng chạy đến kéo vào góc tối thôi, hình như kiệt sức nhẹ thôi, nằm nghỉ tí đi.

_À, ừm....cảm ơn.

_Hihi, Thăng cũng cứu Tiên một lần rồi mà.

_Thăng bất tỉnh lâu chưa ? mà đây là đâu vậy ?

_Ừm, cũng 2 tiếng rồi, đây là nhà lúc trước khi bố mẹ Tiên còn sống chung, giờ Tiên không ở đây nữa, chỉ có CN là về quét dọn thôi, ăn cháo đi.

Định cầm muỗng lên để ăn rồi, ai ngờ Tiên dứt em ăn luôn, sao cái cảm giác nó khác thể nhỉ, ở cạnh nhỏ ầm ập lắm, cảm giác nhỏ chăm sóc em khác hẳn với nhỏ Hằng, một cảm giác thật khó để diễn tả, giống như em chỉ muốn nhỏ ở bên cạnh mình mãi vậy, cảm giác này không đơn thuần là một cơn cảm nắng bình thường... em yêu rồi sao ? Bỗng giọng hát của Thùy Chi cắt ngang dòng suy nghĩ của em, là điện thoại đổ chuông :

_Alô, Thăng nghe.

_Hu..hu..hic....sao em gọi anh không..hic..nghe máy..hic...biết em lo lắng lắm không hả đồ khốn..hic...

Là giọng nhỏ Hằng, giọng nói đó mang đầy nỗi đau thương, bây giờ biết phải đối xử với nhỏ như thế nào khi cảm giác của em đối với nhỏ khác hẳn với từ...yêu. Ở nhỏ chỉ có 2 từ thôi đó là BẠN THÂN, tất cả mọi thứ từ quan tâm chăm sóc đến vui chơi ở bên nhỏ chỉ ở mức bạn thân mà thôi, một người bạn thân khác giới đúng nghĩa, nhưng ở bên Tiên lại khác, dù chưa biết chắc là em đã yêu Tiên chưa, có thể lúc đó em chưa chấp nhận một tình yêu sét đánh đến với mình nhanh như vậy, chỉ sợ một cảm giác đột ngột rồi bỗng

vụt tắt khiến em phải hối hận. Nhưng bây giờ em chưa đủ cam đảm để làm tổn thương nhỏ Hằng, chưa đủ nước mắt để chứng kiến nỗi đau khổ, lại tự trách mình hèn nhát vậy :

_Anh...xin lỗi...tại anh chở thằng Hoàng về nên mẹ nó mời ở lại ăn cơm thôi, anh không sao, em nín đi, tí anh về mà, ngoan.

_Có thật...hic..hic thật không, anh không bị sao đấy chứ ?

_Ngốc à, anh bị làm sao thì ai nói chuyện với em hả, thôi nín đi, anh cúp đây.

_Vâng...hic.. làm ơn...đừng biến mất khỏi em..hic...em sợ lắm..hic.

Lời nói đó của nhỏ như cửa đứt con tim em vậy, mình quan trọng đến mức đó sao, chắc em đã gây ra một lỗi lầm rất lớn rồi các thím à :

_Bạn...bạn gái Thăng hả ?

Quả thật lúc đó em rất muốn nói đó là em gái, hay chỉ là một từ bạn thôi nhưng sao khó quá, lương tâm em không cho phép mình lừa dối Hằng :

_À...ừ

_Cũng phải, chỉ tại mình ngốc nên....._Mặt nhỏ hiện lên rõ hai chữ thất vọng

Không lẽ Tiên cũng thích em, cũng cảm nắng em như chính em cảm nắng cô ấy, sao...sao mà nó éo le vậy. thật sự lúc đó em rất muốn giải thích hoặc chỉ nói một câu không phải như Tiên nghĩ đâu, nhưng cổ hòng em lại cứng ngắt, hình ảnh nhỏ Hằng lại hiện lên. Hai đứa im lặng, không gian như dừng lại vậy, em đưa mắt nhìn nhỏ Tiên, gương mặt thờ ơ, bất động. Bỗng nhỏ không nói gì bước ra khỏi phòng, trước khi đóng cửa em có liếc qua thấy đôi vai nhỏ rung rung, chắc, thế là em lại làm thêm một người con gái nữa khóc vì mình rồi. Nhiều người bảo có hai người con gái khóc vì mình là một điều may mắn nhưng đối với em đó lại là sự dằn vặt bản thân khi làm họ phải tổn thương bởi một thằng không ra gì như mình. Ngồi một lúc thì em cũng cử động được, bước ra khỏi phòng, đi xuống phòng khách thì thấy mẫu giấy ” Tiên về cô nhi viện trước đây, xin lỗi ” Tại sao phải xin lỗi chứ khi em là người làm nhỏ khóc, trên mảnh giấy còn vài chỗ bị nhòe, chắc nhỏ...đau lắm.

Trên đường về em chẳng biết làm gì ngoài nhìn về phía trước bất động, đến trước nhà thì thấy nhỏ Hằng ở trước cổng rồi :

_Thế mà bảo về sớm, làm người ta đứng mỏi cả chân.

_À...ừm, anh xin lỗi, thôi vào nhà đi.

Vào nhà em cũng chẳng biết làm gì, nằm trên giường suy nghĩ về hai người con gái kia, nhỏ Hằng thì chắc đi nấu cơm tối rồi, lan mang thế nào em ngủ bà nó luôn, trong giấc mơ em thấy nhỏ Tiên đứng trước mặt mình :

_Thăng ở bên người con gái khác chắc vui lắm phải không.

_Tiên, nghe Thăng giải thích, một lần thôi.

_Không, Tiên hiểu mà, mình đến sau, tạm biệt.

Em choàng tỉnh giấc, người lấm tấm mồ hôi, có phải em vừa trải qua một cơn ác mộng không, tắm rửa xong thì mùi đồ ăn thơm phức với bớt đi phần nào nỗi lo lắng :

_Wow, em nấu hết đó sao.

_Hihi, em phải nấu ăn thật ngon để anh không thể đến với người con gái khác được.

Câu nói đó làm em chợt dạ :

_Thôi, em ăn đi, dạo này ốm quá, ốm chẳng sướng gì cả.

_Xí, đã thế ăn thành heo cho anh khỏi ôm luôn

Trong lúc ăn nhỏ gấp cho em nhiều lắm :

_Này, em lo ăn đi gấp cho anh hết là thế nào.

_Không , nhìn anh ăn những món do chính tay em làm cũng thấy no rồi. hihi.

_Xạo, chắc đọc trên mạng được ba cái câu ngọt sớt này chứ gì, thôi ăn hộ tui cái, bệnh lại khổ.

_Thế em bệnh anh có chăm sóc em không ?

_O... tất nhiên là có rồi_Nói xong em sờ má nhỏ, chắc, má gì sờ đã thế không biết.

Bống nhỏ chồm dậy kề sát vào mặt em, khoảnh khắc của cái hôn đầu đời, phải, nhỏ đang hôn em, lúc đó em có biết đá lười đồ gì đâu, cứ để im vậy thôi, trong sáng lắm các thím à. Lúc đó em như bất động trước cái đề mê mà môi nhỏ truyền vào môi em, hôn chừng 5p thì nhỏ cũng rời xa môi của em, nhỏ chắc ngượng quá nên tót vào nhà vệ sinh luôn, hên là lúc đó vừa nuốt xong miếng cơm, không thì có mà móm. Lúc bước ra trông nhỏ có vẻ ngượng ngùng, cũng phải thôi, nhỏ chủ động hôn em mà, lại còn first kiss nữa, em chạy lại ôm nhỏ xong thì thắm vào tai :

_Môi em...ngọt lắm

_Anh...đang ghét_Nhỏ cười khúc khích

Ăn xong em với nhỏ lên lầu làm vài ván LOL luôn, cứ em sp nhỏ ad mà chơi thôi, đánh chán chê thì nhỏ cũng về, lúc về còn ôm em chăm chăm, chắc, cặp vêu muôn năm. Lúc ngủ em cũng suy nghĩ nhiều lắm, có lẽ nhỏ Hằng sẽ là liều thuốc giúp em quên đi Tiên, người con gái em đã cảm nắng.

P/S: Nhiều bạn bảo mình post hình mặt của Hằng lên, em đang phân vân không biết có nên không, sợ các thím biết mặt rồi lung info ảnh hưởng đến cuộc sống của em hiện tại, chắc, thôi mong các thím cho em ý kiến, còn hình nhỏ Tiên là avatar của em chắc các thím cũng biết rồi, chúng các đồng dân ngủ méo ngon

From f17 with love

~

24. Có Gấu. Lợi Hay Hại

Theo yêu cầu của các thím thì em cũng lấy hình nhỏ Hằng để ava luôn rồi, chỉ mong các thím không lung info mà ảnh hưởng đến cuộc sống của em hiện tại, chắc, phải năn nỉ gây cả lười với tốn 5 hộp quà trong LOL nhỏ mới cho đấy, đáng vl.

Một ngày mới lại đến vẫn như mọi ngày, cơ mà méo hiểu sao hôm nay nhỏ Hằng sang nhà em sớm vài luôn, mới có 5h mà điện thoại reo rồi :

_Nè, cái tên lười kia, xuống mở cửa cho em, lạnh quá.

_Oáp...mới có 5h à, cho anh ngủ tí đi, em lại đến ấy ấy hả, sao kêu anh dậy sớm thế...oáp.

_Cái...cái đồ vô duyên, không biết, mở cửa cho em.

_Đợi tí, cho anh 5p.

Vscn xong cũng xuống mở cửa cho nhỏ, khiếp, sao nó lạnh thế không biết :

_Lạnh thế này ở nhà ngủ cho sướng, lòi đầu anh dậy làm gì không biết.

_Bất người ta đứng đợi này, đáng ghét_Đã lạnh rồi nhỏ còn néo cho phát, thốn vài.

Wow, hình như nhỏ diện hơn mọi hôm nha, bình thường quần xanh áo trắng, giày búp bê, với cái áo khoác mỏng cũng đủ đẹp rồi. Còn bây giờ, tất nhiên là quần xanh áo trắng rồi, cơ mà bữa nay còn có cái mũ len màu xanh của cây thông, khăn len màu đỏ, cặp kính không độ màu đỏ luôn, áo khoác kaki nón màu quân

đội, thêm đôi adidas gazelle black nữa. Trời, nhỏ định đi giết trai hả, kiểu này tỉ lệ cao là ra đường bị chặn đánh cho xem, haizzzz.

_Ồ, bữa nay khác mọi hôm nha, âm mưu gì đây.

_Anh nói linh tinh gì thế, tại hôm nay lạnh chứ bộ_Cái mặt méu lại đáng yêu vãi lều.

_Sao kêu anh dậy sớm chi vậy, đừng nói là mặc thế này kêu anh ra ngắm rồi thôi nha.

_Xí, không phải, vào thay đồ nhanh đi em đội.

Quái, đi đâu nhỉ, thôi thay đồ phát đã. Ểm ăn diện thế không lẽ mình ăn mặc như mọi ngày quần xanh áo trắng xỏ Thượng Đình đi học, chặc chặc, bỏ bỏ. Để xem, hôm nay cũng lạnh hơn mọi hôm, mặc cái hoddie màu trắng dày một tí, xỏ đôi Nike Air Max Blue, ểm mang Adidas thì mình mang Nike :)) sao phải xoắn. Cũng định mang kính rồi mà tại không quen nên em để ở nhà luôn, mang áp trông cho tiện. Bước xuống nhà thì thấy nhỏ ngồi ở sofa rồi :

_Chà, cũng ăn diện thế mà bảo ai.

_Tại hôm nay lạnh thôi, chứ ăn diện phải nói hôm Noel kia, hề hề.

_Thôi, 5h30 rồi, mình đi anh.

Dắt chiếc Phượng Hoàng huyền thoại đầy kỉ niệm ra, đèo nhỏ đi. chặc, nhỏ ôm ấm vãi :

_Đi đâu đây cô nương của tui.

_Đi ăn bún chả Hà Nội đi anh, em nhớ quá, lúc trước ở HN em nghiện món này nhất luôn.

_Nhưng đang ở Đà Nẵng mà, không lẽ anh đạp ra HN.

_Ngốc, em biết chỗ bán, bên quận 3 ý, qua cầu sông Hàn đi.

_Xa thế, hèn gì bảo người ta dậy sớm.

Chặc, đèo nhỏ đã mệt rồi còn đạp lên cầu nữa, ráng lắm mới đạp được đến nửa cầu, mém tí nữa là phọt shit rồi, cũng may trời lạnh chả đổ giọt mồ hôi nào. Đạp qua cầu thì gần biển nên gió thổi vào mặt lia lịa, biết thế khi sáng choàng thêm cái khăn. Bỗng tự nhiên em thấy cổ mình ấm ấm :

_Đạp mà run hết cả lên, choàng đi cho ấm.

_Ồ, thôi, anh không lạnh đâu, em choàng đi, đạp tí là nóng lại liền ấy mà.

_Đừng có xạo, đằng sau này em có anh rồi, không lạnh đâu_Nhỏ vòng tay ôm em cứng ngắt luôn.

Chặc, sao giờ thấy nóng vê lờ, thôi ráng đạp đến quán bún vậy, nhỏ chỉ đường cho em. Hình như bên này có vài đứa chưa biết nhỏ Hằng thì phải, đến quán bún thì cũng có học sinh đến ăn rồi, quán khá đông, em cầm tay nhỏ vào quán thì có vài thằng xì xầm :

_Ê, nhỏ đó xinh dữ mày.

_Hình như ở bên kia cầu, con này chưa thấy bao giờ.

_Đm nhỏ xinh đều chịu được.

Em cũng đắm quan tèo chúng nó nói gì, mùi đồ ăn thơm phức, chén cái đã :

_Cô ơi, cho con hai bún_Sao mỗi lần kêu đồ ăn là cái giọng ngọt sớt vậy.

Lũ con trai trong quán cứ đưa mắt nhìn nhỏ Hằng, bỗng ở đâu có thằng cha đấy, cũng lớn, chắc tầm lớp 10 :

_Bé ơi, cho anh ngồi đây được không_Nhỏ Hằng ngồi đối diện em, nó kéo ghế lại ngồi cạnh luôn.

Lúc đó thì cũng hơi ghen ghen, mặt thằng đó đều ẻo chịu được, cứ như thiếu hơi gái lâu năm ấy. Nhỏ Hằng thì có vẻ khó chịu, đưa ánh mắt cầu cứu, tất nhiên là em không để yên rồi :

_Ủm anh ơi, đây là bạn gái em, cảm phiền anh xích ra tí cho em ngồi_Em cầm ghế chen giữa vào ngồi luôn

_Thì sao, anh mày đập chậu cướp hoa méo được à.

_Nếu anh có thể.

Đm thằng này láo nhỉ Nó chực chuẩn bị đấm em.

Thì em nghe cái bốp, ơ, sao đau nhỉ, nhìn ra thấy thằng đó ôm mặt, là...là nhỏ Hằng tát thằng đó :

_Lớn rồi mà cư xử vô văn hóa, anh không có liêm sỉ à.

_Chúng mày...đợi đấy_Thằng đó hậm hực đi ra khỏi quán, giờ ai cũng nhìn nhỏ Hằng bằng ánh mắt ngưỡng mộ còn nhìn em với vẻ gato lv max, chắc có bạn gái tuyệt vời quá ấy mà, hê hê.

_Em, có sau không, tự nhiên gây sự với nó chi vậy.

_Em không sao, hihi, lúc đó em cũng định qua bên anh ngồi rồi, nhưng để xem anh ứng xử thế nào ấy mà, hihi.

_Ngốc, cơ mà em gan thật nhỉ, dám tát nó luôn.

_Ai bảo nói chuyện vô học làm gì, nó mà trả thù em cũng không sợ...vì có anh rồi_Mặt nhỏ đỏ lại

Có cái quần què ấy, nó kêu hội lại thì móm cả lũ. Luyện thuyền thì bún cũng mang ra, chà, lần đầu em ăn bún chả HN luôn, thơm fuck. Cơ mà em chả biết ăn làm sao cả, phải nhờ nhỏ Hằng chỉ cách ăn. Quào, ngon phết, chua chua ngọt ngọt, ăn sướng thiệt, trời lạnh ăn cái này là số cmn một. Ăn xong cũng 6h cơm mẹ nấu rồi, định đập đến trường rồi tự nhiên nhỏ Hằng bảo :

_Hay mình vào trễ tí đi anh, thi xong giờ lên lớp có làm gì đâu, chán chết.

_Ừ, cũng đúng, để anh điện thằng Nghĩa.

_Alo, Nghĩa hả, điểm danh hộ bố, vào trễ tí.

_Đm lại đánh lẻ với em Hằng chứ gì, bao bố...._Nó chưa kịp nói xong em chen vào

_Đcm, rỗng đồ chứ gì, biết rồi.

_Hê hê, chỉ có anh Thăng hiểu em.

Em cúp luôn, kệ mẹ thằng gay lợ, em với nhỏ Hằng quyết định ra biển chơi, bình thường thì biển Phạm Văn Đồng đông lắm, chắc tại trời lạnh nên vắng hoe, mua hai lon coca light hai đứa xuống biển ngồi, yên tĩnh thật, tiếng sóng vỗ, xa xa là bức tượng quan âm, bỗng nhỏ gối đầu lên vai em :

_Em...hạnh phúc lắm.

_Hả...à, ừm mi tu (me too ấy các thím)

_Hihi, tên ngốc này.

Có thật sự là lúc này em thấy hạnh phúc không khi mà hình ảnh của nhỏ Tiên vẫn quay quẩn trong đầu em, vẫn xuất hiện trong giấc mơ của em. Nhưng em không đủ nhẫn tâm để Hằng phải tổn thương, Hằng chắc phải hi sinh rất nhiều, em không thể bỏ rơi nhỏ được. Ngồi một lúc thì nhỏ ngủ mất rồi, lúc ngủ nhỏ thật đẹp, không có từ nào nói lên cảm xúc đó được, bất chợt mặt em còn tiến gần đến nhỏ hơn. Phải, em đang hôn nhỏ, khác với cái hôn ngày hôm qua, mãnh liệt hơn, nhỏ cũng tỉnh để đáp trả lại nụ hôn của em :

_Môi em...ngọt lắm.

_Của anh cũng thế_Má nhỏ ửng hồng, gió thổi làm tóc bay, khoảnh khắc em chỉ muốn nó mãi như vậy.

Uống hết hai lon nước thì cũng đi học, lúc đập nhỏ vẫn quàng khăn cho em, khăn nhỏ thơm vải, lúc đập mà em cứ hít hà mãi. Đến trường cũng điện thằng Nghĩa ra :

_Ra đón bố

_Đm mày bố đang ỉa, điện thằng Phương ấy.

Ồ, thế đang đàm đạo với Tào Tháo à, thôi alo thằng Phương vậy :

_Ê, Nghĩa nó đi phọt mẹ rồi, ra chỗ sau trường đón tao cái.

_Ờ ờ, đợi bố tí.

Đợi một lúc thì thằng Phương cũng ra, hình như vừa mới hết tiết 1 :

_Thằng Bẹt bị cái méo gì thế ?

_Thằng ngu đó kệ mẹ nó, khi sáng có ổ bánh mì trong học bàn nó, đeo biết thế nào nó cầm ăn luôn, sáng giờ đi cũng phải 4 lần rồi.

_Haha, óc chó, thế mà còn bảo tao mua rỗng đồ.

_Mua chó, cơ mà mua cho tao, hề hề.

Mẹ cái lũ khốn y hệt nhau, thôi vào tiết

P/S: Em để ava nhỏ Hằng vài ngày thôi các thím nhé, mắc công nó đòi mấy hộp quà nữa thì chết em, tí tối rảnh em type tiếp nhé.

25. Thích Thật Rồi

Vừa đặt chân vào lớp thì nghe tiếng trống vào tiết luôn, phù, hên là kịp giờ, tiết tiếp theo là tiết Toán, cứ tưởng ông thầy cho cả lớp ngồi chơi chứ, ai ngờ đâu phán cho câu xanh rờn :

_Các em lấy tập ra chúng ta sửa bài thì.

Đều mẹ, đang buồn ngủ, chắc, phải ráng thôi, mấy tiết sau ngủ bù vậy, cơ mà sao thằng Nghĩa Bẹt chưa vào lớp nhỉ, không lẽ nó ngủ luôn với anh Cường rồi :

_Ê Phương, thằng Nghĩa đâu, sao chưa vào nữa.

_À, lúc này nó có nhắn tin, ngủ ở phòng y tế mẹ rồi.

Cái thằng sướng thế không biết, giờ sửa bài chán chết, tính ngủ rồi cơ mà em méo dám, chưa xếp hạnh kiểm, ổng ghi vào sổ đầu bài cái bố mẹ. Tính sơ sơ thì em cũng được 9 điểm, hề hề, đủ xài rồi :

_Đa số các em trong lớp đều đạt điểm cao, đặc biệt là câu hình áp dụng định lí Ta-Let rất tốt.

Có mà định lí Ta-Liếc ấy, đa số toàn tia bài người khác, chứ cái lũ này thì tốt đẹp gì mà tự làm. Tiết cuối là của cô chủ nhiệm :

_Cuối tuần này chúng ta sẽ họp phụ huynh nhé, Huy xuống phát giấy mời cho các bạn.

Kiểu này chắc phải nhờ bố mẹ nhỏ Hằng họp dùm em luôn, chứ bố mẹ em ở ngoài Hải Phòng luôn rồi, ai họp cho nữa. Ra về :

_Này, em nhờ bố mẹ em họp giúp anh được không ?

_Được chứ, tối qua bố anh có gọi cho bố em rồi._Chúng em lại về như mọi hôm.

_Anh này, sắp đến tết rồi nhỉ

_Ừ, cũng nhanh thật, mới đây hai đứa còn bé tí rồi tằm chung với nhau nữa, hề hề.

_Aaaa, cái đồ dê cụ_Nhỏ ngồi sau nhéo muốn điếng người luôn, chắc các thím cũng hiểu cái cảm giác bất lực của người ngồi trước nhỉ.

_Úi, đau đau, đùa tí mà.

_Họp phụ huynh xong em qua nhà anh ở luôn.

_Ồ, xin phép ba mẹ em chưa.

_Có sao đâu, mẹ anh cũng nhờ em chăm sóc anh mà hay là không muốn.

_Ồ đâu có, có em chăm sóc thì còn gì bằng, hề hề.

Đến ngày họp phụ huynh thì cũng có hơi lo tí các thím à, tại môn văn hơi nát. Đến 9h thì bố mẹ nhỏ Hằng cũng về, từ sáng em đã qua nhà nhỏ rồi :

_Chà, hai đứa ngoan lắm, cả hai đều học sinh giỏi cả_Mẹ Hằng

_Cơ mà thằng Thăng điểm cao hơn con Hằng nhà chú nhiều, chắc phải nhờ cháu kèm nhỏ này hộ rồi, lúc ra HN ngày nào nó cũng nhắc đến cháu.

_Ồ, ba này, con làm gì có._Mặt nhỏ đỏ như tương cà luôn.

_Dạ, con cảm ơn.

_Thằng trư này ở lại nhà cô ăn cơm nhé, mừng hai đứa hsg luôn.

_Ồ...dạ thôi_Vừa định từ chối thì nhỏ Hằng lườm phát_À dạ được ạ.

Bữa cơm diễn ra cũng khá vui vẻ, nhỏ Hằng gấp đồ cho em nhiều lắm :

_Thằng này, cháu có bạn gái chưa nhỉ ? Nếu mà có rồi chắc con Hằng nhà chú buồn lắm đấy, haha.

_Ba à, đừng chọc con nữa mà_Uầy, đáng yêu phết.

Ăn xong em cũng chở nhỏ đi chơi với tụi lớp em, xoa sau khi thi ấy mà :

_Sao hai vợ chồng chúng mày được học sinh gì_Thùy

_Vợ chồng cái đầu mày ấy_Nhỏ Hằng

_Gớm lại còn tỏ vẻ, chắc giỏi hết chứ gì ?_Phương

_Hề hề, đã biết rồi còn hỏi tao là sao.

_Thôi đi được chưa_Hoàng

Chúng em quyết định vào Big C chơi, đủ trò cả, em với nhỏ Hằng tranh thủ đi mua chút đồ, chứ tủ lạnh cũng sắp trống rồi, cũng may đi siêu thị nó méo mặc cả được chứ không thì...thôi, em éo dám tưởng tượng đâu. Em với nhỏ đi trong siêu thị mà ai cũng nhìn cả, chả biết nhìn vì mình đẹp zai hay là nhỏ xinh quá nhỉ :)). Mua xong xuôi thì bỗng nhỏ cầm cái điện thoại lên, em cũng không để ý thế nên nhỏ hôn vào má em phát rồi “Tách” :

_Này, làm thế người ta nhìn thì sao, em gan thế ?

_Xí, có ai thấy đâu mà, làm thấy ghê, ghi cap là gì nhỉ ?

_Ủm, đi chợ với anh đẹp trai nhất Đà Nẵng :)).

_Gớm, xuống bớt đi ba, ghi cap là đi siêu thị với ôsin không công, hihi.

Thôi tùy nhỏ, rút kinh nghiệm rồi, cái là thế nào cũng ăn nhéo vô đít. Đi ra thì lại gặp cái lũ trời đánh :

_Hằng ơi, quên mua tả cho thằng Thăng rồi kìa_Thằng cờ hó Nghĩa

_Đm mày, nhà vệ sinh ở đây sạch lắm nhé_Cu cậu chắc tổn vụ khi sáng nên im luôn.

Cuối cùng cả lũ quyết định đi xem phim, chuẩn bị vào xem rồi thì em mắc nên đi giải quyết luôn, xong xuôi đi ra cửa thì em thấy đáng nhỏ nào quen quen, định chạy đến gần xem thì nhỏ đó bị nguyên đám con gái đằng sau xô ngã :

_Lần sau bỏ đi nghe mày_Mặt con nhỏ son phấn lòe loẹt rửa.

Em đến gần thì quen lắm luôn, đỡ nhỏ dậy....là nhỏ Tiên, nhỏ đang khóc :

_Hic...hic..Thằng...hic...._Nhỏ kêu tên em xong gục vào đầu em khóc ngon lành luôn, mặc kệ người ta nhìn em cứ để im như vậy.

_Tiên, có làm sao không, sao bị nguyên đám đó xô vậy ?

_Hic....hic...không phải chuyện của Thăng..hic..buôn ra...Á _Nhỏ đứng dậy nhưng không được, chắc bị bông gân rồi.

_Lên đi _Em ngồi xuống đê nhỏ leo lên lưng

_Nhưng....

_Đã bảo là lên đi.

Nói thế nhỏ mới chịu lên, vừa lúc đó điện thoại em reo lên :

_Alô, anh đang ở đâu vậy, sắp đến giờ phim rồi.

_À, anh xin lỗi, mẹ anh ra đột xuất nên phải đi đón, em xem xong nhờ tụi nó chở về nhé, xe anh để ở đây.

_O, Thăng này, nếu Tiên làm phiền thì..._Em ngắt lời

_Im lặng đi.

Em cống nhỏ ra công viên luôn, có hơi xa một chút nhưng giờ tâm trí em nó không để tâm đến cái mệt trong người, sao mỗi lần ở bên Tiên em cả cảm giác như cô ấy quan trọng hơn tất cả vậy, kể cả Hằng cũng không thể lấp đi cái khoảng trống đó, cái khoảng trống cho ta biết được ai là người mình yêu thương và muốn che chở nhất. Có phải em là một thằng tồi không ?

Đưa nhỏ lại cái ghế đá xong đi mua lon nước để nhỏ bình tĩnh cái đã :

_Này, Tiên uống đi.

_Tiên...tiên xin lỗi.

_Tại sao phải xin lỗi.

_Vì...làm Thăng..lỡ hẹn với...bạn gái..

_Tiên này....Tiên có thích Thăng không, dù chỉ là một chút thôi, một khe hở nhỏ trong tim đủ để Thăng có thể len lỏi vào.

_O, tại sao Thăng lại hỏi vậy ?

_Vì...vì Thăng thích Tiên mất rồi.

_Thế còn...còn bạn gái của Thăng thì sao.

_Cô ấy có phải bạn gái của Thăng không thì chính Thăng còn chưa biết phải trả lời thế nào, ở bên cô ấy khác hẳn với Tiên, Thăng chỉ muốn dìm bọ, che chở cô ấy thôi, nói thế nào nhỉ, à, giống như một người em gái vậy, nhưng cô ấy thích Thăng, hiện tại Thăng chưa đủ cam đảm để làm cô ấy tổn thương. Còn ở bên Tiên thì khác, có thể nói Thăng đã cảm nắng Tiên rồi, một cơn cảm nắng đúng nghĩa và không biết nó có dừng lại hay không, có thể là không bao giờ, ở bên Tiên ấm áp lắm, yên bình cứ như là tất cả vậy và đúng là như vậy, Thăng thích Tiên mất rồi.

_Hu..hu...hic...Tiên có rất thích là đặng khác, nghe tin Thăng có bạn gái Tiên như chết lặng vậy, nhưng Tiên không muốn mình phải làm người khác tổn thương..hic...hic.

_Chỉ cần Tiên tin tưởng và đợi Thăng là được _Nói xong em ôm chầm Tiên luôn, phải, cảm giác hoàn toàn khác khi ở bên nhỏ Hằng, có lẽ em đã lầm tưởng rồi các thím à, một thằng tồi như em liệu có đáng nhận tình cảm của hai người con gái tuyệt vời này.

Bỗng có chuông điện thoại reo, là nhỏ Hằng.

P/S: Hề hề, đến đây mai em lại up tiếp nhé các thím, Có mấy thím bảo em up hình nhỏ Hằng lên, thì em cũng up để làm avatar luôn rồi, cơ mà được vài tiếng thì bảo em gỡ xuống là sao ?

26. Lừa Dối

Hôm nay em vừa mới đi Hà Nội các thím à, đi với gia đình nhỏ Hằng, định đợi về khách sạn rồi type cho các thím luôn, cơ mà còn phải đợi bố mẹ em từ Sài Gòn nên ngồi ở sân bay Nội Bài type luôn cho nhanh, các thím mà thấy thằng nào mang áo raglan màu đỏ đi đôi adidas superstar thì đích cmn thị là em rồi đấy. Thôi vào truyện tiếp nào lan mang quá.

Bống có chuông điện thoại reo lên, là nhỏ Hằng :

_Alô, anh hả, có thật là mẹ anh ra không ?

_À, ừ, mẹ anh trên đường đi Sài Gòn nên ghé qua thăm anh một chút rồi đi à, em đừng lo quá.

_Hihi, vậy cho em gửi lời thăm đến mẹ anh nhé.

Chỉ còn cách là lừa dối cô ấy thôi, xin lỗi Hằng. Bống nhỏ Tiên lại khóc :

_Có phải...hic..hic...Tiên ích kỉ quá...hic..không...khi để Thăng phải...hic...hic..lừa dối bạn gái mình.

_Trong tình cảm nó không có chỗ cho sự ích kỉ Tiên à, nó chỉ có hai mặt đó là ghen tuông và hạnh phúc mà thôi, chỉ là Thăng đã tiến quá xa thôi, xin lỗi.

Thế rồi em cũng để Tiên gục lên vai mình và khóc, hình như em quên mục đích chính đưa nhỏ đến đây thì phải :

_Lúc này, sao Tiên bị tui đó xô thế.

_À, không sao, chỉ là hiểu lầm thôi.

_Định dấu đi sao ?

_À...thì ở trường Tiên có một nhà tại trợ và con của nhà tại trợ đó học lớp của Tiên, bạn đó theo đuổi Tiên cũng 2 năm rồi, nhưng Tiên không có tình cảm với bạn ấy, cho đến lúc nghe tin...tin Thăng có bạn gái, Tiên buồn lắm, lúc đó rất cần một bờ vai để có thể giải tỏa..nên...Tiên đã tìm đến bạn đó, nhưng vẫn không thể lấp được cái khoảng trống đó. À, bạn đó hình như có hôn ước gì đó từ trước với bạn nữ đã xô Tiên, nên khi biết Tiên đi chơi với bạn đó...

_Không cần nói nữa, Thăng hiểu rồi_Em chủ động ôm chầm lấy Tiên.

Tất cả là vì mình mà Tiên ra nông nổi như thế này, cô ấy không đáng phải nhận thêm bất hạnh, bị bố mẹ bỏ rơi là quá đủ rồi, cũng tại cái lũ nhà giàu khốn nạn, hôn ước ? nực cười, thế kỉ bao nhiêu rồi cơ chứ, hay bố mẹ chúng nó đam mê ngôn tình Trung Quốc :

_Đi theo Thăng.

Em đưa nhỏ đi chơi quanh công viên, phải, giờ em mới nhận thấy ở Tiên và Hằng có một điểm chung đó là rất vô tư, khóc cũng nhanh và cười cũng nhanh, cũng chỉ mong nỗi đau cũng sẽ qua nhanh như vậy :

_Thăng, mình đi nhà thờ đi.

_Nhưng nhà thờ Con Gà xa lắm, không lẽ Thăng công tiếp hả ?

_Hihi, gốc, gần đây cũng có nè.

Em và nhỏ cũng vào nhà thờ, em thì chả theo cái tín ngưỡng gì cả nên chắt vào được bình thường, lúc vào thấy nhỏ làm cái gì như hình chữ T ấy, rồi nhắm mắt chấp tay trước ngực, em thì chả biết làm gì cứ ngồi ngẩn ngơ thôi. Phải, Tiên không xinh bằng Hằng được, nhưng em hiểu rõ được cái cảm giác ở cạnh Tiên khác với Hằng như thế nào, thật lòng là nhỏ Hằng không mang cho em được niềm vui và ấm áp đó. Bống nhỏ Tiên lên tiếng :

_Lúc trước khi bố mẹ Tiên ly dị và đùn đẩy trách nhiệm nuôi con Tiên đã rất tuyệt vọng, chỉ biết ngồi ở nhà Thờ và chờ câu trả lời của Chúa mà thôi, mỗi lúc đứng trước mặt Chúa tiên thanh thản lắm, một phần linh hồn và gánh nặng của mình như được trút đi vậy, Và bây giờ Tiên đang đánh chính lại người mang linh hạnh phúc, chỉ cần người đó đừng lừa dối và bỏ rơi Tiên là được.

Thăng vẫn mãi ở đây Em ôm nhỏ, không chặt lắm, đủ để cảm nhận được những gì cần trao cho nhau.

_Thăng có đọc một truyện, người ta bảo, mỗi lần thở là một phần linh hồn mình bay mất, nếu như Tiên nói thì thở cũng có thể trút bỏ một phần linh hồn và gánh nặng đấy, chỉ cần...vừa đủ là được.

_Cảm...hic...cảm ơn...đã mang cho Tiên cảm giác này...hic,, cảm ơn.

Lại tiếp tục ôm và khóc, có lẽ đây là cách tốt nhất rồi :

_Nín đi, khóc nãy giờ chắc mệt rồi, Tiên đói không, mình đi ăn.

Đến một quán KFC gần đó, chúng em vào ăn, nói chuyện, đùa giỡn cứ như một cặp yêu nhau thật sự vậy, em không cần phải chủ động, những hành động đó tự động bộc phát, cứ như ở bên người con gái này mới là chính mình vậy, những hành động, cảm xúc được chôn vùi cuối cùng cũng được giải tỏa ra trước mặt cô ấy. Trong lúc Tiên vào nhà vệ sinh em tính lướt facebook xem sao, thì thấy ảnh nhỏ Hằng hôn vào má em lúc ở siêu thị, ghi cap là “Ước gì ngày nào cũng ở bên anh như thế này, anh nhỉ ?”, có rất nhiều lượt like và comment, chủ yếu toàn hỏi, thằng nào thế, có người yêu rồi sao, đm thằng đó sướng thế bla bla. Bỏ cái lũ nhiều chuyện, ngây bây giờ thì em đã xác định được tình cảm em dành cho Hằng rồi, đó là bạn thân và em gái, có lẽ cái cảm giác lúc bé không cho phép em yêu Hằng. Chỉ mong Hằng mạnh mẽ và tìm được một người con trai tốt hơn em, em là một thằng tồi. Chỉ là, nên nói với Hằng lúc nào đây, thật sự chưa có cơ hội dù ngày nào cũng gặp nhau cả. Bỗng Tiên đi ra :

_À, Thăng nè, Tiên phải về, các sơ đang gọi.

_À, ừ cũng trễ rồi, Thăng cũng phải về.

Nhỏ Tiên thì bắt taxi về rồi, bỗng điện thoại reo :

_Alô, anh hử, đang ở đâu vậy sao chưa về.

_À, anh đang ở KFC chỗ Hùng Vương ấy, ra đón anh đi.

_Đợi em một tí.

Đứng chừng 5p thì thấy nhỏ Hằng ra, nhỏ đi xe điện của em, tuy em có xe điện nhưng em chẳng thích đi nên cứ để im trong nhà xe.

_Ô, mẹ anh đâu ?

_Mẹ anh ra sân bay rồi.

Nói xong em cũng chở nhỏ về, nhỏ ôm em nhưng bây giờ chỉ là cảm giác tội lỗi mà thôi :

_Sao anh im lặng thế ?

_Hử, à, mà Hằng này, nếu một ngày không có anh bên cạnh thì sao.

_Sao anh lại hỏi vậy.

_Anh muốn biết cảm giác lúc đó của em như thế nào.

_Cảm giác đó sẽ không tồn tại đâu anh à, vì anh mãi ở đây_Nhỏ chỉ vào tim nhỏ.

Em như chết lặng vậy, nhỏ càng như thế em càng không thể nói ra được, về nhà thì em cũng đi tắm còn nhỏ đi nấu cơm. Chỉ còn cách là hỏi ý kiến của Tiên thôi, em xách lap vào phòng tắm và onl facebook, may quá nick nhỏ Tiên vẫn sáng :

_Bây giờ Thăng khó xử quá Tiên à, cô ấy có vẻ yêu Thăng rất nhiều.

_Ừm, Tiên hiểu mà, đành nhờ thời gian trả lời vậy, con gái rất nhạy cảm và rất dễ bị tổn thương, chỉ cần Thăng đối xử như bình thường vậy, đến một lúc nào đó sẽ là lúc thích hợp, ban đầu Tiên cảm thấy mình ích kỉ lắm nhưng như Thăng đã nói vậy, tình yêu không có chỗ cho sự ích kỉ, chỉ là Tiên không muốn vì mình mà người khác bị tổn thương.

_Ừm, cảm ơn Tiên, Tiên luôn tin tưởng Thăng chứ.

_Hihi, ngốc à, mãi như vậy.

Tiên thật cao cả, ngay lúc này nhỏ vẫn nghĩ đến cảm xúc của Hằng, có lẽ em thật may mắn khi có được tình cảm của cô ấy.

27. Thắc Mắc

Nhiều bạn inb hỏi mình người mình để avatar là ai thì mình xin đính chính là Hằng, còn avatar trước mình để là Tiên. Mình chỉ để avatar Hằng vài ngày thôi, nên sau đó sẽ đổi lại avatar Tiên, nếu các bạn còn thắc mắc mặt của các nhận vật khác trong truyện mình cũng sẽ xem xét để post lên, tí tối rảnh mình sẽ type truyện tiếp nhé. Không ngờ truyện cũng được 10k view rồi nên mình cũng vui lắm, 90% các tình tiết trong truyện đều là thật, chỉ mong các bạn không lùng info mà ảnh hưởng đến các nhận vật trong cuộc sống hiện tại thôi, năm nay thì mình chuẩn bị lên 11 nghĩa là sinh năm 99 ấy, nên ngôi kể trong truyện là “em” nhiều bạn bảo mình chuyển qua “tôi” nhưng thấy ko quen nên thôi. Hiện tại, thì cuộc sống mình cũng gặp nhiều chuyện vui buồn lắm, nghĩ lại thấy đời mình phong phú thật, cứ như thước phim ấy, nên mình sẽ rảnh tổng hợp lại để viết tiếp truyện cho các thím, cảm ơn đã ủng hộ mình trong thời gian qua.

From f17 with love

.

28. Xin Lỗi

Điện thoại cho Tiên xong thì em cũng đi tắm, chà, lại cái muối đồ ăn thơm phức quen thuộc. Hằng, một người con gái quá đỗi tuyệt vời, đôi lúc em cũng tự hỏi chính mình tại sao một người con gái như thế lại không thể yêu được khi tình cảm của cô ấy dành trọn ình cơ chứ. Đúng là tình yêu, chả có lý do gì cả, nếu nhưng bảo mình thích cậu vì cái này, mình yêu cậu vì thế kia thì bản thân chúng ta chỉ yêu hoặc thích những thứ đó của đối phương mà thôi, còn nếu câu trả lời là mình yêu cậu không vì lý do gì cả, như vậy có nghĩa bạn đã yêu tất cả của người đó rồi. Và tình cảm của em dành cho Tiên cũng như thế, ngay lần gặp đầu đã chứng minh trái tim của em thuộc về Tiên rồi, và tất nhiên, em không biết lý do đó là gì cả. Người ta nói đôi lúc yêu đơn giản là nhìn người mình yêu hạnh phúc mà thôi, liệu Hằng có như thế ? Khi nhìn em hạnh phúc bên người khác, đương nhiên là không rồi các thím à, em biết Hằng không cao cả đến như vậy, ít ra là không bằng Tiên khi chứng kiến người mình yêu đi yêu người khác, có lẽ bây giờ em đã đủ can đảm để có thể chứng kiến Hằng đau khổ và giúp cô ấy vượt qua được, nỗi đau do chính em tạo ra cho Hằng. Đang trong cơn suy nghĩ bỗng chợt môi em thấy ẩm, bừng tỉnh, gương mặt thiên thần ấy đang ở ngay sát mặt em. Phải, Hằng đang hôn em, em cũng đáp trả lại nụ hôn ấy, thật mãnh liệt, cứ như truyền hết mọi cảm xúc tội lỗi đi vậy, nụ hôn bây giờ vừa ngọt vừa đắng, vị ngọt của đôi môi em mang lại, vị đắng khi thâm tâm bị cắn rứt. Bỗng nhỏ Hằng buồn em ra :

_Sao anh đứng như tượng vậy, lầy mãi không được nên em mới...hôn đấy, không biết đâu_Mặt nhỏ đỏ chót.

Em ôm chầm lấy nhỏ và....khóc, phải, em đã kiềm nén rất lâu rồi, rất khó khăn để có thể chứng kiến cảnh Hằng đau khổ, một thằng con trai khóc chỉ khi mọi chuyện quá bế tắc mà buồn xui tất cả thôi :

_Sao hôm nay anh lạ thế ?

_Cho anh...mượn.

_Anh...anh làm sao thế, em đùa thôi mà.

_Anh...xin lỗi, em có thể trả lời anh một câu được không.

_Ừm, anh hỏi đi.

_Anh quan trọng với em lắm sao ?

_Câu hỏi này chắc em không cần trả lời anh cũng hiểu mà.

_Em đã từng bị tổn thương chưa.

__Em...em chưa.

Vậy là cô ấy quá mỏng manh, có lẽ phải cần sự trợ giúp từ Tiên và thời gian thì em mới có thể không làm Hằng tổn thương, hoặc ít nhất là cô ấy có thể quên được em....ở trong tim :

__Thôi nào, con trai gì mà, xuống ăn cơm với em đi, hôm nay em nấu nhiều món ngon lắm.

__Ừm, anh xin lỗi.

__Hihi, ngốc của em, anh khóc trong đáng yêu lắm đấy.

__Hả, ai là ngốc của em, đứng lại.

Vậy là em quyết định sẽ làm nhỏ vui vẻ ít nhất là trong khoảng thời gian sống ở nhà em cho đến lúc em nói ra mọi chuyện, cô ấy mỏng manh hơn em tưởng, dễ cười nhưng cũng dễ khóc, dễ hạnh phúc như cũng dễ bị tổn thương. Lời xin lỗi tuy không thể giải quyết được vấn đề hiện tại nhưng ít ra cũng mang cho con người ta một cảm giác vị tha, một cảm giác biết ơn người kia khi chấp nhận lời xin lỗi đó và em tin Hằng cũng sẽ như vậy, tất nhiên em vẫn luôn bên cạnh để chữa lành vết thương do chính mình gây nên cùng với...Tiên.

Tạm gác bỏ qua mọi rắc rối thôi nào, bây giờ là em phải làm cho nhỏ vui và hạnh phúc đủ để suy nghĩ chín chắn về tình cảm không đáng có mà nhỏ Hằng dành cho em. Vẫn như những lúc ăn chung, nhỏ gấp cho em nhiều lắm, cho dù muốn làm cho nhỏ lạc quan hơn vui vẻ hơn như em không muốn làm nhỏ phải lắm tưởng và lún sâu hơn nên em im lặng, cứ để nhỏ gấp như vậy :

__Sao im re thế ngốc, bộ em nấu dở hả ?

__Đâu em nấu vẫn ngon bình thường mà, chả qua anh im lặng để cảm nhận vị ngon ấy mà, hề hề.

__Xí, dẻo mềm, ai bày cho thế.

__Em bày anh chứ đâu, mấy câu này toàn em đầu đọc anh không à.

__Aaa, đáng ghét, đứng lại.

Em chạy, nhỏ đuổi theo, bỗng em nghe các bịch, nhỏ bị vấp :

__Đi đừng kiểu gì thế hả ?

__Hic...hic...tại ai hả..hic.

Em bế nhỏ ra phòng khác, đang đi thì nhỏ chuyển tay qua đầu em và kê sát mặt lại, nhỏ định hôn em, nhưng em ngăn lại, bây giờ nụ hôn nhỏ dành cho em chỉ mang đầy cảm giác tội lỗi mà thôi :

__Đừng, hôn mãi sẽ chán đấy.

__Ồ...hic..hic...anh chán em sao..hic...hic.

__Em, ngốc thế, nụ hôn chỉ là một phần để thể hiện tình yêu của mình dành cho người mình yêu, nếu như em cứ hôn mãi thì các phần còn lại sẽ thế nào, sẽ bị bỏ trống, làm cho cả hai thấy trống vắng, thiếu thốn dẫn đến đau khổ cũng như tình dục vậy, yêu là phải cần tình dục sao, một phần thôi. Nghe lời anh, cái gì nhiều quá cũng không tốt.

Bỗng nhỏ choàng tay ôm em chặt cứng :

__Anh..hic...hic...anh tuyệt vời lắm anh có biết không..hic..hic.

__Thôi, đang đau chân mà vẫn nịnh được à, ngồi xuống anh đấm bóp cho.

__Hihi, cứ như thế này mãi anh nhé.

Không được đâu Hằng ạ, những cử chỉ trên có thể khiến nhỏ hiểu lầm, nhưng đối với em chỉ là anh trai và em gái mà thôi. Xoa một hồi nhìn lên thì nhỏ ngủ mất rồi, bế nhỏ lên phòng rồi mở lap ra, nick nhỏ Tiên vẫn sáng, em im kể lại mọi chuyện cho Tiên nghe :

__Thăng cứ làm theo những gì mình nghĩ là đúng, Tiên luôn tin tưởng và ở bên cạnh Thăng, còn về phần Hằng Tiên sẽ tìm cách tiếp xúc, là con gái với nhau có lẽ Tiên sẽ dễ nói chuyện hơn, Tiên biết cả Tiên và

Thăng đều ích kỉ cả nhưng như Thăng nói vậy, tình yêu không có chỗ cho sự ích kỉ, chỉ cần tin tưởng và luôn yêu thương nhau là được. Tiên tin Thăng có thể giúp Hằng vượt qua được nỗi đau này và đánh chính lại cảm xúc cũng như tình cảm mà Hằng dành cho Thăng.

__Thăng, cảm ơn, Tiên tuyệt vời lắm Tiên biết không ?

__Tiên có một điều muốn nói với Thăng nè.

__Điều gì vậy ?

__Em yêu anh, ngốc ạ __Xong nhỏ off luôn

Lúc đó em chỉ biết mỉm cười hạnh phúc mà thôi, và có lẽ em nên làm như vậy, giúp Hằng thoát ra khỏi cái tình cảm ngộ nhận mà nhỏ dành cho em, Tiên đã tiếp cho em thêm niềm tin và chỉ có cô ấy mới làm được điều như vậy, có lẽ em không bắt hạnh khi nhận được tình cảm của hai người con gái tuyệt vời này, có một chút may mắn giúp em có thể hiểu hơn về hai người con gái này và biết rõ được tình cảm của mình dành cho ai. Tất nhiên sẽ có người phải đau, chính bản thân em cũng đau khi chứng kiến Hằng đau khổ, nhưng em sẽ không bỏ rơi nhỏ, cả em và Tiên sẽ giúp nhỏ vượt qua để Hằng có thể tìm được tình yêu đích thực của chính mình, chỉ là chưa đúng lúc để nói ra mà thôi. Bây giờ câu trả lời đang nằm ở thời gian. Cuốn mình trong giòng suy nghĩ em thiếp đi lúc nào chẳng biết.

P/S: Chiều nay em đi Hà Nội, công nhận phố cổ đẹp thật luôn, khi chiều ăn cũng phải 7,8 cây kem Tràng Tiền, thím nào thấy một thằng cao cao, đeo kính đen, quần ngắn, áo sơ mi đen trắng mang đôi adidas neo blue thì đích cmn thị là em rồi đấy còn nhỏ nào mặc áo sơ mi trắng, váy quần màu kem mang adidas superstar thì là nhỏ Hằng đấy, cơ mà em tả vui thôi chắc chả có thím nào thấy đâu, hê hê. À, cũng có nhiều bạn hỏi câu chuyện mình kể là đang ở hiện tại hả ? Thì mình xin đính chính là chuyện mình đang kể đây là lúc mình học lớp 8 nhé, cách đây 3 năm rồi cũng khá lâu, mình sẽ kéo dài câu chuyện cho đến hiện tại luôn, còn vài tuần nữa là vào lớp 11 rồi, chắc cũng có nhiều điều thú vị để kết thành một câu chuyện lắm đây, thôi em đi gặp anh Cường phát, chiều ăn kem ghê quá, chả hiểu sao vừa mới type xong thì nó lại mắc.

29. Gặp Gỡ

Hôm sau vẫn như bình thường, em đeo nhỏ lên trường. Mấy ngày gần tết có khác, chả học hành gì sất, con trai thì gật lên gật xuống, con gái thì mang kẹo, mứt, hạt dưa đến lớp chém gió với thầy cô. Đang chán bỗng Nghĩa đập vai :

__Này, cúp không, chứ như thế này thà ngồi học còn hơn.

__Triển ngay và luôn, để gọi nhỏ Hằng.

Cầm điện thoại lên điện cho nhỏ :

__Alô, lớp anh định cúp, em đi không.

__Hay ha, bữa nay dám cù rủ em chuồn học ha.

__Ờ, thế không đi phải không.

__Xí, sau trường chứ gì, em xuống trước nè.

Nháy mắt với lũ chiến hữu, ông thầy còn bận chém gió, từng thằng ba chân bốn cẳng chạy vèo ra khỏi lớp. Ra sân sau thì thấy nhỏ Hằng rồi :

__Mình đi đâu vậy anh.

__Theo tao nên đi GC chơi cho nó sướng __Phương

__Chuẩn đấy giờ còn sớm chắc vắng lắm, đi thôi __Hoàng

Nguyên lũ kéo lên GC chơi, đúng là mới sáng nên vắng thật, lác đác có vài người chơi à. Mở năm mấy cạnh nhau, vừa mới onl facebook thì nhỏ Tiên inb :

__À há, dám trốn học đi net ha.

_Ồ, sao Tiên biết.

_Tiên ngồi ở quán nước bên đường nên thấy nè, hihi, mà bạn nữ ngồi cạnh Thăng là Hằng hả ?

_À, ừ, đúng rồi.

_Chiều Thăng đưa Hằng đến nhà thờ Con Gà nha, Tiên có nhiều điều muốn nói với Hằng lắm

_Ừ, được rồi, mà Tiên không đi học hả ?

_Ngốc, trường Tiên cho nghỉ chứ đâu như ai kia cúp học, thôi Tiên phải đi rồi, bye nha

Nhìn sang bên đường thì thấy nhỏ Tiên đi rồi, bỗng nghe tiếng Nghĩa chửi :

_Cái đcm thằng mất dịch, sao éo chấp nhận con cờ hó.

_Ồ, hề hề, xin lỗi.

Vào game, công nhận nhỏ Hằng đánh hay vcl luôn. Cầm Syndra gánh cả team, chơi được một lúc em thật đẳng sau nó nóng nóng, quay lại thì cha mẹ ơi, cả đám đực rựa đứng nhìn nhỏ Hằng chơi. Có thằng còn bảo :

_Xong game ra đánh với anh em ơi, anh gánh cho.

Em đéo quan tâm cái lũ đại gái này, cứ tập trung mà chơi thôi, em cầm Thresh, quả đó kéo cho nhỏ Hằng ăn được cái mạng Shut Down thế là nhỏ nhảy đứng lên ôm chầm lấy em xong còn hôn cái “chụt” nữa . Khỏi nói, nguyên đám đẳng sau cứ trở mắt ra mà nhìn :

_Này em gan thế, đẳng sau đông người thế mà.

_Xí, em làm thế để đuổi người ta đi thôi, bộ anh không thích hả.

_Ồ đâu, thích chứ, hề hề.

Chơi được một lúc thì đường ai nấy về, về nhà thì nhỏ Hằng vẫn nấu cho em ăn, có vẻ mệt nên nhỏ ăn xong nhỏ lăn đùng ra ngủ luôn. Nhìn nhỏ lúc ngủ thật thánh thiện, tự hỏi gương mặt này sẽ phải chịu tổn thương sao ? Đang miên mang suy nghĩ thì điện thoại reo, là Tiên :

_Thăng nhớ đưa Hằng đến nhà thờ Con Gà nha.

_Ừ, Thăng biết rồi, chỉ sợ...

_Không sao đâu chỉ cần Thăng tin tưởng Tiên là được rồi.

_Ngốc, luôn như vậy mà.

Ngồi ngắm nhỏ một lúc thì nhỏ cũng tỉnh, cái mặt ngái ngủ trông dễ thương phết :

_Dậy rồi hả, chuẩn bị đi, anh đưa em đi nhà thờ chơi.

_Hihi, anh đợi em tí.

Em cũng xuống nhà đợi, bình thường thì đa số con gái ai cũng lè mề trong cái chuyện này cả, bắt con trai đợi dài cả cổ nhưng nhỏ Hằng thì khác, nhỏ không make up trừ những dịp quan trọng thôi, nhỏ lựa đồ cũng đơn giản nữa. Đây, mới có tí đã xong rồi, nhỏ mặc một cái áo váy màu kem có nơ, đôi tất màu trắng sọc đen kéo dài ngang gối, thêm đôi Nike Pink nữa, nhanh gọn lẹ nhưng vẫn đẹp và đáng yêu. Dắt chiếc Phụng Hoàng ra đèo nhỏ ở sau, chả biết từ khi nào đưa nhỏ đi trên đường bằng chiếc Phụng Hoàng củ kiệu lên cho em nhiều cảm giác khó tả đến thế, có lẽ đây là một trong những điều em thích ở nhỏ, thích một cách có lý do. Đi một lúc cũng đến nhà thờ Con Gà, gửi xe xong bước vào trong, một không gian thật tĩnh lặng và yên bình đến lạ thường, bỗng em nghe thấy tiếng ai đó hát, một giọng hát tuyệt vời :

”Người đi theo gió về chốn xa, nơi đây em vẫn mong chờ

Và 1 ngày kia gió mây mang anh về với em ước mơ.

Tình yêu em đó sẽ không rời, một lần được hát bên người,

Một lần được yêu, dấu anh đang nơi nào với ai,
Mãi yêu mình anh.
Người hay không, em đã biết bao lần khóc trong mơ vì ai
Một lần thôi được hát với anh bài ca giấc mơ tình yêu
Nhớ phút giây ngày xưa, phút giây em được yêu
Em ngồi đây cùng anh hát bài ca tình yêu.
Tình yêu trắng sáng cùng chúng ta
Anh đã đưa em lên trời cao cùng mây với trăng sao.
Trong ánh sáng lung linh tình yêu
Tình ta bay vút trên bầu trời cùng tiếng ca và trời mây.
Tình yêu em đó sẽ không rời, một lần được hát bên người,
Một lần được yêu, dấu anh đang nơi nào với ai,
Mãi yêu mình anh.”

Em như lặng thinh trước giọng hát đó vậy, kể cả nhỏ Hằng cũng thế, cầm tay nhỏ bước vào bên trong để có thể biết được chủ nhân của giọng hát đó là ai. Là Tiên, nhỏ đang hát ru thì phải, em không biết tại sao nhỏ lại hát bài này, có lẽ là vì giai điệu của nó :

__Ủm Hằng nè, đây là bạn mà anh đã cứu hôm giáng sinh ấy.

__Chào bạn mình tên là Tiên, rất vui được gặp bạn, trông bạn dễ thương thật đó __Nhỏ Tiên nở một nụ cười làm tim em đập thốn thức, nụ cười đó thật ấm áp.

Nói xong bỗng Tiên cầm tay nhỏ Hằng đi vào trong luôn, em đành để im vậy, chuyện của con gái, có lẽ mình không nên chen vào, dù gì thì con gái nói chuyện với nhau dễ hơn. Em ngồi đó thần thờ nghĩ về hai người con gái đó, bỗng thấy nhỏ Hằng đi ra trên môi là một nụ cười rất tươi, bên cạnh cũng là nhỏ Tiên vẫn nụ cười khiến tim em thốn thức :

__Hai người nói cái gì mà sao cười vui thế ?

__Hihi, chuyện con gái anh không hiểu được đâu, thôi mình về nào, tạm biệt Tiên nhé, cảm ơn Tiên rất nhiều.

Em chào Tiên xong cũng đưa nhỏ Hằng về, trên đường đi nhỏ Hằng nói với em một chuyện rất bất ngờ :

__Anh à, Tiên là một người rất cao cả và tốt bụng, có lẽ bạn ấy đã chịu quá nhiều nỗi đau, bạn ấy cũng nói là bạn ấy....yêu anh, nhưng em cũng thế, em nghe bạn ấy nói là anh đã bảo rằng tình yêu không có chỗ cho sự ích kỷ. Vì thế bạn ấy đã cho em thời gian, cho em thời gian để chinh phục trái tim của anh, em biết làm như vậy phần thiệt thoải sẽ nghiêng về phía của Tiên nhưng bạn ấy nói rằng chỉ cần em làm cho anh hạnh phúc là được, chỉ cần anh chấp nhận, Tiên vẫn sẽ xem anh là một người bạn.

__Thế nếu lỡ em không chinh phục được trái tim anh thì sao, em có biết rõ ngày bây giờ trong tim anh đang có hình bóng của ai không.

__Anh đừng ngu ngốc như thế, em biết Tiên chịu rất nhiều tổn thương và bạn ấy nói với em rằng chứng kiến em hoặc anh tổn thương đều làm bạn ấy đau cả, bạn ấy không muốn bất kì ai chịu tổn thương giống mình, chỉ cần anh tin tưởng em là được, em nhất định sẽ làm anh yêu em mà.

Trên đường đi em đã suy nghĩ rất nhiều, trên đời có một người con gái cứng rắn đến như vậy sao, không muốn nhìn người khác tổn thương đau có nghĩa là mình sẽ không bị tổn thương cơ chứ, cách của Tiên liệu có đúng, liệu Hằng có làm em yêu cô ấy được không, đúng là những lúc bế tắc chỉ có thời gian mới trả lời mọi thứ được, nếu như vậy có nghĩa em phải xa Tiên một thời gian, khoảng thời gian đó có đủ để em quên Tiên và yêu Hằng. Đánh tin tưởng ở cách làm của Tiên vậy, cứ tỏ ra vui vẻ bình thường, vẫn xem Hằng

là bạn gái hiện tại của mình, mở cửa trái tim để đón nhận tình cảm của Hằng, chỉ sợ con tim này đã khắc bóng hình của Tiên quá sâu không thể dứt ra mà thôi. Em đưa Hằng vào công viên, gửi xe rồi đi dạo :

_Được rồi, có lẽ anh sẽ nghe Tiên lần này.

_Hihi, em chắc chắn một người tuyệt vời như Tiên sẽ tìm được một nửa hoàn hảo khác của mình mà.

Chỉ mong là như vậy và cũng chỉ mong tình cảm Hằng dành cho em đủ lớn để đánh bật hình bóng của Tiên ra khỏi trái tim và tâm thức của em.

P/S: Bây giờ em đổi lại avatar là Tiên rồi nhé, để nhỏ Hằng mãi thì có mà viêm màng túi vì mấy hộp quà.

30. Yêu Quá Sớm

Kể từ ngày đi nhà thờ về Hằng có vẻ chăm sóc và quan tâm em hơn, mấy ngày đi học thì chán muốn chết chả học hành gì cả, cho dù có nhận được sự chăm sóc và yêu thương của Hằng bên cạnh nhưng mỗi đêm em đều mơ thấy Tiên, hình bóng ấy cứ lảng vảng trong đầu em ngay cả khi ở bên cạnh Hằng. Không kiềm chế được nỗi nhớ em đã lên Hằng đến nhà thờ để gặp Tiên. Lúc đó là vào giữa trưa, em bước vào nhà thờ, vẫn cái cảm giác tĩnh lặng và yên bình đến lạ thường, Tiên đang ngồi trên một chiếc xích đu, đeo headphones, mặt một chiếc váy màu trắng, đôi mắt đang lim dim như đang cảm nhận từng giai điệu của bài hát vậy. Em đến bên cạnh và ngồi xuống, có vẻ Tiên không biết, bao nhiêu nỗi nhớ chôn trong lòng về người con gái này cứ như đang ứa ra vậy, thật sự em rất muốn ôm thật chặt cô ấy vào lòng, nhưng sao khi ngồi bên cạnh, mọi hành động của em như bị đóng băng vậy, chỉ có đôi mắt là hoạt động, ngắm nhìn người con gái ấy để vui bất đi nỗi nhớ. Hình như lúc đó em không làm chủ được cảm xúc nữa rồi, đưa đôi tay lên má để cảm nhận được Tiên đang ở rất gần bên mình, Tiên giật mình và mở mắt ra, có vẻ rất ngạc nhiên :

_Ồ, Thăng...sao lại ở đây ?

_Tại sao Tiên lại làm như vậy ? Tiên nghĩ đó là cách tốt nhất sao ?

_Tiên...Tiên không thể, Hằng quá yếu ớt và ngây thơ, Hằng chưa thể suy nghĩ chín chắn về tình yêu, nên có lẽ Tiên nên cho Hằng một cơ hội, Tiên không đủ mạnh mẽ để làm Hằng tổn thương.

_Hằng không tổn thương nhưng, Thăng thì có đấy.

Hai đứa lại tiếp tục im lặng, tiếng gió khẽ lướt qua lá giữa không gian yên tĩnh này, thầm nghĩ ngồi bên người con gái mình yêu vào lúc này sẽ tuyệt vời biết bao :

_Tiên biết mà, như Thăng đã nói vậy, tình yêu không có lý do gì cả, chỉ cần ở bên cạnh người ấy cũng cảm nhận được người ấy yêu mình như thế nào rồi, Tiên có cảm nhận được tình cảm tương tự không ?

_..... Tiên...

_Như vậy là có, đúng không ?

Nói xong, em ôm Tiên, đặt đôi môi mình lên, phải, em cần phải chứng minh em yêu Tiên như thế nào, không có ai có thể thay thế được, kể cả Hằng. Tiên có vẻ khá bất ngờ trước nụ hôn đó, cảm giác hoàn toàn khác với lúc em hôn Hằng, nụ hôn của Hằng chỉ “ngọt”, còn nụ hôn của Tiên lại mang đầy cảm xúc, bao nhớ nhung như được giải tỏa, tràn vào con tim là một cảm giác rất hạnh phúc, có lẽ Tiên cũng cảm nhận được điều đó nên đã đáp trả lại nụ hôn của em. Bỗng Tiên buồn ra, gục trên đôi vai em mà bật khóc, em chỉ biết ôm Tiên như thế thôi, những lúc thế này chỉ còn cách là im lặng :

_Hu...hu....như vậy...hic..hic là Tiên đã sai sao....hic..hic...tại sao cái cảm giác yêu thương này lại ứa về cơ chứ....hic...hic....

_Không, Tiên không sai, chỉ là Tiên quá cao cả mà thôi.

_Bây giờ...hic...hic...Tiên phải làm sao ?

_Bây giờ chỉ còn phụ thuộc vào Hằng và thời gian mà thôi.

Tiên cứ như vậy mà gục trên vai em, khóc xong nhỏ thiếp lúc nào chẳng hay, đúng là con gái, cứ khóc cho đã rồi lại ngủ, nhìn nhỏ Tiên lúc ngủ làm con tim em đập liên hồi. Phải, em yêu Tiên, Hằng không thể thay thế được, ngay lúc này đã xác định được trong tim mình là hình ảnh của ai. Đưa nhỏ vào trong và em về nhà, bước vào nhà đã thấy nhỏ Hằng đứng đợi rồi :

__Anh đi đâu cả trưa vậy ?

__À, ừm, anh chỉ đi dạo thôi.

Nhỏ không nói gì mà lặng lẽ bước vào bếp nấu cơm, bữa ăn diễn ra trong im lặng, ăn xong em cũng lên phòng, hiện giờ có quá nhiều suy nghĩ, nhìn xuống giường thì nhỏ đã ngủ rồi. Em nhẹ nhàng nằm lên giường, bỗng có một đôi tay ôm chặt em từ sau lưng, Hằng chưa ngủ sao, vừa mới quay đầu ra thì môi em đã bị môi nhỏ chiếm chặt, bên cạnh đó nhỏ lại có những hành động làm em bị kích thích, lúc đó em như không làm chủ được cơ thể vậy. Bỗng hình ảnh của Tiên gục lên đôi vai mình mà khóc hiện lên trong đầu em. Mình đang làm cái quái gì thế này, tay Hằng đang dần dần cởi áo của em ra, bưng tỉnh em quát :

__Hằng, dừng lại, em đang làm cái quái gì thế hả ?

__Ồ, anh.....em, em

Rồi nhỏ bật khóc, khóc rất to, nhỏ lại gục vào lòng em mà khóc :

__Khi trưa em...hic...hic...em đã đi theo anh....hic...hic...em thấy tất cả.....hic....anh biết em đau lắm không...hic.

__Vì thế em dùng cách này để níu kéo anh sao.

__Em...em xin lỗi...hic...hic...nhưng em không muốn mất anh..hic.

__Hằng à, anh biết trong thời gian qua em đã chăm sóc và quan tâm anh rất nhiều, đôi lúc con tim anh đã rung động, nhiều lúc anh đã lầm tưởng nhưng không, tình cảm anh dành cho em chỉ là em gái mà thôi, bây giờ trong anh chỉ có hình bóng của Tiên thôi em à. Anh biết bản thân em sẽ bị tổn thương, nhưng nếu anh ở bên em thì không những anh mà cả Tiên còn tổn thương gấp ngàn lần, dù không yêu em nhưng anh vẫn xem em là em gái mà, anh vẫn mãi luôn bên em, đối với anh em cũng rất quan trọng, chỉ là không phải tình yêu mà thôi.

Nhỏ vẫn cứ khóc như vậy, được một lúc thì đã ngủ mất rồi, khẽ đắp mền lại cho nhỏ, em cầm gối sang phòng của ba để ngủ, Hằng bây giờ là người con gái em phải trân trọng chứ không tùy tiện được, những hành động ban nãy đã chứng minh Hằng còn quá non nớt và thiếu suy nghĩ trong tình yêu. Hằng à, xin lỗi.

Sáng hôm sau dậy, nhìn đồng hồ thì đã 7h, bỏ mẹ trẻ học rồi, bước xuống giường đi qua tắm lịch thì mới vớ ra hôm nay là chủ nhật, có lẽ những suy nghĩ trong thời gian qua làm em đã bỏ quên mọi thứ xung quanh, xuống bếp thì chỉ thấy mẫu giấy nhỏ Hằng để trên bàn “Em xin lỗi, nhưng em sẽ không từ bỏ, yêu anh”. Em chỉ biết thở dài mà thôi, vscn xong em quyết định sẽ sống một ngày mà không có Hằng hay Tiên trong suy nghĩ. Em hẹn lũ con trai trong lớp đi chơi bóng rổ, em đã chơi rất vui, không lo lắng hay suy nghĩ gì cả, điện thoại thì vứt ở nhà, đến trưa thì cả lũ kéo nhau ra net, vẫn như vậy rất vui, tiếng chửi rửa bát mớ của Nghĩa Bệt, tiếng hú hét của Phương khi ăn được mạng....bên cạnh em vẫn còn những thằng bạn rất tuyệt, luôn bên em lúc khó khăn và buồn chán. Đến chiều thì tạm biệt cả lũ, em dạo bước trên đường Bạch Đằng, bỗng chợt mưa rơi, cũng may trên chiếc giỏ xe luôn có một cái ô, mở ô và đi trong chiều mưa, mưa cứ phún phún, ướt cả da mặt, những giọt mưa đọng lại trên bàn tay lạnh buốt. Một cơn mưa của những ngày gần tết, ấm áp nhưng cũng lạnh lẽo đến lạ thường. Bỗng trong suy nghĩ em thoáng chốc xuất hiện hình ảnh của Tiên “phải chi cô ấy xuất hiện ở đây nhỉ”, em cười cho cái suy nghĩ ngốc nghếch đó, ghé vào Highland mua một cốc cà phê, dạo bước trên đường mưa, nhâm nhi cái vị đắng của cà phê, bỗng em thấy một hình bóng quen thuộc ở trước mái hiên của nhà sách, hai đôi tay đang vòng lại để ôm những quyển sách, cái quần bó, khăn len đỏ, mũ len cũng đỏ nốt, cái áo len dài tay và đôi giày cao cổ màu nâu. Là Tiên, dưới làn mưa hình ảnh Tiên cứ như đang mờ ảo trước mắt vậy, em tiến lại sau lưng đưa chiếc ô lên đầu của hai đứa, Tiên ngạc nhiên và quay lưng lại, khẽ ngờ ngàng khi người đó là em :

__Ồ, Thăng...Thăng sao lại ở đây ?

__Ừm, chỉ là đi dạo, sao Tiên đứng đây vậy.

_Tiên đi mua sách, vừa định về thì trời đổ mưa.

_Đi dạo với Thăng được không ?

Nhỏ khẽ gạt đầu, đôi má ửng hồng lên vì lạnh, trên đường đi em đã kể cho Tiên về chuyện tối qua, cả hai đều im lặng, đi trên chiếc ô màu cam, bước cạnh cô ấy thật gần nhưng vẫn tự nhiên, khoảnh khắc đó khơi gợi bao nhiêu nỗi yêu thương, nhỏ định mở miệng nói gì đó, nhưng em biết, đưa ngón tay lên miệng nhỏ và nói :

_Ngay lúc này, chỉ cần Thăng hạnh phúc và Tiên hạnh phúc, chỉ cần tình yêu của hai đứa là đủ rồi.

Nhỏ khẽ ngược nhìn em bằng đôi mắt long lanh đó, đôi mắt đó cho em thấy được từng mơ ước về một ngày mưa dịu dàng như thế này, sánh bước trên con đường cùng người mình yêu thương, bước cùng bước, vai khẽ chạm vào nhau, nhìn thấy vệt ngưng ngưng phơn phớt ở trên má, im lặng và tận hưởng cái hơi ấm kia, thật lãng mạn và yên bình. Cho dù chiếc ô có rộng bao nhiêu thì hai đứa vẫn đi sát bên nhau, bỗng nhỏ chồm lên quàng tay qua em và nói :

_Em yêu anh.

Sau đó là một nụ hôn nồng cháy, một nụ hôn ngọt ngào trong một chiều mưa nhẹ, tự trách bản thân là ngày hôm nay phải gạt phăng hai người con gái này ra khỏi suy nghĩ, nhưng có vẻ em không làm được, Tiên đã đưa em về thực tại. Về cái cảm giác yêu thương mà cô ấy trao cho em. Hôn xong, em nắm lấy đôi tay và thì thầm vào tai :

_Anh cũng yêu em.

31. Đã Đến Lúc Để Nói ?

Cứ như thế, hai đứa nắm tay nhau đi trong chiều mưa phùn, cả hai đều im lặng để cảm nhận từng phút giây bên nhau quý giá đến mức nào, ngoài trời mưa lạnh buốt nhưng bên trong chiếc ô nhỏ bé này là hai trái tim đang cùng một nhịp đập :

_Lúc hôn em rất khác với lúc anh hôn Hằng.

_.....

_Đôi môi em gợi cho anh nhiều cảm xúc, làm cho trái tim anh thổn thức, còn của Hằng chỉ là tàn dư của vị ngọt.

_Ồ em cũng vậy, môi anh cũng ngọt, nhưng ngọt theo một nghĩa khác, nụ hôn của anh làm trái tim và tâm hồn em trở nên thanh bình và ngọt ngào hơn, đã rất lâu rồi, cái cảm giác hạnh phúc em tưởng chừng như đã mất, nhưng anh đã mang cảm giác đó lại cho em. Cảm ơn anh....rất nhiều _Đôi má đó lại ửng hồng trong cơn mưa, thật dịu dàng và ấm áp biết bao.

_Ngốc à, đi ăn không ? Anh đói rồi.

_Hihi, mưa thế này đi ăn canh kim chi là ngon nhất đấy, em biết chỗ ngon lắm mà cũng gần, mình đi bộ nha.

Hai đứa lại tiếp tục nắm tay chỉ có điều bước chân có phần vội vã hơn, đậu xanh giờ mới thấy đói bụng vờ lơ lơ. Đi một lúc cũng đến một quán ăn Hàn Quốc, cũng lác đác vài cặp đôi ngồi ăn, em và Tiên chọn một bàn cạnh cửa gương để ngồi, em để nhỏ kiêu món, đói quá rồi, chơi cả ngày có ăn cái gì đâu. Hình như trong này hơi lạnh thì phải, mà cha nó, trời đang mưa mà trong này để máy điều hòa 20 độ, hèn gì lạnh kinh khủng. Nhỏ Tiên thấy em run cầm cập thì cũng đòi chỗ sang ngồi bên cạnh em, ban đầu nhỏ ngồi đối diện :

_Nè, anh làm gì mà run hết cả người lên thế ?

_Hừ...hừ, vừa lạnh vừa đói...hừ...hừ....

_Hihi, trông đáng yêu thế kia thì cô nào mà không thích cho được.

Em là chúa ghét ai bảo mình đáng yêu ấy, nghe cứ gay lọ thể méo nào ấy, khen như thể chả khác gì bảo em là mấy con vẹo đứng đường :

_Hừ...hừ...lạnh như thể này....hừ...mà em còn đùa được à.

_Được rồi, lạnh chứ gì.

Bỗng nhỏ tựa lưng vào lòng em, không phải nói là cả cơ thể mới đúng, bây giờ em đang ôm nhỏ từng đàng sau, ban đầu cũng hơi ngại nhưng xung quanh cũng toàn mấy cặp đôi nên họ cũng không để ý lắm :

_Hihi, thế nào, hết lạnh chưa hả tên ngốc.

_O,ơ....._Em cứng họng rồi các thím à.

_Đưa tay đây xem nào_Nhỏ cầm tay em áp lên má nhỏ, quào, ầm dừ.

_Uầy, tay gì lạnh thế này.

_Tai anh cầm dù thôi chứ bộ.

_Hihi, con trai gì mà nói giọng như làm nũng thế kia.

Rồi đồ ăn cũng được mang ra, trời ơi, thơm phức, chén thôi, cơ mà lần đầu ăn đồ Hàn có biết ăn thế nào đâu nên nhờ nhỏ Tiên làm hộ, em chỉ có việc là hoạt động cơ miệng mà thôi, hề hề.

_Này, sao anh há nhỏ thế, há to ra chút xem nào.

_O, mà sao này giờ toàn anh ăn thế ?

_Hihi, em không đói, nhìn anh ăn ngon thế cũng no rồi.

_Xạo, nhìn bằng mắt mà no á, thôi há miện ra đi.

Cứ như thế, hai đứa cứ mớm qua mớm lại, người ngoài nhìn vào cứ tưởng hai đứa bị dở hơi nhưng em mặc kệ, xem trên phim thì ba cái hành động sến sẩm này em nổi hết cả da gà, giờ đúng là yêu rồi nó khác thật, những lần đi ăn cũng nhờ Hằng nhỏ mớm em ăn cũng ngại lắm đó chứ nhưng bên Tiên thì khác em tự nhiên hơn và vui vẻ hơn, chỉ có Tiên mới đưa em về với chính con người của mình được. Ăn xong thì Tiên cũng phải về vì các sơ gọi, em thì đi đến chỗ giữ xe và cũng đi về, trời bây giờ đã tạnh mưa rồi, đạp xe trên đường mà gió cứ thổi vào mát rượi, một cảm giác thật khoan khoái. Bước chân vào nhà, căn nhà hôm nay yên tĩnh đến lạ thường, có lẽ vì không có Hằng, em tắm rửa xong xách laptop lên giường, onl facebook thì thấy Tiên chụp ảnh của em lúc đang run cầm cập và ghi caption là “Cứ tưởng lông cún nó dày lắm chứ, ai ngờ mỏng hơn cả mình, hihi, con cún đáng yêu”, em cười khì cho cái caption ngớ ngẩn của Tiên, lướt xuống thì thấy hình nhỏ Hằng, chụp đôi bài tay của nhỏ đưa ra biển, vậy là cả ngày hôm nay nhỏ đi biển sao, ghi caption là “Em nhớ anh, liệu thời gian có giúp em trả lời”. Nhìn tấm ảnh đó và suy nghĩ một hồi lâu, có lẽ em nên chấm dứt với Hằng, không thể để Hằng lún sâu hơn vào cái tình cảm mà nhỏ dành cho em, thật sự em không xứng đáng, em chỉ muốn nhỏ là một người bạn thân, một người em gái của mình mà thôi. Mà thôi, đi ngủ cái đã, căng da bụng tròng cmn da mắt.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, chuẩn bị ột ngày thứ hai đầu tuần, có lẽ nhỏ Hằng cần thời gian để suy nghĩ nên đã không đến nhà em nữa, chuẩn bị đầy đủ, dắt chiếc Martin bỏ quên trong góc nhà xe và đi. Đến trường ghé vào quán xôi quen thuộc đã thấy lũ chiến hữu ở đó rồi :

_Đù, Thăng sao bữa nay đơn côi lẽ bóng thế này, có cần neptune không em_Nghĩa

_Cần cần cmm, mà không nhớ chuyện ngày hôm qua tao kể à.

_À rồi, em Tiên em Hằng, rắc cmn rồi vãi.

_Thế mà tính thế nào_Hoàng

_Thì nói rõ với nhỏ Hằng chứ sao, sắp tết tây rồi, lúc đó tao sẽ nói hết.

Ăn xong thì cũng vào lớp, vừa mới bước chân vô lớp bà chủ nhiệm phán cho câu xanh rờn, à không, sương rơn mới đúng :

_Hôm nay các em dọn về sinh xong rồi về sớm nhé, vì hai ngày nữa là tết tây rồi nên các em được nghỉ hết tuần này nhé.

Khỏi nói cả đám hú hét như người tiền sử, như vậy cũng đến lúc em là rõ mọi chuyện với Hằng rồi.

P/S: Sr các thím nhé, chap này type hơi ít một chút, dạo này em bận bịu quá, cứ học, bơi, bóng rổ, rồi đi chơi các thứ làm chả có thời gian mà lết đít ở nhà để type, sau này vô năm học chắc có Tiên type hộ em nữa, có gì sai sót mong các thím bỏ qua nhé.

From f17 with love

~

32. Sống Chung Một Nhà

Máy mình chả biết bị sao nhưng mình vào trang chủ của f17 với đọc các truyện khác thì bị lỗi, cũng may vào update vẫn được nhưng bị mất chap 32 nên giờ phải post lại cho các thím.

Bảo trực nhật thì chả đúng, chúng nó cứ hất chỏi qua hất chỏi lại có mà làm bản thêm, em thì chán với cái lũ này rồi nên lượn xuống căn tin luôn. Kiểm cái bàn ngồi xuống và kêu chai revive uống cho đã khát, bỗng em thấy nhỏ Hằng cùng đám bạn đang mua đồ ăn, có vẻ nhỏ nhìn thấy em, nhỏ chỉ đưa tay lên chào và cười mỉm với em. Ngồi được một lúc thì em lên lớp luôn, mắc công đi lâu bọn nó biết mình chuồn thì khổ, về thì thấy chúng nó xách cặp lên chuẩn bị về hết rồi, đấy, tốt lành gì mà ở lại trực :

_Ngày, này giờ mà y phần đi đâu thế ?_Phương

_Ồ, đi giải quyết thôi.

_Net không, mới có 9h_Hoàng

_Thôi hôm nay tao mệt lắm bọn mày đi đi.

Em kiểu chúng nó về luôn, thực sự là chả có hứng chơi vào lúc này, buổi sáng Đà Nẵng khá nhộn nhịp, dạo bước trên con đường tấp nập, mắt em dừng lại khi thấy Hằng đang ngồi ở một quán kem, đôi mắt thần thờ, đằng trước là ly kem nhưng nhỏ không ăn. Em gửi xe rồi bước vào quán ngồi cạnh nhỏ, nhỏ cũng có vẻ ngạc nhiên khi thấy em ở đây :

_Em làm gì mà ngồi một mình thế, kem tan hết rồi kia kìa ?

_Em đang suy nghĩ về tình cảm của mình, tối hôm qua em đã nói chuyện với Tiên.

_Vậy em tính làm thế nào ?

_Em...em cũng chưa biết, từng cử chỉ hành động và ánh mắt của anh khi ở bên Tiên rất khác, lúc đó em như cảm nhận được tình yêu của anh dành cho ai vậy, chỉ tiếc nó không thuộc về em. Tiên nói em còn quá ngây thơ trong tình yêu, cách làm của em có thể khiến anh và Tiên cảm thấy tổn thương nhiều hơn....phải chăng em đã sai...em...xin lỗi...hic_Rồi nhỏ bật khóc

Trong vô thức em ôm người con gái đáng thương này vào lòng, từ lúc nào cô ấy đã biết hi sinh nhưng đây là cơ hội để em nói ra mà không cần phải đợi đến tết tây hay bất cứ cái dịp vớ vẩn nào cả :

_Em nín đi.....phải, anh yêu Tiên, anh xem em như là một người em gái, một người đã gắn bó trong suốt tuổi thơ của anh, anh vẫn luôn ở đây, ở bên cạnh em, nên không có việc gì phải khóc cả.

_Có lẽ chỉ cần nhìn anh hạnh phúc cũng đủ với em rồi nhưng em không chắc con tim này sẽ yêu được thêm một ai nữa.

Lau nước mắt cho nhỏ rồi em đeo nhỏ về, vậy là xong, chuyện của Hằng cũng đã được giải quyết và em có được một người em gái tuyệt vời, đưa nhỏ qua trường THPT Phan Châu Trinh thì nhỏ lên tiếng :

_Sau này em sẽ thi vào đây, anh cũng vậy chứ ?

_Haha, cô em của mình thì trường nào thì mình phải thi trường đó rồi nếu không lại tru tréo cả ngày.

Nhỏ nhéo em phát thốn vãi ra, chào tạm biệt nhỏ em cũng đạp xe về, mở tủ lạnh thì chả có cái gì cả, sao dạo này trời lạnh vãi ra, mở dự báo thời tiết thì bảo lạnh 21 độ và sẽ kéo dài, kiểu này chắc phải đi siêu thị một chuyến rồi chứ đồ ăn thì hết, áo quần mặc vào mùa lạnh thì chả có, em điện nhỏ Tiên :

_Alô, em đang làm gì vậy ?

_Ừm, em đang ở trong thư viện, bộ nhớ em hả ?

_Ừ nhớ lắm, sang nhà anh đi.

_Hihi, đợi em 30p.

Tận 30p cơ à, thôi xách PS3 ra chơi Naruto một tí vậy, chơi đang hăng thì có tiếng chuông bước xuống thì là nhỏ Tiên trên chiếc HKbike nhưng đằng sau còn có 2 3 chiếc Mercedes nữa, bước ra là một người đàn ông trong rất lịch lãm với bộ vest, gương mặt phúc hậu, đặc biệt là có đôi mắt rất giống Tiên, bên cạnh ông cũng có vài người mặt áo đen trên tay họ toàn là vali đỏ, cam, hồng...:

_Ừm, anh nè,đây là.....bố của em_Nói với giọng miễn cưỡng

Em cuối đầu lịch sự chào bác, rồi mời mọi người vào nhà, cũng may sân nhà đủ rộng cho 3 chiếc Mer, vừa mới bước vào nhà thì bố của Tiên lên tiếng :

_Bác có thể nói chuyện riêng với cháu được không.

_Dạ được ạ.

Đưa bác vào phòng làm việc của ba em, phòng làm việc chỉ toàn sách...và sách :

_Bác rất cảm ơn cháu trong thời gian qua đã giúp đỡ Tiên, thật sự từ lúc ly hôn và đùn đẩy trách nhiệm nuôi nó bác đã thấy rất có lỗi, có lẽ nó đã chịu quá nhiều tổn thương, đã rất lâu bác mới thấy nó cười trở lại và nói chuyện với bác, thật sự rất cảm ơn cháu.

_Dạ.....

_Bác vào vấn đề chính luôn, bác và ba cháu có quen nhau trong một lần làm ăn nên đã bàn với ba cháu trước rồi, nhà cũ khi xưa của bác phải đập để làm chi nhánh công ty, cô nhi viện thì quá thiếu thốn cơ sở vậy chắt để Tiên ở lâu dài, vì thế bác muốn thuê nhà của cháu để cho Tiên ở, tất nhiên hàng tháng bác sẽ gửi tiền nhà cho cháu, bác cũng chuyển trường cho Tiên học chung với cháu luôn rồi, bác cũng biết chỉ có cháu mới có thể làm Tiên tươi cười trở lại mà thôi, giúp bác một lần, bác không muốn nhìn nó bị tổn thương thêm một lần nữa.

_Vâng ạ, cháu đã hiểu rồi nhưng còn về việc tiền nhà thì.....

_Cháu phải nhận, xem như là tấm lòng của bác, bây giờ bác có điện thoại nên phải đi rồi, tạm biệt cháu.

Tiến bác ra khỏi cổng em vẫn còn sốc, vậy là em sẽ sống chung một nhà với Tiên sao :

_Này, anh làm gì đứng như tượng thế kia.

_À,ừm, chỉ là anh hơi sốc mà thôi.

_Hihi tên gốc này, đi siêu thị đi anh, tủ lạnh trống không kia kìa.

_Ừ, anh cũng tính rủ em đi siêu thị đây.

Lên phòng mặc cái hoddie rồi xỏ superstar đi xuống, dắt chiếc Phượng Hoàng ra đèo nhỏ sau lưng, đúng là cảm giác khác hoàn toàn so với Hằng, cảm giác thật khó tả, chỉ muốn nó kéo dài.

Gửi xe xong thì cũng vào siêu thị mua đồ, chủ yếu là mua lương thực, thực phẩm để dành thêm cho các ngày tết nữa và chủ yếu là TIên mua hộ em, đi trong siêu thị mà ai cũng nhìn em với nhỏ Tiên, cũng ngại nhưng lúc sau cũng quen, chuẩn bị đi tính tiền thì em mới sực nhớ là mình cần mua áo chống lạnh, thế là

lên tầng 3 mua áo, cứ tưởng đơn giản ai ngờ vào thử hết bộ này đến bộ khác nhỏ Tiên mới chịu 4 cái. Xách nguyên đồng đồ đến quầy tính tiền mà ai cũng ngược mắt nhìn với vẻ ngạc nhiên, bỗng nhỏ Tiên nói :

_Anh đứng nghiêm như lúc chào cờ đi.

_Ô, để làm gì ? _Nói thế chứ em cũng làm

_Hihi, nhắm mắt lại.

Và chợt, nhỏ hôn lên môi em còn nghe cái “tách” nữa, sao đi với ai em cũng bị chụp lên vậy chời. cũng may lúc đó người ta bận tính tiền, chứ không thì ngại chết. Mua xong thì em đập về một mình, tại đồ nhiều quá nên nhỏ Tiên phải đi taxi về. Về nhà thì cũng bày đồ ra mà nấu, trong lúc nấu còn đùa giỡn nữa kia :

_Này, để im cho anh thái hành xem nào.

_Không để em thái, anh sang chiên đi, dầu bắn em đau lắm.

Thế là em cũng lật đặt sang chiên cá, dầu nó bắn lên thốn bỏ xừ :

_Hihi, cảm ơn, để em đền cho này

Nhỏ vòng tay qua trao nụ hôn tuyệt vời đó cho em, bàn tay em đang cầm đôi đũa cũng cứng đờ ra làm đôi đũa rơi xuống đất, nụ hôn đó thật ngọt ngào, dư vị của tình yêu vẫn còn sót lại trên môi em :

_Hihi, lo chiên tiếp đi ông tướng, được như thế là nhanh.

Chuẩn bị đầy đủ thì cũng ngồi vào bàn ăn, ăn xong nhỏ bắt em lên mở vali sắp xếp đồ phụ, đúng là con gái, đồ gì nhiều thế không biết :

_Anh này, cái ảnh em chụp trong siêu thị ấy, anh post lên bằng facebook của anh đi.

_Ô, thôi, anh thấy cứ ngượng ngượng sao ấy

_Đi mà, năn nỉ luôn _Lại làm cái vẽ mặt đó.

_Thôi được rồi, để anh mang lap sang.

_À, nhớ để rela với em luôn nha, để người ta khỏi hiềm lắm, hihi.

Và thế là em post cái tấm ảnh nhỏ nhúm chân lên hôn trọn em còn mắt em thì nhắm tịt như thằng đàn, bị nhỏ bắt ghi cap là” Thế này lần sau chắc phải bế em lên rồi ngốc à” sến hết biết. Sắp xếp xong thì mở LOL lên chơi :

_Này, dual rank với em không ? em gánh cho.

_Gì, em cũng chơi nữa á, tưởng mấy đứa trường chuyên chỉ biết học và sách thôi chứ.

_Xí, em chơi khi vừa mới ra ở bên NA luôn ấy, giờ cũng được 1 năm rồi.

Đột, thế nhỏ chơi trước em luôn, thế là em với nhỏ cũng dual rank, em đi rừng cầm Lee Sin, nhỏ đi top cầm Olaf :

_Ăn xong Blue lên top của em đi, em đẩy cao thế này Kha zix thế nào cũng ra gank, anh cứ núp khi nào em hô thì ra phản gank nhé.

Đột, phán như thánh luôn, vừa mới lên thì thấy Kha Zix, thế là em được Double Kill, sao mấy đứa con gái nó đánh LOL hay thế nhỉ. Chơi đến 11h thì em buồn ngủ quá :

_Oáp, anh buồn ngủ quá, anh về phòng đây.

_Ừm, hihi _Nhỏ nhúm chân hôn lên má em _Anh, ngủ ngon.

_Em cũng thế nhé.

Về phòng với cảm giác lâng lâng và hạnh phúc, em chìm vào giấc ngủ chuẩn bị ột tuần ăn chơi xả lán.

P/S: Máy em bị lỗi rồi các thím à, vào trang chủ f17 thì nó hiện cái giòng chữ “Whoops! There was an error” chả vào đọc truyện được, hên là cái phần update nó méo bị chứ không thì chả biết phải post thế nào. Nhiều

bạn cũng bảo mình là đăng truyện bên vozforums nhưng mình không có nick, nên bạn nào có nick thì rảnh rồi dùng nick đó Post truyện của mình lên hộ, mình cũng cảm ơn nhiều chỉ cần để tên tác giả là Kai Lai Rai là được rồi.

33. Sắp Đến Năm Mới ?

Công nhận lâu nay chôn vùi trong những suy nghĩ tình cảm giữa Hằng và Tiên làm em méo có được giấc ngủ nào ra hồn bây giờ giải quyết xong hết rồi ngủ nó ngon gì đâu. Sáng hôm sau dậy thì có cục gì mềm vại luôn, mềm hơn cái gối ôm nữa ấy, lại còn có mùi thơm, kiểu này không cần mở mắt là biết nhỏ Tiên đang nằm cạnh rồi :

_Ồ này, sao tốt qua phòng anh ngủ thế.

_....._Vẫn còn ngái ngủ

Em cũng để im cho nhỏ ngủ luôn, nằm ngấm nhỏ, quả thật lúc ngủ thì mới là lúc người con gái đẹp nhất, nhỏ Tiên cũng vậy, lúc đó chỉ biết ngấm mà thôi, còn từ nào để diễn tả được cảm xúc lúc đó ? vui ? hạnh phúc ?..... cũng chả đúng. Được một lúc thì nhỏ cũng dậy :

_Oáp....hihi, chào buổi sáng.

_Sao tự nhiên sang phòng anh ngủ thế, không sợ hã, hê hê.

_Xí, nhớ nên mới sang, bỏ cái điệu cười dè cộ đó đi.

_Được rồi, anh có hẹn lũ lớp đi ăn sáng, đi cùng anh luôn.

_Em về phòng nha, hihi.

Vừa vsen xong thì điện thoại réo, là Nghĩa :

_Alô bố nghe.

_Ồ, con đây bố, cái đm bố nhé, bố trễ 15p rồi đấy bố.

_Hê hê, đợi bố 10 nữa đi nghe con trai.

Thấy đồ rồi xuống nhà đợi, thật ra cũng không lâu mấy, cỡ tầm 5p thì nhỏ Tiên cũng xuống, nhỏ mặc áo raglan dài tay màu hồng, quần jean dài quá gối một chút thêm đôi Adidas Piona Pink, đơn giản nhưng vẫn đáng yêu :

_Em mới mua đôi giày cho anh này, mang thử vào đi.

_Ủầy, em mua hồi nào thế, anh là khoái giày lấm đó.

_Hihi, được thế là nhanh, thì chỉ muốn tặng anh cái gì đó thôi.

_Haha, cái gì đó hơi bị to à.

Té ra nhỏ mua đôi superstar mà màu đen :

_Ờo, đôi này anh cũng có mà màu trắng.

_Hihi, thì giờ em tặng anh màu đen, em thích màu đen với lại em cũng có một đôi giống như thế này.

_Ồ, thế sao không lấy ra mang luôn.

_Anh ngốc lắm, thôi đi nào, hihi.

Ban đầu cũng định lên Phượng Hoàng rồi cơ mà mình đang trễ, thế nên xách chiếc HKbike ra đèo nhỏ đi cho nhanh và tất nhiên đi đạp điện thì sao mà cảm xúc bằng con Phượng Hoàng thần thánh đó được, điện cho Nghĩa :

_Alô, chúng mày đang ở đâu đó.

_Đcm, bệnh viện phụ nữ, ra nhanh cho tao, thằng Phương nó đi mua neptune ày rồi đấy.

_Đùi, làm gì căng, à thấy rồi.

Bọn nó đứng trước bệnh viện phụ nữ, vừa mới đến là nghe bọn nó hú hét đủ thứ :

_Đùi, nhỏ nào xinh dữ mày _Hoàng

_Thằng lằng nhằng ghê chúng mày ơi. hahaha _Nghĩa

Mã cha chúng nó, biết tổng hết rồi còn nói cái giọng troll troll, duy chỉ có lũ còn lại là không biết nhỏ Tiên là ai :

_Ủm, giới thiệu với chúng mày đây là Tiên, nghỉ hết tuần là chuyển qua lớp mình học đấy, coi như giới thiệu bạn mới luôn.

Thế là lũ con gái kéo Tiên sang một bên, còn lũ chiến hữu thì kéo em sang một bên :

_Bộ mày không sợ nhỏ Hằng hả ? _Phương

_Chuyện Hằng tao giải quyết xong rồi, chỉ là em gái thôi.

_Á đùi, kiểu ni thì cái đám mê em Hằng tổ chức Party quẩy xuyên đêm rồi, haha _Nghĩa

_Cơ mà mày quen nhỏ Tiên luôn rồi hả ? _Hoàng

_Ủm, nhỏ dọn qua ở chung với tao luôn rồi.

_CÁI GÌ _cả 4 thằng cùng đồng thanh, chả biết từ lúc nào thằng Huy nó ló cái mặt vào.

_Số thằng này sướng thế, ở chung với bao nhiêu em xinh đẹp để _Huy

_Thôi mày câm mồm về với em Thùy của mày đi, đầu óc tao nó méo có dê cụ như chúng mày đâu.

_Ê, đứng ăng chúng mày éo mệt hả, đi ăn sáng, luyện thuyết văn đại _Nghĩa

Rồi cả lũ kéo qua quán bánh mì ốp-la bên cạnh ăn, cũng hên là lúc này trễ rồi tầm 9h30 nên khách ăn cũng ít mà có chỗ đủ ngồi cho cái lũ đồng dân này, đang ăn thì bỗng nhỏ Tiên nắm chặt tay em :

_Ô, em bị sao thế, bộ bắt anh mớm cho ăn nữa hả ?

_....._Nhỏ không nói gì mà đưa ánh mắt về phía trước.

Đứng trước em là một cặp nam nữ, hình như bằng tuổi thì phải, thằng kia thì nhìn cũng được trai, da bánh mật, nói chung là men lỳ, có điều mặt hơi cứng, kiểu như không cảm xúc ấy, còn nhỏ kia thì nhìn quen vãi luôn, cái giọng như đàn ông này hình như nghe ở đâu rồi....À, con nhỏ xô Tiên hôm siêu thị, con này đang ra sức....mớm cho thằng kia ăn nhưng như em đã nói mặt nó méo có cảm xúc, mắt thì cứ liếc liếc bỗng nó mở to mắt nhìn về phía của Tiên. Lúc này em cũng sực nhớ ra chuyện Tiên kể lúc trước gì mà hôn ước, đại gia.....bla bla cái kiểu, bố cái lũ lạc hậu. Em nắm lấy tay nhỏ, cầm khăn ăn lên lau miệng cho nhỏ, hình như nhỏ có vẻ bất ngờ, nhưng em chỉ cười rồi, đưa nhỏ ổ bánh mì, nhỏ bật cười :

_Hihi, tên gốc này.

_Gốc gì chứ, ăn không lo ăn cứ lo nhìn người ta là sao, bộ muốn anh mớm cho ăn hả, haha.

_Ủm, anh còn nhớ chuyện lúc trước em kể chứ.

_Anh nhớ và anh hiểu, là thằng đó chứ gì, nhỏ đó thì anh thấy một lần trong siêu thị rồi.

_Bạn đó tên Quân còn bạn nữ đó thì tên Hảo.

_Em nói tên cho anh làm gì, anh chẳng quan tâm, em không liên quan, anh không liên quan thì có việc gì mình phải bận tâm, nên nhớ anh vẫn luôn ở đây, ngố à _Nói xong em bỏ vào môi nhỏ mẩu bánh mì.

Nhỏ cười và nhai nó, hình như cái lũ lớp em cũng biết ý tứ riêng tư một chút nên không chọc hay hô hào các thứ mà chỉ cầm cuối ăn, à mà ý tứ cái vẹo gì, chúng nó đói đến mức méo để ý xung quanh thì có, cơ mà thằng đó cứ nhìn Tiên với cặp mắt đeo cảm xúc đó, em nghĩ nên lượn ra khỏi đây :

_Chúng mày ăn xong thì alo cho tao đi tăng hai, tao với Tiên đi đây một lúc.

_Ồm, phẩn đi_Nghĩa.

Chờ có thể em nắm tay nhỏ đi luôn, thằng kia chực đứng dậy thì bị con nhỏ giọng đàn ông kia chặn lại, hô hô, thể càng tốt, ít ra nhỏ đó không vô dụng như mình nghĩ :)). Đưa nhỏ đến quán kem gần trường Phan Châu Trinh, đang ăn thì nhỏ bảo :

_Sau này anh sẽ thi trường này với em chứ ?

_Sao cả em với Hằng đều muốn thi vào đây thế.

_Ngốc, trường này là tốt nhất rồi chỉ thua mỗi trường chuyên thôi.

_Ừm, tất nhiên là anh sẽ thi cùng em.

Ăn xong thì cũng quay lại bệnh viện phụ nữ, trên đường đi nhỏ hỏi :

_Ảnh này, trông em như thế nào ?

_Ờ thì, da đen, mắt bé, môi cong, mũi héch_Trêu nhỏ tí

_Èo, em xấu vậy sao.

_Haha anh đùa thôi, cái mặt trong ghét thế, anh nói thật nè, má phúng phính, da trắng hồng, mắt to tròn tròn, môi trái tim, mặt cũng chả có mụn đâu, haha.

_Đáng ghét, dám lừa người ta.

Nhỏ nhéo phát thốn luôn, xem tí nữa là buồn tay lái. Đến nơi thì cả lũ rủ đi xem phim ma, em cũng đồng ý. Vào đến rạp cứ tưởng nhỏ Tiên hú hét ôm ấp em các kiểu nhưng mà méo phải, xem phim mà mặt nhỏ tỉnh bơ đôi lúc còn lè lưỡi nữa :

_Này, em cứng thế, xem không sợ hả ?

_Phim ma lúc nhỏ em xem nhiều lắm, có sao đâu, hay mà.

Em cũng nôi da gà mà nghe nhỏ phẩn câu xanh rớn, xem xong thì cũng 12h tạm biệt cả lũ, lúc đó cũng tính đi về rồi nhưng nhỏ Tiên đòi đi biển nên em cũng chiều, biển Đà Nẵng đúng là đẹp thật nhưng em cũng ngấm nhiều rồi, riết cũng thành cái đũng nước to bọt chứa cả tấn muối trong đấy. Cầm trên tay là hai ly trà sữa cả hai cùng dạo bước trên cát :

_Từ lúc quen anh, em đã đem thời gian bằng từng phút từng giây mà không phải là ngày nữa, bây giờ em sợ phải quay lại những ngày tháng đơn côi trong cô nhi viện lắm, chỉ muốn mãi như thế này.

_Haha, thế từ lúc quen anh đến bây giờ là bao nhiêu phút với giây rồi nhỉ, em có đếm không ?

_Aaaaa, đáng ghét, đứng lại thằng kia.

Cả hai đùa giỡn đến mệt nhoài, người ướt đầm mồ hôi và nước biển nằm lăn lóc trên cát, nắm tay nhau em quay sang phía nhỏ cười. Em chồm dậy và đặt lên môi nhỏ một nụ hôn, đúng là hôn đúng thời điểm cảm giác khác thật, yêu nhau phải biết trân trọng nụ hôn mình nên trao cho người đó vào lúc nào, nếu cứ tùy tiện thì sẽ dẫn đến hiểu lầm của một tình yêu không nghiêm túc. Bây giờ em thấy gặp nhau phát là hôn hít sờ mó đủ các thứ rồi còn chịch xã giao nữa, mấy cái đó mà yêu méo gì. Nằm được một lúc cả hai đưa cũng về, cứ để người ướt vậy mà về. Tắm rửa xong thì em cũng ngủ thiếp đi chuẩn bị ăn đêm ngược tối nay.

34. Những Ngày Đầu Năm

Không liên quan nhưng hôm nay em với nhỏ Tiên đi cái cầu tình yêu ở Đà Nẵng ấy, ờ thì cũng lãng mạn các thứ, có cặp đó móc khóa xong ôm nhau hôn hít các kiểu, hôn xong cái ông kia mới cầm chìa khóa quăng xuống sông, nhìn thì cũng gato lắm cơ mà em với nhỏ Tiên cũng có khóa 1 cái rồi nhưng méo phải ở đây, lúc ra về thì cứ tưởng chuyện bình thường ai dè đâu cái cặp vừa lúc này cãi nhau. Té ra thanh niên kia quăng mẹ nó cái chìa khóa xe xuống sông Hàn :)) bao hài cho cặp đôi yêu nhau. Có chuyện vui nên kể cho các thím thôi :)) giờ thì trở lại quá khứ thôi nào.

Thức dậy với viễn cảnh khá giống khi sáng, có điều nhỏ nằm ở trên em nằm ở dưới, đúng chính tả 1000 lần vào mặt thím nào nghĩ bậy nhá, thật ra là em nằm dưới đất ấy, còn nhỏ Tiên nằm trên giường nhé :)), kiểu này chắc lại chen vào nằm rồi hất em xuống đây mà. Em cũng để nhỏ ngủ, vsen thì mới thấy đói cồn cào, cả sáng đến giờ ăn được có ổ bánh mì với cốc trà sữa, nhìn đồng hồ thì cũng 3h chiều rồi, ra đầu ngõ mua hai tô hủ tiếu về, đang ăn ngon lành thì tự nhiên hai mắt tối thui, hình như tay ai thì phải :

_Hihi, đồ biết ai.

_Đến bây giờ em vẫn còn chơi cái trò con nít này sao TIÊN.

_Xí, làm người ta cụt cả hứng, cơ mà dám ăn mảnh ha.

_Đâu, làm gì có, anh mua hai phần lộn nhé, của em kia kìa.

_Hihi, cảm ơn nha.

_O, cất công đi mua à chỉ cảm ơn thôi sao.

_Được rồi, thế này chứ gì.

Thế là nhỏ hôn và má em một cái, ồm cũng sướng, tạm tha :)). Nhìn nhỏ ăn trong yêu lắm, cái môi chu ra cái má phồng lên để thổi đồ ăn nhìn mà muốn cắn cho bỏ ghét, em ăn xong trước rồi để tô trong bồn luôn, tí nhỏ Tiên rửa, tính ra xem tivi thì có điện thoại, là bố của em :

_Alô, con nghe nè.

_Con Tiên dọn đến ở chưa con ?

_Dạ rồi cơ mà sao không nói trước cho con thế.

_Nói sao được, gấp gáp quá, với bố bé Tiên cũng giúp đỡ gia đình mình trong việc làm ăn, thôi con ở đó năm mới vui vẻ, bố gọi để hỏi thăm thôi, con cũng lớn rồi, lo mà chăm sóc bản thân tốt vào, học hành nữa, khi nào rảnh bố mẹ sẽ về.

_Dạ vâng, cho con gửi lời thăm mẹ, tạm biệt bố.

Công nhận không gặp bố mẹ thì có chút nhớ thật nhưng em thế này từ năm lớp sáu rồi, cứ vài tháng lại gặp một lần nên cũng quen và tự lập hơn tất nhiên là vẫn ăn bám tiền của bố mẹ gửi về. Vừa mới cúp xong lại có điện thoại đến tiếp, lần này là nhỏ Hằng :

_Alô gọi anh có việc gì vậy ?

_Em nghe nói Tiên đến ở chung với anh.

_Ừm phải, đúng vậy.

_Em cũng chỉ mong anh hạnh phúc và vui vẻ bên Tiên như thế cũng đủ làm em mãn nguyện mà vui vẻ sống tiếp rồi.

_Em lại ngốc, anh vẫn ở bên em mà có đi trốn đi đâu.

_Hihi, em biết mà, chúc anh năm mới vui vẻ nhé.

_Huh ? mới có 4h thì năm mới cái gì chỉ là tết tây thôi mà.

_Em chúc trước thôi, tại tối em có show rồi, sợ không chúc anh được.

_Show méo gì thế, hẹn với thằng nào à ?

_Từ lúc biết anh không có gì với em cái lũ mê em phải nói cứ bám lấy em, tối nay có một bạn cũng đẹp trai hẹn em đi chơi, đi thử cho biết mùi trai đẹp nó như thế nào ấy mà.

_Haha, thấy trai đẹp là tơm tớp, thôi anh cúp đây, đi chơi vui vẻ nhé nhóc, có gì cứ điện anh.

Như vậy là Hằng cũng đã vui vẻ mà chấp nhận một người anh trai là em, cũng mong nhỏ tìm được một người tốt để trao trái tim đã từng bị tổn thương kia đúng chỗ, mở tivi ra xem một lúc thì Tiên cũng rửa chén xong :

_Tối nay anh có đi với bạn không ?

_Ừm không mà có đi thì đi đâu, Đà Nẵng làm gì có bắn pháo bông vào tết tây.

_Thế thì mình lên tầng thượng đếm ngược cũng được, ở trên đó em thấy có cái lầu cũ rồi kìa.

Chả là lúc trước lớp 5 em đam mê ngắm sao chổi các thứ nên bảo bố làm cho cái “đài thiên văn”, nghe nó thế chứ chỉ là cái lầu với cái kính thiên văn tí nắm eo được “tắm” :

_Ờo, trên đó lâu rồi anh chưa giốn đẹp, giờ lên giốn thì lạnh lắm.

_Không biết, anh phải lên giốn phụ em, thế có muốn tối nay vui không ?

_Ờm, được rồi, cơ mà hôn vào má anh phát đi.

_Hôn này_Nhỏ béo má em, đcm cái trò này còn thốn hơn cả nhéo ấy chứ.

_Lo lên phụ tui đi ông tướng, được cái vôi vĩnh là nhanh.

Hai đứa khoác hai cái áo khoác mỏng chống cmn lạnh đi lên sân thượng, trên này cũng khá rộng có điều lạnh bỏ mịa đi được, đứng trên này còn thấy được sân vận động Chi Lăng với cầu sông Hàn kia mà, bảo sao không lạnh :

_Hừ...hừ...này em không lạnh hả...hừ...

_Anh làm một tí thì hết lạnh thôi mà, à mà em có cách này chống lạnh vừa mới đọc trên mạng này.

_Hừ....hừ..cách gì...ừm...ừm....

Nhỏ đang ôm em các thím à, ôm chặt cứng luôn ấy, đm hai cái quả cứ cạ cạ vào làm nóng hết cả người :

_Hihi, thế nào, bớt lạnh chưa, người ta bảo lúc ôm nhau sẽ truyền hơi ấm cho nhau mà.

_Ừ, bớt...bớt rồi_Có mà hơi ấm từ cặp vú ấy.

Nhỏ Hằng lâu cái kính còn em phải lâu cái lầu, khiếp, bụi tùm lum, bụi khẩu trang rồi còn thấy dơ nữa là, loáng một tí thì cũng xong :

_Anh này, vái ngày nữa em mua cây lên đây trồng nhé.

_Ừm nếu em thích.

_Công nhận anh gốc thật, có một nơi tuyệt vời thế mà chả biết hưởng thụ gì cả.

_À rồi, gốc này.

Em bế nhỏ lên quay vòng vòng luôn, cao 1m6 mà nhẹ hều à :

_Á, được rồi em thua, em thua, cho em xuống.

_Thôi người hai đứa toàn mồ hôi, anh đi tắm cái đã.

Tắm xong thì cả hai cũng ra ngoài để mua đồ ăn mua hai lon coca zero với một cái bánh pizza kiểu mỹ giòn giòn thịt và...thịt. Trước khi về hai đứa còn đạp dạo đường Bạch Đằng nữa, đối với em và nhỏ thì con đường này là đẹp nhất Đà Nẵng luôn, con đường chứa bao kỉ niệm của tuổi học trò và tình yêu trong sáng cũng nhờ đạp trên chiếc Phượng Hoàng cũng đủ làm em hạnh phúc rồi. Cơ mà lúc đi cũng có nhiều thằng lăm le Tiên lắm, em bảo nhỏ :

_Này, xỏ tay vào túi áo anh đi.

Nhỏ xỏ tay vào và em đạp vượt lên lũ kia trước con mắt ngơ cmn ngang. Hô hô, tội nghiệp cái lũ thiếu hơi gái. Về đến nhà bày biện đồ ăn ra đầy đủ, và tất nhiên là không thể thiếu cái lap rồi. Mở kênh VTV 3 lên thấy ở các thành phố khác đi đón tết tây chả khác nào đón tết mình, người người đi ngập cả phố, em với nhỏ ngồi co ro trong lầu, ăn pizza uống coca zero, bây giờ thì mới có 11h30 thôi, bỗng nhỏ hỏi :

_Anh này, giờ mình nhìn vào cái kính thiên văn kia thì có thấy cái gì không ?

_Ừm anh cũng không biết, nếu muốn anh chỉ cho.

Thế là em cũng bày nhỏ cách dùng, trông nhỏ có vẻ phần khích lắm, cứ nhảy dựng lên, chơi với cái kính được một lúc thì cũng đến giờ :

5,4,3,2,1.....CHÚC MỪNG NĂM MỚI NGỐC CỦA EM Hét to muốn banh lỗ nhĩ

_Ừay em hét to thế, anh định chúc em mà em hét lẫn cả tiếng của anh.

Hihi, em yêu anh Nhỏ tựa đầu vào vai em rồi co ro trong cái mền bên trong lều.

_Chà, tính ra thì em nói yêu anh ba lần và cũng hôn anh bốn lần rồi nhĩ.

_Oa, anh cũng nhớ sao.

_Tất nhiên rồi, giây phút hạnh phúc nhất mà.

Hai đứa nhìn vào màn hình lap xem pháo hoa ở Hà Nội, công nhận đẹp thật. Được một lúc thì cũng buồn ngủ, dọn dẹp rồi đi xuống nhà :

_Tối nay lo ngủ ở phòng mình đi đấy, đừng có tót qua phòng anh nữa.

_Ờ thì cái đó phải xem xét cái độ nhớ nhung cái đã, nếu nhớ quá làm em khó ngủ thì em sẽ sang, hihi.

_Bó tay em luôn, lúc sang thì đừng có làm gì bậy bạ đấy nhé.

_Ờ em mới là người phải nói câu đó ý, ai biết lúc ngủ anh làm cái gì.

_Thôi được rồi, là anh nói hộ em, về phòng đi, ngủ ngon.

_Hihi, cún ngủ méo ngon.

Em cũng phì cười rồi về phòng, onl facebook lên xem tình hình lũ chiến hữu thì toàn check-in home alone :) tội nghiệp, tuy em ở nhà đấy nhưng mà méo có alone. Nhỏ Hằng thì chụp hình chung với thằng nào trông cũng đẹp trai, cơ mà sao nhỏ đứng xa thế nhĩ, cứ tưởng phải tình tứ lắm chứ, còn nhỏ Tiên chả biết lúc nào chụp cái lúc em đang sửa cái kính thiên văn ghi cap là “Xem ai kia chu đáo chưa này, hihi, cún đáng yêu quá đi”, lại cái từ “đáng yêu” chết tiệt đó, em vào cmt phát “Bỏ từ đáng yêu đi nha cô kia, chỉ được cái chụp lên là nhanh”. Thế đéo nào nhỏ cmt lại luôn” Im lặng đi nhé, tối bà qua phá không cho ngủ luôn”, thôi thì nín vậy, tắt đèn đi ngủ chuẩn bị cho cái vẹo gì nhĩ, à năm ngày nghỉ trước mắt.

35. Quay Lại Trường

Chả là còn năm ngày nghỉ nên lũ lớp em tổ chức đi Bà Nà và tất nhiên là ở trên đó....năm ngày. Khi đó thì chưa có xây đẹp như bây giờ nên cảnh cũng còn hoang sơ và thiên nhiên hơn một chút, nói chung đi chơi cũng vui, không có cái sự kiện gì nổi bật để kể cho các thím cả. Tối hôm đó trước ngày đi học lại :

_Anh này, nhớ sáng mai phải kêu em dậy đấy.

_Thì bình thường anh cũng kêu em dậy thôi.

_Cơ mà sao em thấy hồi hộp thế không biết.

_Lũ lớp anh thì em làm quen hết rồi, có gì đâu phải ngại.

_Nhưng em vẫn thấy ngại, môi trường mới mà.

_Thôi ngủ sớm đi, anh về phòng.

_Không, tối nay ngủ với em đi, mấy ngày đi Bà Nà toàn nam nữ ngủ riêng, ngủ chả ai ôm lạnh muốn chết.

_Ừay, được rồi, cơ mà đừng có bậy bạ đấy nhé.

_Xí làm như em biến thái lắm ý.

Các thím bảo em cứng thì méo phải đâu, ở bên người con gái mình yêu tất nhiên là phải trân trọng rồi đâu có làm bậy bạ được với lại em cũng đâu có thú tính đến mức đó đâu, lúc đó mới có tí, còn trong sáng lắm,

nhờ cái môn Sinh Học mà em mới mở mang được tầm mắt về cái vụ “ấy” đấy chứ. Ôm nhỏ chìm vào giấc chiêm bao.

Sáng tỉnh dậy thì mới có 5h sáng, chẳng biết từ lúc nào có cái thói quen dậy sớm cơ mà cũng tốt, cứ để nhỏ ngủ, mở lap đi du học phát đạo này khi nó tích tụ nhiều quá....:)) đùa mấy bác thôi chứ em đi mua đồ ăn sáng, vsen xong mặc đồng phục tươm tất, thắt cái khăn quàng đỏ, xỏ đôi giày superstar đen hôm qua nhỏ Tiên tặng, khoác cái hoddie chạy ra đầu hẻm mua hai tô phở, ờ, sao mà lạnh thế không biết. Chạy ra đầu ngõ mà cứ có mấy em đi học thể dục cứ liếc liếc mình, con kệt, bố có chủ rồi nhé, cơ mà vẫn cười lại với mấy em phát rồi lượn thôi. Về nhà thì vẫn im lặng, chắc, vẫn còn ngủ cơ à, lên kêu nhỏ dậy, vừa mới mở cửa thì đập vào mắt em là cái....màu hồng, các thím thích điền cái vẹo gì vào ba chấm cũng được, tùy vào cái suy nghĩ của các thím :)) :

_Aaaaa, biến thái, cút ra nhanh.

_Ồ ơ, anh xin lỗi, tưởng em còn ngủ.

Địt, sao mà nó to vậy trời, tự gõ vào đầu cho cái suy nghĩ dê cụ kia, em xuống nhà đổ phở ra để hai đứa ăn, vừa xong thì nhỏ cũng xuống, chẳng biết vì muốn che hay không mà tự nhiên nhỏ mặt kín mít luôn, đầu đội mũ len, khăn quàng cổ, thêm cái áo khoác rộng thùng thình dài đến gối luôn :

_Ồ, em sốt hả.

_....._Nhỏ không nói gì, mặt thì đỏ bừng bừng.

Em cũng im lặng mà ăn, mà hình như nhỏ không ăn thì phải, cứ thối xong lại buông đũa :

_Này, sao em không ăn ?

_Mớm_Nói đúng một từ với gương mặt đỏ bừng méo cảm xúc.

_Giận anh hả.

_Ai thèm.

_Nào, há ra.

_....._Đang há mồm.

_Lúc này.....anh.....có thấy gì đâu.....chỉ là....màu hồng thôi mà.

_Aaaaa, cái đồ biến thái, dê cụ, mất dịch.

Vừa nói nhỏ vừa đánh, chắc, chịu thôi chứ biết làm sao :

_Lần sau vào phòng mà không gõ cửa thì đừng hòng mà ngủ chung.

_Ừm, anh biết rồi, xin lỗi mà, há ra nào.

Ăn uống xong thì cả hai cùng đến trường, ô hô, té ra cũng biết mà mang đôi giày giống em, ít ra cũng bớt giận rồi, trên đường đi :

_Này, còn giận anh không.

_Xí, hơi đâu giận người dưng.

_Thế sao lại mang giày cặp ?

_Cặp hồi nào, người ta thích thì người ta mang, ai mang giày cặp với tên biến thái, xí.

_Lúc đó anh đâu có cố ý, được rồi tha lỗi cho anh đi chiều anh chở đi mua mầm trồng cây được chưa.

_Rồi nhé, hứa đấy, hihi, tạm tha lỗi.

Đến trường thì nhỏ Tiên phải vào phòng giáo viên để làm ba cái vẹo gì ấy, đi trên đường mà cái lũ con trai mắt cứ như mấy con chó lác, em thì đi lên lớp luôn chứ vào phòng giáo viên làm gì. Vừa bước vào lớp đã nghe nồng nặc mùi xôi gà, nguyên lũ mua xôi lên lớp vừa ăn vừa sữa thối hết cả phòng :

_Ừa, Tiên đâu, sao ông bảo chuyển vào lớp mình mà_Thùy

_Dưới phòng GV ấy, mới sáng mà chúng mày nhậu bằng xôi rồi à, thôi vc ra.

_Ê đm tụi tao đang ăn nhé_Nghĩa

Toan bước về chỗ thì có một giọng nói quen thuộc kêu tên mình :

_Anh Thăng !

_O, Hằng.

Bỗng nhỏ ôm em chặt cứng luôn :

_Cả tuần không gặp nhớ anh lắm đó.

_Haha, có gì đâu mà nhớ.

Giờ em mới để ý có một thằng đứng đằng sau Hằng, thằng này quen quen, hình như là thằng nhỏ Hằng đi chơi hôm 31 thì phải, mặt có vẻ hơi khó chịu khi Hằng ôm em, khó chịu cái cờ cờ, đã thế bố vuốt má Hằng ày tức chơi. Hô hô, đúng là cái mặt nó thộn lại khi em sờ vào má nhỏ :

_À quên giới thiệu với anh đây là Thiện học 9/4, hôm trước em có kể anh rồi.

_Chào anh.

Á đừ, lớn hơn một tuổi, cơ mà khoan, học 9/4 là chung lớp với thằng phò Bảo, chắc, hèn gì nhìn mặt ngáo ngáo, rồi chuông vào học cũng vang lên. Vào lớp ngồi ngay ngắn thì bà cô chủ nhiệm cũng đưa Tiên vào, lũ lớp em thì cũng biết trước hết rồi nên cũng không ngạc nhiên cho lắm :

_Tiên, em chọn chỗ ngồi đi.

Bà cô vừa nói xong nhỏ chạy xuống bàn em ngồi luôn làm cả lớp đứa nào cũng “Á đừ” rõ to, trong giờ học mặt nhỏ Tiên cứng vãi ra, khỏi phải nói dân trường chuyên mà, còn em thì chưa quen nên cứ gục lên gục xuống bị nhỏ nhéo ấy phát mới rảnh mà chép bài vào. Đến giờ ra chơi thì nhỏ Hằng rủ hai đứa tụi em đi căn tin có thêm cái thằng Thiện gì đó nữa, tên Thiện mà mặt nó đéo có thiện được một chút nào, cơ mà mắt nó sáng rực khi nhìn thấy Tiên đủ biết là cái loài hám gái rồi, em ghé tai vào nói nhỏ với Hằng :

_Này, anh thấy cái thằng này nó chả có tốt đẹp gì đâu, qua lại với nó ít thôi.

_Huh, sao vậy em thấy bình thường mà, hot boy khối 9 đấy.

_Anh méo quan tâm, chủ yếu là nó học chung lớp với tên Bảo, bạn của tên đó thì cũng chả tốt đẹp gì đâu.

_Ừm, em sẽ cẩn thận.

Quay ra thì cái đem nhà nó, nó đang đi sát bên cạnh Tiên luôn, máu dâm á nhằm máu ghen nổi lên em chen vào, cầm tay nhỏ Tiên đi luôn, cái mặt nó thế nào thì em cũng méo rảnh ngoáy đầu lại nhìn :

_O, anh sao thế.

_.....

_Hihi, ghen phải không.

_Ồ !

Nói xong nhỏ ép sát vào người em luôn, bước vào căn tin mà đứa nào cũng nhìn rồi bàn tán xì xầm :

_Ôi cha mẹ ơi nhỏ nào xinh vậy mày.

_Đù má xinh thật.

_Sao thằng kia toàn đi với gái xinh thế.

_Hình như học sinh mới, mấy năm học có thấy đâu.

Em kệ mẹ cái lũ nhiều chuyện đó, vào mua hai lon sting thì thấy lũ chiến hữu đang ngồi chỗ cái bàn quen thuộc :

_Á đieu, hot cúp bồ kìa chúng mày_Nghĩa

_Thôi mày nín hộ tao, à mà bọn mày có biết thằng Thiện học 9/4 không ?

_À, thằng đó tui biết nè, sống ngay cạnh nhà tui luôn, cũng thuộc dạng hot boy cơ mà hám gái, lúc trước cũng tán tỉnh tui đó cơ mà ba cái kiểu lăng lơ như nó ai mà thêm_Thùy

_Nó làm gì mày hả ?_Hoàng

_Nó định tán cái Hằng mà lúc này còn tình tứ với Tiên của tao.

_Ngày, em của anh khi nào_Nhéo thần cmn chưởng

_Á....á đau anh, anh chỉ nói sự thật thôi, cơ mà đừng có qua lại với cái thằng Thiện đấy.

_Lúc đó chỉ đùa anh tí thôi, hihi, thế mà cũng ghen.

_Thôi thôi, tao sắp ới hết đồng xôi khi sáng rồi đây_Phương

Tiếng trống hết giờ ra chơi cũng vang lên, cả đám lại kéo nhau về lớp chuẩn bị cho hai tiết cuối.

36. Đi Sinh Nhật

Học xong hai tiết thì em cũng đèo nhỏ Tiên đi mua mầm để trồng hoa, nhỏ bắt đèo đến cái tiệm hoa gì ở đường Đồng Đa ấy, xa lắc cơ mà cũng phải ráng thôi. vào tiệm :

_Ủm anh này, anh thích trồng hoa gì ?

_Hả, hoa gì chả được, anh có biết gì đâu ?

_Xí, người gì chả có tí lãng mạn

_Thôi được rồi, anh thích hoa xương rồng.

_Hihi, phải vậy chứ.

Rồi nhỏ cũng mua xương rồng với thêm ba cái hoa gì đấy em chả nhớ, về nhà thì hai đứa cứ nấu cơm ra rồi ăn thôi, ăn xong thì em cũng đi ngủ, còn Tiên thì lên sân thượng trồng hoa, đang say giấc thì bị nhỏ Tiên gọi dậy :

_Anh này, dậy em nhờ tí nào, đừng ngủ nữa.

_Oáp, có việc gì thế, đang ngủ.

_Xuống kho mang mấy cái ván gỗ lên sân thượng hộ em.

_Gì ? biết dưới đó bụi lắm ko rồi còn chạy lên chạy xuống nữa, thôi anh mệt lắm.

_Làm hộ em đi, năn nỉ đó, tí tối em bù cho.

_Bù cái gì ?

_Làm đi đã.

Thế là em cũng lật đặt xuống nhà kho, khiếp cái kho này không quét dọn cũng phải hai năm rồi, trong này toàn bụi với bụi nhưng cũng ráng vào khiên mấy cái tấm ván ra, cỡ khoảng 5 tấm thì phải, lên sân thượng thì bị nhỏ bắt cầm cửa đình đồ cái kiểu, em có biết méo gì đâu cứ thế mà làm theo thôi, quay ra thì cha mẹ ới, nhỏ đóng cái nhà gỗ phải nói max đẹp luôn, em ngạc nhiên :

_WoW sao em làm được hay thế ?

_Hihi, cái này thường thôi, lúc trước ở cô nhi viện em còn làm nhiều đồ chơi cho tụi nhỏ lắm.

_Thế bữa nào đóng dùm anh cái kệ sách nhỉ ?

_Không, tự đi mà đóng lấy.

_Ờo, này giờ phụ em mệt gần chết lại còn mất giấc ngủ ngon nữa.

_Hihi, mới có tí mà kêu ca, đưa cái mặt cún lại đây chụp tấm ảnh nào.

_Thôi, mặt anh nó nhem nhuốc thế này chụp làm gì.

_Không cần biết, lại đây nào, hihi.

Thôi cứ để cái mặt cứng đờ cho nhỏ chụp cũng được, cứ tưởng xong xui hết rồi, ai dè còn phải...tưới cây :

_Này, em trông gì lắm thế, anh thấy có 5 cái nhà gỗ tưởng trông ít thôi chứ.

_Ngốc, trông nhiều nó mới đẹp được, nhà gỗ em để trang trí thôi.

Xong hết rồi em mới được đi tắm, chặc, mệt chết đi được, ngâm người lại trong bồn nước làm em tỉnh táo ra hẳn,tắm xong thì cũng đến lúc đòi nợ rồi, đứng trước phòng Tiên, rút kinh nghiệm gõ cửa dè dặt :

_Cốc, cốc, anh vào nhé.

_Ừm anh vào đi.

Vào thì thấy Tiên đang ôm lap hình như đang onl facebook thì phải :

_Này, đừng bảo là em post cái tấm ảnh nhem nhuốc lúc này lên nhé.

_Chứ anh nghĩ em chụp làm gì.

_Sao bọn con gái nó thích post ảnh lên face làm gì nhỉ ?

_Anh ngốc lắm, làm như thế mới lưu giữ được những kỉ niệm của hai đứa chứ.

_Ờ rồi, cơ mà định bù anh cái gì đây ?

_Hihi đi sinh nhật với em, hôm nay sinh nhật một đứa ở lớp cũ của em.

_Trời, như thế thì anh khổ hơn thì có.

_Thế giờ có đi không ?

_Được rồi, thì đi.

Theo kinh nghiệm đọc truyện trên f17 thì thường cái lũ mà tổ chức sinh nhật ấy toàn rủ đi karaoke vào đó hát hò bia rượu đến xỉn rồi ghen tuông choảng nhau. Méo biết cái số mình nó có như thế không nhỉ, thôi cũng về phòng thay đồ, đi sinh nhật thì cũng nên mặc đồ đẹp nhất nhỉ, thò tay ra ngoài cửa sổ, ủa, trời còn lạnh hơn lúc em lên sân thượng nữa. Cũng định lấy mấy cái áo nhỏ Tiên mua hôm đi siêu thị rồi cơ mà mỏng quá, thôi lấy cái hoddie trắng mang vào vậy, quần ngắn, xỏ tất dài thêm đôi superstar trắng trong cũng ổn phết. Xuống nhà đợi nhỏ Tiên,được một chút thì nhỏ cũng xuống, nhỏ Tiên cũng khá giống Hằng là chả thích trang điểm hay mặc đẹp ác thứ, hôm nay cũng vậy, đi sinh nhật mặc đơn giản lắm, cái áo váy màu hồng có thắt nơ với đôi slip on màu hồng nốt, đơn giản nhưng vẫn đẹp :)) chả biết em nói câu này nhiều lần rồi nhỉ :

_Này, em mặc thêm áo vào đi, ngoài đó lạnh lắm đó.

_Huh, khi này trên sân thượng em có thấy lạnh đâu.

_Bây giờ lạnh lắm, mặc áo vào đi.

Nhỏ cũng nghe lời mà chịu mặc áo khoác vào, rồi em đèo nhỏ trên chiếc HKbike:

_Này mà bạn em tổ chức sinh nhật ở đâu thế?

_À, ở quán Karaoke ấy anh, bây giờ đèo em đi mua quà đi.

_Cơ mà sinh nhật trai hay gái thế ?

_À bạn trai anh.

Sinh nhật con trai á ? ca này căng rồi đây, chở nhỏ vào nhà sách mua quà, hình như nhỏ mua sách thì phải, cũng đúng thôi dân trường chuyên mà, mua sách về cho chúng nó cày, gói quà xong đèo nhỏ đến cái quán karaoke cũng khá to và đẹp, được ông nhân viên đưa đến cái phòng vào trong thì chúng nó cũng tay bắt mặt mừng các kiểu, em thì chào bạn của nhỏ Tiên, đa số là con gái nhưng trong đám con trai có thằng tên gì nhỉ, à tên Quân mắt nó cứ nhìn em chằm chằm, nhìn cc chứ nhìn. Em kéo nhỏ Tiên vào góc trong phòng để ngồi, lũ con gái thì cứ hỏi dồn dập :

_Té ra là chuyển trường theo trai bỏ tụi này ha.

_Tiên ngây thơ thế kia bảo sao mấy anh không chết

Bị bọn nó hỏi dồn dập thì em cũng ngại lắm chứ, quay sang nhỏ Tiên thì mặt đỏ chót rồi, cơ mà sinh nhật con trai cái vẹo gì thấy mời toàn gái, em ngồi thì cũng chán lắm có quen ai mà nói chuyện đâu, cũng may cái lũ này nó méo uống rượu bia các thứ, đang ngồi cái lũ bạn nhỏ Tiên bảo em lên hát, thôi coi như lịch sự lên hát một bài cũng được. Em hát bài “Chuyện Mưa” của thím Trung Quân, hát xong thì cũng vỗ tay reo hò các thứ, được một lúc thì cũng về. Sinh nhật cái vẹo gì chán chết, vừa buồn vừa đói. Đi ra chỗ gửi xe trước, đứng đợi thì chả thấy Tiên ra, chém gió gì lắm thế, nên cũng vào tìm. Đập vào mắt em là cảnh thằng cờ hó Quân đang kéo tay Tiên đi, máu nóng dồn lên mặt em chạy lại dạt phăng tay nó ra rồi kéo Tiên về :

_Cái đm, mày đang làm gì đấy.

_Tao có chuyện muốn nói với Tiên, buồn cô ấy ra.

_Mày lấy tư cách gì ?

_Tao.....

_Biết rồi chứ gì, vậy thì cút.

Em kéo tay nhỏ về luôn, trên đường đi cả hai không nói gì cả, bỗng Tiên ôm chặt lấy em và....khóc :

_Hic....hic....em...xin lỗi..hic.

_Có gì đâu phải xin lỗi, chỉ cần em và thằng đó không có gì là được.

_Không có mà, dù nó có là người đến trước đi chẳng nữa...hic..

_Ừm...anh tin em, đói ko anh chở đi ăn.

_Dạ có.

Chở nhỏ đi ăn xong cũng về, trước khi đi ngủ em có nhận được cái tin nhắn, của số lạ cơ mà nội dung của nó cũng làm em đủ biết là đứa nào ” Tranh xa Tiên ra thằng chó” :)) tránh sao được mà tránh khi mà ở chung nhà kia chứ, mệt quá nên em cũng ngủ luôn.

37. Bất Tỉnh

Sáng hôm sau tỉnh dậy đã thấy nhỏ Tiên nằm bên cạnh rồi, chắc tối qua lại lén mò sang đây mà, giờ nhìn lại thấy cũng thương thật, tối qua em có hơi lạnh một tí. Hôm nay nhất đi mua đồ ăn sáng rồi, nằm ngắm nhỏ ngủ được một lúc em chịu méo nổi nữa đưa tay lên sờ má nhỏ, tay em có vẻ hơi lạnh làm nhỏ tỉnh :

_Ốp...ơ anh....

_Anh cái gì ? tối ai cho sang mà ngủ.

_Anh còn giận em sao.

_Haha, anh đùa thôi, anh không để bụng cái vụ vớ vẩn đó đâu, cơ mà cũng phải đền chứ _Em chỉ tay vào chỗ nào chắc các thím cũng biết.

_Thôi, anh chưa xúc miệng hơi lắm.

Đã thế anh đây chủ động, hôn xong nhỏ đánh thùm thụp :

_A, hơi quá, đi đánh răng nhanh đi.

VSCN, thầy đồ xong xuôi em đeo nhỏ đến trường, ghé vào quán xôi quen thuộc ăn rồi vào học, hôm nay không thấy nhỏ Hằng đi chung với cha Thiện đó nữa nên cũng yên tâm. Vào lớp cũng định ngủ rồi, cơ mà học kì hai rồi phải lo học để kiểm điểm cộng vào lớp 10 nữa, nên cũng vác xác dậy mà nghe giảng. Đến giờ ra chơi đeo headphone vào nghe nhạc relax một tí thì thằng Nghia hối hả chạy vào :

_Thằng, thằng Bảo đang tán tỉnh nhỏ Tiên kia.

Đều mẹ, cả tháng có dính gì tới thằng này đâu, chắc thấy gái xinh lại thơm tóc đây mà, đm thằng khốn. Tức cmn tốc chạy xuống căn tin thì em nghe dân tình “Ồ” một cái rõ to, tiến vào xem thì mặt thằng Bảo đang đầy các chất gì đó màu vàng, tùy các thím nghĩ đó là chất gì nhé, em thì muốn đó là axit :)) đùa thôi :

_Đồ vô liêm sỉ_Tiên

_Đm, con này chảnh chó hả mày_Nó dơ tay lên định tát Tiê

Em bay vào chặn tay nó lại, dân tình lại “Ồ” tập hai :

_Cái đm, lại là mày, tính làm anh hùng cứu mỹ nhân hả con chó.

_Lớn rồi bớt tính đàn bà lại đi anh trai.

_Đcm, tui mày đập chết cmn cho tao.

_Thử xem_Tiếng thằng Hoàng

Đi tới đứng lúc như phim ấy nhể, bọn thằng Bảo thấy thằng Hoàng thì cũng teo nên rút, trong đám có thằng Thiện ngoái đầu lại nhìn nữa, nhìn cái lỗ ass nhà mày chứ nhìn :

_Này, em gan thế, có sao không, lần sau phải rủ anh đi căn tin nữa đấy đừng có đi một mình.

_Hihi, em không sao, cảm ơn anh_Nói xong nhỏ hôn vào má em.

Dân tình lại được dịp “Ồ” tập ba, em ngại quá kéo nhỏ lên lớp luôn, trên đường đi :

_Thế đều nào tao lại tạo cơ hội cho chúng nó hôn nhau nhỉ_Hoàng

_Đấy, tao bảo rồi, để nó bị đập đi cho chừa_Nghĩa

_Á đm bữa nay cứng hả mày, đứng lại.

Em rượt nó quanh lớp rồi cũng vào tiết, ra về thì em vẫn đeo nhỏ nhưng không về nhà, hai đứa đi dạo trên mấy con đường vắng vắng mà nhiều cây ý, cũng lãng mạn, đang đi bỗng nhỏ Tiên lên tiếng :

_Ừm, anh này, có khi nào anh hết yêu em không ?

_Chà, để anh suy nghĩ phát nhĩ.....à, có đấy.

_Lúc...lúc nào_Giọng có vẻ chúng xuống

_Ừm, là lúc anh chết ý, haha.

Nói xong nhỏ ôm em chặt cứng luôn, hình như con gái đến mấy cái lúc ấy ấy thì nhạy cảm hơn thì phải, đúng không các thím ?

_Em sợ lắm, tối qua em rất sợ anh biết không ?

_Ngốc, đã bảo anh không bận tâm mà, chắc đói rồi nên nói nhảm chứ gì, về ăn cơm thôi nhĩ ?

_Hihi, dạ.

Đang đi thì bỗng ở đâu ra 2 3 chiếc Wave ghé bầy ra chặn đường, theo kinh nghiệm đọc f17 thì có hai phương án, phương án A là em bị đập nằm viện, phương án B thì có người đến lật kèo cơ mà cái B nghe có vẻ hư cấu, đường vắng teo người giúp còn chả có chứ lật kèo, thằng bịt mõm đi trước sửa :

_Đập nó !

Cái giọng này, thêm đôi mắt cứng ngắt méo cảm xúc đó, đít cmn thị là thằng Quân cơ mà em chỉ dám chắc 80% thôi vì nó bịt khẩu trang, nhờ đâu anh em cũng nó cũng nên, em quay ra bảo nhỏ Tiên :

_Chỗ này cũng gần trường, em đi kêu người giúp nhanh đi, nghe anh.

Nhờ gật đầu một cái mắt rơm rớm nước rồi chạy đi, nếu là thằng Quân thì chắc chắn nó sẽ không cho người đuổi theo Tiên và đúng là như vậy, nó méo bận tâm đến Tiên. Lần lượt năm thằng bầy vào em, em chỉ biết đưa tay lên thủ thôi chứ làm được gì, đánh được một lúc thì có thằng cầm cái tuýp phan vào đầu, em bắt cmn tỉnh luôn.

Mở mắt ra thì cái cảm giác đầu tiên là mùi thuốc sát trùng và tiếp theo sau đó là cảm giác ướt ướt nơi bàn tay, quay ra thì thấy nhỏ Tiên cùng với nhỏ Hằng luôn, nhỏ Tiên thì đang cầm tay em còn nhỏ Hằng thì đứng bên cạnh khóc :

_Ô, hic...hic...anh tỉnh rồi sao...hic...hic sao lại ra nông nỗi này_Hằng

_Anh không sao, bị có tí ở cái đầu ấy mà.

_Cũng may là em gặp được Hằng nên mới đưa anh vào viện được. anh không sao là tốt rồi_Tiên

Giờ em mới để ý mắt Tiên đỏ hoe, chắc lo lắng và khóc vì em nhiều lắm, chắc, lại thêm một lần nữa em làm hai người con gái này khổ, được một lúc thì Hằng cũng phải về, chỉ còn lại em và Tiên :

_Anh nghĩ là thằng Quân.

_Ô, sao anh biết.

_Ánh mắt vào giọng nói của nó đã cho anh biết điều đó.

_Ban đầu em cũng nghĩ như vậy....nhưng Quân hiền lắm, lúc nào cũng đối xử tốt với em.

_Anh bị như thế này mà em vẫn còn bình nó sao.

_Em....em.....

Bỗng cánh cửa mở toan, là bọn lớp em vào :

_Cái đm thằng nào đánh mày_Hoàng

_Chắc, dính vào gái xinh nó thế đấy cu_Phương

_Tao mua cháo bò nè, dậy mà nuốt đi mày_Nghĩa

Đúng là lũ bạn tốt có khác, không lúc nào là không bên cạnh

_Ủm tao cảm ơn, nhưng mà chuyện dài lắm mai đi học lại tao kể cho.

Ngồi được một lúc thì lũ chúng nó cũng ra về, em đổ cháo ra tô, nhỏ Tiên định đút cho em ăn, nhưng em bị cái đầu mà, tay chân vẫn còn tốt nên dành lại tự mức ăn thôi, nhỏ Tiên ngồi bên cạnh im lặng, ăn xong em cũng vờ ngủ. Khoảng tầm 5p thì có cái gì đó đặt lên môi em, hình như Tiên đang hôn em thì phải, em mở mắt ra ôm nhỏ và đáp trả lại nụ hôn, có vẻ Tiên hơi bất ngờ nhưng cũng để im, hôn xong nhỏ gục lên người em mà khóc :

_Anh....hic...hic....anh đừng đối xử với em như thế nữa được không...hic.....hic.....

_Ủm....anh xin lỗi

_Em cũng...hic...xin lỗi.

_Anh buồn ngủ, lên giường nằm với anh.

Thế rồi em ôm nhỏ Tiên chìm vào giấc ngủ.

P/S: Cũng có nhiều bạn inb kêu mình post hình của Hằng lên, cũng tính post lên rồi có mà chả biết cách type vào trong bài, thím nào biết chỉ phát

38. Tin Tưởng

Ngủ được một lúc thì em cũng tỉnh, hình như nhỏ Tiên dậy rồi thì phải. Lần thứ hai em phải vào viện nằm vì bị chặn đánh, cái số sao mà nó đen như mực, suy nghĩ được một lúc thì Tiên vào :

_Ủm anh này, xuất viện được rồi đó.

_Ừa, anh chờ mỗi lúc đó, ở trong này thêm chắc chết vì cái mùi sát trùng.

Ra viện thì em đeo nhỏ về, bây giờ cũng tối rồi chắc tầm 9h, dạo quanh cái thành phố nào về đêm mà không đẹp, Đà Nẵng cũng vậy, cứ mỗi lần tâm trạng em lại đi dạo trên con đường Bạch Đằng và tất nhiên cả hai lại im lặng, ghé vào quán cà phê gần đó mua hai cốc cappuccino, gửi xe và dạo bước bên nhau, người đi đường nhìn em với đôi mắt tò mò vì cái đầu bị băng nhưng em cũng kệ, không phải chuyện của mình thì quan tâm làm gì. Chẳng hiểu sao hôm nay hai đứa lại ngại ngùng đến vậy cứ như lúc giáng sinh ở trong nhà thờ ấy và tất nhiên em phải xóa bỏ cái không khí này rồi, em nắm lấy tay nhỏ kéo sát lại bên mình bỗng Tiên lên tiếng :

_Em....em xin lỗi....vì đã không tin tưởng anh.

_Huh....chuyện gì ?

_Ủm, chuyện anh nói người đánh anh là Quân ấy, em tin anh.

_Như vậy là ban đầu em không tin anh.

_Em.....

_Được rồi không sao, bây giờ em tin anh là đủ rồi, uống đi kéo nguội giờ.

Tự nhiên Tiên ôm chặt lấy em và....bật khóc :

_Hic....hic....em sẽ tin tưởng anh mãi mà....hic.

_Ủm, nín đi, sao dạo này em nhạy cảm thế nhỉ, cứ khóc suốt.

_Em...không biết....chỉ là..hic...em sợ mất anh...hic...

_Haha, người anh thế này thì mất đi đâu được, bớt suy nghĩ đi, không tốt đâu, khi yêu nhau tất nhiên là phải tin tưởng lẫn nhau rồi, biết em là một phần trong cuộc sống của anh.

Thế rồi hai đứa lại tiếp tục dạo bước, miệng nhâm nhi cái vị vừa đắng vừa ngọt của cappuccino, Đà Nẵng là nơi em được sinh ra và lớn lên, Tiên cũng vậy, cho những kỉ niệm bên từng con đường từng góc ngách, Đà Nẵng không lớn nhưng cũng không bé, đủ để em gặp người con gái đang đi bên cạnh mình, em thật may mắn, có lẽ từ lúc này em nên tin vào duyên phận, cái gì thuộc về mình chắc chắn sẽ mãi bên cạnh mình. Đi được một lúc thì bỗng trời đổ mưa, em và Tiên phải chạy đến gầm cầu để trú mưa, cơn mưa lại gợi cho em hình ảnh về ngày hôm đó, cái ngày mà em và Tiên đã hiểu ra được tình cảm hai đứa trao cho nhau :

_Em nhớ ngày hôm đó chứ ?

_Tất nhiên là em nhớ, ngày em tìm lại được hạnh phúc mà.

_Anh vừa mới nghĩ ra một việc điên rồ.

_Hả ? Việc gì.

Em cầm tay nhỏ và....chạy, phải, cả hai đang chạy dưới mưa, cứ tưởng những cảnh nữ chính và nam chính chạy dưới mưa sến súa như thế này chỉ có trong bộ phim Hàn thôi chứ nhưng ngay lúc này em đang làm điều đó, cảm giác rất khác, mưa không to nhưng cũng đủ để rửa đi mọi buồn phiền và khuất mất trong lòng, cơn mưa gợi lên hình ảnh ngày hôm đó, em và Tiên cũng che một chiếc ô, tay trong tay đi trong một chiều mưa lạnh buốt, trao cho nhau nụ hôn và những câu từ ngọt ngào. Em nhìn Tiên, cô ấy đang ngửa mặt lên trời, đôi mắt nhắm lại cảm nhận từng hạt mưa. Cứ thế hai đứa chạy đến quán cà phê đang giữ xe, cùng đạp về trong cơn mưa vẫn chưa có dấu hiệu ngừng, nhiều người cứ bảo tình yêu cao xa lắm phải hi sinh rất nhiều mới có được nhưng thật ra tình yêu rất đơn giản một là làm cho bạn hạnh phúc hai là làm cho bạn

đau khổ, những lúc yêu nhau một hành động hết sức nhỏ bé cũng bằng 1000 lần bạn nói câu yêu người đó và hiện tại cũng vậy em và Tiên đang cũng đạp xe trong một tối mưa phùn :

Tiên à, anh yêu em Em hét to lắm vì giờ đường cũng vắng.

Tiên không nói gì, chỉ cười và ôm lấy em, cả hai về nhà mà trên người ướt nhẹp :

_Anh, thầy đồ rồi tắm nhanh đi không cảm giờ.

_Ừm, em cũng vào phòng đi.

Xả người vào dòng nước ấm, thật thoải mái. Tắm xong thì em cũng xuống nhà làm mì gói giờ cũng trễ rồi thì nấu cơm làm gì nữa, đang nấu thì lại bị bịt mắt :

_Nấu cho em nữa.

_Không thấy đường thì sao mà nấu hả ?

_Hihi, em đùa thôi.

Ngoài trời vẫn còn mưa, lạnh thế này mà ăn được tô mì nóng hổi thì đã phải biết, em nấu hai gói mì bỏ tí hành, vài miếng thịt rồi đập hai cái trứng vào, em để mì trong nồi luôn bùng ra ăn. Nhìn quanh bàn thì thấy có mỗi đôi đũa :

_Ô, sao có một đôi thế ?

_Thì anh mớm em ăn.

_Trời không sợ dơ hả, mới sáng còn bảo anh mớm thôi cơ mà.

_Kệ, em cứ ăn.

Lúc ăn thì em trêu nhỏ nhiều lắm, cứ gần đến miệng lại rút lại làm nhỏ cắn phải lưỡi, đau phát khóc luôn. Tới đó thì em cũng chừa mà không trêu nữa. Ăn xong thì cả hai cũng về phòng ngủ, cơ mà em méo ngủ được, khoác cái áo đi lên sân thượng ngắm nhìn Đà Nẵng về đêm, lung linh và yên tĩnh, bỗng em cảm thấy có cái gì vòng ra sau lưng mình, quay lại thì nhỏ Tiên đang ôm em :

_Ô sao em không đi ngủ đi ?

_Em phải hỏi anh mới đúng ý.

_Ừ thì ngủ ở BV nhiều rồi giờ chả buồn ngủ.

_Em cũng thế, hay mình vào lều ngồi đi anh.

Cả hai đứa ngồi vào lều, nhỏ tựa đầu vào vai em, có lẽ đây là một trong những khoảnh khắc em thấy tuyệt nhất khi ở bên Tiên :

_Anh này, nhiều anh chị trong cô nhi viện bảo em còn quá nhỏ để hiểu được yêu là như thế nào, họ nói rằng anh đang lợi dụng em, rồi tình yêu bọn này sẽ dập tắt làm em phải hối hận.....

_Vậy em tin họ ?

_Ban đầu thì em cũng sợ lắm, sợ anh giống với những thằng con trai khác.....chỉ yêu em vì vẻ bề ngoài....

_Một phần, còn nhớ chứ anh đã nói anh yêu em không vì lý do gì cả, nếu anh có ý muốn lợi dụng em thì bây giờ em đã không ngồi đây rồi, em biết mà, anh luôn trân trọng em, anh biết hàm ý mà anh chị kia nói đến là tình dục, mình còn quá nhỏ để nghĩ về chuyện đó, chỉ cần yêu một cách trong sáng như thế này cũng đủ rồi.

_Hihi, em thật may mắn.

_Haha, cứ tưởng có mỗi mình anh may mắn thôi chứ.

Rồi hai mắt chạm nhau, hai đứa lại trao nhau nụ hôn, nụ hôn của một tình yêu học trò cực kì trong sáng và hồn nhiên. Cứ như vậy em ôm nhỏ ngủ trong lều luôn, hơi ấm của hai cơ thể trao cho nhau thật ấm áp, làm em chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau mở mắt ra vẫn như mọi ngày, nhỏ vẫn còn ngủ, đánh thức nhỏ dậy :

_Này, dậy thôi, sáng sớm rồi đây.

_Oáp, hihi, chào buổi sáng.

_Haha, hình như anh đang xem bản tin thì phải.

_Đừng có trêu em, mà làm gì kêu em dậy sớm thế.

_Thì đi bộ đến trường chứ gì, hôm nay anh nhất đạp quá.

Cả hai xuống nhà VSCN, mặc đồng phục khoác hai cái áo len vào, tuy không phải áo cặp nhưng có chung một màu xanh da trời, xỏ đôi superstar đen và đi ra đường. Bây giờ mới có 5h45, vẫn còn khá sớm nên hai đứa cứ đi từ từ, cũng có lác đác vài thanh niên đi qua nhìn Tiên. Đi khoảng 15p thì cũng đến trường, ghé vào quán xôi quen thuộc kêu hai xôi gà ra và ăn, đang ăn thì lũ chiến hữu đến, vừa mới vào thẳng Hoàng đã đề cập đến chuyện hôm qua :

_Này kể tao nghe xem, định dấu đến khi nào.

Rồi em cũng kể đầu đuôi câu chuyện của Tiên và thằng Quân cho nó :

_Rồi trường chuyên phải không, đm học xong trưa nay tao qua.

_Thôi, tao đã bỏ qua rồi thì mày cũng đừng bận tâm làm gì.

_Nhưng mà...thôi được rồi nhưng nó mà còn lần nữa thì tao méo bỏ qua đâu.

Vào lớp học thì nghe thông báo học hết tuần này các em sẽ được nghỉ tết, khỏi nói cả lớp láo nháo như ông võ tổ bàn kế hoạch đi chơi các thứ, em thì không hứng thú cho lắm nhưng nếu rủ thì vẫn phải đi thôi dù sao tết này cũng chỉ có em và Tiên nhưng như thế cũng đủ rồi. Đến lúc ra về thì nhỏ Hằng có qua hỏi thăm em :

_Anh còn đau ở đầu không ?

_Ừm anh đỡ hơn rồi, cảm ơn nhóc haha.

_Nhóc nào người ta bằng tuổi đấy nhé, thôi bố em đến rồi, em về nha, chào Tiên.

Hai đứa lại ra về trên con đường quen thuộc đó, đi được một lúc thì có thằng nào đến chặn lại, là thằng Quân :

_Tiên, mình có chuyện muốn nói, đi với mình một lúc được không ?

Em chưa kịp trả lời thì đã nghe cái “bốp”là Tiên đã tát nó :

_Quân còn dám vác mặt đến tìm tôi sao, chuyện ngày hôm qua tôi biết là Quân làm, không ngờ lâu nay tôi đã nhìn nhầm con người Quân.

_Chỉ vì Quân thích Tiên, Quân thích Tiên trước kia mà, đã hai năm rồi, chắc chắn là vì tên khốn này.

_Im đi đồ hèn.

Lúc đó hình như thằng đó không giữ được bình tĩnh nhảy chằm vào em, cái đm đã im này giờ còn thích gây hấn mày, hôm qua nó có hội, hôm nay đi một mình thì mồm nghe con. Em hất tay nó ra, ột quyền vào bụng, nó ôm bụng, em gạt chân nó sau đó cho thêm một quyền vào lưng nữa, nó nằm lăn lóc, em cũng kệ mẹ nó cầm tay Tiên đi về thôi :

_Anh có học võ sao ?

_Ừm có học một chút.

Rồi hai đứa cùng về nhà còn cái tên Quân đấy chắc nằm ăn bầm ở đấy luôn rồi, người cũng to cao đấy cơ mà yếu như sên.

39. Party 8/1

Mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường như bao ngày cho đến tuần nghỉ tết, thằng Quân kia thì chả biết thế nào, có lẽ là từ bỏ rồi cũng nên, kể cũng tội cho thằng đó bị bắt thích một đứa mình éo thích còn người mình thích hai năm thì không đáp lại tình cảm cơ mà chuyện tình yêu mà, dào dàu ra lý do bây giờ. Buổi sáng đi học cuối cùng của năm, trời vẫn không có dấu hiệu ấm lên mà thay vào đó là lạnh hơn, lớp em đang có party bánh cuốn nóng tại phòng học số 8. Lớp em cũng đoàn kết lắm, không có chia bạn ra chơi như các lớp khác, vào tiết thì cũng ngồi chơi thôi, chủ yếu chúng nó bàn kế hoạch tối nay đi chơi :

__Đi như hồi Noel ấy __Nghĩa.

__Lần nay tao đi nữa nhé __Lan

__Thôi đi như Noel làm gì chán lắm, tao nghĩ nên kéo nhau qua nhà đứa nào chơi có vẻ vui hơn __Phương.

__Kéo qua nhà tui nè, ăn xong đi chơi luôn __Tiên

WTF, nhà nhỏ hồi nào vậy, cái lũ này mà kéo qua nhà em là chết chắc luôn.

__Được đấy, nhà có hai đứa ở mà còn to bỏ mẹ ra, có cái sân max rộng, party thật nướng dê.

__Thôi được rồi, nhưng mà tao với Tiên không phải đóng tiền vì cho bọn mày mặt bằng vui chơi rồi.

__Ok quát luôn, gì chứ tiền bạc bỏ lo tất __Hoàng

__Haha, vậy nhé. học xong mấy mẹ lo đi chợ mua đồ đi, bọn này lo phần âm nhạc và ánh sáng, mỗi người 20k là được rồi __Nghĩa

Thế rồi mấy đứa con gái trừ Tiên ra tập trung qua chỗ con Lan bàn chuyện đồ ăn thức uống, à còn chuyện này tí quên :

__Đcm, cấm uống rượu bia trong nhà bố đấy.

__Ừ, thôi được rồi __Lan

Ngồi chơi caro với nhỏ Tiên một lúc thì cũng đến giờ về, mới bước chân ra sân đã thấy tập nập người cầm đề lên tự sướng rồi chụp hình lớp các kiểu, chắc lại kiểu kỉ niệm buổi học cuối cùng của năm, bỗng nhỏ Tiên kéo em lại rồi hôn lên má em, quả đó bất ngờ quá làm em trợn cả mắt lên. Ôi đệt mợ cái mặt trong hình nó ngu đéo tả được, đã vậy còn post lên facebook và ghi cap là “Sao ngơ vậy my love, hihi, buổi học cuối cùng của năm” :

__Lần sau đừng chụp kiểu đấy nữa, ngại muốn chết.

__Hihi, có sau đâu, trông dễ thương mà.

Dễ thương cc, tưởng đâu được về ai ngờ đâu còn bị kéo lại chụp hình chung với cả lớp rồi bắt để anh bìa nữa, bước chân ra cổng thì lại gặp nhỏ Hằng cũng bắt chụp, thôi chụp đại vậy :

__Này, cái mặt anh xụ vậy, cười cái coi.

__Rách việc thế không biết.

__Ủm Hằng này, tí đến nhà hai đứa mình chơi không ?

__Ấy được đấy, lúc này có cả đồng thằng đến rủ đi chơi nhưng chả biết từ chối thế nào ?

__Ờ này, từ khi nào em làm chủ nhà anh thế ?

__Từ lúc anh hôn em đấy ngốc, hihi.

Nói xong Tiên với Hằng kéo qua lũ con gái lớp em đi chợ luôn, còn em với lũ chiến hữu thì kéo về nhà em, bọn nó biết tổng là nhà em có cái dàn karaoke rồi nên lấy cớ để qua chơi chứ chuẩn bị cái méo gì ? Lần đầu tụi nó đến nhà em nên cứ chạy tứ tung :

__Đù má, nhà thằng này rộng vãi nổi ra __Phương

_Ê, tối mày với Tiên ngủ chung hay ngủ riêng thế ?

_Cái đm mày thấy hai phòng riêng không thẳng đần.

_Ê chúng mày, trên sân thượng có cái kính thiên văn nè _Hoàng

Thế là lũ chúng nó lại kéo lên sân thượng, tổ bà chúng nó, định phá nhà ông à :

_Ê sao mấy cái bông có tí xiu vậy mày ?

_Ngu thế, nhỏ Tiên mới trồng được có vài ngày.

_Kính này xài sao vậy mày ? _Hoàng

_Đm ban ngày thì thấy mẹ gì mà nhìn, thôi xuống lũ con gái đến rồi kìa.

Thấy chúng nó mua cả đồng luôn, mực, cá, thịt, xúc xích blab la... nói chung cái món gì nướng được là chúng nó mua tất. Lũ con trai chỉ có việc bóc than, ngồi nướng còn lũ con gái ướp gia vị rồi làm các món. Em thì méo biết làm gì hết cơ mà cũng chả muốn làm, định lên lầu làm vài game Naruto thì nhìn cái lũ đực rựa nướng mà thấy mệt :

_Ê thế này chín chưa mày.

_Đm sao ít than thế kia, lửa có tí.

_Thôi thôi, cút ra hết đũa đây bố làm cho.

Mẹ cái lũ ngu nướng đồ ăn cũng éo xong thì làm ăn được gì, thế là em phải ngồi bắt lửa lên và nướng bắt đắc dĩ, quay ra thì lũ chúng nó đang ngồi đánh bài mới khốn. Ngồi nướng được một lúc thì nhỏ Tiên cũng lại phụ :

_Hihi, my love của em đảm đang ghê nhỉ.

_Còn chọc anh nữa.

_Hihi, em nói thật thôi mà.

Nướng xong đâu đó rồi kêu cái lũ vô dụng kia vào ăn :

_Heo cơ nè con

_Heo cc nè, tứ quý nè con chó.

_Heo mèo cái vẹo gì, ra ăn kìa lũ phế vật.

Cả đám xếp nguyên vòng ngồi ăn, trong lúc ăn chúng nó đùa giỡn cũng vui lắm, bỗng thẳng Nghĩa mở micro lên :

_Alô ôla thử mic, chào mừng đồng bào 8/1 đã có mặt đầy đủ tại nhà bạn Thắng để chung vui trong buổi party cuối năm, sau đây là màn văn nghệ mở đầu bởi không ai khác là trường hội FA Nghĩa Bẹt tôi đây, với ca khúc Happy New Year.

Nó cất giọng hát lên, đứa nào đang nhai cũng phải phụt ra lại, đm hát như bò rống ấy, kiểu này cũng phải thím Lệ phiên bản chuẩn luôn :

_Đm mày cầm họng hộ tao cái không tao cho củ cà này vào mặt mày giờ.

_Hề hề, tao mở đầu tí ấy mà, giờ đứa nào lên hát không ?

Lần lượt cả lũ cũng kéo nhau lên hát, nói chung cũng vui, có thể gọi là một kỉ niệm đẹp thời học sinh mà em khó có thể quên được, bỗng Tiên cầm lấy tay em :

_Lên hát với em nào.

Nhỏ mở bài Xe Đạp, cũng hên là em thuộc lời :

“Đường như nắng đã làm má em thêm hồng..làn mây bay đã yêu tóc em..trộm nhìn anh khẽ cười khiến em thẹn thùng.. áo trắng em bây giờ tan trường.. Đạp xe nơi sân trường tóc em buông dài..lặng thình anh

ngóng trông đã lâu..người ngẩn ngơ đứng nhìn đánh rơi nụ cười rồi em xao xuyến chợt nghe vu vơ..Gần lại bên anh em nghe tim em âm áp..là lần em nghe tim e vu vơ xuyên xao.. đợi anh góc phố quen mình em..chỉ mình em và nỗi nhớ mong dù có nhau.. đạp xe trên phố tan trường.

Thấp thoáng thấy bóng em ngoan hiền. ..tim anh lặng giữa phố đông người..ngập ngừng trên môi không nói ra.....ngày nào nụ cười em bé thơ...bên em bạn bè cùng tới lớp....giờ chờ em đã lớn xinh...

Một lần bên em hồi..nắng gió sân trường vui đùa..ngồi tựa vai nhau anh đưa em qua bao con phố..là anh nói thật dịu dàng rằng đã yêu rất lâu rồi..nụ cười e cho anh ngàn mơ ước..từng chiều nguyện mong ngóng..vẫn đó nơi hàng cây già.. đợi nhau vu vơ a mang tên e trong giấc mơ..rồi mùa thi chợt đến..bồi hồi nhìn phượng rơi.. để chờ một chút mưa cho đôi mình..được đứng bên nhau thật lâu..Giờ trên từng bước chân cuộc đời a đã có 1 người để ngóng trông..

E đã nhìn thấy a trong đời nhìn thấy anh và sẽ bên người mãi mãi..

..Đạp xe nơi sân trường tóc em buông dài..lặng thính anh ngóng trông đã lâu..người ngẩn ngơ đứng nhìn đánh rơi nụ cười rồi em xao xuyến chợt nghe vu vơ.. Một lần bên em hồi..nắng gió sân trường vui đùa..ngồi tựa vai nhau anh đưa em qua bao con phố..và anh nói thật dịu dàng rằng đã yêu rất lâu rồi..nụ cười e cho anh ngàn mơ ước..từng chiều nguyện mong ngóng..vẫn đó nơi hàng cây già.. đợi nhau vu vơ a mang tên e trong giấc mơ..rồi mùa thi chợt đến..bồi hồi nhìn phượng rơi.. để chờ một chút mưa cho đôi mình..những kỉ ức bên nhau thật lâu..... “

_Hú hú, hôn đi hôn đi hôn đi_Cả lớp cứ đồng thanh

_Hôn cho em xem nào_Nhỏ Hằng nói tay lăm le cái điện thoại.

Quả đó em bị đơ chả biết làm gì cả, quay sang thì nhỏ Tiên đang cười với em, rồi nhỏ ghé vào tai em thì thầm :

_Từ nay em sẽ gọi anh là My Love nhé.

Em còn đang đơ méo hiểu cái gì thì nhỏ Tiên hôn em trước thể các đồng dâm :

_Hú hú hú, đẹp quá hú hú hú.

_Chụp nha_Hằng

Em nghe cái “tách” cũng là lúc Tiên rời môi, gương mặt nở một nụ cười rõ tươi.

_Đm, tao quyết năm sau sẽ có gấu_Hoàng

_Haha, thế nhé kể từ lúc này đũa nào có gấu là kéo sang nhà đũa đó Party đấy.

_Haha, chơi luôn_Phương

Rồi cả lũ lại chén cho đến 9h tối, dọn dẹp xong thì từng đũa ra về, đang xem tivi thì nhỏ Tiên chạy laik bảo :

_Anh này, đánh LOL với em nha.

_Haha, bữa nay rủ anh chơi game nữa sao.

_Chứ giờ chán chết, cây em tưới xong cả rồi.

_Ừm lên chơi Naruto đi, anh chỉ cho.

Rồi em cũng lên mở PS3 lên hai đũa chơi Naruto, mới đầu vào cho nhỏ làm quen với mấy cái cơ bản đã sau đó là cách xài skill, dần dần cũng chơi được thể là em với nhỏ đánh với nhau, haha Tiên mới chơi thì sao mà biết skill Amaterasu bá đạo của Itachi được, em cứ xài làm nhỏ mất nữa cây máu rồi bay vào đập chết thôi, nhỏ tức lắm :

_Này, anh không được chọn cái thằng đẹp trai đó nữa, ăn gian quá đi.

_Haha, được rồi.

Hai đứa chơi chán Naruto rồi cũng qua đánh LOL, ù uôi nhỏ Tiên đánh hay lắm, em thì ít chơi nên còn hơi gà, toàn được nhỏ gánh không à, riết rồi đánh với nhỏ em auto pick SP luôn, chơi chán cái này thì ra lướt facebook, đập vào mắt em là tấm hình hai đứa hôn nhau lúc này được đăng bởi Hằng Noon và ghi caption là “Nhìn anh như thế em cũng vui lắm, cơ mà cũng gato lắm đấy haha”, khỏi nói em ngại kinh khủng luôn, ba cái chuyện nhạy cảm này mà cứ đi post lên cho người ta biết là thế nào nhưng nhỏ Tiên thì ngược lại, nhìn thấy ảnh nhỏ cười khúc khích đã thế vào cmt còn tag em vào” My Love của em sao mặt ngây ngô thế kia, haha”, kéo theo đó là cmt của cái lũ trời đánh kia nữa, em chỉ biết bấm like một phát rồi lướt hì hì thôi chứ xem tiếp thì ngại bỏ mịa :

__Anh xem này, mấy bạn inb làm quen em nhiều lắm nhé..

__Thì kệ chúng nó.

__Đã thế em rep lại hết.

__Thôi được rồi, đưa anh xem.

Vào xem thì nhiều thật, á dù, có cả Hot boy Minh Vương trường em inb đây này, tên này cũng lớn hơn em một tuổi, hot boy chính hiệu luôn gái theo đầy, méo hiểu sao lại đi inb Tiên của em :

__Em ơi, mới chuyển vào trường mình hả ?__Vương Lacoste

Hô hô, đã thế ông chơi mày một vố :

__Dạ đúng rồi anh, cơ mà anh hỏi chi vậy ạ ?

__Hihi, anh làm bên đoàn trường có nhiệm vụ giúp đỡ mem mới nên hỏi thăm em ý mà.

__Hihi, cảm ơn anh đã hỏi thăm em.

__À mà cái thằng em hay chụp trong ảnh là bạn trai em hả ?

__Ừm đúng rồi anh.

__Èo tiếc thế.

__Sao lại tiếc vậy anh ?

__Bởi vì....anh cũng yêu em mất rồi.

__Ồ sao kì vậy, chưa gặp nhau sao yêu được vậy anh ?

__Anh không biết, anh rất yêu em, anh khuyên em nên bỏ thằng đó đi, thằng đó lúc trước cũng hay đi với HG Hằng Noon trường mình, nó đang bắt cá đấy em à.

Đem dám nói xấu bố mày à, nhỏ Tiên ngồi bên cạnh thì cười khúc khích :

__Nhưng em thấy bên cạnh anh cũng có nhiều bạn nữ theo đuổi mà.

__Xời cái lũ đó thì làm sao dễ thương với xinh bằng em được, anh chỉ nhận quà của chúng nó tặng về xài thôi chứ đếm xỉa làm gì.

Hô hô nào chó nè con, em chụp lại cuộc inb là post lên cfs của trường, khỏi nói cu cậu bị chửi quá trời luôn, em với nhỏ Tiên thì ôm nhau cười nắc nẻ. Sau đó hai đứa mở phim tình cảm gì của Mỹ ấy, đến lúc mà có cái cảnh nóng thì em cũng ngại lắm, người thì run bắn bật, bỗng em méo tự chủ được cái thú tính mà ôm đè lên nhỏ Tiên mà hôn, nhỏ cũng không chống cự mà thả lỏng ra luôn, hôn được một lúc em cũng bình tĩnh, stop và tắt phim :

__Anh....xin lỗi....

__Hihi, em biết anh sẽ không làm gì em mà.

Rồi nhỏ hôn lên má em :

__Ngủ ngon My Love của em.

Rồi em cũng về phòng, nghĩ lại hành động vừa mới nãy thật đáng xấu hổ, lúc đó cũng may bình tĩnh chứ không thì hối hận rồi, thế rồi em thiếp đi lúc nào chả biết.

40. Gương Mặt Thân Quen Tập Hai

Nhiều thím inb bảo em post hình mình lên cho dễ hình dung câu chuyện, em cũng phân vân lắm, nhưng mà mấy thím hỏi nhiều quá nên em cũng xin phép post cái mặt đàn thối của mình lên, em không chụp hình tự sướng hay check-in các kiểu nên chỉ có đúng 1 tấm bị nhỏ Tiên chụp lên rồi edit lại lúc đang skype. Sau này chắc có ai liên quan nhiều đến câu chuyện em mới dám post hình lên nhé, chỉ mong các thím tôn trọng em, ko lung info mà ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại. Bây giờ thì em đang gặp rắc rối với một con nhóc lớp 9 ~ ai đời lớp 11 lại bị một con nhóc lớp 9 dất muối kia chứ, thôi nhắm quá, chuyện đó để sau này em sẽ type, rất cảm ơn các thím đã ủng hộ

em trong vòng hai tuần qua. Và đây là cái mặt đàn thối của em, ngu méo tả được, đeo kính vào còn ngu hơn ấy chứ :))

Em xin thêm đôi lời luôn, cái ảnh trên là ảnh em bị nhỏ Tiên dim, mấy thím cứ bảo xấu với không thấy tóc khó hình dung quá, ban đầu em cũng kiểu WTF :) cơ mà mấy thím lại hỏi nên em cũng xin phép post một pic khác với khuôn mặt bình thường, các thím cứ bảo em khoe khoan thì không phải đâu, chuyện của em còn khá dài nên chỉ muốn các thím hình dung rõ ràng các tình tiết thôi, ảnh dưới là do Tiên edit, em cũng không quan tâm đẹp xấu làm gì, còn ý kiến của các thím thì em vẫn tôn trọng. Em cũng xin nhắc lại lần nữa là mong các thím tôn trọng em mà không lung info nhé.

41. Đón Giao Thừa

Như vậy là xong về vấn đề hình dung nhân vật rồi các thím nhé, chương 41 cũng post hai cái ảnh 1 dim một bình thường rồi nên các thím cũng đừng hỏi em nữa, giờ back to story thôi nào.

Mấy ngày nghỉ cũng trôi qua tốt đẹp, em và Tiên chỉ ở nhà chơi thôi chứ cũng không đi đâu hết cho đến hôm giao thừa. Em thức dậy trong cái lều quen thuộc trên sân thượng bên cạnh vẫn là Tiên đang ngủ, hình như nhỏ đang mơ thì phải, miệng ú ớ, tay chân thì quơ loạn xạ, miệng cứ kêu :

_Không.....đừng....đừng đi mà....không.....á.....

Bỗng nhỏ choàng tỉnh dậy rồi ôm chầm lấy em mà khóc, chắc nhỏ mơ thấy ác mộng đây mà :

_Ừm, chỉ là ác mộng thôi mà, có anh ở đây rồi, nín đi nào.

_Hic....hic....em....sợ lắm....hic...em lại mơ thấy cái ngày bố mẹ em bỏ rơi em...hic....em sợ.....ở một mình....sợ cô đơn....

_Ngốc, anh luôn ở bên em, nào nín đi.

Được một lúc thì nhỏ cũng nín, sau đó cả hai lại nhìn nhau im lặng, sau trong đôi mắt to tròn và đen láy đó là một nỗi đau vô hình, nỗi đau đó vẫn chưa buồn tha người con gái đáng thương này sao :

_Anh biết không, kể từ ngày em biết anh, được sống cùng anh, được hít chung một bầu không khí, được anh chở đi học, ăn cùng anh, ngủ cùng anh, làm tất cả mọi việc cùng anh em cảm thấy hạnh phúc lắm, chỉ ước cuộc sống của mình như thế này mãi là tốt rồi nhưng cái nỗi sợ bị bỏ rơi đó lại ám ảnh lấy em, em sợ anh sẽ gặp một người hoàn hảo hơn em.

_Em lại ngốc nữa rồi, đúng vậy em không hoàn hảo kể cả anh cũng vậy, em không đẹp về mọi mặt nhưng trong mắt anh, em đã là một người hoàn thiện rồi, em luôn là chính em, sống với con người thật của mình không hề tạo ra một vỏ bọc để gây chú ý cho người khác, em luôn biết cách làm anh mỉm cười, kéo anh khỏi nỗi buồn, anh thích em không vì lý do gì cả vì đó là chính con người của em bởi vậy em rất quan trọng với anh, chính anh mới là người phải sợ đánh mất em.

_Không đâu, như anh đã nói vậy, cho đến lúc chết mới hết yêu nhau My Love của em à.

_Haha, thế không lẽ anh phải gọi em là My Dog nhỉ ?

_Này, dám trêu em, đứng lại.

Cả hai đùa giỡn một lúc thì cũng vscn rồi đi ăn sáng, cả hai quyết định đi ăn bún chả Hà Nội dù đường hơi xa nhưng em vẫn đeo nhỏ trên con Phương Hoàng thần thánh, lúc đi trên đường thì người ta cũng nhìn giữ lắm, kiểu như sinh vật lạ ấy. Đến quán lúc trước em với nhỏ Hằng từng ăn, cũng khá đông, kêu hai tô bún ra, ban đầu nhỏ Tiên cũng không biết phải ăn làm sao nên em cũng chỉ cách ăn, nhìn nhỏ há miệng ra ăn trông đáng yêu lắm, lúc sau nhỏ tự ăn được tranh cả phần của em để đút em ăn, chỗ này đông người em cũng ngại muốn chết luôn nhưng không cãi nhỏ được đành để im. Đàng sau hình như có một nhóm học sinh nam nữ đầy đủ, cỡ bằng tuổi em đang ngồi phàn :

_Nhìn con nhỏ xinh vãi ra lại đi cặp với một thằng ắt ơ.

_Ừ mà, đời bắt công vờ lờ.

_Tui thấy bạn đó dễ thương đó chứ đáng cao cao cũng men, đâu như mấy ông, suốt ngày chỉ game với gái.

_Thế bà nhắm xinh bằng nhỏ đó không ?

Rồi chúng nó cứ bàn tán về hai đứa làm em khó chịu vãi ra, húp nhanh tô bún rồi lượn luôn, đi ra ngoài mà cứ bị soi rồi bối mớic đúng là khó chịu vc ra. Đeo nhỏ đi dạo trên đường, đã đi qua bên kia cầu rồi thì cũng phải ra biển chơi một chút chứ, thế là em lại đeo nhỏ ra biển. Hằng năm cứ độ xuân về thì trời bắt đầu ấm lên, ánh mặt trời trở nên ấm áp hơn khiến lòng người cảm thấy yên bình hơn nhưng năm nay lại khác, tiết trời tết năm nay rất lạnh nhưng em chẳng biết vì sao em lại thích như thế này hơn, có lẽ vì lạnh em mới cảm nhận rõ rệt được hơi ấm mà người con gái bên cạnh mình mang lại. Bây giờ có vẻ mọi người đều bận bịu việc nhà và chuẩn bị cho giao thừa tối nay nên chẳng thấy bóng ai ở biển cả, chỉ có em và Tiên :

_Anh này, biển đẹp quá ha.

_Anh thì nhìn chán rồi.

_Hôm nay không đi chơi với lớp sao.?

_Tụi nó còn bận với gia đình rồi, không sao, tết năm nay chỉ mình em là đủ với anh.

_Hihi, em cũng vậy, thế tối nay mình đi xem pháo bông anh nhé.

_Tất nhiên rồi, cơ mà bây giờ làm gì nhỉ ?

_Cứ ngồi như thế này một lúc đi anh.

Cả hai đứa cứ ngồi vậy, em ngắm nhỏ, phải nói nhỏ dễ thương lắm, mắt to tròn và đen lầy len lõi trong đó là nỗi đau xen lẫn hạnh phúc, cái mũi không cao nhưng không thấp rất hợp với khuôn mặt, đôi môi nhỏ nhắn đã bao lần làm con tim em sao xuyến :

_Tiên này, em.....xinh lắm.

_Hihi, ngốc của em đáng yêu thật đấy.

_Ừm, em xinh như thế chắc trước đây cũng có bạn trai rồi chứ nhỉ ?

_Không anh à, con trai ở trường chuyên ít để tâm đến mọi việc xung quanh lắm, chỉ học mà thôi nhưng cũng có một số bạn theo đuổi em, tặng quà em, tán tỉnh em, rủ em đi chơi, lúc đó em đều biết rõ mục đích của bọn họ vì thế em rất ít khi đi ra đường gần như tách biệt ra với mọi thứ vậy, chỉ ở trong nhà thờ chơi đùa với các sư và lũ trẻ, ban đầu em cũng không xài facebook đâu nhưng bị mấy con bạn gạ gẫm nên mới xài đấy chứ, em cũng chỉ xài để nói chuyện với bạn bè thôi. Mọi thứ thay đổi cho đến khi em gặp anh, lúc đó em thấy con tim thật rộn ràng làm em không kìm nén được nụ cười, mỗi lần gặp anh làm em rất vui, hình bóng anh cứ lớn vồn xung quanh tâm trí em, anh chính là người đã kéo em ra khỏi tổn thương đầy My Love à.

_Em nói tiếp đi, anh rất muốn nghe.

_Có lẽ không được nữa rồi ngốc à.

_Ồ, vì sao thế ?

_Bởi vì hết từ để diễn tả tình yêu em dành cho anh.

Em bật cười, nhỏ cũng cười :

_Mà anh này, em thấy anh ôm lại tí nữa là đẹp trai lắm đó.

_Hả, thôi cứ như bình thường thế này đi.

_À, thế là anh muốn em khen anh đáng yêu chứ không phải đẹp trai chứ gì ?

_Thôi thôi, nghe nổi cả da gà, anh vẫn siêng tập thể dục mà, lại còn ngày nào ko chở em đi bằng xe đạp. đợi đi anh sẽ ôm lại.

_Em đùa thôi, anh như thế nào thì cũng là My Love của em thôi, hihi.

Ngồi được một lúc thì cả hai về nhà dọn dẹp lại nhà cửa, thật ra thì cũng lâu chùi tí thôi :

_Anh này ăn đồ nướng đi, em thấy trong tủ lạnh còn dư nhiều thịt lắm.

_Đấy, em cứ rủ anh ăn thế thì ốm sao được.

_Hihi em đùa thôi nhìn anh cân đối mà thôi bắt than hộ em đi, em xuống lấy thịt.

Thế rồi hai đứa lại nướng thịt trên sân thượng, đang nướng thì bố mẹ em có gọi điện chúc tết bảo hè sẽ về. Cũng nhớ bố mẹ lắm chứ, phải chi có họ ở đây cùng nướng thịt ăn thì tốt biết mấy. Ăn xong cả hai lại chui vào lều ngủ, được một lúc thì nhỏ Tiên kêu dậy đi mua canh mai với bánh chưng, bánh tét các thứ. Ai đời giao thừa mới đi mua mai cơ chứ, cơ mà cũng mua được hai chậu, một đòn bánh tét, em thì ghét bánh chưng nên không mua. Đặt hai chậu trước cổng đầu vào đấy rồi đi tắm xong ra đường chơi giao thừa luôn, giờ cũng còn khá sớm, mới 4h à. Hôm nay giao thừa mà trời lại lạnh nữa, em thì không thích chải chuốt nhiều nên cứ mặc cái sơ mi bên trong khoác thêm cái áo len bên ngoài, quần jogger và đôi superstar đen đầy kỉ niệm xuống nhà đợi nhỏ. Cũng không lâu, nhỏ xuống vẫn đơn giản và đẹp như mọi lúc, áo pull khoác bên ngoài là cái áo len màu hồng, quần baggy và đôi superstar đen giống em. Vẫn còn sớm nên em và nhỏ Tiên quyết định.....đi bộ. Phải cả hai cùng dạo bước trên con đường quen thuộc, tay trong tay, nhiều người đi đường nhìn hai đứa lắm, cơ mà ánh mắt và tâm trí em bây giờ đang chú tâm vào người con gái bên cạnh rồi. Cả hai cùng ghé vào quán trà chanh ven đường gần đó, ngồi ngắm đường phố ngày cuối năm. Cảm giác thật khó tả, ngày cuối cùng của năm với tiết trời lạnh, ngồi bên cạnh người con gái mình yêu trong tay là ly trà chanh nóng, Tiên ngồi im lặng, miệng em hát vu vơ bài “Chuyện” của Thùy Chi, bỗng Tiên nói :

_Giọng anh lúc hát ấm và trầm thật, biết thế mỗi tối bắt anh hát trước khi ngủ nhỉ.

_Haha chỉ khi có tâm trạng anh mới hát thôi.

_Hihi, thế anh nhìn xung quanh xem.

Đột, gỡ ngơ ra xung quanh hai đứa cũng có nhiều khách đến uống lắm, đa số là con gái, chắc đi buôn dưa cuối năm, mà hình như tụi nó nhìn lên rồi chém gió về em thì phải, em cũng ngại lắm vì có Tiên bên cạnh nữa, bỗng Tiên hôn lên má em :

_Ngốc, em ở bên cạnh anh đây này.

Em còn đang ngơ thì nghe tiếng đập tay của thằng ngồi trà chanh gần cái đèn giao thông :)) :

_Đấy đm, tao bảo là yêu nhau mà không nghe haha, bạn thân cái lỗ ass chúng mày, đưa tiền đê, hô hô.

Đột, té ra hội thanh niên ngầm ngồi cá độ xem em với nhỏ Tiên là gì của nhau :

_Mẹ xui vl, cứ tưởng sắp quen được gái xinh với có tiền chứ.

_Yêu nhau đéo gì mà ngồi một lúc mới hôn vào má.

Ngớ ra cái câu đó thì em cũng quan sát xung quanh xem, cũng có vài cặp ngồi uống nhưng đang hôn hít các kiểu, ở ngoài đường mà chúng nó mạnh động vl, em thì ngại cái khoảng chơi public này lắm :)). Ngồi được một lúc thì cũng 8h cmnr, hai đứa đều đói cả, vừa tính tiền xong thì chui ra một bà chị, cũng xinh xắn lắm

lại còn đẹp nữa, đặc biệt ở bà này toát ra vẻ gì đó rất nghịch ngợm và quyến rũ, bà chị này mặc cái quần dài bó sát như kiểu quần của DJ Soda ấy các thím, mặc cái pull có hình đầu sư tử thêm cái áo khoác da ở ngoài trong cá tính lắm luôn :

_Khoan đã, đi đâu vội vậy cưng, chị ngồi đây mấy tiếng để cưng đi về không sao ?

_Ô, em...em đâu có quen chị, cơ mà có không nhỉ ?

_Haha, nhóc dễ thương lắm, chị thích rồi, thế nhóc nhiêu tuổi, tên gì, học lớp mấy trường nào ?

_Ô, chị kia, người ta không quen thì hỏi làm gì ?_Tiên

_Trước lạ sau quen em gái làm gì nóng thế.

_Nhưng mà em là.....

_Cưng là gì của nhóc dễ thương này thì chị mày không quan tâm ok, còn cưng khai báo tên tuổi cho chị biết nào_Nói xong bả hất tay Tiên ra.

_Này, chỉ cẩn thận hành động của mình đấy_Em kéo Tiên ra sau lưng.

_Chà, nhóc cũng biết bảo vệ bạn gái đấy, kiểu này chị lại thích hơn.

_Em đã ăn nói lịch sự với chị rồi, em không muốn bị làm phiền, xem như cuộc gặp gỡ này chưa xảy ra, chào chị.

Nói đoạn em cầm tay Tiên đi luôn, vừa bước qua bên kia đường thì bà chị kia nói rõ to :

_Sau này sẽ gặp lại thôi nhóc dễ thương à, đợi đấy.

Bố bà điên, chắc lại đến lúc “đền đỏ” đây mà, kiểu này lại dùng mấy cái loại mà nhiều cá tính ấy bà này trúng cái “Quẩy lên” nên mới động kinh như thế kia. Em với nhóc Tiên ghé vào quán ăn Hàn Quốc lúc trước, em là em khoái cái món canh kim chi nhất luôn, vừa cay vừa nóng hổi ăn vào lúc lạnh như thế này nó phê như tê tê, lúc đó quán cũng không có khách nên khá là tự nhiên, bỗng Tiên hỏi em :

_Anh có quen chị vừa nãy hả ?

_Ở đâu có, bà chị đó chắc uống nhầm thuốc đấy chứ.

_Hihi, lúc anh kéo em ra sau lưng em thấy an toàn lắm, lưng anh không rộng như cũng đủ làm tấm khiên bảo vệ em suốt đời.

_Haha, sao bằng cái khiên của Pantheon được.

Nói xong cả hai đứa bật cười, ăn xong thì cả hai lại tay trong tay đi dạo trên đường Bạch Đằng, lúc này cũng khoảng 11h30 rồi, lượng người kéo ra đường lót dép, báo đón pháo bông đêm giao thừa đông lắm, em với Tiên cứ nhắm hướng Cảng Đà Nẵng mà bước thôi, đi được một lúc thì Tiên kêu khát, em cũng để nhóc ngồi ở mấy cái ghế chạy đi mua nước, cũng may gần đó có một cô bán nước gần quầy báo trước thư viện, em mua hai lon Coca Light với thêm một bịch bánh tráng trộn nữa. Chạy về chỗ cũ thì thấy Tiên vẫn ngồi đó, đưa cho Tiên lon nước với bịch bánh tráng trộn :

_Ô anh mua bánh tráng trộn chi vậy ?

_Để nhai cho vui miệng ấy mà.

_Hihi, anh ngố quá đi.

Cả hai vừa đi vừa nói chuyện, thi thoảng có vài thanh niên đi qua nhìn trộm Tiên, đm bố mày phân định chủ quyền nhé, em dứt bánh tráng cho nhóc ăn luôn, cứ có thằng nào nhìn là dứt, được một lúc thì hết bánh luôn, thế éo nào ăn được có vài miếng. Đi được một lúc thì cũng đến cảng, ở đây cũng khá đông nhưng không đông bằng cầu sông Hàn được, bỗng bên cạnh em có nguyên toán thanh niên mạnh động hô rõ to làm hết cả hồn :

_20, 19, 18....10..

Thì ra chúng nó đếm ngược, mọi người thấy thế cũng hô theo, em với Tiên cũng thế, hô đến 5 rồi thì có thanh niên nào hô :

_5 4 3 2 1

Max nhanh luôn làm đám thanh niên đó cụt hứng bay vào tấp thanh niên kia quá trời, giờ biết mình ngu thì cũng muộn rồi :)), rồi em nghe cái “Bụp”. Pháo hoa bắn rồi, đẹp lắm, em với Tiên đứng ngắm, bỗng Tiên ghé sát vào tai em :

_Chúc mừng năm mới My Love của em.

Nói xong nhỏ hôn em luôn, nụ hôn nhẹ nhàng vào những khoảnh khắc đầu tiên của năm mới, tạm biệt năm cũ để đón nhận một năm mới thật vui vẻ và hạnh phúc bên cạnh cô ấy, người con gái em yêu.

42. Đón Tết (Mừng 1)

Xem pháo bông xong cả hai nắm tay ra về, giây phút đầu tiên của năm được ở bên cạnh người mình yêu thật khó tả, cứ thế hai đứa cùng bước nhau về nhà. Đứng trước cổng bỗng có một giọng nói của con gái hô to :

_Haha, chị biết nhà cưng rồi nhé, cũng gần nhà chị, chúc nhóc dễ thương năm mới vui vẻ.

Củ lạc giòn tan ? té ra bà này theo dõi em và Tiên này giờ, nói xong bà ngồi lên chiếc cub hồng rồi phi đi luôn :

_Chị đó cũng rảnh ghê anh nhỉ ?

_Haha, anh đã bảo bà không được bình thường rồi mà, thôi vào nhà, ngoài này lạnh quá.

Cả hai vào nhà, em lên phòng tắm rửa, vừa tắm ra thì có nhận được điện thoại của mẹ :

_Alô, con nghe nè mẹ.

_Ừm, mẹ gọi để hỏi thăm, chúc hai đứa năm mới vui vẻ nhé, mẹ có gửi tiền lì xì cho hai đứa rồi.

_Hihi, con cảm ơn, chúc bố mẹ năm mới vui vẻ nhé, con nhớ bố mẹ lắm.

_Được rồi, mà sáng sớm mai chị Linh về nhà con đây, nhớ tiếp đãi chị nghe con.

_Hả ? bà về làm gì ?

_Thằng này, chị về chơi chứ sao, thôi mẹ đi ngủ đây.

_Vâng, mẹ ngủ ngon.

Bỏ mẹ rồi, kiểu này chắc mấy ngày tết nó méo yên bình như em tưởng tượng. Giới thiệu sơ lược về chị Linh một chút, chị Linh là chị họ bên ngoại của em, 20 tuổi, nhà ngoại em đều qua Anh sinh sống cả, mỗi mình bà không đi, ở nhà em hai năm cho đến khi có người yêu đi du học ở Anh bà mới chịu mò qua. Lúc xưa bà chọc em, hành hạ em ghê lắm, cứ như ô sin ấy, đã thế còn mang em ra làm bia đỡ đạn nếu như có anh chàng nào đến rủ đi chơi hoặc tỏ tình, cuộc sống em yên bình hẳn khi bà đi, giờ bà về, chắc, mệt muốn chết. Em qua phòng Tiên trình bày “hung tin” nhỏ có vẻ phấn khích :

_Hihi, em tò mò về chị Linh quá, chắc chị đẹp lắm anh ha.

_Đẹp mà bị điên em ơi.

_Thôi được rồi, nằm xuống ngủ cùng em nào My Love.

_Bữa nay dám quyến rũ anh sao.

_Hihi, đâu có, em buồn ngủ quá, ôm em đi.

Rồi em cũng ôm Tiên chìm vào giấc ngủ, đang say giấc nồng thì có tiếng chuông kêu ỉnh ỏi, chắc bà Linh đến, nhỏ Tiên lay em dậy :

_Anh này, chị đến rồi kìa, dậy đi.

_Bà này đúng là phá đám thật, mới có 5h sáng.

_Bình thường giờ này anh cũng dậy mà.

_Tối hôm qua ngủ trễ, thôi xuống mất công bã nhèo nữa mệt lắm.

Xuống mở cửa thì trước mặt em là một cô gái đẹp (đối với Tiên) mặt quần bó ngắn, áo pull đầu lâu, dưới chân là đôi boot và hai cái vali bên cạnh :

_Á đieu, thằng Thăng đen nhẻm đây sao, 3 năm qua mày cũng trắng trẻo với gầy đi đấy chứ, đẹp trai phết.

_Thôi thôi, bà bớt nhèo đi, vào trong, lạnh bỏ xừ ra.

_Ý, bé Tiên phải không, hề hề, chị mày nghe gì nói trước rồi, đúng là xinh gái phết.

_Hihi, cảm ơn chị.

Thôi em kệ hai người, chạy lên phòng vsen, móa mới sáng mừng 1 đã bị con mẹ điên xông đất, chán gì đâu. Xuống bếp thì nghe tiếng chiên đồ ăn, hai người đang chiên bánh tét, bỗng bà Linh kéo em ra sân sau :

_Này, chị chăm bé Tiên rồi nhé, vừa xinh, đảm đang lại hiền, mày có phúc lắm đấy con à.

_Ồ, ai như bà, nhờ có tui anh Tuấn mới yêu, haha.

_Này, bây giờ lũ trai vẫn xếp hàng đợi chị đấy chứ, mà nhớ là lo giữ bé Tiên đi đấy, con gái giờ hiếm ai được như nó.

_Ồ tất nhiên, mà tui thấy con gái giờ toàn điên điên như bà hết, haha.

_Ông nội mày, đứng lại cho chị.

Hai chị em đùa giỡn một lúc cũng ngồi vào bàn ăn sáng :

_Tiên này, miếng nào em chiên thế đưa anh ăn, ăn miếng bà này chiên chắc ăn tét với Tào Tháo quá.

_Này mày tin là mày ăn bánh “tét” do chính tay chị làm không ?

Ba người cùng cười đùa ăn sáng, một buổi sáng mừng 1 tràn ngập niềm vui. ăn xong thì bà Linh phải đi tu họp cái club méo gì của bà còn em đèo Tiên đến cô nhi viện chơi. Gặp Tiên lũ nhóc trong cô nhi viện mừng thấy sợ, đứa nào cũng vây quanh cười nói :

_Từng đứa một lại đây chị lì xì cho nhé, ngoan nào, đừng dằn.

Đang nhìn Tiên chơi đùa cùng lũ trẻ thì có một sơ đến nói với em là có người muốn gặp, em đi theo sơ đó đến một cái bàn đằng sau nhà thờ. Ngồi ở đó là một người phụ nữ, phải nói rất đẹp, mặt một chiếc váy voan đeo kính đen, em tiến lại ngồi xuống, người phụ nữ đó cởi cái kính đen ra, gương mặt rất giống Tiên :

_Cháu cháu, cô là mẹ của Tiên.

_Ồ...cháu...cháu chào cô ạ.

_Chắc cháu cũng biết chuyện gia đình cô, cô biết cô đã gây ra lỗi lầm rất lớn, sinh ra Tiên nhưng lại mang về cho nó sự tổn thương, bây giờ có lẽ đã muộn để cô sửa sai và đối mặt với nó. Nụ cười của Tiên là cuộc sống của cô, và chỉ có cháu, Thăng à, chỉ có cháu mới mang lại nụ cười cho nó, cô xin cháu hãy ở bên cạnh Tiên, hiện tại cô đã lập gia đình mới và sẽ qua Đức định cư, đây là sdt của cô, có chuyện gì cứ gọi cho cô, cô sẽ giúp, chỉ mong cháu luôn bên cạnh Tiên, cô biết cô là người mẹ tồi nhưng bây giờ cô không làm được gì khác ngoài việc trong chờ vào cháu thôi Thăng à.

_Dạ vâng, cháu hiểu hoàn cảnh của cô, cháu cũng coi Tiên như là cuộc sống của mình vậy, vì thế cô không cần phải lo đâu ạ.

Bỗng điện thoại reo, là Tiên :

_Có vẻ Tiên đang tìm cháu, cháu xin phép, chúc cô năm mới vui vẻ.

_Ừm, chúc hai đứa năm mới vui vẻ, cô biết ơn cháu nhiều lắm.

Tạm biết người phụ nữ đó, có lẽ kể từ lúc này Tiên chỉ còn có em là chỗ dựa duy nhất. Đèo nhỏ trên đường về em đã suy nghĩ rất nhiều, có lẽ em nên nói :

_Lúc này, lúc anh đi.....anh đã gặp mẹ của em.

_Hả ? cái gì, anh,,,"anh gặp mẹ em sao ?

_Phải, bà ấy đã có gia đình mới, bà ấy nhờ anh chăm sóc em.

Trong phút chốc mọi thứ im lặng, bỗng Tiên ôm lấy em :

_Bây giờ em chỉ còn anh thôi, anh sẽ không bỏ em đi như bà ấy chứ.

_Em....em cứ việc khóc, không cần phải kìm nén đâu.

_Không, em đã khóc đủ nhiều rồi, em chỉ cần anh thôi, lúc này em chỉ còn anh, anh là tất cả của em, làm ơn đừng bỏ rơi em.

_Ngốc à, đây là lần thứ bao nhiêu em hỏi anh cái câu mà chính em đã biết câu trả lời kia chứ.

Cứ như thế nhỏ ôm em trên con đường vắng tanh ngày tết, đến trước nhà thì thấy hai thằng Phương với Nghĩa đứng trước nhà :

_Năm mới vui vẻ nghe hai vợ chồng_Nghĩa

_Haha, nó chúc luôn phần của tao_Phương

_Mã cha hai tụi mày, sao không kêu chị tao mở cửa, bà về này giờ rồi.

_Ừa, tao tưởng nhà có hai đứa thôi chứ_Nghĩa

_Bà chị tao bên anh mới về, vô nhà đi.

Vào nhà thì thấy bà Linh đang gác chân lên ghế xem tivi, hai thằng kia thấy bà là há hốc hai mồm ra :

_Ê đm, mặt max đẹp tướng lại ngon vãi ra, nhìn cặp giò kia_Nghĩa

_Mày nói bé thôi bà nghe giờ_Phương

_Bọn mày ảo tưởng à, bà 20 tuổi rồi với lại có người yêu luôn rồi, xuống đi hai thằng ngu.

_Đù, thế mà tao tưởng 17 thôi chứ_Nghĩa.

Nhìn ra thì thấy Tiên với bà Linh xuống bếp làm cái gì rồi, nhìn đồng hồ thì cũng 1h rồi, khiếp, cả sáng đi có cái cô nhi viện mà ngốn hết mấy tiếng, em dẫn chúng nó vào bếp giới thiệu cho bà Linh, mặt thẳng nào cũng hơn. Bà Linh với Tiên đang nấu mì gói, nấu xong cả đám ngồi ăn, lúc đó em mới hỏi :

_Hai chúng mày không đi với nhà hả ?

_Tao đi cả sáng rồi_Phương

_Tao thì ở nhà, chán muốn chết_Nghĩa

_Này mai mấy đứa đi Hội An với club âm nhạc của chị không, cũng có nhiều đứa tà tà như chúng mày.

_Được đấy chứ tết em có đi nhiều đâu_Nghĩa

_Em cũng thế_Phương

Em nhìn sang Tiên và nhận được cái gục đầu, rồi ok, sáng mai đi Hội An với cái club ba lớp ba xàm của bà Linh. Ăn xong năm người năm cái lap đánh LOL, công nhận nhỏ Tiên đánh hay bao nhiêu thì bà Linh đánh ngu bấy nhiêu cũng may có Tiên với thằng Phương đánh hay nên mới gánh được cục tạ như bà, ai đời lớn ta đầu lại đi chửi lộn với team địch kia chứ, đã bị người ta giết còn to mồm. Chơi đến tối thì ai về nhà nấy, ba người tụi em lại chiên bánh tết lên mà ăn thôi, ăn xong cũng ngủ sớm để chuẩn bị cho chuyến phượt Hội An ngày mai.

43. Hội An Day One

Tối hôm qua ngủ khá sớm nên sáng 5h em đã dậy rồi, vscn xong qua phòng Tiên thì thấy hai người vẫn còn ngủ, em lên sân thượng vận động tay chân một chút cho giãn gân cốt, đang đứng nhìn đường phố vào buổi sáng sớm thì bỗng có ai ôm em từ đằng sau :

_Hihi, anh dậy sớm thế.

_Tối hôm qua ngủ sớm mà, à mà bà Linh dậy chưa mình đi ăn sáng luôn.

_Chị đang trong nhà vệ sinh ấy, xuống nhà thôi anh.

Xuống nhà thì thấy bà Linh đang chuẩn bị đồ rồi :

_Này hai đứa chuẩn bị đi, mình đi hai ngày một đêm nên chắc cũng không mang nhiều làm gì. Em thì đơn giản, hai bộ đồ, bàn chải, điện thoại với cái ví, không quên xách theo cái lap và cái ipod. Bỏ hết vào cái balo có hình thím Tony Stark (Iron Man ấy) thì cũng vừa đủ luôn. Đi phượt thì mặc đồ bình thường thôi áo phông, quần jean, đôi Nike Roshe Run, khoác thêm cái áo khoác ca rô, đệt, thằng nào trong gương đẹp zai vl (đùa thôi :)), xuống sân đợi hai người kia. Được một lúc thì cũng xuống, nhờ Tiên méc biết có nhìn lên em thay đồ hay không mà méc hiểu sao mặc cái áo pull màu vàng y hệt cái của em luôn, quần bó đen và đôi slip on trên vai thì cũng là chiếc ba lô giống em, chắc nhờ không mang gì nhiều, chỉ có mỗi bà Linh là xách cả cái vali đồ chót theo :

_Này , bà chứa cái giống gì trong vali thế ?

_Chứa cái gì thì kệ chị, mà thích ý kiến không ?

Vừa lúc đó nhận được tin nhắn từ hai thằng ôn bảo đi chơi với gia đình hết rồi, cũng tốt có hai tụi nó đi rách việc thêm :

_Này, giờ đi ăn sáng hay đợi cái club của chị thế ?

_Đợi tí, tụi nó bảo đến nhà mình, tụi nó thuê xe hết rồi, đi cũng tầm 12 người nếu tính thêm cả ba chúng ta.

Đúng lúc thì cái xe du lịch kiểu như xe buýt cũng đứng trước hẻm, ba người lật đật chạy ra thì bỗng cha nào xuống xe ôm lấy chị Linh :

_Em về khi nào mà không báo anh một tiếng vậy ?

_Ừm, em cũng mới về, buông em ra nào.

Thằng chả lúc đó mới buông chị Linh ra, nhìn mặt cũng bánh trai ra phết :

_Giới thiệu với hai đứa đây là Dũng, chủ club của chị, anh Dũng nè đây là hai đứa em của em, hai đứa đi chung với club mình được chứ ?

_À ừ, được chứ, càng đông càng vui mà, thôi lên xe nào.

Cái xe to bỏ chảng mà chỉ có mười mấy mạng ngồi, em với Tiên ngồi ở góc trong cùng bên trái, cái bọn trong club có vẻ mến bà Linh lắm, suốt buổi cứ bu lấy bã mà cười nói, trong đám này thì cũng có nhiều người lớp 11 12 rồi chỉ có bà Linh với anh Dũng là già nhất, bà Linh 20, anh Dũng 21, còn có 2 thằng và 1 con tà tà tuổi em và Tiên. Bỗng có thằng đó đến chỗ em và Tiên phát bánh mì ăn sáng :

_Ừm, đồ ăn sáng của hai bạn này, sao ko lên kia ngồi chơi

_Có vẻ không tiện, cảm ơn.

Nói xong thằng đó ngoắt tay kêu hai đứa kia xuống, trong con nhỏ kia cũng khá xinh nhưng méc xinh bằng Tiên của em :

_Chào, mình là Long, đây là Thông còn đây là Liên, ba đứa tụi mình đều học lớp 8 cả, mình có nghe chị Linh bảo hai bạn là em họ chị ấy, rất vui được làm quen_Thằng phát bánh mì.

_Ừm, rất vui được làm quen.

Em cũng bắt tay cho có lệ thôi, mắt hai thằng đó cứ dán chặt vào Tiên, chắc chúng nó tưởng em với Tiên chỉ là anh em, bỗng bà Linh hú :

_Này, lũ nhóc làm gì dưới đây thế, lên đây chơi xem nào.

Rồi cả đám cũng lên đầu xe chơi với mấy anh chị, bà Linh cũng giới thiệu em với Tiên ọi người, mấy bà chị đó cứ chọc em, làm em ngại bỏ mịa ra, tự nhiên bà Linh phán cho câu xanh rờn :

_À, hai đứa này là em của chị cơ mà Thăng là em họ còn Tiên là em dâu nhé, haha.

Lúc đó thì mọi người “Ồ” một phát rõ to luôn, nhìn qua thì Tiên đang đỏ hết cả mặt mà bám lấy tay em, thôi lượn xuống dưới gấp, mắt công lại bị trêu nữa thì ngại lắm :

_Thế là có hai cặp nhé, một là Thông và Liên, hai là hai nhóc em của chị Linh, haha.

Ồ, té ra hai đứa kia cũng cặp với nhau, hèn gì cứ bám nhau riết, duy chỉ có thằng Long là nhìn Tiên chăm chăm, kiểu này chắc ban đầu cu cậu tưởng bỏ đây mà, méo có cửa đâu con. Đi được một lúc cả đám cũng đến Hội An, đúng là phố cổ đẹp thật, anh Dũng đưa cả đám đến cái resort nào ấy, em với Tiên chung phòng với hai thằng Thông, Long, cất đồ đâu vào đấy thì định rủ Tiên đi dạo quanh Hội An chơi, bước ra cửa thì thấy thằng Long đang đứng chém gió với Tiên, quả này trêu Tiên phát. Em đi lướt qua luôn, méo để tâm đến ai, Tiên thấy thế thì chạy theo em luôn, thằng kia đang nói thì cứng họng mặt ngu như chó lác. Tiên chạy lại phía em :

_Đi đâu sao không rủ em.

_Chứ không phải bận nói chuyện với thằng khác rồi à.

_Hihi, ngốc, anh ghen hả, bạn đó rủ em đi ăn cơ mà em không thích, vừa định từ chối thì thấy anh ra nè.

_Anh đùa thôi, đi dạo với anh.

_Ừm, mà mấy anh chị đâu rồi anh ?

_Cũng đi chơi hết rồi, thôi đi nào.

Đúng là phố cổ vào những ngày tết đẹp thật, trên đường phố số người đi dạo cũng không đông lắm, Tiên thì cứ bắt em chụp cả đồng hình, cơ mà công nhận là đẹp thật, trên đường hai đứa ăn cũng nhiều món lắm bánh hỏi, mỳ quảng bla bla....nói chung cứ đi một tí là có quán ăn. Em với Tiên đi được một lúc thì thấy mấy anh chị đang trước :

_A, thì ra hai đứa đánh lẽ không đi với tụi này phải không_Chị Linh

_Kiểu này phải bao chiều cơm hến rồi nhì.

Em cũng chịu thôi, cả lũ kéo vào quán cơm hến ngồi ăn, Tiên ngồi cạnh em và bên cạnh là thằng Long, thằng này chắc có vẻ thích Tiên rồi, mới vào đã lau muống dưa rồi còn rót nước cho Tiên nữa, em cũng ngứa mắt. Móa cái thằng mặt dày, biết Tiên có chủ rồi còn thích la liếm. Em đứng dậy bảo Tiên đổi chỗ ình, vừa lúc đó cơm bưng ra luôn, hô hô, bố mày méo ăn, cứ ngồi đấy đợi Tiên dứt ăn, cái mặt thằng đó rõ tức luôn nhưng có làm được cái gì đâu, bỗng bà Linh bảo :

_Này, mày cụt tay rồi hả, sao để Tiên nó dứt thế kia.

_Kìa, kệ tụi nó, hay em dứt anh ăn nè_Anh Dũng

_Haha, có mà dọn nguyên tô cơm vào mặt anh.

Cả đám ngồi cười, duy chỉ có thằng Long là nhìn em chăm chăm, em cũng nhìn lại nó kiểu ” Mày méo có cơ hội đâu”, sau đó lại há mồm ra cho Tiên dứt thôi :)).

Ăn xong cả đám cũng về lại Resort để nghỉ, em thì còn khỏe chán nên nằm được một lúc thì cũng đi vòng quanh Hội An chơi, vào mấy cái cửa hàng lưu niệm em mua hai cái áo có chữ I Love Hội An với thêm cái vòng cổ nữa, cái vòng đó đẹp lắm, bà bán hàng bảo nên cháu tặng ai chiếc vòng này thì người đó sẽ luôn hạnh phúc. Đi dạo thêm một vòng phố cổ nữa rồi về, công nhận là đẹp thật em cứ đi trên những con đường

đầy suốt mà không thấy chán. Vừa về thì thấy Tiên đang ngồi trước hồ bơi nghịch nước, em chạy lại ngồi bên cạnh :

_Ồ, anh đi đâu cả trưa thế ?

_Ừm, đi dạo thôi, à, anh có cái này tặng em này.

Em lấy chiếc vòng ra vào đeo vào cổ Tiên :

_Bà bán hàng bảo đeo vòng này vào sẽ luôn hạnh phúc đó, em đeo vào nhìn hợp lắm.

_Hihi, cảm ơn anh, nhưng mà có anh bên cạnh em cũng đủ hạnh phúc rồi.

_À, còn hai cái áo này nữa, em vào mặc thử đi.

Nhỏ Tiên mặc cái áo đi ra, đệt, em tí nữa là xịt máu mũi, cái áo khá rộng so với nhỏ nên nó dài thùng thình nhìn nhỏ như kiểu méo mang quần ấy, sexy vải chường ra, cặp giò trắng nuột :

_Hihi,áo có vẻ hơi rộng anh à.

_Không sao, nhìn em....quyến rũ lắm.....

_Haha, ngốc, lại đây chụp với em một tấm nào.

Vừa lúc đó thì bà Linh thò đầu ra :

_Khiếp lại còn áo cặp, bọn mày còn lẳng mạn hơn cả chị nữa đấy.

_Haha, bà có mà lẳng xẹt thì có.

_Thôi thôi, giờ mình ra biển Cửa Đại chơi rồi ăn tối luôn mọi người chuẩn bị đi _Anh Dũng.

Biển Cửa Đại thì cũng chả khác biển Đà Nẵng mấy, em thì sống với biển từ nhỏ rồi nên giờ nhìn biển nào cũng như nhau, nước, cát, muối và sóng. Trong lúc mọi người lục đục chuẩn bị nướng đồ thì em với Tiên vọt ra chỗ khác chơi, cái thằng Long kia chắc từ bỏ rồi, thằng này cũng thuộc dạng thấy gái xinh là tơm tớp bắt chuyện làm quen các kiểu, bởi thế từ nay em phải cẩn thận hơn, trên trường giờ chắc cũng có cả đồng đẳng đang để ý Tiên ấy chứ. Cả hai ngồi ngắm hoàng hôn :

_Bạn Long gì đó có vẻ để ý đến em.

_Kệ nó chứ.

_Anh không sợ sao.

_Không, vì anh tin em.

_Hihi, em cũng thế My Love à.

_Ừm, hoàng hôn đẹp quá em nhỉ.

_Anh muốn nghe em hát không ?

_Muốn chứ, em hát đi.

Nhỏ hát bài " Mãi yêu mình anh" bài này em nghe nhỏ hát lúc ở cô nhi viện rồi, vẫn giọng hát lúc đó, giọng hát từ người con gái này, em chỉ biết lắng nghe vào cảm nhận vì em biết từ câu chữ trong bài là dành cho em, bỗng nhỏ im lặng, em quay ra nhìn thì môi mình đã bị khóa chặt, nụ hôn dưới ánh mặt trời đang lặn dần. Ngồi thêm một lát thì chị Linh gọi lại ăn tối, tất cả mọi người vây quanh lửa vừa nướng vừa hát, một đêm mừng hai vui vẻ bên cạnh mọi người và đặc biệt là bên cạnh người con gái em yêu.

44. Bà Chị Rắc Rối

Sáng hôm sau mở mắt dậy thì chả thấy ai trong phòng cả ngoài Tiên vẫn còn đang nằm cạnh em ngủ, mở điện thoại xem mấy giờ thì có tin nhắn của bà Linh :

_Bọn chị đi chơi, hai đứa mày dậy ăn sáng xong cũng đi chơi luôn đi đúng 12h quay lại đây để về Đà Nẵng..

Em vào nhà WC vsen, vừa ra Tiên cũng dậy :

_Oáp, mọi người đâu rồi anh.

_Đi cả rồi, em vào vsen đi rồi mình đi ăn sáng.

Đợi một lúc thì nhỏ cũng ra, cả hai vẫn mặc cái áo trắng có in chữ I Love Hội An rồi đi ăn sáng, ăn sáng ở resort có khác, ăn buffet nhìn đồ ăn thì hoa cả mắt, mỗi đứa cái đĩa đi chọn đồ ăn, em thì ăn đủ dinh dưỡng thôi chứ chả hấu như cái thằng Mỹ Trắng mập ục ịch đang gấp lấy gấp để đồng thịt xông khói bên cạnh, khiếp, ăn kiểu này đừng hỏi vì sao chết sớm. Cả hai ngồi cái bàn trong góc gần hồ bơi, đang ăn thì có ai điện thoại đến :

_Alô, có phải số nhóc dễ thương không ?

_Huh, ai thế, chắc chị nhầm người rồi.

_Haha, đúng rồi, cái giọng nhóc sao chị quen được, nhớ chị không chừng.

_Nhớ con lợn gợi tình ? chắc lợn số rồi chị ơi.

_Là chị hôm giao thừa nè, khiếp sao chừng mau quen thế, đến nhà thì chả gặp chừng, thì ra chừng đi chơi, nhớ chừng quá mới gọi đây.

_Thứ nhất em không quen chị, thứ hai em méo phải chừng gì cả và thứ ba sao chị cố sdt của em.

_Điều thứ nhất thì giờ quen rồi, điều thứ hai không chừng thì nhóc, điều thứ ba nhóc không cần biết.

_Ồ, vậy chào chị.

Em cúp luôn, méo hiểu sao bà đó dai như đĩa thế không biết, cứ tưởng hôm đó khủng khủng thế thôi chứ, ai dè khủng thiệt :

_Ai vậy anh ?

_Cái bà hôm giao thừa ấy, chả biết sao bà có được số điện thoại của anh, kiểu này chắc đổi sim quá.

_Thôi kệ chị đó đi anh, em ăn xong rồi nè mình đi chơi thôi nhưng sao em thấy cái chị đó quen lắm anh, hình như tbc đây em có gặp ở đâu rồi.

_Thì mới hôm giao thừa chứ đâu, thôi đi nào.

Em tắt nguồn điện thoại rồi cùng Tiên thuê xe đạp đôi đạp quanh góc ngách của Hội An, phải nói rất vui, hai đứa còn xuống ghe chơi nữa, còn chụp rất nhiều hình, cũng có khá nhiều người nhìn em và Tiên nhưng cũng kệ có vẻ quen rồi. Đi chơi được một lúc thì cũng đến 12h, cả hai phải trở về resort để lên xe về Đà Nẵng, ngồi trên xe có vẻ ai cũng mệt sau chuyến đi chơi, thằng Long kia thì cũng không nhòm ngó gì đến Tiên nữa mà nằm ngủ lì bì, Tiên cũng ngủ rồi, em thì ngồi trên xe thì không ngủ được nên lôi ipod ra nghe nhạc tiện thể lướt facebook tí, mở bài Blue, giai điệu nhẹ nhàng và sâu lắng đi vào tâm thức, nhìn qua người con gái bên cạnh mình. Âm nhạc quả là cách tốt nhất để nói lên cảm xúc con người, một cảm xúc không thể nói bằng lời. Bỗng có tin nhắn facebook từ một người em không quen trong list nhưng chả biết đã chấp nhận kết bạn từ lúc nào :

_Chào nhóc.

_Lại là chị sao ?

_Phải là chị.

_Sao chị dai như đĩa vậy.

_Vì chị muốn làm quen với em.

_VÌ sao lại muốn làm quen với em ?

_Vì chị thích nhóc, không được à ?

_Nhưng em đâu biết gì về chị.

_Thì giờ biết, chị tên Bảo, đang học lớp 10 trường Phan Châu Trinh.....bla bla._Kể một loạt tất tần tật các thứ về bà.

_Thôi được rồi, stop, em chỉ cần biết tên lớp trường là đủ rồi.

_Về nhóc thì chị biết hết rồi, con nhỏ ở chung là bạn gái nhóc chứ gì, haha chị mày sẽ dứt hoa chui vào chậu, đợi đấy.

_Cái gì ? chị nói lung tung cái gì thế ?

_Cưng thích lái máy bay không ?

_Méo thích.

_Thì cũng phải thích, haha, chị chăm nhóc làm phi công cho chị rồi.

_Chị thích em thật sao ?

_Thế nhóc nghĩ chị rảnh đến độ bỏ cả tối giao thừa để đi theo nhóc thôi sao.

_Chị không làm được đâu.

_Chị mày đây chưa có gì là không làm được hết, đợi đấy, chị bận rồi, pp nhóc nhé, yêu nhóc dễ thương.

Lại thêm một bà đẹp mà bị khủng, lớn hơn em những hai tuổi. Vừa lúc đó thì Tiên cũng tỉnh, em đưa đoàn inb đó cho Tiên đọc :

_A đúng rồi, chị này hồi trung thu có thi học sinh thanh lịch nè, hình chỉ lúc đó trên facebook quá trời luôn, hèn gì em thấy quen quen, công nhận chỉ đẹp thiệt, chắc anh thích chỉ rồi chứ gì.

_Này em đừng có trêu anh, bà này đẹp mà bị khủng, anh sợ mấy người như bà lắm.

_Hihi, về nhà rồi anh kìa, xuống xe thôi.

Về nhà thì thấy ai đứng trước cổng nhà ấy, cái dáng người cao cao này không lẽ.....bỗng bà Linh chạy đến ôm chặt người đó :

_Anh Tuấn, sao qua không báo cho em.

_Hihi, anh muốn bất ngờ ấy mà.

Thế méo nào, là ông Tuấn người yêu của bà Linh, ông này hồi xưa nhờ em mới yêu được bà chứ không thì..... :

_Ố, thằng nào đây Linh, đừng nói với anh là.....

_Haha, là thằng ngày xưa lấy quà của anh ăn hết đây chứ đâu.

_Chà, 3 năm rồi chú mày trắng với ốm hơn hẳn lúc xưa, giờ nhìn đẹp trai phết, lại còn có cả bạn gái kia à.

_Này, mới về mà anh đã móc em rồi à.

_Haha, dù sao sau này anh sẽ là anh rể mày, có gì đâu phải xoắn.

_Thôi thôi, em là em sợ hai người lắm, mà anh về đây làm gì, mình bà này là em đã mệt lắm rồi.

_À anh với chị mày tính đi vòng quanh Việt Nam chơi ấy mà, chú mày muốn đi không ?

_Ố, haha, thế thì tốt quá, em cảm ơn, anh xách chỉ đi dùm em.

_Ờ, chị mày đi, ở nhà chắc nhờ Tiên trông hộ rồi Tiên nhỉ ?

_Ồ, dạ, hihi.

Nói xong bà lên nhà xách vali xuống rồi ôm em :

_Chị mày đi, chắc đến lúc cưới mới về, ở lại mạnh khỏe nghe nhóc.

_Ừay nói lắm thế, xùy xùy, đi nhanh đi, haha.

_Thằng quỳ, Tiên này, chị giao nó lại cho em đây.

_Vâng ạ.

Bỗng ông Tuần kéo em ra chỗ cái cây :

_Này, chú mày cũng có mắt nhìn phết, kiếm được em vừa xinh lại vừa hiền lành lễ phép.

_Em mà, ai như anh, nhờ một thằng nhóc lớp 5 mới có người yêu, haha.

_Rồi chú mày giỏi hơn anh, thôi anh đi, chú mày ở lại vui vẻ, tiền lì xì của chú mày đây.

_Ừm, cảm ơn anh, năm mới vui vẻ, tạm biệt.

Nói rồi cả hai lao lên chiếc taxi đi vút, cả em và Tiên vào nhà tắm rửa rồi lau lại nhà cửa đến 2h chiều thì cả hai đều đói cả, nên nấu nồi mì bốn trứng luôn cho nó máu, bưng lên sân thượng ăn không quên hai lon sting dâu. Vẫn cái lều cũ và hai con người miệng đang xì xụp ăn mì lâu lâu lại làm một ngụm sting, lúc đó chả biết hứng thế nào em lại hát bài Blue trong miệng :

_Chà, anh hát tiếng Hàn chuẩn đấy chứ.

_Em đừng trêu anh, anh hát cho vui thôi chứ chuẩn gì, tại bài này đi sâu vào tâm trí anh.

_Ừm, em muốn nghe anh hát, hát tiếp đi.

”Đông đang dần đi qua

Và mùa xuân đang đến gần...

Chúng ta ngày một phai tàn

Trái tim héo hắt vì mãi mòn chờ đợi

Anh hát với nỗi suy tư trong riêng mình

Đã từng là giọt nước mắt buồn, nỗi đau ngày một tê tái

Anh hát với nỗi suy tư cho riêng mình

Tình yêu anh gửi gắm giờ trôi theo đám mây bồng bênh”

_Giờ đến lượt em hát cho anh nghe.

_Anh hát nhạc của Big Bang vậy thì em cũng thế.

Nhỏ hát bài “Let me hear your voice”

”Cơn mưa mới vừa tạnh

Mùi nhựa đường vẫn lan tỏa khắp thành phố

Anh này, ở bên đó thời tiết cũng ổn rồi phải không ?

Từ phía tây kia bầu trời cũng quang đãng hơn rồi

Anh không phải là con người của buổi sáng

Liệu mỗi ngày anh có thức dậy đúng giờ ?

Em vẫn lo lắng về những điều nhỏ nhặt như thế

Bầu trời bao la sự tự do

Chẳng có điều gì trong hai thứ đó là thay đổi cả

Chỉ là bây giờ...anh không còn ở bên em nữa

Hãy để em nghe giọng nói của anh

Nếu hai ta trở nên thành thật

Chắc chắn chúng ta sẽ hiểu nhau hơn

Hãy để em nghe giọng nói của anh”

Cứ như vậy hai đứa cứ hát qua hát lại cho đến lúc ngủ thiếp đi.

Thấm thoát trôi qua mấy ngày nghỉ tết thì cũng đến lúc đi học lại, trời vẫn còn lạnh, em đeo nhỏ đến trường trên cổ vẫn là sợi dây em tặng, vừa mới bước chân xuống xe thì nghe một giọng nói :

_Haha, cuối cùng cũng gặp được nhóc rồi nhé.

Em quay nhìn, phải nói tất cả mọi học sinh đều ngược mắt nhìn cô gái đó, cô gái trong tà áo dài thướt tha, bên ngoài là cái áo khoác mỏng, phải nói gương mặt rất đẹp pha chút tinh nghịch, là chị Bảo, trong bộ áo dài nhìn chị thật khác với con người quyến rũ em gặp hôm giao thừa.

_Này không phải chị đến đây để nhìn nhóc đứng đực ra đấy đâu, mau cất xe rồi đi ăn sáng với chị nào.

Rồi chị nhìn sang Tiên :

_Cạnh tranh công bằng nhé cô bé.

Lúc đó em kiểu “WTF”, ế hiểu cái mô tê gì sất, may mà có Tiên kéo nên em mới bước vào quán xôi quen thuộc đó, vào trong thì thấy lũ chiến hữu ngồi ăn rồi :

_Chào năm.....ôi cha mẹ ơi_Nghĩa

Cả đám đang nhìn chị Bảo, chị không nói gì, chỉ cười rồi kéo ghế ngồi xuống, em vừa ngồi thì bị bốn thằng Hoàng,Huy,Nghĩa,Phương kéo ra hỏi :

_Này, sao mày quen được chị Bảo thế ?_Nghĩa

_Bà đó là hồi trung thu có thi thanh lịch ở trường PCT, chắc, đúng là gặp ngoài đời nó đẹp gì đâu_Hoàng.

Em kể lại đầu đuôi câu chuyện cho cả lũ thì nhận được một câu trả lời đồng thanh :

_CÁI GÌ ?

_Đm bé mồm thôi.

_Mẹ nó, sao cái số mày nó sướng thế không biết_Huy

_Thôi tao không ham, thằng nào thích thì vào mà tán, chúng mày biết tao chỉ có Tiên thôi mà.

_Thôi, bà này thuộc loại “Hoa Hồng có gai” mày được bả để ý là phúc đấy con_Phương

_Vào ăn đi, tao đói rồi.

Chúng em vào lại quán thì cha mẹ ời, cái quán nó đông nghẹt luôn, bình thường quá chỉ lác đác vài người ăn thôi, méo hiểu hôm nay sao đông vãi ra, lại toàn đực rửa, chúng nó cứ đi qua đi lại cái bàn chị Linh với Tiên đang ngồi, em ráng lắm mới chen vào ngồi được, vừa mới đặt cái ass xuống thì nhận được ánh mắt của đám đó kiểu ” Lại là mày“, ”Cút ra chỗ khác“, kệ mẹ chúng nó, đang đói, ăn đã.

Trong lúc ăn thì Tiên với chị Bảo cứ thấy nhau mà trót nước súp với thịt trứng qua đĩa của em, được một lúc thì tành bành đĩa xôi làm méo ăn được gì cả, em bức quá vứt muống rồi đi vào trường luôn, lúc đó thì Tiên cũng lật đật chạy theo :

_Em....xin lỗi, chỉ tại chị đó....

_Em đừng có ghen tuông ngốc nghếch như thế, anh biết nhận thức là chị Bảo đang làm gì, em không cần phải lo.

_Ừm, em biết rồi, hihi, cười lên em xem nào.

_Cười nè, hô hô.

_Hihi, ngốc.

Bỗng lúc đó nữa mặt bên trái em nóng bừng, có cảm giác ướt và nóng chạm vào má, " Chụt". Là.....là chị Bảo đã hôn vào má em :

_Tạm biệt nhóc dễ thương nhé, chị đi học đây, yêu nhóc nhiều.

Bà nói rõ to luôn, trước bàn dân thiên hạ, và đặc biệt là trước mặt nhỏ Tiên nữa, tất cả mọi người đều nhìn em với ánh mắt rõ to chứng tỏ sự ngạc nhiên tột độ cho hành động và những lời nói chị Bảo vừa mới làm với em. Rắc rối đến đúng lúc thật.

45. Cạnh Tranh Thật Sao ?

Lúc đó chỉ biết để nhỏ Tiên lôi xềnh xệch vào lớp thôi, vậy là chị Bảo thích em thật sao ? tại sao chứ ? ở trường chị còn có nhiều người con trai tài giỏi, chín chắn và đặc biệt trưởng thành hơn em nhiều. Vừa vào lớp bị cả bọn bu vào hỏi dồn dập, em khó chịu quá một cái chúng nó mới chịu im mồm lại. Em định quay sang giải thích với Tiên thì bị ngón trỏ của Tiên chặn môi lại :

_Anh không cần nói gì đâu, em sẽ cạnh tranh với chị ta, em biết anh yêu em vì thế em sẽ khẳng định tình yêu của anh là dành cho em chứ không phải chị ta.

_Nhưng mà.....

_Không nhưng gì cả, ra chơi em sẽ nói việc này với Hằng.

Em chỉ biết thờ dài mà thôi, những lúc tâm trí thế này cứ lôi Blue ra nghe để bình tĩnh phát đã. Được một lúc thì cũng vào tiết, em chỉ tập trung học được hai tiết đầu thôi, tiết thứ ba tâm trí em chẳng để ý gì đến bài học được cả, cứ tưởng cuộc sống của em từ đây sẽ bình yên và vui vẻ bên Tiên, sao mà nó rắc rối thế không biết. Có vẻ Tiên cảm nhận được điều gì đó bất thường nên cầm lấy tay em, em nhìn Tiên, nhỏ nỏ một nụ cười, nụ cười đó vẫn như lúc nào, bỗng có tiếng bà cô :

_Em T, đứng dậy trả lời câu hỏi cô vừa nêu trong SGK nào.

Đều mịa, có biết câu nào đâu, cũng may nhỏ Tiên chỉ chỗ trả lời chứ không thì vào sổ vàng rồi. Đến giờ ra chơi thì cả lũ cũng kéo xuống căn tin :

_Khổ rồi nhé con, cứ tưởng dính vào gái xinh là sướng hả mà _Nghĩa

_Thôi, bọn mày lo ăn đi, chuyện đó để Tiên giải quyết.

_Ô, thế mày bám váy con gái à _Phương

_Bám con mẹ mày ấy, chuyện của con gái, thân tao con trai thì giải quyết được cái gì.

_Ờ, tao thấy chị Bảo xinh thế, sợ mày mũi lòng thôi con _Phương

_Đéo đâu, tao bảo rồi, tao chỉ có mình Tiên thôi.

_Anh Thắng, lại đây._Hằng.

Em lại phía bàn của Hằng :

_Ừm, có chuyện gì thế ?

_Em nghe Tiên kể lại rồi.

_Ừm....

_Chuyện này em tin ở Tiên.

_Anh cũng thế.

_Nhưng anh cũng nên để mắt đến Tiên, chị Bảo đó không phải dạng vừa đâu.

_Anh biết mà, em cũng đừng lo lắng quá.

Vừa lúc đó thì cũng vào tiết, cả bọn lại về lớp. Học xong hai tiết cuối thì cũng đến giờ ra về, vừa mới dắt xe ra cổng thì đã thấy bóng dáng ai đó quen quen ngồi trên chiếc cub màu hồng nổi bật trong đám đông, dám chắc rằng ai đi qua cũng phải liếc nhìn người con gái này một lần. Cơ mà em méo quan tâm, dắt xe ra rồi đèo Tiên về thôi, có lẽ chị Bảo thấy nên phi xe ngang bên em luôn :

_Nhóc định chuồn về trước sao ?

_Em đâu có trốn ai đâu mà phải chuồn, có chị bám lấy em thì có.

_Haha, tùy nhóc thôi, ô, con bé này, ban ngày mà ôm người ta chặt cứng vậy sao.

Chị Bảo vừa nói xong câu đó thì em mới ngó ra là Tiên đang ôm em, khá chặt, suốt quãng đường đi đó dù trời có lạnh bao nhiêu thì em vẫn đổ mồ hôi như tắm vì đằng sau là hai con mắt đang bắn tia lửa điện vào nhau, ra sức đập nhanh hết mức để về đến nhà thì chị Bảo phán câu xanh rờn :

_Cho chị vào ăn cơm trưa được không nhóc.

_Ồ.....khô.....

Chưa kịp nói xong câu thì Tiên đã chen vào :

_Em nghĩ chị không tùy tiện đến mức vào nhà người khác ăn mà không có sự cho phép của chủ nhà đâu nhỉ ?

_Ồ, được thôi, xem như cưng có lợi hơn chị nhưng cũng không lâu đâu, chào nhóc dễ thương chị về nhé.

Cả hai vào nhà rồi nấu cơm ăn, suốt buổi cơm Tiên chả nói gì :

_Này, em giận anh hả ?

_Hả, đâu có chỉ là em đang suy nghĩ thôi.

_Suy nghĩ về chị Bảo đó sao, anh đã nói là em đừng lo xa rồi mà, anh không có tình cảm với chị ấy đâu.

_Em biết và em cũng biết rõ là anh yêu em nhưng ánh mắt của chị Bảo lúc nhìn anh rất lạ, cứ như anh là người con trai mà chị đã yêu rất lâu rồi, em sợ ánh mắt đó, có lẽ anh giống một ai đó rất quan trọng với chị ấy.

Em ôm Tiên vào lòng :

_Nhưng đối với anh em là quan trọng nhất gốc à.

_Em cũng thế My Love.

46. Người “quen” Thuê Nhà

Cái chuyện tình cảm mà chị Bảo dành cho em có vẻ không phải chuyện để đùa, ngoài những lúc ở nhà với Tiên ra thì đi chơi, đi học, đi ăn, đi chợ bla bla thì đều có chị Bảo đi kè kè bên cạnh em, riết một hồi em bị nhốt ở nhà luôn trừ những lúc đèo nhỏ Tiên đi học và về. Đến một ngày thứ bảy đầu tháng hai thì em nghe một tin động trời từ mẹ mình :

_Alô, dạo này con khỏe chứ ?

_Dạ vâng, con vẫn sống tốt ạ.

_Mẹ cùng bố có việc này muốn bàn với con.

_Vâng, con đang nghe.

_Có người liên hệ bố mẹ muốn thuê phòng trong nhà mình, mẹ thấy thế cũng tốt để con vừa có thu nhập vừa khỏi sống cô đơn.

_Ồ, thôi ạ, con có Tiên sống cùng rồi mà.

_Tiên với con vẫn còn nhỏ sao mà lo cho nhau đủ được, mẹ đã quyết rồi, chị này dù sao cũng lớn hơn hai đứa và trưởng thành hơn mẹ nói vậy thôi, tiền nhà của Tiên và chị Bảo mẹ gửi trong ngân hàng nhé.

Chưa kịp ú ớ thì mẹ đã cúp máy, có phải mẹ em vừa nói “Chị Bảo” không, chẳng nhẽ là chị Bảo kia thật, vừa qua phòng để báo cho Tiên thì hai đứa nghe thấy tiếng chuông cửa, xuống mở cổng thì là một cô gái với chiếc áo phông bó sát người, chiếc quần jean ngắn, đôi boot và gương mặt xinh đẹp lấn đáng sợ mà mỗi sáng nào em cũng gặp :

_Là chị sao ?_Tiên

_Haha, từ lúc này cứng hết cửa bên cạnh nhóc để thương của chị rồi nhé.

_Này này, em của chị hồi nào ? chị có nhà cửa đang hoang sao không ở, tự nhiên thuê nhà em làm chi ?

_Haha, để sống với chồng tương lai chứ gì, nhóc không đuổi được chị mày đi đâu, chị đưa tiền đầy đủ ẹ nhóc rồi.

_Được thôi, chị không làm được gì đâu vì em tin ở Thăng.

_Cái đó thì cứ từ từ em à, thôi vào nhà đi chứ.

Vào nhà em nhìn mặt Tiên có vẻ đang lo lắng thì phải, em nắm lấy tay và nhìn thẳng vào mắt nhỏ :

_Sẽ không sao đâu, em hiểu anh mà.

_Vâng, em hiểu, chỉ là.....

_Em đừng nghĩ ngợi nhiều cứ xem chị Bảo là chị gái là được.

_Vâng, nhưng chuyện này anh cứ để em giải quyết.

Em cũng chỉ biết thở dài, phòng chị Bảo nằm bên cạnh phòng Tiên, em định vào phòng mình ngủ phát đến chiều luôn nhưng vừa vào đã thấy chị Bảo nằm trên giường :

_Ô, chị đang làm cái quái gì thế ?

_Haha, nhóc muốn ngủ với chị không ?

_Không, chị đi ra phòng em đi, nhanh.

_Sao thế ? Được rồi nhóc quạo thì chị về, nhưng tối chị mộng du mò qua thì không biết đâu đấy, haha._Nói xong vuốt mà em một cái, rợn cả người, da gà nổi hết cả lên.

Em khóa cửa phòng dứt chìa vào túi rồi đánh một giấc đến tối luôn, đúng 6h thì báo thức reo, rửa mặt phát rồi chạy xuống nhà, mùi đồ ăn thơm phức luôn, tốt xuống bếp thì thấy hai người là Tiên và chị Bảo đang nấu ăn thì phải, chắc, giờ nhìn chị Bảo đảm đang phải biết luôn khác với con người lúc nào cũng mặc đồ quyền rũ và nghịch ngợm, hình như cả hai biết em vừa ngủ dậy nên quay lại cả hai đều nói đồng thanh :

_Anh !_Tiên

_Chồng_Chị Bảo

Nói xong cả hai quay ra nhìn nhau, f*ck, lượn gấp, thế nào cũng thành mối. Cơ mà méo được các thím ạ, em bị kéo ngồi vào bàn, hai người cứ thấy phiên nhau :

_Anh nếm thử xem_Tiên

_Ăn thử xem nào_Chị Bảo

Hai cái muỗng cứ dí vào mặt em, thôi ăn đại vậy :

_Ngon không anh_Tiên

_Của chị ngon hơn phải không ?_Chị Bảo

_Ồ.....ờ thì.....cả hai ngon như nhau.

_Ngang là thế nào, chị mà nấu ngang con nhóc này ấy hả ?

_Chị đừng có mà tự cao quá.

Hai người cứ cãi qua cãi lại trước mặt em, bực bội ư ra, em quát :

_Này, có thôi đi không, ở đó cãi nhau tiếp đi, ăn cơm tiệm còn ngon hơn.

Nói xong em chạy một mạch ra sân xỏ dép rồi lao lên chiếc Martin mà đi, vừa đi vừa suy nghĩ, sao Tiên lại như thế chứ, cái gương mặt, cử chỉ và lời nói không giống ngày thường chút nào, con gái “ghen” là như vậy sao, còn thêm chị Bảo rắc rối đó nữa làm cuộc sống em đảo lộn, một ngày cũng phải ít nhất hai, ba cái ỉn của mấy ông trưởng bã hủi em rồi còn hăm dọa nữa. Bước vào quán cơm tấm em hay ăn lúc trước kêu một phần và ăn. Ăn xong em cũng chưa muốn về nhà lắm, dạo vòng quanh công viên gần nhà, được một lúc thì mệt quá, mua lon revive ngồi xuống ghế đá tu ừng ực, giờ mới thấy lạnh ư ra, em mặc có cái áo ba lỗ với cái quần lửng và đôi dép lười, lạnh điếng người luôn, toàn đứng lên đi về thì có ai đó khoác cho em cái áo lạnh khá dày, quay ra thì là chị Bảo :

_Nhóc đi đâu thế, có biết chị lo lắng không ?

_Ồ, chị Bảo.

_Lạnh rồi chứ gì, về thôi, chị kéo về cho.

_Khoan, chị có tình cảm với em thật sao ?

_Phải, và chị sẽ dành nhóc từ tay con bé đó.

_Nhưng tại sao ?

_Đến lúc chị thành công sẽ nói giờ thì về thôi.

_Trong tim em chỉ có Tiên thôi.

_Huh, chị không quan tâm.

Em lên xe để chị bảo kéo về bằng chiếc cub hồng, gió cứ thổi vào mặt lạnh chết đi được. Về đến nhà thì không thấy Tiên đâu, chắc ngủ trước rồi :

_Nhóc ngủ sớm đi, ngủ ngon nhé_Nói xong chị Bảo hôn vào má em.

_Ồ.....

Đơ mất 5 giây thôi, em về phòng nằm nhưng không tài nào ngủ được, có lẽ em hơn quá đáng với Tiên, qua phòng nhỏ xin lỗi nhưng cửa phòng thì khóa mất rồi, chắc nhỏ giận em, chán nản em đi lên sân thượng, vừa bước ra thì trong lều phát ra giai điệu quen thuộc, là bài Blue. Em bước vào trong lều, là Tiên, nhỏ vẫn chưa ngủ, em thấy mắt nhỏ đỏ hoe, có vẻ khóc rất nhiều :

_Ồ anh....vẫn chưa ngủ sao.

_Anh.....nhớ em.

_Hic....hic....em....xin lỗi...lẽ ra....

Chưa để Tiên nói hết câu em chiếm lấy đôi môi đỏ tươi nhỏ nhắn đó, cả hai đắm lại đắm chìm trong vị ngọt, hôn xong em nhìn vào mắt nhỏ và nói :

_Anh....xin lỗi.

_Không anh không có lỗi, chỉ là....em hơi ghen một chút thôi.

_Anh hiểu, em biết mà, anh yêu em.

_Hihi, Em cũng thế, My Love

Em ôm nhỏ ngủ trong chiếc lều đầy kỉ niệm, có lẽ chị Bảo là một thách thức trong tình yêu giữa em và Tiên.

47. Bị Đánh

Cứ như vậy cuộc sống của em một tuần qua phải nói khá là ” khổ sở” khi nhận được sự “quan tâm” thái quá từ chị Bảo và Tiên, ở bên cạnh chị Bảo thì em cũng biết được ít nhiều về con người của chị. Chị là một người sống nội tâm, tự do và khá quậy phá, ở bên cạnh nhận được sự quan tâm và chăm sóc của chị em có cảm giác giống như.....mẹ em ấy, có lẽ lúc đó em xa mẹ quá lâu rồi, em cũng quý chị Bảo, giống như chị gái vậy, nhưng em vẫn chưa hiểu tại sao chị lại dành tình cảm cho em kia chứ và có vẻ như giữa Tiên và chị Bảo có thỏa thuận cái gì thì phải, thấy hai người có vẻ nói chuyện bình thường, đặc biệt là mỗi sáng đi học và lúc đi về đều có thằng cha nào đó đứng trước nhà đi học cùng chị Bảo, ban đầu em cứ tưởng là bạn thân của chị Bảo hoặc anh trai cơ mà ánh mắt tên này nhìn em khá là đanh thép kiểu như ăn tươi nuốt sống ấy, hỏi chị Bảo thì chị ấy nói là bạn cùng lớp và ngồi cạnh, chỉ tiện đường nên đến chờ đi học chung tên là Quân cơ mà theo em thì cha này theo đuổi chị Bảo, cứ lúc nào đi học mà chị Bảo làm gì “thân mật” quá thì thằng cha đó lại nhần mặt mà nhìn em ghê hơn. Mỗi đêm em đều suy nghĩ rất nhiều, tìm cách thoát ra cái hoàn cảnh trở trêu này, người trong tim em là Tiên, em biết em đối với Tiên rất quan trọng và ngược lại, cả hai đã tin tưởng và thấu hiểu nhau rất nhiều nhưng mỗi lần em đề cập đến vấn đề này trước mặt hai người vào các bữa ăn thì cả hai đều lảng tránh, em quá tò mò nên tối hôm đó đã kéo Tiên lên cái lều quen thuộc trên sân thượng. Cái sân thượng hoang sơ và đầy bụi giờ đã thành một cái sân thượng sạch sẽ với nhiều các loài hoa khác nhau trong những chiếc nhà gỗ xinh xinh, ở giữa là cái lều vừa đủ cho hai người :

__Em và chị Bảo....có cái gì muốn dấu anh phải không ?

__Không có gì đâu.

__Nhìn vào thái độ em mấy ngày qua anh thấy lạ lắm, em không dấu anh được đâu.

__Ừm, chỉ là.....anh đợi một thời gian nữa sẽ rõ, chỉ cần anh tin em là được rồi.

__Thôi được, nhưng đừng làm điều gì ngu ngốc được không, hứa với anh.

__Ừm, hihi, em hứa, anh cứ như con nít ấy.

__Nhưng sao dạo này em với chị Bảo có vẻ nói chuyện bình thường thế, lại còn làm việc nhà rồi nấu ăn chung nữa.

__Hả, ừ thì, thật ra con người chị ấy không trở trêu như lúc đầu em nghĩ, chị ấy là một người rất tình cảm cho dù có hơi nội tâm, cái hôm mà anh bỏ đi ăn cơm tiệm ấy, em đã khóc và chị ấy là người ai ủi em, chị ấy bảo ” em yếu đuối thế lỡ đến ngày chị cướp mất nhóc đó thì cả mà tự tử à, nín đi nào hai chị em mình ăn cơm”, em và chị ấy sẽ cạnh tranh công bằng chỉ cần anh tin em là được.

__Anh nghĩ là em thắng rồi.

__Ồ, là sa.....ừm.....

Nhỏ chưa kịp nói hết câu em đã hôn lấy đôi môi đó, cái cảm giác này ngoài Tiên ra không một ai có thể mang nó đến cho em, cái cảm giác hạnh phúc và yêu thương người con gái kia không diễn tả nên lời có lẽ nụ hôn là giải pháp tốt nhất để nói ra điều đó. Rồi cả hai chìm vào giấc ngủ. Cái cảm giác của em đêm hôm đó sao nó cứ lâng lâng cứ như cơ thể đang bay bổng ấy đến sáng hôm sau thức dậy thì có cái gì mềm mềm nó cứ đập nhẹ vào mũi, đm êm vãi, mở mắt ra thì thấy cái cục gì tròn tròn nhô lên bên trên cái áo, WTF, ngược lên thì là cái mặt xinh đẹp mà tình nghịch đó.....là chị Bảo vẫn còn đang ngủ, đôi tuyết lê cứ phập phồng đập vào mặt, máu nó cứ dồn hết lên trên não bỗng chị Bảo nằm ngửa ra, lúc đó mới bình tĩnh mà lượn ra khỏi phòng, quái, tối hôm qua còn ngủ trên sân thượng với Tiên mà sao giờ lại nằm trong phòng chị Bảo là sao ? không lẽ bà bé mình xuống thế còn Tiên thì sao ? em chạy vội qua phòng nhỏ Tiên thì cũng thấy nhỏ đang nằm ngủ ở đó, chị này cũng rảnh thiết tự nhiên bẻ cả hai người xuống lại còn để em ngủ ở phòng bà nữa chứ, chắc, nghĩ tới việc lúc này lại thấy ngại vl, cặp buối to lũng lảng đập vào mũi. Thôi không nghĩ nữa xuống bếp xem còn méo gì ăn hoặc nấu ăn được không cũng tính ra ngoài ăn rồi nhưng nhất với hôm nay chủ nhật rảnh rỗi thì làm buổi sáng ăn thôi, mới 6h. Đổ 3 cái ốp la, lấy thịt nguội bỏ lò, đánh thêm chén bơ rồi lấy mấy lát bánh mì ra, xong bữa sáng trong vòng 15p. Vừa lúc đó thì hai người cũng dậy :

_Ồa, nhóc chuẩn bị đây sao, từ lúc dọn qua đây ở mới biết nhóc nấu ăn đc đấy, haha chị mày nhìn không lầm mà.

_Ừm, anh này, khi tối.....anh bế em xuống phòng hả ?

_O, anh cũng.....

Chưa nói hết câu chị Bảo đã chốt vào :

_Chị bế hai đứa xuống đấy.

_O, sao chị.....

Lại chốt vào câu :

_Chị thích, giờ thì ăn sáng đi nguội hết giờ.

Ăn sáng trong không khí im lặng, ăn xong em cũng xách ass ra phòng khách xem tivi, theo như em được biết chủ nhật này tức là hôm nay chị Bảo sẽ đi họp nhóm với lớp còn Tiên thì đi chơi với lũ trường chuyên có nghĩa hôm nay em sẽ ở nhà một mình, cũng chán cả buổi sáng ở nhà chơi LOL rồi học bài chứ có làm gì đâu, đến trưa hai người kia vẫn chưa về, có lẽ đi đến chiều nên em tự nấu mì gói ăn luôn cho lẹ. Đang ăn thì có điện thoại của chị Bảo :

_Alô, nhóc vẫn còn ở nhà chứ ?

_Vâng em đang ở nhà.

_Ừm, lên phòng chị lấy hộ chí tập tài liệu được không chị để quên mất, mang đến địa chỉ ABCXYZ nha.

_Rồi rồi, đợi em tí.

Húp nhanh tô mì rồi thay đồ dắt chiếc Martin ra và đạp, chỗ đó cũng không xa nhưng cũng méo gần, đạp được chừng 5p đi vào con đường cũng khá vắng vì giờ đang tầm 12h30, người ta dọn hàng nghỉ trưa hết rồi thì có 1 chiếc Dream ghề với chiếc Cub độ màu cam khá đẹp chặn đầu xe, chưa kịp hiểu mẹ gì thì thẳng ngồi trên chiếc cub độ bay xuống cho em một thộn vào bụng :

_Ranh con, còn nhớ mặt anh mày chứ.

Là lão Quân, lão sáng nào cũng đứng trước cổng nhà em đi học chung với chị Linh đây mà :

_Là anh, nhưng.....ợc.....

Chưa kịp nói hết câu đã bị thộn thêm phát vào bụng, gục luôn, chỉ có mình lão Quân đó đánh em thôi, vừa đánh mồm vừa “ăng” :

_Thằng ranh con này.....cũng chỉ tại.....mày giống thằng khốn đó.....không thì tao cũng cưa đổ Bảo rồi, đm, coi như tao từ bỏ....nhưng....phải đánh mày chết con à.....đm hai năm của tao.....cứ tưởng thằng khốn đó biến mất....là tao có Bảo rồi.....nhưng ranh con mày là xuất hiện.....đm.....chết đi....để xem....tao không yêu dc Bảo thì có ai yêu được.....đm nhà mày.

Nó vừa đánh vừa nói cho đến lúc em ngất lịm, cơ thể mất cảm giác, đầu thì bị phang quá nhiều làm não như muốn nổ tung, trên tay là tập tài liệu bị dật mất, mọi thứ tối dần. Hình ảnh cuối cùng hiện lên tâm trí là hình ảnh của Tiên lúc em tặng nhỏ cái vòng lúc đi Hội An, nụ cười thiên thần đó là thứ giúp em vượt qua mọi thứ.

Em tỉnh dậy trong trạng thái tê tái hết cả người, cảm giác khắp nơi ê buốt, muỗi sát trùng thì xộc vào mũi thật khó chịu, tay chân đau nhức không cử động được :

_Nhóc.....nhóc tỉnh rồi sao.....tốt.....tốt rồi.

Là....là chị Bảo, nói với giọng lạc đi vì khóc nhiều, đôi mắt vẫn đỏ hoe :

_Sao...sao em lại ở đây ?

_Là chị đưa em vào.

_Chị biết em bị đánh ?

_Chị chỉ đoán thôi, lúc đó chị đợi em khá lâu nhưng bỗng nhiên Quân đến đưa tài liệu cho chị bảo là gặp em ở đường, chị thấy lạ vì Quân không nằm trong dự án hợp nhóm của chị, và trên tay Quân có dính cái gì đỏ đỏ như máu ấy, vậy là chị đi dọc đường xem thì thấy em nằm ở bên đường.....chị....chị xin lỗi.

_Những gì tên Quân ấy nói là sao chị, hẳn bảo em giống thằng khốn nào, là sao ?

_CHuyện đó chị sẽ nói sau, bây giờ em cần phải nghỉ ngơi.

Bỗng cánh cửa bị mở ra một cách khá mạnh, người con gái trong giây phút mọi thứ tối sầm hiện lên trong tâm trí em đang đứng ở đó, bàn chân không đang bị thô ráp vì chạy ngoài đường, gương mặt toét nước mắt nước mũi tay thì đưa lên che lại miệng của mình, từ từ tiến về phía em. Mẹ cái cảnh sao giống như em sắp chết vậy :

_Hic....hic....ừm....hic....em....hic

Có lẽ nhỏ không nói nên lời được tiến lại gục lên bụng em mà khóc ngon lành luôn, chị Linh thì cứ ngồi đó khoanh tay nhìn :

_Hic.....hic....em....xin lỗi....lẽ ra.....em nên ở nhà...cùng anh.....nếu không....hic....anh đã không bị như vậy.....hic.....hic....

_Này, em khóc thì nhóc sẽ lành lại sao, thật là chướng mắt mà.

Nói xong chị bỏ ra ngoài luôn, Tiên vẫn khóc, lại làm nhỏ phải khóc :

_Ừm, em...nín đi...anh không sao mà.

_Hic...thế này mà bảo không sao....hic....biết tin anh bị nhập viện em lo lắm anh biết không....hic...hic....em chỉ biết chạy để được gặp anh.....cầu trời cho anh vẫn bình yên.....hic....hic...tên khốn....hic....

Nghe đến đó em vùng dậy ôm lấy nhỏ vào lòng, mặc kệ cơn đau đang nhức nhối, em chỉ muốn người con gái trước mặt mình không phải khóc, phải đâu khổ và hi sinh nữa, Tiên đáng phải bị như vậy sao ?

_Anh...xin lỗi....

_Hic.....đồ khốn....hic.....

Em nhìn vào đôi mắt đang ngân lệ đó, đưa tay lên để lau những giọt nước mắt nóng hổi, Tiên lại đưa từ từ đôi môi lại gần, em tiến sát lại, hai môi chạm nhau quện với dòng nước mắt của Tiên. Bỗng cơn đau nơi cơ bụng ập đến làm em phải buông Tiên ra :

_Á, đau quá.

_Chết...hic...hic...em lỡ....thôi anh nghỉ đi để em đi mua gì cho anh ăn.

Nhỏ Tiên vừa đi thì chị Bảo cũng vào đưa cho em cái bình nước dãi :

_Nước cam chị khuấy đấy, uống đi, còn chuyện của Quân thì để chị giải quyết.

_Em cảm ơn nhưng.....

_Nhưng nhĩ cái gì, vì chị mà em bị nó đánh đấy hiểu không, tên chết tiệt đó, thế mà lâu nay chị tưởng nó hiền lành và tốt bụng.

_Ừm, em không ý kiến.

_Thôi nhóc ngủ đi, chị về đây tí tối chị lên lại.

Chị Bảo vừa bước ra khỏi phòng thì cơn buồn ngủ ập đến, lại thiếp đi để quên cơn đau từ thể xác.

48. Chị ? Khó Hiểu

Mở mắt dậy thì cũng bớt đau hơn rồi cơ mà méo cử động nhiều được, quay ra thì thấy Tiên với cả chị Bảo nữa, nhìn đồng hồ cũng 7h tối cmnr, chán gì đâu, một năm vô viện nhưng hai lần, đm đời :

_Anh dậy rồi hả, ăn cháo gà đi em mới nấu xong nè.

_Ừm, nhóc ăn xong thì lo nghỉ đi, kiểu này mai chắc không đi học được rồi.

Vừa lúc đó thì cánh cửa mở toan, là lũ bạ lớp em :

_Đù, thương tích ghê rứa mà _Phương

_Mẹ cái thằng, một năm vào viện đéo biết mấy lần _Nghĩa

_ĐM thằng nào đánh mày, nói, lần này tao éo bỏ qua đâu _Hoàng

_Thôi khỏi, chuyện này của chị Bảo, bọn mày đến thăm tao là tốt rồi.

_Mày cứ thế mãi, đm bị đập miết nên quen rồi phải không ? _Hoàng

_Cái thằng, đang trong bệnh viện mà gắt to vl _Phương

_Thôi thôi, mấy nhóc đến thăm Thắng là được rồi, chuyện đó để chị lo, thôi chị với Tiên phải về mấy đứa ở lại thăm nó rồi về, Tiên về thôi em.

_Vâng, anh nhớ ăn đấy, em về đây _Tiên

Hai người vừa về thì lũ trời đánh kia bắt đầu gheo :

_Đù má thằng này khiếp trước mày làm Đường Tăng hả, toàn dc gái xinh chăm sóc _Nghĩa

_Lúc trước là nhỏ Hằng, đến Tiên giờ thì chị Bảo _Phương

_Đm bọn mày đến thăm tao hay bơm đếu thế.

_Mày cẩn thận cái thân vào, vệ tinh của bà Bảo không phải ít đâu _Hoàng.

_Biết rồi, cùng lắm là như thế này thôi chứ gì.

_Ngày mai có đi học được không đấy, hay để tao viết cho cái đơn _Nghĩa

_Mày viết luôn đi, đi học lại bố mua ròng đỏ cho.

_Hề hề, chỉ mày hiểu tao.

Ở chơi được một lúc thì chúng nó cũng về, ở trong này chán muốn chết luôn, nằm mãi đến 9h vẫn éo ngủ được, chắc em ngủ hơi nhiều, chỉ biết bật đi bật lại hai bài Blue và Wedding Dress để nghe, đang đắm chìm trong âm nhạc thì bỗng cửa bật mở.....là Tiên :

_Ô, Tiên, sao em không ở nhà ngủ, giờ trễ rồi biết ra đường nguy hiểm lắm không ?

_Em không ngủ được, em.....em nhớ anh.

_Ngốc, anh nằm thêm một ngày nữa thôi, mai anh về lại mà.

Nhỏ không nói gì tiến lại ngồi bên cạnh em :

_Em ngồi một chút rồi bắt taxi về mà, anh đừng lo.

_Ừm, mà sao em biết anh bị đánh.

_Là chị Bảo gọi cho em.

_Cái gì ? chị Bảo sao ?

_Ừm, em không biết tại sao chị lại gọi cho em nhưng cũng cảm ơn chị ấy, chị Bảo là người tốt, em thấy được tình cảm của chị là thật, chỉ là không đúng người mà thôi.

_Em nói đúng, chị Bảo là người tốt và rất quan tâm người khác chỉ là chị ấy quá ngang ngược và hiều thắng, chị ấy nghĩ tình cảm của chị lớn hơn của em nhưng theo anh thì chị đã lầm rồi, anh chỉ xem chị Bảo như một người chị thôi và chị Bảo cũng đang có chuyện gì đó đau anh cả em cũng thế.

_Ừm, chuyện giữa em và chị Bảo thì một thời gian nữa anh sẽ biết, còn bí mật của chị Bảo thì em không biết.

_Để anh đoán nhé, giữa em và chị Bảo có giao kèo gì phải không ?

_Ừ thì cũng đại loại thế, anh đừng thắc mắc nữa, một thời gian sau anh sẽ biết, nhanh thôi.

_Ừm, được rồi, anh sẽ đợi, giờ em về đi trễ rồi đây.

_Anh ngủ ngon nhé My Love.

Nói xong nhỏ hôn lên má em rồi đi luôn, em lại chìm trong giai điệu của bài Blue và dòng suy nghĩ rồi ngủ mẹ nó luôn.

Đến sáng hôm sau vừa mới thức dậy chưa kịp mở mắt thì thấy nhột nhột ở trán cứ như ruồi nó vo ve trước mặt ấy, mở mắt ra thì cha mẹ ơi nguyên cái bản mặt của chị Bảo chình ỉnh trước mặt em luôn :

_Hớ, chị làm gì thế ?

_Hà hà, công nhận nhóc trắng thật mặt thì chả có mụn.

_Chị nói nhắm gì thế mới sáng.

_Haha làm như chị biến thái không bằng.

Nhìn đồng hồ thì thấy 6h30 sáng rồi, quái bà này không đi học hả :

_Ồ này, chị không đi học hả, sao không mặc áo dài ?

_Hôm nay chị chuẩn có sao đâu.

_Gì, học sinh gương mẫu như chị mà cúp á.

_Gương khỉ, mặt chị mày đâu phải cái gương cho người ta soi, thôi dậy đi chị dẫn đi ăn sáng chắc nhóc phải chóng nạng rồi.

_Chị đèo em hả ?

_Thế chân nhóc thế này đòi đèo chị với lại nhóc có biết đi cub ko ?

_Biết chứ, chân em đỡ hơn rồi lúc đi xe cũng ngồi im thôi chứ có làm gì đâu.

_Thôi được rồi, nạng nè, lại đây chị điều xuống.

Em chống nạng rồi dựa vòng tay dựa vào chị đi xuống, mịa nó, lúc đi mà cặp búi nó cứ cạ cạ vào người, giờ mới để ý chị mặc cái áo pull đen bó khá sát, cái váy quần màu trắng thêm đôi dây bata trắng nốt luôn trong thanh thoát mà cũng sexy vãi chưởng. Xuống nhà xe thì thấy con xe cub màu hồng huyền cmn thoải, chắc, thôi đành ngồi lên cũng được cùng lắm ra đường người ta tưởng em bị gay thôi :)) :

_Ăn gì đây chị ?

_Ừm, ăn xôi đi.

_Gì, em thế này mà chị bảo ăn xôi sao.

_Hi hi đùa thôi đi ăn bánh cuốn đi.

Rồi em đèo chị trên chiếc cub hồng, đến mấy cái chỗ đèn xanh đèn đỏ thì y như rằng cái lũ đực cứ nhìn chị Bảo chăm chăm, chị mặc váy mà còn ngồi qua một bên nữa bảo sao mấy thanh niên éo liếc ột cái. Còn chúng nó nhìn em kiểu “Đcm thẳng gay lọ như mày mà đi với người đẹp, cút xuống cho tao nhờ”, cơ mà em éo quan tâm lắm. Đèo chị đến hàng bánh cuốn bên cạnh một trường tiểu học, lúc này cũng toàn mấy đứa choai choai lớp 4 lớp 5 ngồi ăn, ăn xong thì chị đòi đi cà phê, chị bắt em đèo lên cái quán nào tút bên Quận 3 ấy, lúc đi trên cầu có thanh niên lo nhìn chị quá đi ị mẹ nó vào ổ gà nằm lăn quay luôn, ngu, ai bảo hám

gái. Cơ mà công nhận con gái xinh mà mặc váy một phút là mấy thanh niên manh động vl ra, đảm bảo thanh niên nào đi qua cũng phải liếc chị Bảo một phút còn không thì chỉ có gay thôi. Chở chị đến một quán cà phê khá đẹp, trang trí nhỏ gọn cơ mà hình như chỗ này cũng kinh doanh quần áo nữa, thấy quần áo treo trên tường quá trời. Trong quán chỉ có hai, ba người uống, chị uống bạc xỉu còn em uống cà phê sữa :

_Chị này, chị với Tiên giao kèo cái gì liên quan đến em hả ?

_Hả, sao em biết ?

_Em đoán và Tiên cũng xác nhận, chỉ là Tiên không nói rõ cho em biết.

_Phải nhưng chuyện đó cứ từ từ thì em sẽ biết, cứ đợi đi, chị sẽ có nhóc.

_Hở, có em, chị nói linh tinh gì vậy, chị biết mà, trong em chỉ có Tiên mà thôi.

_Thì sao chứ, trong tim chị cũng từng có một người và giờ đã không còn nữa.

_Như vậy người đó chưa ở bên trong tim chị mà chỉ ở bên trong tâm trí thôi.

_Huh, nhóc con như em thì biết gì chứ.

_Ừm, tùy chị, em không ý kiến.

Vừa lúc đó thức uống cũng mang ra, bỗng chị cầm lấy cây guitar treo trong góc quán :

_Này, nhóc muốn nghe chị hát không ?

_Muốn, em chưa nghe chị hát bao giờ.

Chị bắt đầu đàn, chị hát bài “Ngày Ấy Bạn Và Tôi” giọng hát trong vắt, và thanh thoát, em cứ lặng thinh nghe từng giai điệu phát ra từ cây guitar bằng những ngón tay của chị, lúc đó chả biết hứng thế nào em chớp cái điện thoại rồi chụp, chị có vẻ giật mình nhưng vẫn tiếp tục hát, hát xong chị bảo :

_Nhóc chụp lên chị hả ?

_Tại lúc hát nhìn chị hiền lắm, chả giống như bây giờ, hề hề.

_Thôi tạm tha vì nhóc chụp đẹp đấy muốn chị gửi qua không ?

_Muốn, coi như kỉ niệm.

Tầm đó đến giờ em vẫn còn giữ nè.

Ngồi thêm được một lúc cả hai cùng đi dạo đường Bạch Đằng, thật sự là em chưa bao giờ đi dạo trên đường Bạch Đằng vào buổi sáng cả chỉ đi vào buổi tối với Tiên. Tất nhiên cảm giác khác với buổi tối, nhưng tia nắng ban mai khẽ lọt qua những lọn tóc của chị Bảo, trông chị rất đẹp nhưng ở bên chị chỉ mang cho em cảm giác an toàn và được che chở mà thôi nó hoàn toàn khác xa cái cảm giác mỗi lần em đi dạo bên Tiên, đây cũng là lần đầu tiên em đi trên con đường này vào một buổi sớm mai, trong thâm tâm em ước bây giờ người đi bên cạnh mình là Tiên chứ không phải chị Bảo, chắc chắn đến một ngày nào đó em sẽ rủ Tiên đi trên con đường này vào buổi sáng sớm, tập thể dục chẳng hạn. Bỗng chị Bảo lên tiếng :

_Nhóc có cảm giác gì với chị không ?

_Ý chị là sao ?

_Là nhóc có tình cảm với chị không ?

_Em chỉ xem chị là chị gái, ban đầu em nghĩ chị là con người nghịch ngợm và đầy rắc rối nhưng bên chị một thời gian em đã suy nghĩ khác hơn về con người chị, tất nhiên là về mặt tích cực rồi nhưng chỉ ở mức chị gái mà thôi, trong tim em chỉ có Tiên.

_Sẽ không lâu đâu, hãy tập cách loại con bé đó ra khỏi tim đi.

_Chị định làm bằng cách nào, trừ khi chị giết em.

_Haha, nhóc muốn chị giết nhóc sao.

_Em đùa thôi.

_Thôi về lấy đồ rồi xuất viện luôn.

Em đeo chị về lại bệnh viện, người con gái ngồi sau lưng em thật.....khó hiểu và bí ẩn.

49. Vài Dòng

Chắc trong các thím ai cũng có bạn bè nhỉ, haha, hồi thế thôi chứ ai mà chả có, riêng em thì cảm thấy mình rất may mắn vì có ba thằng bạn khốn nạn nhưng rất tuyệt vời, em viết chuyện này cũng ghi nhớ những kỉ niệm mà bốn đứa đã trải qua thời còn mặc đồng phục học sinh. Nghĩa, Phương và Hoàng ba thằng bạn luôn bên cạnh lúc khó khăn và buồn chán, mang lại cho em niềm vui và sự lạc quan khi biết rằng bên cạnh mình luôn có chúng nó. Bốn năm ột tình bạn của bốn thằng, tất nhiên tình bạn sẽ còn mãi. Ba thằng cờ hó :)))) gọi là bạn thân thì sến sẩm quá, gọi là cờ hó cho nó nhanh :)), cảm ơn ba chúng mày đã xuất hiện trong cuộc đời bố :))

50. Valentine Buồn

Về bệnh viện em cũng làm giấy tờ đóng viện phí rồi xuất viện luôn, và lần này là chị Bảo đeo em về. Về đến nhà thì nhận được điện thoại của thằng Huy :

_Alô, tao nghe nói mày nhập viện hả, xin lỗi nhé, giờ tao mới biết chả đi thăm mày được.

_Ừ, không sao, tao cũng ra viện rồi mà mày gọi tao chỉ có thể thôi hả ?

_À, xuất vào tuyển lý năm sau của mày chắc dẻo còn rồi, hôm nay chốt danh sách tao định xuống đăng ký giúp mày nhưng gặp phải thằng Phúc nào bên 8/8 ấy, nó tranh mẹ rồi.

_Chắc, thôi bỏ vậy, dù gì vào tuyển thi học sinh giỏi phải được giải mới có điểm cộng cơ mà cộng có một hai điểm thì chả cần.

_Ừ, mày nói vậy thì bỏ vậy, thôi bye.

_Ờm.

Ờo, chán thế, đam mê Lý mà méo vào đội tuyển được, dù gì thì thi giải trường cũng được cái giải nhất còn gì, cũng hơi tiếc nhưng thôi kệ. Ngồi ở nhà xem tivi một lúc vẫn chưa thấy Tiên về, em khá lo, tính lên trường xem nhưng chị Bảo méo cho đi. Đợi đến 12h thì chịu éo được, chị Bảo nói gì mặc, em bắt taxi lên trường. Vừa mới bước ra cửa taxi thì thấy Tiên đứng ở trước cổng.....và bên cạnh Tiên là thằng Phúc. hai người đang nói chuyện, cười đùa khá vui vẻ bỗng thằng Phúc nắm lấy tay Tiên, mặt Tiên có vẻ khó chịu đang cô rút tay ra, lúc đó máu nóng em dồn lên não định bầy vào cho thằng này một trận rồi cơ mà cơ thể đang phể, bầy vào có mà vô viện tập hai. Em im lặng, rồi ngồi lên taxi đi về, chắc Tiên gặp thằng Phúc vì lý do nào đó thôi có lẽ Tiên không biết em có hiềm khích với thằng này trước đó, không lẽ nó định tán Tiên.

Em bước vào nhà với tâm trạng không được tốt cho lắm :

_Này nhóc, chị đã bảo là không được đi rồi mà, vào ăn cơm, nhanh !

Em chả buồn đáp lại cứ đi thẳng xuống bếp ngồi vào bàn ăn :

_Này, nhóc bị làm sao thế ?

_Ờ, dạ, không sao đâu chị, thôi ăn cơm đi.

Ăn được một lúc thì Tiên về :

_Em xin lỗi nhé, tại ở lại chép nốt bài dùm anh nên về hơi trễ.

_Ừm, không sao.

_Bé Tiên vào ăn luôn đi.

_Dạ, để em lên thay đồ.

Em chả biết lúc đó vì sao Tiên không đề cập đến việc gặp tên Phúc đó nhưng cũng chả muốn hỏi, chắc Tiên có lý do riêng. Ăn xong thì em qua phòng Tiên để nghe giảng lại các bài học hôm nay, suốt buổi em cũng chả chú tâm cho lắm, chỉ âm ừ thôi, em nhìn người con gái trước mặt mình, cô ấy là một cô gái xinh đẹp và dễ thương, đáng yêu và luôn vui vẻ nhưng cũng rất yếu đuối, liệu.....những lời nói, hành động và tình cảm thời gian qua là thật, cô ấy không lừa dối em :

_Tiên này, em có chuyện gì giấu anh không ?

_Hả, ơ, đâu có, sao anh lạ thế ?

_À, không có gì, em giảng tiếp đi.

Phải, em yêu Tiên mà, cứ tin tưởng ở cô ấy vậy :

_Anh này, biết mai là ngày gì không ?

_Ngày mai....là thứ ba.

_Hihi, ngốc, mai là valentine đó.

_Hả, valentine sao, nhanh dữ.

_Hihi, ngày mai em sẽ có bất ngờ cho anh, nhớ đợi nhé.

_Được rồi, anh sẽ đợi.

Học xong cả em, Tiên, và chị Bảo cùng chơi LOL, chị Bảo là lần đầu chơi luôn nên phé toàn tập. Chơi đến 6h tối thì hai người kia xuống bếp nấu cơm, trước khi xuống thì chị Bảo ở lại nói :

_Ngày mai là valentine đấy, nhóc biết không ?

_Ừm, Tiên vừa mới nhắc cho em.

_Haha, tốt, ngày mai nhóc đợi chị nhé.

_Đợi ? Củ lạc giòn tan ?

Nói xong chị Bảo xuống luôn, em ở lại phòng làm thêm một game nữa mới xuống, lúc ăn cũng bình thường :

_Chị Bảo này, chị ở nhà em thế bố mẹ chị không nói gì sao ?

_Haha, ông bà già chị đi du lịch rồi, nhóc sợ sao, lo gì, hai người đó hiền khô chị xin gì cho nấy, con một mà.

_Chắc, hèn gì cái tính chị nó bá cháy kiểu này.

_Nhóc vừa nói gì đó ?

_Hihi thôi em xin, hai người lo ăn đi _Tiên

Ăn xong ai về phòng nấy, về phòng thì em thấy lap của Tiên vẫn còn ở phòng mình, lúc đó thì vừa có ai inb Tiên là thằng Phúc :

_Không được đâu Phúc.

_Không sao, mai Phúc vẫn đợi, dù gì thì Tiên giao kèo với Phúc rồi.

_Để Tiên suy nghĩ.

_Ok, Phúc đợi.

Em chỉ đọc được tới đó thì Tiên gõ cửa phòng lấy lại lap, em giả vờ gấp lại như chưa đọc đoạn inb đó rồi trả Tiên. Như vậy là sao ? Giao kèo ? Vậy là Tiên có chuyện gì đó giấu mình. Lúc đó đầu óc trống rỗng, lên sân thượng và đắm chìm trong âm nhạc vẫn bài Blue buồn bã và nhẹ nhàng, em không nghiện nhưng

có lẽ bài hát và giai điệu của nó hợp với em khiến em muốn nghe nó mãi, nhất là những lúc tâm trạng như thế này. Cứ như thế, em nằm trong lều và trôi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau em vẫn phải nghỉ học vì.....chị Bảo méo cho đi, bảo là ở nhà dưỡng sức đi. Dưỡng sức ỉm ? giờ em cũng đi lại được bình thường rồi, chả cần nhờ đến cái nạn chết tiệt đó. Cơ mà thôi kệ, cũng chả muốn đi học, cả buổi sáng chỉ biết chơi game và game, hết LOL thì cũng Naruto, hết Naruto thì cũng CF.....chơi đến trưa thì đồng loạt cả hai người nhắn tin không về ăn cơm, đành nấu mì gói ăn vậy. Ăn xong em cũng đi ngủ, đúng chuẩn một ngày của một con heo lười luôn ăn xong ngủ. Đang trong cơn mơ màng thì nhận được tin nhắn từ cả hai người luôn :

_Anh xuống đường Bạch Đằng đi, đi dạo cùng em.

_Này nhóc, đọc xong tin này thì lo mà đạp xuống Bạch Đằng đi đấy, chị cho nhóc 30p.

Quái, thế này là sao, đồng loạt cái nhắn tin cùng lúc là thế ế nào, em cũng chả hiểu gì mò đầu dây đi rửa mặt rồi thay đồ thôi, mặc cái áo phong màu đen dài tay, cái quần jean ngang gối, thêm đôi adidas flux farm rồi dắt xe ra khỏi nhà đạp đến đường Bạch Đằng, lúc này cũng tầm 6h, ngoài đường đầy rẫy các cặp đôi, à đúng rồi nhỉ, hôm nay là valentine mà, đảm bảo 96.69% là đã hết slot ở các nhà nghỉ và khách sạn các kiểu. Xuống đường Bạch Đằng gửi xe xong đi tìm cả Tiên và chị Bảo, quái thật cả hai chả ai nhắn là mình đang ở đâu, báo hại em phải đi tìm. Đi một đoạn thì chả thấy ai cả, ghé vào Highland mua cốc trà xanh uống cho nó mát, đi được một lúc thì em thấy một bóng dáng ai đó quen thuộc, là Tiên trong cái áo váy màu đỏ dài đến gối, đôi dày búp bê, phải nói trong Tiên lúc này rất xinh nhưng.....từ đằng xa em thấy thằng Phúc đang tiến lại gần Tiên, em không biết hai người nói gì, chỉ biết lúc đó gương mặt Tiên hơi lưỡng lự bỗng thằng Phúc nâng cằm Tiên lên và đặt môi vào đó, khoảnh khắc đó cảm giác.....thật ba chấm.....đây là bất ngờ mà Tiên nói vào tối hôm qua sao, cầm ly trà xanh vút luôn vào sọt rác rồi tiến lại :

_Ồ, anh.....

Em bay vào thằng khốn nạn kia đâm tới tấp vào mặt, nó cũng chống cự nhưng sao bằng con thú điên tiết trong người em được, Tiên thì đứng một bên khóc lóc :

_Hic....anh...hìc dừng lại đi...hic...không phải...

Em chen vào lời nói đó luôn :

_Không phải như tôi nghĩ chứ gì, cái câu này thì còn lạ lẫm gì nữa.

_Anh....hic....nghe em giải thích được không...hic.....đừng như vậy mà....

_Giải thích ? Tôi đâu như lũ con gái các người yêu bằng đôi tai, tôi yêu bằng hành động và cử chỉ, những gì Tiên vừa làm thì tôi cũng hiểu rồi.

_Không....hic....không phải vậy mà....hic.....đừng làm em sợ...hic...

_Sợ ? chính tôi phải sợ Tiên mới đúng, đây là bất ngờ mà Tiên nói đây sao, tất cả những gì trong thời gian qua chỉ là dối trá thôi sao ? thật nực cười.

_Tất cả là vì anh.....hic.....em không muốn.....

_Thôi đủ rồi.

Vừa lúc đó thì cánh tay em bị ai đó kéo đi, em không biết ai đang kéo mình nhưng cũng chả sao, em đang muốn thoát khỏi cái nơi lúc này, con tim đang bị tổn thương nặng nề. Bị kéo được một lúc thì người đó cũng dừng lại, là chị Bảo :

_Ồ, chị Bảo.

_Tìm nhóc một muốn chết.

_Chị đi đi, em muốn ở một mình.

_Này, chị không có chuẩn bị cả tiếng để gặp nhóc và nhận được một câu đi đi đâu nhé.

Nhìn chị Bảo lúc này rất đẹp chiếc váy voan và gương mặt được make up nhưng em chẳng quan tâm, lúc này tâm trí em đang suy nghĩ về người con gái kia, tại sao cô ấy lại lừa dối em cơ chứ, có biết như thế con tim sẽ nhói thế nào không ? :

_Nhóc đừng có làm cái mặt đó, dù sao thì chị cũng thắng được giao kèo.

_Giao kèo gì ?

_Giao kèo giữa chị và Tiên, trong vòng một tuần cho đến ngày valentine thì cả hai sẽ không gây gổ và sống bình thường, đến valentine cả hai sẽ hẹn em đến đây, em tìm được ai trước thì xem như người đó thua cuộc và phải cuốn gói khỏi nhà em.

_Cái gì ? hai người xem em như món đồ thưởng sao ?

_Nhóc đừng có nghĩ lung tung, cho dù nhóc có gặp bé Tiên trước nhưng trong cái hoàn cảnh đó thì cũng chẳng đáng để dành chiến thắng, nhóc đừng nghĩ nhiều về con bé đó nữa vì bây giờ bên cạnh nhóc đã có chị rồi, chị thích nhóc rất nhiều.

_Không, bây giờ chị vẫn nghĩ là em có tình cảm với chị sao ? nhất là vào lúc này, em không tin tưởng một ai cả.

_Được, chị sẽ đợi dù gì thì lúc này cũng chẳng có ai cản đường chị.

Chuyện này, sẽ đi về đâu ?

51. Ta Cần Nhau

Em và chị Bảo cứ ngồi đó, trong tâm trí bây giờ hiện ra hàng ngàn câu hỏi liên quan đến người con gái đó, bỗng chị Bảo cắt ngang dòng suy nghĩ :

_Nhóc định ngồi đây đến sáng mai sao ?

.....

_Trước mặt chị bây giờ đâu phải là nhóc dễ thương chị biết, đứng dậy nào, đi với chị, loại bé Tiên ra khỏi não đi.

_Em.....

_Thế này là được chứ gì ?

Chị Bảo nói xong thì ngay lập tức đưa gương mặt đó lại gần em và.....đặt lên môi em một nụ hôn, là.....hôn.....thật sao ? Phải, em hận, hận người con gái đã làm em tổn thương và mất đi lòng tin, em đáp lại nụ hôn đó, đáp lại để vơi đi nỗi uất ức trong lòng vì bị lừa dối thế nhưng....nụ hôn này không mang lại cho em bất kỳ cảm giác gì cả, nó khác xa với nụ hôn của Tiên nhưng hiện tại em không cho phép mình nghĩ về người con gái đó nữa.....người con gái đó “vừa” là tất cả của em.

Hôn được 5p thì chị Bảo buông em ra, má chị ửng hồng và đó cũng là lần đầu tiên em thấy chị bảo “nữ tính” theo kiểu dễ thương chứ “nữ tính” bình thường thì em thấy lúc vừa hát vừa đàn rồi :

_Này, hôn chị xong rồi đứng dậy ra đây à.

_Hả, là chị hôn em mà, không phải lúc này....

_Thôi, đi theo chị_Mặt lại hồng, chắc mắc cỡ đây mà.

Em cũng chỉ biết đi theo, cả cơ thể thì đang hướng về chị Bảo, nhưng tâm trí em thì đang hướng về người con gái vừa mới khóc lóc ban nãy, không biết bây giờ cô ấy còn khóc không nữa ? hay là đi chơi với tên khốn Phúc đó rồi cũng nên. Tự hỏi nếu cứ suy nghĩ và nhận lấy sự tổn thương thì mọi việc có trở về như bình thường rằng em vẫn còn tin tưởng và yêu Tiên rất nhiều nhưng hai chữ “Hư cấu” đã chấm dứt điều đó. Vắng Tiên thì cuộc sống của em lại trở về những ngày trước đây, à không, bây giờ bên cạnh em còn có lũ bạn, lớp, Hằng và cả chị Bảo, cho dù con tim em có hướng về Tiên đi chăng nữa nhưng em tin rằng chỉ cần thời gian mọi thứ sẽ lại bình thường và có lẽ em sẽ không yêu được nữa, một lần thôi, xin lỗi chị Bảo.

Chị Bảo đưa em đến một quán cà phê khá lãng mạn đúng chuẩn cho các cặp đôi luôn :

_Nhóc thấy đẹp chứ, à mà nhóc uống gì ?

_Ừm, đẹp, em uống trà xanh.

Chị Bảo kêu sinh tố bơ, cả hai chỉ ngồi im lặng :

_Lúc hôn em, rất giống với anh ấy.

_Hả ? anh nào ?

_Ừm, hihi, không có gì, chị chỉ vui thôi, rất lâu rồi chị mới có cảm giác thế này, không biết có phải là yêu không nhỉ, cơ mà là yêu thì càng tốt.

_Em thì chả thấy tốt đẹp gì cả, yêu ? nực cười, toàn là nói dối.

_Nhóc đang lo hay đang sợ vậy, nhóc nghĩ chị ngu ngốc như bé Tiên sao ?

_Em chả lo hay sợ gì cả, chỉ là bây giờ em hơi thất vọng và sốc một chút.

_Như vậy chắc nhóc yêu Tiên nhiều lắm nhỉ ?

_Chị đoán thử xem ?

_Sao phải đoán khi chị sắp biết được.

_Em.....chỉ xem chị là chị gái.

_Vậy đừng xem chị là chị gái nữa, chỉ có nhiều đứa em rồi, cái chị cần bây giờ là một người luôn bên cạnh chị, mang cho chị cảm giác giống như em bây giờ vậy.

Em im lặng, cả hai uống xong rồi đi ăn tối, chị Bảo dắt em đến cái quán ăn Hàn Quốc đó, cái quán mà vào một ngày mưa phùn Tiên và em đã ngộ lời yêu, là lúc mà hai con tim đập chung một nhịp cảm nhận từng hơi ấm trao cho nhau....còn bây giờ....chỉ là sự đau khổ và thất vọng :

_Em....không muốn ăn ở đây.

_Ồ sao thế, đồ ăn ở đây ngon lắm đấy, vào đi đảm bảo nhóc sẽ thích mà.

_Đã nói là em không muốn.

_Được rồi, thế giờ nhóc muốn ăn gì ?

_Ừm, em muốn về nhà.

_Haha, về nhóc nấu cho chị ăn hả ?

_Tùy, còn giờ em muốn về.

Cả hai lại rào bước quay về chỗ giữ xe, em đạp xe về nhưng chị Bảo vẫn đi chậm chậm bên cạnh, đứng trước cổng em lại lưỡng lự, nếu vào nhà thì em lại gặp mặt Tiên :

_Nhóc sợ gì, chắc giờ bé Tiên dọn đi rồi, vào đi.

_Ồ, nhanh vậy sao.

_Thế nhóc nghĩ nó còn lưu luyến cái chỗ này sao.

Câu nói đó khiến em lại nhói lòng, bước vào nhà em liền chạy lên phòng Tiên mở cửa, cười nhạt, vậy là đi thật rồi, khoảng thời gian qua cũng chỉ có thế. Em tắm xong xuống nhà thì nghe mùi đồ ăn thơm phức :

_Ừa, sao chị bảo để em nấu.

_Haha thế nhóc muốn nấu hả, lại phụ chị ướp thịt với thái hành tây đi.

Làm xong thì cả hai cùng ăn, vẫn im lặng bây giờ em có cảm giác chị Bảo giống “mẹ” của mình hơn và tuyệt nhiên em không có tình cảm nam nữ gì với chị cả. Ăn xong thì ai lại về phòng nấy thôi, em cầm lap lên sân thượng, vẫn như cái cây và bông hoa đó, vẫn những chùm đèn sáng lung linh, vẫn cái kính thiên văn, vẫn

cái lều đó chỉ có điều bây giờ chỉ còn mình em, ngồi vào lều mở bài Let Me Hear Your Voice bài mà Tiên đã từng hát cho em nghe, lướt facebook thì thấy Tiên đăng một bức ảnh, phải nói rất đẹp, bức ảnh chụp đôi môi Tiên đang mỉm cười nhưng lặn xuống cảm là giọt nước mắt và không ghi cap, em cười nhạt, đăng hình như vậy là ý gì ? chính bản thân Tiên đã làm em bị tổn thương và lừa dối em. Lắng nghe giai điệu da diết và đượm buồn, em chìm vào giấc ngủ .

Sáng hôm sau dậy thì em thấy đồ rồi đi đến trường trước, chị Bảo vẫn còn ngủ, mọi hôm lúc nào chị cũng bắt đợi đi chung nhưng hôm nay em chẳng muốn, viết tờ giấy dán lên tủ lạnh rồi dắt xe ra đạp. Vào quán xôi quen thuộc em kể lại mọi chuyện cho 3 thằng nghe, mặt thằng nào cũng hiện rõ vẻ ngạc nhiên :

_Tao méo ngờ nhỏ Tiên là người như vậy luôn_Phương

_Thằng Phúc thì được cái nhà giàu hơn mày thôi chứ cái vẹo gì nó cũng thua, không lẽ Tiên hám tiền, chắc chắc, con gái giờ ghê thật_Nghĩa

_Đm mày bớt nhẽo đi Nghĩa, thế tí vào lớp mày giáp mặt Tiên làm sao, lại còn ngồi cạnh nhau nữa_Hoàng

_Ờ thì tao chuyển lên bàn đầu gần cửa ngồi thôi, bàn đó cũng trống, ề Nghĩa mày chính sơ đồ lớp cho tao lên đó ngồi đi.

_Ừay, được rồi, lần này tao giúp mày éo cần rờng đồ đâu_Nghĩa

Ăn xong thì cả lũ vào trường, chợt em thấy cái vóc dáng quen thuộc trong bộ đồng phục và đôi giày superstar đen đầy kỉ niệm đó, Tiên vẫn còn mang đôi dày đó sao ? như vậy khác nào đang xỉ nhục lên mọi kỉ niệm giữa hai đứa, ít ra cũng phải biết cất nó vào đâu đó chứ, không xài nhưng còn giữ được kỉ niệm của nhau, đằng này lại mang ra đi khi Tiên là người đã làm em đau. Tiên nhìn thấy em, đôi mắt buồn thoáng chút ngạc nhiên, khuôn mặt đó vẫn xinh xắn và đáng yêu như ngày nào nhưng chỉ là một chữ dối trá mà thôi, em đi thẳng qua Tiên, xem Tiên như là người lạ vậy, em cũng chẳng bận tâm biểu hiện của Tiên như thế nào cũng chẳng buồn quay đầu lại nhìn, cứ thế mà em đi lên lớp thôi. Trên đường lên lớp em gặp nhỏ Hằng :

_Anh Thăng !!

_Ồ Hằng, làm gì mặt bí xị thế ?

_Hôm qua ý, có cả đồng người gửi sô cô la rồi quà cho em nhiều lắm, em định gửi trả lại hết rồi mà toàn là quà vô danh nên em ăn luôn cơ mà nó quá, anh ăn hộ em đi, hihi.

_Haha, sô cô la hả ? đưa Nghĩa ăn hộ cho nè_Nghĩa

_Xí, ai cho ông, ông ăn như heo, tui cho anh Thăng chứ bộ_Hằng.

_Gớm, tui sinh trước thằng này một tháng đấy nhé, sao không kêu tui là anh_Nghĩa

_Ông sinh trước một tháng nên tui mới kêu là ông, được chị đây kêu anh không phải dễ đâu nhen, hihi_Hằng

_Haha, thôi, cứ như chó mèo_Hoàng

_À mà Hằng biết gì chứ.....

Em biết thằng cờ hó Nghĩa muốn nói gì nên em đạp chân nó phát ra hiệu bảo nó câm mồm lại :

_Hả, biết gì ?

_À à, biết sáng nay tui đi mấy cục không ?_Nghĩa

_Á, mắt nết quá đi, tui về lớp, quỷ sứ mới sáng tui còn chưa ăn nữa đó.

_Thế hả, vậy tí ra chơi đi ăn sáng không tui bao.

_Hihi, nhớ nhé.

Rồi nhỏ Hằng về lớp :

_Này, mày thích Hằng hả ?_Hoàng

_Ồ đâu có, bọn mày đừng nhìn tao kiểu đấy_Nghĩa

_Khà khà, cu cậu mặt ngu vãi đạn thôi vào lớp_Phuong

Em vào lớp rồi ngồi vào cái bàn đầu ngay cửa ra vào luôn, cũng chả muốn quay ra sau nhìn biểu hiện của Tiên, bỗng thằng Huy đến vỗ vai :

_Mày với Tiên có chuyện gì hả ?

_Có đéo gì đâu.

_Ừm, mà có tin vui nè, thằng Phúc đó rút khỏi tuyển Lý rồi, còn slot ày đấy.

_Gì, thật hả, vậy tí thầy vào tao lên đăng kí luôn.

_Ừm, ráng mà kiếm giải về đấy.

_Xời, tao mà, lo méo gì.

Thằng Phúc chắc hôm qua bị em tần ghê quá chắc đéo đi ôn đội tuyển được nên rút dây mà :)) đùa thôi. Đến tiết thứ hai là tiết Lý thì éo cần lên đăng kí thì thầy cũng hỏi em luôn, và tất nhiên là đồng ý rồi, ít ra cũng phải kiểm cái điểm cộng vào lớp 10 chứ. Trong ba tiết học em chỉ chú tâm vào bài giảng cho đến giờ ra chơi thì đi xuống căn tin luôn, lướt qua thì thấy Tiên đang đeo headphone và mắt thì nhìn ra ngoài cửa sổ, Tiên vẫn đẹp và tự nhiên như mọi ngày, hình bóng đó in quá sâu vào tâm trí em rồi.

Cứ như vậy, cuộc sống của em trong vòng một tuần qua chỉ có thể ngoài việc chỉ Bảo đang “tần công” em về mọi mặt, có hôm chị mặc cái váy ngủ nhìn sexy vãi nỗi luôn làm em phải khóa cửa phòng lại, trong vòng một tuần qua em vẫn thế, vẫn không có tình cảm gì với chị Bảo cả, chỉ xem là chị gái thôi nhưng chị hình như không có dấu hiệu bỏ cuộc, có một lần em bị cưỡng hôn nữa kia. Nhưng chị cũng chăm sóc em khá tốt, chị nấu ăn ngon vệ luôn, quét nhà, tưới cây, giặt đồ, rồi tâm sự trò chuyện chơi game cùng em, em thật sự quý chị. Còn Tiên thì có vẻ cơ thể có phần ốm yếu hơn, có hôm ở trên lớp Tiên đã ngất xỉu, nghe thằng Huy bảo suy nghĩ nhiều quá nên thần kinh bị cái méo gì ấy, em xuống phòng y tế giữa giờ học để thăm nhỏ, tiến lại gần hơn, vẫn gương mặt đó có phần xanh xao hơn, cảm xúc lúc xưa như tràn về, lúc này em biết em vẫn còn yêu Tiên rất nhiều nhưng bản thân không cho phép em nói ra, Tiên đã lừa dối và làm em tổn thương, Tiên đã làm em đánh mất niềm tin và thất vọng. Em đưa tay sờ vào má và ghé sát vào tai nói :

_Anh.....nhớ em.....

Hôm đó là ngày chủ nhật, trời vẫn đẹp em đang tưới cây trên sân thượng thì chị Bảo chạy lên :

_Cho chị mượn lap nhé, lap chị dính nước mất rồi.

_Ừm, chị cứ lấy đi.

Tưới cây xong thì em về phòng mở lap định vào xem running man, vừa mới mở facebook thì thấy nick chị Bảo chưa đăng xuất, chắc chị không biết, máy em có chế độ tự lưu pass, tắt cửa sổ thì nick vẫn còn. Vừa lúc đó thì bỗng có ai inb đến, là thằng Phúc, quái, chị quen thằng này sao ?

_Chị này, một tuần qua đúng như chị nói em thấy hai chúng nó chả nói chuyện hay giáp mặt nhau gì cả ?

Hả ? nó nói như vậy là sao ? Lúc này không giữ được bình tĩnh em kéo lên xem các đoạn inb cũ của chị với thằng Phúc :

_Phúc này, chị có việc nhờ em.

_Gì vậy bà chị họ ?

Là chị em họ sao, việc này giờ em mới biết luôn :

_Em đăng kí vào tuyển Lý của trường đi, còn một suất cuối đấy.

_Ồ, sao phải vậy ?

_Em cứ làm như lời chị, đăng kí xong thế nào con bé Tiên cũng đến gặp em bảo nhường lại suất, lúc đó nói với nó là valentine này đi chơi với em thì sẽ nhường lại, đến tối valentine em gặp nó thì khi thấy chị ra ám hiệu thì hôn nó đi nhé, giúp chị đi, chị nói hộ bố mẹ em là tháng sau mua xe cho em, ok ko ?

_Em với thằng Thằng đó có xích mích trước, sợ khó chị ạ.

_Được rồi hai chiếc được chưa ông tướng.

_Ok chị, haha, chị mà nói thì bố mẹ em nghe rằm rắp.

Em bàng hoàng, vậy là tất cả.....chỉ là vở kịch do chị Bảo sắp đặt sao, người mà em quý trọng xem như chị gái lại đối xử với em như thế sao, em nhìn vào dòng tin nhắn thì thấy chị Bảo có inb với Tiên nữa, em liền mở ra xem :

_Chị Bảo này, xem như chị đã thắng, em sẽ rời khỏi nơi em coi là hạnh phúc nhất, rời khỏi người con trai em yêu, chỉ mong chị chăm sóc anh ấy thật tốt, em biết chứng kiến cảnh em hôn một người khác làm anh ấy phải tổn thương nhiều lắm, ánh mắt và giọng nói lúc đó cứ như thiêu đốt con tim em vậy, em yêu anh ấy rất nhiều, chị mong chị có thể mang cho anh ấy hạnh phúc, em không cần chị phải gửi lời hộ em đâu vì em biết anh ấy rất thất vọng về em nhưng.....à thôi em chỉ muốn nói như vậy thôi, tạm biệt chị, tạm biệt người con trai của lòng em.

Đọc đến đó em không kiềm nén được cảm xúc của mình nữa, em đã rơi nước mắt, thời gian qua em đã làm cái quái gì thế này, em tổn thương ư ? em đau khổ ư ? Tiên còn bị như thế gấp ngàn lần, như vậy là chuyện đó Tiên làm cũng chỉ vì em, vì cái xuất vào tuyến Lý chết tiệt đó thôi sao. Em cầm Lap chạy qua phòng chị Bảo :

_Là chị sao ?

_Hả ? Cái gì là chị ?

_Em thật vọng về chị.

Em quăng cái lap trước mặt chị rồi chạy ra khỏi nhà, em đập như điên trên khóa mắt vẫn là những giọt lệ nhẹ nhàng rơi trên má, em vào bên trong nhà thờ và chạy, thấy rồi, bóng dáng quen thuộc đó đang nhắm mắt để tận hưởng ánh nắng buổi sớm mai, em bước từ từ mỗi lúc một gần hơn, đến khi Tiên biết được em đang trước mặt thì em ôm chầm lấy Tiên :

_Anh.....cần em, sao em lại ngốc như thế chứ....

Và lúc đó em lại khóc, khóc vì cảm xúc bấy lâu được giải bày, em khóc không phải vì em quá yếu đuối, mà vì em đã quá mệt, là lúc cái nhỏ bé lẻ loi trong người em thức dậy, em nhìn xuống thấy Tiên cũng đã khóc như em vậy, khóc vì đã kiềm nén quá lâu :

_Em.....hic....em.....nhớ anh lắm.....

_Anh.....xin lỗi.

_Là tại em....hic.....em.....hic.....em yêu anh.....một tuần qua đối với em thật khó khăn khi không có anh bên cạnh, chứng kiến sự lạnh nhạt của anh....em đau lắm, mỗi đêm em chỉ biết khóc và nghe bài Blue anh hát cho em nghe, nhớ lại từng kỉ niệm của hai đứa.....

_Anh.....yêu em.....ngốc.

Rồi em hôn Tiên, có thể nói đây là nụ hôn tuyệt vời nhất, nụ hôn phơi bày mọi khuất mắt, và sự nhớ nhung, nụ hôn của tình yêu bị vùi nén và là nụ hôn để chứng tỏ rằng anh cần em rất nhiều.

52. Quá Khứ

Cả hai cứ đứng nhìn nhau như vậy, không nói một lời. Gương mặt này đến bao giờ mới thoát khỏi tâm trí em, có lẽ là không bao giờ, bất giác em đưa tay lên sờ vào đôi má Tiên :

_Lần sau em đừng ngốc nghếch như thế, tất cả đều do chị Bảo.

_Anh nói vậy là sao ? chị Bảo ?

_Phải, tất cả là do chị Bảo, thằng Phúc là em họ của chị Bảo, anh.....xin lỗi.

_Không, tại em ngốc thôi, bây giờ em sẽ suy nghĩ chín chắn hơn, một tuần qua không có anh.....

_Thôi được rồi, em không cần phải nói nữa, anh hiểu mà, em làm thế cũng chỉ vì anh, còn bây giờ thì về lại nhà thôi nhĩ.

_Dạ, hihi, à mà một tuần qua anh có chăm sóc cái sân thượng không đấy.

_Có chứ, ngày nào anh cũng lên.

Bỗng có điện thoại reo.....là chị Bảo :

_Ừm, nhóc hả, ra đường Bạch Đằng gặp chị một chút được không ?

_Em không muốn.

Vừa lúc đó thì Tiên bắt giắc nắm tay em và gục đầu, vậy là Tiên muốn em gặp chị Bảo sao, để làm gì kia chứ :

_Thôi được rồi, em sẽ gặp chị.

Em cúp máy và chỉ biết thở dài :

_Chắc chị Bảo làm việc gì cũng có lý do của nó, em hiểu chị ấy mà, chị ấy tuy vẻ ngoài bướng bỉnh và hơi quậy phá nhưng chị ấy là người sống nội tâm, luôn im lặng và giữ trong lòng những suy nghĩ đó. Chị Bảo là người tốt, anh cứ đi gặp chị, em còn sắp xếp hành lý nữa.

Em đạp xe xuống đường Bạch Đằng thì thấy chị Bảo ngồi ở ghế đá gần đó, gửi xe rồi bước lại bên cạnh chị, chị không có vẻ gì là ngạc nhiên cả :

_Nhóc đến rồi.

_Ừm, chị có việc gì muốn nói với em sao ?

_Chị.....chị xin lỗi.....

_Tại sao chị lại làm như vậy ?

_Bởi vì nhóc rất giống anh ấy.

_Anh ấy, em giống ai ?

_Giống người mà chị yêu rất nhiều, lần đầu gặp em hôm giao thừa chị đã rất sốc, em rất giống với anh ấy, từng cử chỉ, nụ cười cho đến cách mà em nói chuyện với bé Tiên rất giống với anh ấy ngày trước, nhìn em khiến cho cảm xúc yêu thương và nhớ nhung của chị tràn về. Nhóc biết không, lúc xưa chị quậy lắm, là con một nữa nên chẳng xem lời nói của bố mẹ ra gì, năm lớp 8 bị đuổi học những năm lần, cho đến một ngày chị gặp anh ấy và đó cũng là lần đầu tiên con tim chị rung động, anh ấy chỉ hướng đi đúng đắn cho chị, giúp chị thoát khỏi cái cảnh ăn chơi xa đọa đó, anh ấy là tất cả của chị, chị yêu anh ấy rất nhiều.

_Vậy.....anh ấy không còn ở bên chị nữa sao ?

_Anh ấy bỏ chị mà đi rồi_Chị cười nhạt.

_Đi đâu ?

_Đi lên trên kia kìa_Chị chỉ tay lên trời, đôi mắt đỏ hoe.

_Em.....xin lỗi.

_Không chị phải xin lỗi em mới đúng, chị xin lỗi vì đã làm nhóc và Tiên tổn thương, chỉ là em giống anh khiến cho chị bị ngộ nhận tình cảm, chị biết trong em bây giờ chỉ có bé Tiên, chị đã đi theo em và thấy tất cả và chị biết là chị đã thất bại, có lẽ lần này chị sai thật rồi.

.....

_Chị cũng sẽ về lại nhà, cảm ơn nhóc thời gian qua nhé.

_Vâng nhưng chị vẫn xem em là em trai chị chứ.

_Haha, tất nhiên rồi nhóc dễ thương à.

Nói xong chị ôm lấy em, Tiên nói đúng, vẻ ngoài mạnh mẽ này không che giấu được con người yếu đuối bên trong chị, nhìn chị thế này ai biết được bên trong chị đang chứa một nỗi đau lớn như vậy chứ. Cả hai đi dạo một lúc rồi cũng chia tay, trước khi đi chị còn bảo :

_Nhớ thi vào trường của chị đấy, chị sẽ đợi hai nhóc.

_Haha, nhất định là như vậy rồi.

Em đạp về nhà và kể lại chuyện của chị Bảo cho Tiên nghe, Tiên đã khóc, em cũng chẳng biết vì sao, ôm Tiên vào lòng cho đến khi Tiên nín hẳn. Sau đó cả hai lại xuống bếp nấu mì gói, vẫn như mọi khi, hai gói mì, bốn trứng và một ít thịt bò bưng lên sân thượng, ngồi vào lều và ăn :

_Em nhớ quá, đây là nơi chứa nhiều kỉ niệm giữa anh và em nhất.

_Anh thì nhớ em nhiều hơn.

_Hihi, ăn đi kéo nguội giờ.

Ăn xong cả hai vẫn ngồi sát cạnh nhau ngắm màn đêm, ngắm Đà Nẵng chìm trong màn đêm tĩnh lặng :

_Em sẽ không mất anh lần nữa đâu.

_Ừm, anh cũng sẽ giữ em mãi bên cạnh anh nhé.

_Hihi, My Love hát em nghe đi.

_Ừm, bài này anh không hát được, chỉ muốn gửi tặng em thôi.

_Hihi cũng được.

Em mở bài Lucky, giai điệu vui tươi làm hai đứa lắc lư theo điệu nhạc :

”Được sinh ra trên cùng một mảnh đất

Được chuyện trò với cùng một ngôn ngữ

Chúng ta thật may mắn, cứ như là vận đỏ vậy

Chẳng có điều gì là tuyệt đối cả

Nhớ ngày ấy anh ăn vận thật đẹp

Gặp được em anh thật quá may mắn

Cũng là vì anh sống tốt trong thời gian vừa qua

Cho anh được gọi tên em

Và được nắm lấy đôi tay nhỏ nhắn ấy

Phải chăng ánh dương chỉ soi sáng mỗi mình anh

Sao anh lại có niềm hạnh phúc ấy

Em gọi tên anh và khẽ tựa vào bờ vai này

Phải chăng những tia nắng trên bầu trời chỉ soi rọi mỗi mình em

Phải chăng điều đó khiến em rực rỡ như vậy

May mắn làm sao hồi tình yêu của anh

May mắn vì có được em

May mắn vì được làm tình yêu của em”

Nghe được một lúc cả hai lại chìm vào giấc ngủ nhưng em không ngủ được, chỉ nhìn Tiên ngủ mà thôi, một tuần qua không có Tiên bên cạnh nó trống vắng biết bao, bây giờ em chỉ trân trọng những giây phút bên nhau và chỉ muốn ngắm mãi gương mặt thiên thần kia mà thôi.

Sáng hôm sau dậy, cả hai vsen xong đi học, trong giờ chào cờ thì cả lũ cứ đề em ra mà hỏi :

_Mày quay lại với Tiên rồi hả ?_Nghĩa

_Đù, tao tưởng từ lâu rồi chứ_Phương

_Ừ, hiểu lầm tí thôi mà.

_Thế còn chị Bảo thì sao, bà từ bỏ hả ?

_Tao cũng không biết nhưng cả chị và tao đều xem nhau như chị em cả.

Buổi sáng hôm đó học cũng không có gì đặc biệt, đến giờ về thì thấy bóng dáng người con gái trong chiếc áo dài ngồi trên chiếc cub hồng đứng ở cổng, là chị Bảo, vừa gặp chị thì Tiên chẳng nói năng gì, chạy đến ôm chầm lấy chị :

_Ừ, làm gì mà ôm nhau đấm đuổi thế.

_Haha, nhóc về trước đi, chị chờ Tiên đi tâm sự chút.

_Anh về trước đi nhé, em đi với chị Bảo một chút.

_Ừm hai người đi đi, em về trước.

Cũng vui khi thấy hai người vui vẻ bên nhau, chắc Tiên cảm thông cho hoàn cảnh của chị Bảo, cứ như vậy thông thả đạp về nhà.

P/S : Mấy thím cmt rồi inb bảo chap Gương Mặt Thân Quen em post hình của Hằng méo rõ, méo rõ là méo rõ thế nào ? em nhìn cũng bình thường và rõ ràng đấy chứ, cơ mà mấy thím hỏi ghê quá nên em cũng trộm pic khác thế vào, khiếp, lúc nhỏ Hằng không để ý em mới trộm được cái điện thoại mà bỏ đại một pic đấy, thím nào muốn thấy rõ hơn thì về lại chap 38 Gương Mặt Thân Quen để xem lại hình nhé.

53. Summer

Và cứ như thế cuộc sống của em trong học kì hai năm lớp tám nó êm đẹp trôi qua, em và Tiên bây giờ đã quá hiểu và tin tưởng nhau rồi, kết thúc năm học với bằng khen học sinh giỏi trong tay, như vậy là sắp lên 9 rồi, năm sau lại bù đầu vào ôn thi lớp 10, chị Bảo bảo là để thi dễ lắm cứ yên tâm, nói thế thôi chứ em cũng lo lắm chứ, ráng năm sau học sinh giỏi nữa để đủ 20 điểm cộng luôn. Và tất nhiên, kết thúc năm học có nghĩa là hè nó đến, cơ mà hè năm nay thì phải đi học nghề nên chỉ chơi được vài tuần thôi cũng phải kiểm lớp học thêm luyện thi nữa, em và Tiên thì quyết định học Toán với Văn tại cái trung tâm méo nào ấy học chung với ba thằng Nghĩa, Phương, Hoàng và Hằng nữa. Cơ mà cũng chưa học sớm, còn nghỉ những hai tuần nữa lận, nhà thằng Phương là giàu nhất trong bốn đứa chơi thân, bố mẹ đều làm quán lý cao cmn cấp trong rì sọt cả nên nó cứ đi ra vào rì sọt như ở nhà, hôm đó nó rủ nguyên đám vào đó chơi vài ngày, thật ra vào đó thì có méo gì chơi đâu, chả qua có được hồ bơi, ăn buffet, và cảnh đẹp chấm hết với cả trong này cũng toàn dân khựa nó ở nên em cũng chẳng muốn đi lắm nhưng Tiên thì nhất quyết đòi đi cho được nên chịu thôi.

Sáng hôm đó nguyên đám tập trung tại nhà em chị Bảo với Hằng đến sớm nhất còn thằng Hoàng thì đến muộn nhất vì nhà nó bên kia cầu lặn :

_Ừa, thằng Phương đâu ?_Hoàng

_Nó lên trên kia để đặt phòng giúp mình rồi, đến thì điện nó ra thôi.

_Thế giờ đạp xe lên à ?_Nghĩa

_Ông ngố vừa thôi, kêu taxi đi, ông thích thì tự đạp một mình đi_Hằng

_Có cái mặt bà mới ngố ấy_Nghĩa

_Này này, chị mày không lên tiếng là làm loạn hả, nhóc điện taxi nhanh đi_Chị Bảo

_Rồi, em điện rồi, ra hẻm đi họ đợi.

Sáu người đi nên gọi chiếc bảy chỗ, đa số các rì sọt ở Đà Nẵng đều nằm dọc biển cả, đến cái rì sọt cũng khá to chắc tầm bốn sao taxi chạy vào thì thấy thằng Phương nó đứng trước cổng đợi rồi, thấy thế em mới thò đầu ro trên đó :

_Ế, em trai đứng đường ời. bao nhiêu một đêm nhỉ, haha.

_Đêm cái mã cha mày, xuống xe nhanh, đm chờ lâu vl_Phương

Cả đám xuống xe lũ con trai tụi em có mang cái méo gì nhiều đâu nên đeo có cái balô, chị Bảo cũng chỉ cái balô với cái túi xách, riêng Tiên với Hằng thì xách cả cái vali theo, khiếp, đi chơi cũng gần nhà quên cái gì thì chạy về lấy thôi, méo hiểu chứa gì trong đó. Vào sảnh thì thấy lễ tân các thứ cuối chào thằng Phương, đệt, cứ như trong phim Hàn xẻng ấy, mấy thằng công tử nhà giàu toàn như thế :

_Đù mà, giờ nhìn Phương như ông hoàng ấy nhể_Hoàng

_Xời, thời gian qua tao dẫu thôi, hề hề_Phương

_Haha, thằng này có mà hoàng đụt thì có_Nghĩa

_Đm nói bé thôi_Phương

Em lại lắc đầu với lũ này, công nhận sảnh đẹp thật, trên cao là mấy cái chuông to đùng luôn, nó mà rớt xuống phát chắc ngổm củ tỏi hết cả lũ, xung quanh mọi thứ đều hoa văn rất đẹp, còn có cả mấy cái bồn nước bắn qua bắn lại max đẹp luôn, nhìn qua thì thấy cả ba người Tiên, Hằng và chị Bảo đang chụp hình tự sướng, con gái chỉ có thể là nhanh, em kiếm cái ghế ngồi cạnh đó đợi thằng Phương là thủ tục, hai thằng chơi chơi kia thì đi ăn kem, mịa nó, đến cái ghế nó làm cũng đẹp, sợ đít mình chưa sạch ngồi lên nhóp ghềnh ấy chứ cơ mà kệ bà nó cứ ngồi thôi :)) đứng cạnh em có một cặp người khựa chúng nó cứ đứng nói cái méo gì mà “Phấn xạu lẩn xụ cá nị” đậm xanh, đúng chính tả vào mặt chúng nó 1000 lần luôn. Đang ngồi ngắm xung quanh thì có nguyên toán người từ cổng đi vào lại còn mặc đồ đồng phục nữa, cơ mà đồng phục này em thấy quen quen, à nhớ rồi, là đồng phục của cái lũ trường Quốc Tế, con trai quần trắng áo xanh đeo nơ đúng chuẩn gay Thái Lan, còn con gái thì phê phải biết, em nào cũng áo xanh thắt nơ, váy ngắn màu trắng. Vừa lúc đó thì cả đám cũng lại chỗ em :

_Ồm xong rồi đây, có 3 phòng nhé, Tiên với Thăng một phòng, chị Bảo với Hằng một phòng còn hai thằng ngu này một phòng_Phương

_Ồ, mà Phương này, sao cái lũ trường Quốc Tế nó đến đây làm gì thế ?

_À, trường đó tổ chức kì nghỉ cho học sinh ấy mà, trường này thì toàn đại gia rồi, mà quan tâm méo gì đến chảnh chọe đó, về phòng sắp xếp đồ đi_Phương

_Đù, rứa cũng có mấy con bằng tuổi mình nhỉ ?_Nghĩa

_Ồ thì có mấy đứa lớp 9 như mình còn lại toàn 10 với 11_Phương

_Này, lên hay ở đây tia gái_Chị Bảo.

Cả đám lên phòng, phòng ở tầng 12 lận nên đi thang máy, ba phòng, phòng chị Bảo với Hằng thì sát cạnh còn phòng hai thằng kia thì đối diện phòng em. Vào phòng thì cũng đẹp phết lại còn thơm nữa, nhìn Tiên có vẻ thích lắm :

_Anh ra ban công này, biển đẹp quá anh ha.

_Tối ra đây ngồi nghe em hát thì tuyệt nhỉ ?

_Hihi, không có đâu, muốn nghe em hát đâu phải dễ.

_À phải thế này chứ gì.

Định trêu Tiên chút, em đề Tiên vào tường rồi nhìn Tiên kiểu như ” cho anh nhé”, lúc đó Tiên bậm môi lại lắc lắc cái đầu trong dễ thương vãi ra, em tiến sát lại thì Tiên nhắm mắt rồi đưa môi hơi hở và nhô ra, kiểu

này chắc tưởng em hôn thiệt, phải nói mặt Tiên lúc đó trong ngổ kinh khủng luôn, em nằm lăn ra đất mà cười, Tiên biết bị trêu nên nhéo em tới tấp :

_Á, á, đau anh, haha, anh đùa thôi mà.

_Lần sau đừng trêu em như thế nữa, đáng ghét.

_Haha, được rồi, đi ăn sáng nào, chắc mọi người đợi bên ngoài rồi.

Cả đám xuống phòng trừ chị Bảo ăn để ăn sáng, đúng là ăn sáng ở rì sọt có khác, cả đồng món luôn, bún bò, bún ốc, bánh bèo, bánh cuốn, mì quảng....bla bla nó có trong này hết. Múc tô bún ốc rót thêm lỵ cam ép rồi ra bàn ngồi cùng cả lũ. Trong nhà ăn lúc này cũng khá đông đa số là bọn trường Quốc Tế lúc sáng, tuy bọn nó không mang đồng phục như lúc này nhưng em cũng nhận ra dễ vì trong cái rì sọt này đa số toàn người Tây với khựa nên nhận dạng khá dễ. Ăn được một lúc thì chị Bảo cũng xuống, sặc, tí nữa là em phụt đồ ăn ra rồi, chị Bảo mặc cái quần jean ngắn để lộ cặp chân phải nói là quá thon luôn ý, mặc cái áo pull xám bó sát cả người, chặc nhìn chỉ Bảo sexy đều chịu được khúc nào ra khúc nấy, chỗ cần lồi thì lồi, chỗ cần lõm thì lõm. Chị đi xuống mà mấy thanh niên bên trường quốc tế cứ đưa mắt mà nhìn như chó lác, không những con trai không đâu lũ con gái cùng nhìn chị nữa thì ngưỡng mộ đứa thì gato :

_Đù, tướng chị Bảo ngon éo chịu được chúng mày à_Nghĩa

_Ông cũng chỉ được có thể là nhanh_Hằng

_Đàn thế, đẹp thì khen thôi, có gì đâu mà nhanh_Nghĩa

_Đm đang ăn, im lặng cái coi_Hoàng

_Chặc chặc nhìn mấy thanh niên trường quốc tế xung quanh đang chết dần kia kìa_Phương

Chị Bảo bưng tô mì quảng với lỵ táo ép đến bàn tụi em :

_Hi mấy nhóc, xin lỗi nhé chị có tí chuyện nên xuống trễ.

_Hihi, không sao đâu chị tụi em cũng mới ăn à_Tiên

Đang ngồi ăn thì chị Bảo nói :

_Này, mấy đứa có để ý đám con trai ngồi sau bên cạnh mình không ?

Lúc này em mới để ý bên cạnh bàn mình là một toàn thanh niên hình như chung lớp đang vừa ăn vừa liếc chị Bảo chèm giở, chúng nó còn liếc Tiên với Hằng nữa :

_Ừm, em thấy nè, hihi, có vài anh đẹp trai ghê_Hằng

_Thế qua bên ngồi luôn đi, ngồi đây chi_Nghĩa

_Xí, tui đâu có trơ trẽn như ông đâu_Hằng

_Chị thấy mấy cái bánh su kem hết mất rồi mà bàn kia còn nhiều lắm, mấy đứa muốn ăn không ?

_Muốn cơ mà chị qua xin hử, nhục mặt thí mồ_Phương

_Haha, cho chị xin lỗi vì làm vỡ chiếc đĩa của em nhé Phương.

Nói xong chị cầm cái đĩa rồi chạy qua bàn bên kia, lũ kia thấy chị đi về phía mình thì mặt hớn hớn ra, bỗng chị Bảo giả vờ làm rơi đĩa. “choang” cái đĩa vỡ tan tành, mấy thanh niên kia đỡ máu thế là chạy lại nhặt dùm chị Bảo, mấy thanh niên cứ tranh nhau buồn cười méo tả được, rồi chị nói gì ấy rồi mấy thanh niên kia cầm đĩa bánh su đưa cho chị luôn, trước khi về bàn chị còn nháy mắt rồi lắc hông nữa, bọn kia chắc chết hết rồi, chết vì gái là cái chết tê tái mà :

_Haha, thấy chị giỏi không ?

_Đúng là anh hùng không qua được ải mỹ nhân_Phương

_Haha, lũ chúng nó có mà anh hùng rơm_Chị Bảo

_Hihi, chị khéo thiệt đó bữa nào phải học chị chiêu đó mới được_Hằng

Ừm, em đi vệ sinh một chút nhé Tiên

Em ngồi ăn bánh su ngon lành, đang ăn thì thấy Tiên đi vệ sinh xong tiến lại chỗ chúng em thì có thằng nào ấy chắc cũng trường quốc tế ra chặn đường Tiên lại, đăm đăm nhìn thấy gái xinh nên đứ đây mà, cứ đi chơi ở đâu cũng gặp cái loại này lần trước đi Hội An là thằng Long rồi, em đứng dậy đi về phía Tiên thì nghe thằng đó nói :

_Ừm không sao đâu coi như làm quen thôi mà.

_Thôi, cảm ơn nhưng mình thấy không tiện.

_Ừ này, bạn ngại thì.....

Nó chưa nói xong hết câu thì em chen vào :

_Xin lỗi nhé, như bạn ấy có hẹn với mình rồi.

_Bạn ? mày là thằng nào.

Đm đã nói chuyện lịch sự rồi :

_Thằng nào thì không tới phiên mày biết đâu.

Nói xong em nắm tay Tiên đi luôn, lúc đi em còn kéo Tiên sát vào cạnh người, đm bố mày khẳng định chủ quyền rồi nhé. Ăn xong thì cả đám đi vòng vòng thăm quan rì rọt, đúng là đẹp thật, sáng giờ thì ba người kia cũng phải chụp được trăm bức rồi ấy chứ, đi được một lúc cả đám về phòng ngủ. Ngủ đến tầm 5h chiều thì ra ngoài mấy bãi cỏ trải thảm ra ăn xé với ngắm biết luôn, lúc này thì bên trường Quốc Tế cứ nhìn chị Bảo với nhỏ Hằng, Tiên thì cứ đi sát bên em nên tụi nó méo dám dòm ngó nữa. Lúc đó em có chụp trộm chị Bảo một bức phải nói nuốt vãi chương luôn, đến giờ vẫn còn giữ :)) em chụp lên chị Bảo hơi bị nhiều :))

Ngồi vừa ăn vừa chém gió rồi hát hò nữa, nói chung cũng vui, chơi đến tối thì cả đám ra biển đi dạo, bỗng ở ngoài biển em nghe tiếng ai kêu thất thanh nhưng do trong này nhiều người với đang bật nhạc nữa nên lất át đi tiếng kêu đó, em đi gần bờ nên nghe khá rõ, nhìn ra xa thì thấy một người con gái đang bị ngập nước, em hành động theo bản năng bơi ra ngoài kéo bạn đó vào, ban đầu thì mọi người nhìn em kiểu như thằng điên ấy, tự nhiên lao đầu ra biển nhưng được một lúc thì hiểu ra vấn đề nên thằng Hoàng với Nghĩa bơi ra kéo bạn đó vào luôn, kéo vào bờ thì có vẻ nước còn trong người cơ mà em thì ngại chả dám hô hấp nhân tạo với lại cũng có Tiên ở đây nữa, chị Bảo có vẻ hiểu ý nên kêu em đứng sang một bên rồi hô hấp cho bạn đó, được một lúc bạn đó ho sặc hết cả nước biển ra rồi thở hổn hển, rồi cứu hộ của rì rọt bẻ bạn đó đến phòng y tế. Cả đám đông lúc đó giải tán, chúng em cũng về phòng luôn, trên đường về :

Sao anh nghe được tiếng kêu cứu hay thế ? Tiên

_Thì tại anh đi gần biển mà.

Tao thấy con nhỏ lúc đó cũng xinh vcd ra Nghĩa

Đm mày thôi đi lúc nào cũng thế Phương

Hihi lúc đó nhìn anh oai lắm luôn Hằng

_Có gì đâu.

Rồi ai lại về phòng đấy và rắc rối lại đến vì hành động anh hùng cứu cmn mĩ nhân vừa rồi

54. Vacation

Về phòng thì cũng đi ngủ thôi chứ cũng chả làm gì, cơ mà em ngủ méo quen, nằm lẩn qua lẩn lại chả ngủ được nên ra ban công ngồi, đúng là rì rọt có khác, cảnh ban đêm đẹp khó tả, tiếng sóng biển vỗ rì rào, gió thổi nhẹ, thoang thoang mùi thơm của hoa, ánh đèn mập mờ xung quanh thêm đại diện của bài Love Song, buồn nhưng nhẹ nhàng và dễ đi vào lòng người :

"Một người con gái cất bước ra đi

Dẫu ột người con trai vẫn cất cao tiếng hát
Lòng anh tan nát vì những suy nghĩ về sự chia ly
Anh biết mình không thể chạm vào em
Anh đang trượt ngã, xin hãy giữ lấy anh
I hate this love song
I hate this love song
I hate this love song
Anh ghét bản tình ca này
Anh ghét bản tình ca này, anh sẽ không hát nó thêm một lần nào nữa
Vì như thế anh sẽ thôi nghĩ về em
Rồi cuối cùng anh sẽ quên được em
Anh ghét bản tình ca này, anh sẽ hát nó với nụ cười trên môi
Để xoa dịu nỗi cô độc của em, ngay lúc này đây anh sẽ đến bên em”
Bỗng vai trái em cảm thấy nặng nặng, là Tiên đang tựa đầu vào vai em :

_Ồ, anh tưởng em ngủ rồi chứ.

_Ừm thì em ngủ rồi, tại anh làm em thức đấy.

_Hở, anh nhớ làm nhẹ nhàng lắm mà. (Đậu xanh mấy thím nghĩ vậy nhé :))), đến giờ em vẫn chưa tem Tiên đâu nên mấy thím đừng có suy nghĩ đen cmn tối)

_Ngốc, hihi, anh biết mà, phải có anh bên cạnh em mới ngủ ngon được.

_Ừm, thế lúc nào em ngủ anh cũng phải ở bên cạnh sao ?

_Hihi, tất nhiên rồi ngố à.

_Ừm, nếu lỡ anh không có bên cạnh thì sao ?

_Thì em sẽ làm thế này để giữ anh lại.

Vừa nói xong bất chợt Tiên kề đôi môi mình về phía em, cũng khá bất ngờ nhưng một lúc sau em cũng đáp trả lại, chỉ lúc hôn thì chúng ta mới cảm nhận được tình yêu của đối phương dành ỉnh lớn thế nào, lúc hôn chính là lúc khẳng định rằng “Anh và em không còn khoảng cách nữa”, hôn xong thì thấy Tiên có vẻ hơi ngượng, lần nào cũng như thế cả :

_Chắc, em cứ hôn anh như thế chắc anh ở bên em đến già luôn quá.

_Xí, chỉ được như thế là nhanh.

_Haha, anh thấy em còn nhanh hơn anh đấy chứ.

_Đừng trêu em, mà sao anh hay nghe mấy bài buồn buồn của Big Bang thế ?

_Ừm anh cũng chả biết, chỉ là giai điệu bài hát nó dễ đi vào lòng anh.

_Bài anh đang nghe buồn ghê nhỉ.

_Haha, thế em muốn nghe bài nào vui sao ?

_Ừm, em muốn nghe lại bài Lucky lúc trước anh bật em nghe ấy.

Rồi em bật bài Lucky lên cho Tiên nghe và có lẽ duyên phận em nó khá giống với tên của bài hát, thật may mắn khi gặp được cô ấy, được sống cùng một đất nước, nói chung một thứ tiếng và không còn điều gì có thể tuyệt vời hơn nữa, cuộc gặp gỡ vào hôm Noel đến một cách bất ngờ, được gặp em, được biết em và được

yêu em trong hàng tỷ người trên thế giới. Muốn ngày nào cũng hô to tên của cô ấy thật to và thành tâm nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn đó một cách trong sáng, được bên cạnh Tiên cứ như cảm phúc tràn ngập mà không một thứ gì có thể cứu chữa được, muốn ngày nào Tiên cũng tựa đầu lên đôi vai này, cảm ơn vì đã là nữ chính trong cuộc đời ngắn ngủn này, vì cô ấy có thể làm bất cứ thứ gì để giữ hình ảnh đó mãi trong tim và hỏi cô ấy một câu “Liệu em chỉ có thể cười với mình anh thôi được không ?” Em là điều khiến anh giao động nhất.

Ngồi nghe nhạc và ngắm biển đêm một lúc thì cả hai lại vào ngủ, đến sáng hôm sau thì lại dậy ăn sáng cùng mọi người thôi, mức đồ ăn rồi cả lũ vào bàn ngồi, đang ăn vui vẻ thì có nhỏ nào đến bạn tụi em xin ngồi cạnh, uầy, nhỏ này cũng xinh phết, cơ mà sao thấy quen quen.....à nhớ rồi, nhỏ xém chết đuối tối hôm qua. :

_Cho mình ăn chung với mọi người được không ?

_Hử, bạn là, à, bạn là người hôm qua anh Thăng cứu phải không ?_Nhỏ Hằng nói xong chỉ tay về phía em.

_A, vậy ra bạn là người đã cứu mình hả ?

_Ừm, mình phát hiện ra bạn thôi còn cứu bạn là chị này nè.

_Hihi, em cảm ơn mọi người.

Ngồi ăn uống rồi giới thiệu về bản thân thì biết được nhỏ này tên Dung, bằng tuổi có nghĩa là học lớp 9, học trường Quốc Tế, nhìn mặt cũng trắng trẻo xinh gái phết, thẳng cò hó Nghĩa cứ kè kè lấy le với nhỏ Dung :

_Mà sao lúc đó em xuống biển chi vậy ?_Chị Bảo

_Ừm không có gì đâu chị_Dung

_Không có gì mà chạy xuống biển để đến nỗi sắp chết đuối sao ? khai thật đi_Chị Bảo

_Là.....là do.....mấy đứa bạn lớp em.....quăng sợi dây chuyền của em xuống biển_Dung

_Hả ? em làm gì mà chúng nó lại quăng_Chị Bảo

_Dạ, do em lỡ va phải làm bạn đó ngã nên....._Dung

_Bạn bè cùng lớp mà đối xử như vậy sao ?_Tiên

Sau đó Dung mới kể hoàn cảnh của mình cho tụi em nghe, nhỏ là con nhà đại gia luôn ấy nhưng do bố mẹ luôn làm ăn xa nên không nhận được tình cảm từ gia đình từ lúc năm tuổi, một năm còn không gặp được bố mẹ một lần, lên lớp thì bị bạn bè lợi dụng rồi ăn hiếp, chắc, nhìn mặt dễ thương với xinh gái vậy mà hoàn cảnh nó éo le vl, chắc lũ con gái kia gato với nhỏ Dung đây mà. Giờ mới thấy nhỏ tội nghiệp, cả năm chả gặp được bố mẹ, điện thoại hỏi thăm cũng không có, chỉ biết đưa tiền cho con xài, nhìn lại cũng thấy em may mắn phết, bố mẹ ở xa nhưng lúc nào cũng gọi điện về hoặc skype với nhau. Giờ em để ý xung quanh cái lũ trường ngoại quốc cứ nhìn vào bản mình, đăm nhìn tao chột thủng mắt chứ nhìn.

Kể từ lúc đó mấy ngày nghỉ nhỏ Dung đi theo nhóm tụi em chơi luôn, Tiên, Hằng với chị Bảo có vẻ quý Dung vì hoàn cảnh và cái tính hậu đậu. Chiều hôm đó đang ngồi xích đu thì thấy có nguyên toán thanh niên cỡ bằng tuổi chị Bảo đến rủ đám tụi em đánh.....LOL :)) :

_Mấy nhóc biết đánh LOL ko ?

_Hử, ờ biết_Hoàng

_Thế qua phòng net chơi với tụi anh không ?

_Chơi ?

_Ừm, lớp anh thiếu người.

_Tụi anh học trường Quốc Tế hả ?_Nghĩa

_Thế còn cái trường nào khác trong cái rì sọt này không em ?

_Này, có chuyện gì mà tập trung đông thế, oánh lộn hả ?_Chị Bảo

Thấy chị Bảo tới là mấy thanh niên kia sáng cả mắt :

_À à, mình tới rủ mấy nhóc này chơi game ấy mà.

_Game gì vậy anh ? LOL hả ?_Hằng

_Ừ, đúng rồi em.

_Hihi, vậy cho em chơi với, em với Tiên cũng biết chơi nè_Nhỏ Hằng kéo Tiên lại.

_Ồ thế thì hay quá, à cho tụi anh hội ý tí nhé.

Cả đám thanh niên đó chụm đầu lại xì xầm cái gì ấy, chắc lại thấy gái xinh còn biết chơi LOL nữa nên hám đây mà :

_Ừm tụi anh đổi ý rồi nhé, bọn mình chia team ra đánh cược đi, bên lớp anh năm người bên em cũng năm người vừa đủ luôn.

_Thế cược gì anh ?_Hằng

_Nếu tụi em thắng thì muốn gì tụi anh cũng chiều còn tụi anh thắng thì ba người đẹp đây phải đi chơi với tụi anh.

_Cái gì ? không có vụ đó đâu nhé_Em biết tổng bọn này muốn gì

_Chơi luôn_Hằng

_Này, em bị điên hả ?

_Không sao, cứ chơi đi rồi biết.

Rồi cả đám vào phòng Net ngồi 10 máy đối diện nhau,team em thì có Tiên, Hằng, Hoàng với em , chơi ba game, cả hai game đầu thì đều hòa 1 1 hết, đến game cuối thì nhờ pha push lén thần thánh với Zed của Tiên làm team em thắng ngược, khỏi nói luôn lũ thanh niên kia cay méo chịu được :

_Haha, Tiên hay quá_Phương

_Sao mấy anh, chịu thua chưa ?_Hoàng

_Được rồi, mấy nhóc muốn gì ?

_Haha, em đùa thôi, không làm gì mấy anh đâu, chơi cho vui thôi mà nhưng bỏ cái tật hám gái đi nhé_Hằng

Mấy thanh niên kia dị quá nên vọt lẹ luôn :

_Bữa nào Hằng chỉ Dung chơi trò này đi_Dung

_Ok, rảnh mình sẽ chỉ_Hằng

Nghỉ chơi thêm vài ngày nữa rồi cả đám lại về nhà chuẩn bị học nghề và học thêm hè.

P/S : Đảm bảo các thím sẽ kêu em post hình Dung lên cho xem :))

55. Gương Mặt Thân Quen Tập Ba

Biết ngay là thế nào mấy thím cũng bảo em post hình của Dung lên, post để vừa lòng các thím cơ mà không lùng info nhé -_- , mà mấy thím cũng lạ hình Hằng với chị Bảo em có post ở mấy chap trước rồi, mấy thím mò lại xem đi chứ cứ hỏi em là thế nào ở chương 38, 46 và 49 ấy. Còn đây là hình Dung nhé, mấy thím đòi em post hình lên nên đừng inb em bảo gato này nọ ~~ là mấy thím bắt em post lên mà :))

56. Học Nghề

Nếu ai đọc truyện của mình thấy hay và ủng hộ thì mình chân thành cảm ơn còn mấy bạn bảo mình chém gió này nọ thì mình cũng xin không ý kiến vì tin hay không tùy các bạn cứ nghĩ đơn giản chỉ là truyện đọc giải trí mỗi tối thôi, cái chuyện nó có thật hay không cũng đâu có quan trọng lắm. Và cũng đừng lúng info mình làm gì cũng như mấy nhân vật trong truyện nữa, tuy xinh thật nhưng không phải kiểu hot girl mấy nghìn like trên facebook đâu nên tìm làm chi mất công lắm :)) giờ vào truyện lại nhé, à mà mấy thím đừng inb mình xin số của Hằng với Dung nữa, méo cho đâu :v.

Cả sáu đứa em, Tiên, Hằng, Hoàng, Nghĩa và Phương đều học nghề điện cả. Hôm đó hình như là thứ ba, có lệnh tập trung vào buổi trưa 1h ở trường Trần Phú, cả đám mang đồ thể dục tập trung qua nhà em ăn trưa rồi đi luôn :

_Lần này có cơ hội ngắm gái mấy trường khác rồi, hề hề_Nghĩa

_Có xinh cũng chả đến lượt mày_Hoàng

_Hoàng nói đúng đó, mặt ông thì có ma nào thêm_Hằng

_Thế bà nghĩ mặt bà có người thêm sao ?_Nghĩa

_Ủi zời, đây ra ấy chứ, tí nữa lên tập trung đi rồi biết_Hằng

_Này lo ăn đi, nói lảm vl_Phương

Ăn xong cả lũ cũng lên chỗ tập trung, em thì vẫn đeo Tiên trên con Phương Hoàng thần cmn thánh rồi, Phương thì đeo Nghĩa trên con super cub màu đỏ hề rồi nên bố mẹ nó cũng cho đi, Hoàng đi chiếc Xgame còn Hằng đi xe điện. Đến Trần Phú sớm 15p lặn nhưng cũng có khá đông học sinh tập trung ở đây rồi, trai gái có đủ cả, gửi xe xong đi vòng quanh trường xem thế nào, trường này cũng khá nhỏ so với mấy trường THPT khác cơ mà cũng được cái khang trang, sân lát gạch, phòng ốc sạch cmn sẽ. Đúng là ở đây có nhiều gái xinh thật cơ mà méo hứng thú lắm, cả đám kiếm mấy cái ghế ngồi bồng bềnh xa có bóng dáng khá quen chạy đến, là Dung :

_Ồ, Lại gặp mấy bạn nữa rồi_Dung

_Ừa, Dung học nghề đây luôn hả ?_Hằng

_Ừ, Dung học nghề điện, còn mấy bạn ?

_Ồ, thế học cùng nghề rồi, tụi này điện hết_Hằng

_Hihi,thôi đi xem lớp đi.

Chỗ cái bảng ghi danh sách lớp ban đầu đông vl ra nhưng giờ cũng đỡ rồi, đi trên đường thì cũng có nhiều thằng nhìn tụi em lắm, cũng phải thôi, gặp gái xinh thằng nào chả tia cho phát. Cả sáu đứa học chung phòng hết trừ Dung học phòng bên cạnh :

_À mà Dung này, sao lại bị cả lớp tẩy chay thế, trông bạn xinh xắn với hiền lành thế này mà_Nghĩa

_Ừm, mình cũng không biết_Dung

_Xời, chắc toàn lũ gato thôi ấy mà_Hằng

_Thế Dung có người yêu chưa ?_Nghĩa

_Hở, à, ừ thì Dung chưa yêu ai bao giờ cả và cũng chưa biết cảm giác lúc yêu nó như thế nào ?

_Hihi, Dung xinh xắn thế này thì thế nào cũng có mấy chàng đổ thôi, lo gì_Hằng

_À mà nhà Dung ở đâu thế ?_Nghĩa

_Nhà mình bên quận ba ý.

_Uầy, cũng xa nhỉ_Nghĩa

_Nhưng mà Dung ít ở nhà đó lắm vì không có bố mẹ, Dung ở với ông bà ngoại ở đường Trần Phú ý.

_Thế thì nhập hội bọn này chơi luôn không ?_Nghĩa

_Hihi được chứ, rất lâu rồi Dung mới có bạn đấy.

Bỗng lúc đó em bắt gặp ánh mắt cũng Dung nhìn em, nó lạ lắm, ánh mắt đó nghĩa là sao chứ ? Rồi cũng lên phòng để nghe phổ biến lịch học và cách học bla bla, trong phòng thì cũng toàn lũ trường em thôi nên cũng chả lạ mặt mấy. Phổ biến một lúc thì cũng về .

P/S : Chap này hơi ít các thím nhé, tối nay hơi bận nên mong các thím thông cảm, cơ mà cũng đừng hời chap, ngày nào mình cũng viết ít nhất một chap còn gì với lại cũng vào năm học cmnr nên thời gian viết ít lại nhưng cũng cố gắng viết đều cho các thím.

57. Ra Đi

Mọi thứ cứ như vậy mà diễn ra bình thường theo quỹ đạo của nó, học nghề, học hè rồi lại đi chơi với cả lũ, lâu lâu cũng có chị Bảo đi chung nữa, vài lần đi chơi có bắt gặp ánh mắt Dung nhìn lên mình nhưng em cũng không để tâm lắm.

Hôm đó là một ngày hè cuối tháng sáu, buổi trưa nắng gắt cháy hết cả da nhưng vẫn phải lết thân đi học nghề, học xong thì cả lũ cũng tính đi chơi :

_Này, đi uống trà sữa đi, nóng chịu ko nổi ngồi trong lớp mà như cái lò luyện đan_Nghĩa

_Hihi tui cũng định nói_Hằng

_Ừm, mọi người đi đi nhé, mình với Thăng có hẹn trước rồi_Tiên

_Chắc, lại đánh lẻ chứ gì, thôi đi đi tụi này cũng ko ép, Dung đi luôn chứ_Phương

_Hả, à ừ, mình đi_Dung

Tiên với em chào cả lũ rồi dắt xe đi :

_Này, anh hẹn trước em hồi nào ?

_O, thì giờ hẹn, hihi, anh không thích hả ?

_Thích chứ, miễn là có em.

_Ừm, ngốc, em muốn như thế này mãi_Nói xong Tiên ôm em chặt lắm.

_Hôm nay anh thấy em hơi lạ đó, có chuyện gì sao ?

_Hihi, lại ngố, không có gì đâu chỉ là em muốn ở bên anh như thế này thôi.

_Haha, lúc nào anh cũng ở bên em mà.

_Nhưng em muốn nhiều hơn.

_Được rồi, đi đâu đây cô nương.

_Đi biển đi, em muốn ngắm hoàng hôn.

Chắc, kiểu này lại phải đạp qua cầu, hơi mệt nhưng cũng ráng thôi, cũng lâu rồi hai đứa chưa ra biển. Tới biển thì cũng khá đông người đến tắm, gửi xe, mua hai lon Coca Light rồi cả hai cũng dạo bước bên nhau, đi xa dần chỗ đông người cả hai ngồi xuống nhìn mặt trời đang dần dần lặn xuống biển :

_Anh này, em đối với anh như thế nào ?

_Hả, sao lại hỏi thế ?

_Ừm, em muốn nghe câu trả lời.

_Em là ôxi của anh, không có em thì anh không thở được và.....chết, haha.

_Vậy cũng trả lời được, hihi, anh ngố quá đi.

_Thế còn anh thì sao ?

_Anh hả ? với em anh là cái gì em cũng không biết nữa, hihi.

_Ê chơi kì nghe, không lẽ anh vô nghiệm với em sao.

_Hihi, ngốc, anh là tất cả với em.

Vừa dứt lời Tiên đặt lên môi em nụ hôn ngọt ngào đó, dù có hôn hàng tí lần hay n lần thì vẫn như nụ hôn đầu tiên mà hai đứa trao nhau vào cái ngày mưa phùn lạnh buốt đó. Còn bây giờ, cả hai đang quện đôi môi vào nhau dưới ánh hoàng hôn của mặt trời, hôn xong bỗng Tiên bật khóc rồi ôm lấy em :

_Em....hu hu....em vui lắm.....hic...hic

Đúng là hôm nay Tiên rất lạ, thái độ và hành động khác với con người vô tư và vui vẻ hàng ngày :

_Hôm nay.....em lạ lắm.

Để Tiên khóc trên vai được một lúc thì cũng nín :

_Em muốn chiều nào mình cũng ra đây được không anh ?

_Gì, lại bắt anh đạp qua đây nữa sao.

_Hihi, ngốc, lấy xe đạp điện của em kìa.

Ngồi một lúc rồi cả hai cũng ra về, trên đường đi :

_Anh này, lỡ một ngày em không bên anh nữa thì sao ?

_Ừm, anh không biết.

_O, sao lại không biết.

_Vì đối với anh điều đó không xảy ra.

_Nhưng.....

Tiên chưa nói xong em đã cầm lấy tay Tiên để lên ngực :

_Vì em ở đây mà.

Tiên không nói gì, chỉ ôm em chặt hơn, cảm giác như lưng mình ướt ướt, chắc nhỏ lại khóc, cũng không biết vì sao hôm nay Tiên nhạy cảm đến như vậy.

Những ngày tiếp theo trôi qua, Tiên lo lắng cho em hơn, chăm sóc cho em hơn, cả hai đi biển nhiều hơn,và.....hôn nhiều hơn. Thấy được sự khác biệt của Tiên nhưng em không muốn hỏi. Cho đến sáng chủ nhật hôm ấy, mở mắt vẫn là hình ảnh Tiên rúc trong lòng em mà ngủ, chắc tối lại mò sang đây mà. Em không đánh thức Tiên dậy, chỉ muốn ngắm nhìn gương mặt thiên thần này, trong Tiên lúc ngủ xinh đẹp biết bao. Đưa tay lên sờ vào má nhỏ, hình như điều đó làm Tiên thức giấc thì phải :

_Ừm, anh dậy rồi hả ?

_Ừm, chào buổi sáng.

_Hihi, lại ngố nữa rồi nhưng em thích.

Nói xong Tiên hôn em, cũng hơi bất ngờ nhưng em cũng đáp lại :

_Anh này, em muốn đi Hội An.

_Được rồi, để anh mượn xe thằng Phương.

Cả hai vscn xong em cũng điện thằng Phương :

_Alo, mày chạy xe qua nhà tao đi, cho tao mượn một hôm.

_Thế tao lấy gì chạy về.

_Đem lấy xe đạp điện của Tiên về, giúp tao một hôm xem nào.

_Rồi rồi, đợi tí tao qua.

_Ờ ờ, nhanh đi.

Đợi một lúc thì thằng Phương cũng đến, cả hai thấy đồ rồi leo lên xe, Tiên mặc một cái áo váy voan màu hồng có nơ. đôi dây adidas piona trông dễ thương vài lần. Đợi mũ cho Tiên rồi cũng lên đường Hội An thẳng cmn tiến. Đi tầm 45p thì cũng đến Hội An, lúc đó khoảng 9h. Gửi xe rồi cả hai dạo bước trên phố cổ ăn sáng, Tiên có vẻ thích lắm, cứ kéo qua chỗ này đến chỗ kia để chụp hình, rồi cũng ghé một quán cao lầu để ăn sáng, ăn xong thì em đưa Tiên đến cái cửa hàng lưu niệm mà lúc trước em mua áo cặp với vòng may mắn cho Tiên :

_Ừm, chỗ này lúc trước anh mua vòng với áo cho em đó.

_Hihi, nhiều đồ đẹp quá, để em lựa.

Ngồi nhìn Tiên nhí nhảnh chọn đồ mà em cũng buồn cười, được một lúc thì Tiên lựa hai cái vòng tay xâu chữ LOVE và hai cái áo màu xanh dương có chữ I NEED YOU, vừa tính tiền xong Tiên đã bắt em vào nhà vệ sinh mặc vào, bước ra thì nhìn Tiên ngố ơ là ngố, ai đời đi mặc áo váy lại còn mặc thêm cái áo phong ở ngoài kia chứ :

_Haha, trông em....haha.....ngố quá đi....

_Cười gì, em thấy đẹp mà, bộ ngố lắm hả ?

_Haha, anh đùa thôi, trông em như vậy mới xinh.

Cứ như thế cả hai khám phá từng ngóc ngách của Hội An cho đến chiều thì lấy xe chở Tiên ra biển Cửa Đại ngắm hoàng hôn, cả hai lại dạo bước trên cát, đôi lúc sóng vỗ mạnh ướt cả bàn chân. Đi một lúc thì cả hai cũng ngồi xuống, Tiên khẽ tựa đầu vào vai em để ngắm mặt trời lặn, ngắm cái khoảnh khắc giữa ngày và đêm giao nhau, đẹp một cách lạnh lùng và yên tĩnh :

_Em yêu anh nhiều lắm.

_Nhiều chừng nào nhỉ ?

_Ừm, nhiều đủ cho cả phần của anh luôn.

_Anh cũng yêu em nhiều lắm ngố à.

Rồi cả hai lại trao nhau nụ hôn ngọt ngào, bỗng em thấy vị mặn ở môi, mở mắt ra thì thấy Tiên đang khóc, em vừa định buồn ra thì Tiên đã vòng tay qua cổ kéo sát em lại cứ như không muốn em rời xa bờ môi đó vậy, cũng không biết tại sao Tiên lại hành động như vậy nhưng vẫn đáp trả lại có lẽ nụ hôn cứ tiếp tục kéo dài nếu như sóng không tràn vào, buồn ra Tiên ngã vào lòng em và tiếp tục khóc, em chỉ biết im lặng và ôm Tiên :

_Hức.....hic...hic.....em hạnh phúc lắm, em muốn anh ôm em như thế này mãi thôi.

_Ừm, anh vẫn luôn ôm em mà, vẫn luôn nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé của em đấy thôi.

Ngồi đợi Tiên nín rồi cả hai cũng lên xe về Đà Nẵng, lúc về thì cũng 7h tối, tắm rửa rồi gọi pizza mang đến, cả hai lại lên cái sân thượng quen thuộc nhưng đầy kỉ niệm giữa hai đứa, chỉ im lặng nhìn nhau ăn và cười :

_Hoa em trồng bây giờ nở hết rồi đẹp ghê anh nhỉ :

_Ừm, giống như em vậy

_Hihi, lại dẻo mềm, đáng ghét sao lúc nào em cũng bị mấy cái câu đó của anh chi phối là sao.

_Vậy em bịt tai lại đi đừng nghe nữa.

_Ngốc, nhưng em thích nghe lắm, thích nghe giọng nói của anh.

_Còn anh thích nghe em hát.

_Hihi, em biết rồi.

Tiên cất giọng, là bài Chuyện của Thùy Chi, giọng hát trong veo và ngọt ngào, im lặng ngắm nhìn trời đêm và lắng nghe Tiên hát em ngủ lúc nào chẳng hay. Trong giấc ngủ em cảm nhận được gương mặt mình đang ướt, hai má ấm lên như có đôi bàn tay của ai áp vào vậy và sau đó cảm giác ngọt và ấm ở đôi môi.

Sáng hôm sau mở mắt dậy thì không thấy Tiên ở bên cạnh trong lều nữa rồi, em bật cười, cuối cùng Tiên cũng dậy sớm hơn mình, bước xuống nhà vẫn không thấy Tiên đâu, chắc đi mua đồ ăn sáng, em vscn xong ngồi đợi Tiên về nhưng đợi 30p sau vẫn không thấy Tiên về, không lẽ trốn trong phòng này giờ. Em chạy lên lầu và gõ cửa phòng Tiên, vẫn im lặng, em vội mở cửa ra.....căn phòng trống không, trống không ở đây là về mọi thứ, quần áo, laptop, sách vở, cặp....tất cả mọi thứ đều trống, chỉ có trên giường là một tờ giấy bị nhòe :

“My Love à, em yêu anh hihi không biết em phải nói câu đó bao nhiêu lần mới hết yêu anh đây nhỉ, chắc không hết được đâu. Em xin lỗi anh nhiều lắm, em biết ra đi nhưng không nói anh tiếng nào sẽ khiến anh đau khổ rất nhiều nhưng em không đủ can đảm anh à, em không muốn những ngày cuối cùng bên anh bị lãng phí. Em muốn được yêu anh hết mình và cảm nhận từng chút một tình yêu mà anh dành cho em. Em sẽ nhớ anh nhiều lắm gốc của em, tình yêu mà anh dành cho em tuyệt vời lắm cứ như ánh sáng lẻ loi trong cuộc đời u tối của em vậy, em đã không làm anh thất vọng phải không anh ? Em đi rồi anh hứa phải tự chăm sóc mình thật tốt đấy, chăm sóc cả những bông hoa của hai chúng ta nữa nhé. Em yêu anh nhiều lắm, hạnh phúc và luôn vui vẻ nhé anh, tạm biệt”

Lặng người, một chút ngạc nhiên thoáng qua, những ngày qua, những ngày của hạnh phúc ngọt ngào chưa kịp đặt tên như vậy là đã hiểu những hành động và cử chỉ của Tiên những ngày vừa qua. Bật cười, không biết vì sao lại cười, có lẽ vì không khóc được.

58. Không Có Em

Từ lúc này mình sẽ chuyển ngôi kể qua “nó” nhé không xài “em” nữa

Nó lặng người, ngồi bịch xuống giường, tay vò nát tờ giấy đó, nó không giận nhưng cũng không buồn, chẳng biết vì sao chỉ biết ngồi bất động và chấp nhận sự thật rằng Tiên đã không còn bên nó nữa và cũng không biết lý do Tiên bỏ đi là gì. Cứ ngồi như vậy suốt hai tiếng cho đến khi có tiếng bước chân bên ngoài, nó vội vàng bước ra khỏi phòng, hi vọng đó là Tiên. Bước chân ra khỏi phòng nó liền bị ôm chặt cứng, chợt nó bật cười.....không phải Tiên :

_Anh.....anh ổn chứ_Hằng

_Ừm, anh ổn.

_Em xin lỗi, thật ra Tiên đã nói cho em biết trước cách đây vài ngày nhưng Tiên không cho em nói.

_Ừm, anh hiểu mà.

_Tiên có lý do riêng anh à, cũng vì gia đình bên nội của Tiên phản đối việc để Tiên ở đây một mình.

_Ừm, việc đó anh cũng hiểu.

_Anh....đừng như vậy mà, em sợ lắm, xin anh đó.

_Hừm, anh vẫn bình thường mà.

_Em sẽ thấy Tiên bên cạnh anh mà, anh...hic....hic....đừng làm đôi mắt lạnh lùng và cái vẻ bất cần đó hức.....hức.....

_Em nghĩ em là Tiên sao, chỉ có một Tiên mà thôi và đó là người anh yêu.

_Nhưng Tiên nói.....

_Anh không quan tâm.....em về đi anh muốn một mình.

Nhỏ Hằng không nói gì chỉ lẳng lặng đứng dậy đi về, nó ngồi suy nghĩ nó sẽ làm theo lời của Tiên sẽ vẫn vui vẻ và hạnh phúc tiếp tục cuộc sống như nó sẽ đợi. Đợi một ngày Tiên trở về hoặc đợi đến lúc nó đủ khả năng để đi tìm Tiên. Nhưng lúc này nó cần thời gian để lưu giữ lại những kỉ niệm, hôm nay nó quyết định nghỉ học thêm dành trọn một ngày để đi đến những nơi mà cả hai đứa từng đến quán ăn Hàn Quốc, biển, Bạch Đằng, nhà thờ, cà phê bệch, trà chanh..... và nơi cuối cùng, sân thượng nhà nó. Nó cầm vòi tưới lên những bông hoa, những cành cây mà Tiên đã từng chăm sóc. Đêm đến nó nấu mì và mang lên sân thượng ngồi vào lều, mở bài Blue khê hát thầm và nhìn vu vơ trên bầu trời tự hỏi bây giờ Tiên đang làm gì nhỉ, có nhớ đến nó không ? Giai điệu gia diết nhẹ nhàng sâu lắng lòng người bỗng một giọt nước mắt rơi, phải nó nhớ Tiên quá nhưng bản chất của một thằng con trai không cho nó phải yếu đuối từ ngày mai nó sẽ sống tốt mà không có Tiên bên cạnh chỉ là không đúng với con người thật của nó mà thôi, có lẽ Tiên muốn quên nó thật cắt đứt liên lạc từ sdt cho đến facebook nhưng nó thì không thể quên được, dòng suy nghĩ đưa nó vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau dậy vẫn không quen với việc nơi lồng ngực có một khoảng trống nhưng rồi nó cũng dậy vsen và làm đồ ăn sáng có lẽ nó sẽ trở về với con người cũ của mình, lạnh lùng, ít nói. Mang đôi superstar đen quen thuộc dắt chiếc Martin ra và bắt đầu đạp, nó không biết đi đâu, cứ đi lòng vòng như vậy có lẽ đó là cách để nó thôi nghĩ đến Tiên bỗng có ai đó chặn đầu xe nó lại.....là chị Bảo :

_Nhóc đi theo chị.

Nó vẫn im lặng và đi theo chị, hình như chị đến quán cà phê mà lúc đó nó và chị đã từng đến, cái quán cà phê mà nó nhìn ra được sự “dễ thương” của chị. Cả hai bước vào khu nước và ngồi im lặng cho đến khi chị Bảo hỏi :

_Nhóc vẫn bình thường đấy chứ ?

_Vâng, vẫn thế.

_Chị vừa mới biết nên mới đi tìm nhóc nè.

.....

_Nhóc thay đổi nhanh nhỉ.

_Ừm, em cũng không biết là mình như thế nào nữa.

_Haha, chị thấy nhóc đẹp trai hơn đấy.

_Vậy chị sẽ theo đuổi em ?

_Không, vì nhóc sẽ không yêu chị.

_Vâng, ít ra chị cũng biết câu trả lời.

_Ừm, chị chỉ muốn xem nhóc ra sao thôi, chị đi đây nhóc cứ uống rồi từ từ về cũng được.

Chị ra về, nó vẫn ngồi đó uống hết ly bạc xỉu cho đến lúc trưa rồi đi học nghề luôn. Đến nơi thì có vẻ cả lũ đều biết chuyện nên không ai hỏi nó nhiều :

_Mày vẫn ổn chứ ? _Hoàng

_Ừ, tao vẫn bình thường.

_Không hiểu sao tự nhiên Tiên.....á....đau.....

Nghĩa chưa kịp nói hết câu đã bị nhỏ Hằng đạp vào chân còn thằng Phương thì cốc vào đầu, nó phì cười rồi bước vào trường lúc đó Dung mới đến trước mặt nó :

_Dung mới biết chuyện thôi, Thằng buồn lắm hả ?

_Ừm nhưng hết nhanh thôi.

_Dung biết rồi.

Nó ngồi vào lớp với đôi mắt vô hồn sao lúc này nó nhớ Tiên quá, nó luôn đặt trong đầu mình hàng ngàn câu hỏi, Tiên đang làm gì ? Đã ăn cơm chưa ? Liệu Tiên còn nhớ về nó không ?

Cuộc sống trong vòng một tháng qua của nó cứ như một bản nhạc buồn tẻ lặp đi lặp lại vậy, sự cô đơn đã làm cảm xúc của nó trở nên vô cảm với mọi thứ, nó ít quan tâm đến mọi thứ xung quanh hơn, ít nói chuyện hơn trừ lũ ba thằng bạn thân, Hằng và chị Bảo. Nó nhận ra rằng Dung đang quan tâm nó ngày một nhiều hơn, hỏi nó nhiều hơn và nói chuyện với nó nhiều hơn. Nó không quan tâm là Dung có thích mình hay là không chỉ nghĩ rằng có người hỏi thì trả lời, có người nói thì nói lại, có người quan tâm thì cảm ơn.

Tối hôm đó là sinh nhật của Dung, Dung mời cả lũ đi nhà hàng, bữa tiệc diễn ra vui vẻ, nó cũng cười và chia vui nhưng vẫn im lặng nhìn mọi người chúc mừng và trêu đùa nhau. Đôi lúc nó cũng thấy nhột nhột và nó biết rằng Dung đang nhìn mình nhưng cũng không quan tâm lắm. Tiệc tan, tặng quà rồi ai về nhà nấy bỗng Dung kéo tay nó :

_Thăng...ừm...đi dạo với Dung được không ?

_Nhưng trễ rồi, Dung cũng phải về sớm đi.

_Đi mà, hôm nay là sinh nhật Dung đó, một lần thôi.

Nó thở dài rồi cũng đi dạo Bạch Đằng cùng Dung, đoàn đường lại khiến nó nhớ về Tiên, đã một tháng kể từ ngày em bỏ nó đi, đoàn đường này vào ngày mưa hôm đó, hai con người trong cùng một chiếc ô nhận ra được tình yêu của mình ở đâu. Cả hai cứ im lặng mà đi như vậy bỗng Dung nắm lấy tay nó :

_Dung....Dung thích Thăng nhiều lắm, cho Dung cơ hội lặp đi nỗi đau trong lòng Thăng được không ?

_....._Nó im lặng chỉ bật cười lên một chút.

Rồi Dung kéo em lại và đặt lên môi em nụ hôn, em cũng đáp trả nhưng được một lúc em buồn Dung ra :

_Là nụ hôn đầu.

_Ừm, đúng vậy

_Hừm, Dung trao lộn người rồi.

Nó cười khê và buồn tay Dung ra, rồi Dung bật khóc :

_Tại sao....hức...hức...tại sao chứ, Dung thích Thăng thật lòng mà.....hic....hic

_Nhưng Dung biết trong tim Thăng chỉ có ai mà.

_Nhưng.....hic.....hic....Tiên đã bỏ rơi Thăng.....

_Ừm nhưng Thăng không thể, Thăng xin lỗi.

Nói rồi nó cất bước đi, Dung vẫn đứng đó khóc, khóc ột trái tim đặt sai chỗ.

59. Live

Kể từ hôm đó nó và Dung ít nói chuyện hơn, mỗi lần đi chơi nó không còn bắt gặp ánh mắt Dung nhìn mình nữa. Đã hai tháng kể từ ngày Tiên bỏ đi. vậy là sắp vô năm học rồi, tự hỏi chiếc yên sau xe ai sẽ ngồi nhỉ ? nó cười khuấy cho cái suy nghĩ ngu ngốc đó, thật khó có thể chấp nhận rằng nó đã sống mà không có Tiên bên cạnh trong thời gian qua, cảm xúc của nó dành cho Tiên thật hỗn tạp, nó nhớ Tiên vì bỏ nó mà đi và nó cũng hận Tiên vì điều đó. Cũng không biết từ lúc nào nó có thói quen chụp ảnh, đi đâu nó cũng mang theo cái Canon 650d bên mình những lần rảnh rỗi hoặc ngẫu hứng nó lại chụp một tấm. Đôi lúc người ta lại thấy một cậu bé đạp chiếc Martin, đeo trên cổ là chiếc máy ảnh với gương mặt lạnh lùng và đôi mắt vô hồn trên đường Bạch Đằng.

Những bông hoa mà Tiên đã trồng thực sự bây giờ đã nở rất đẹp, đẹp như Tiên vậy. Liệu Tiên còn nhớ đến những bông hoa này ? nó cũng không biết, chỉ biết chăm sóc những bông hoa kia thật tốt, chờ đợi ngày chủ của nó trở về. Nó rất ít tò mò về nhiều chuyện vì thế rất ít khi nó đặt ra các câu hỏi nhưng hiện tại trong

đầu nó đang có rất nhiều câu hỏi. Tiên đang ở đâu ? Tiên đang làm gì ? Tiên còn nhớ về nó không ? Tiên còn lưu giữ những kỉ niệm của cả hai không ?

Từng bức ảnh mà nó chụp đều post lên facebook, mỗi bức với mỗi dòng tâm trạng khác nhau, không phải nó post lên facebook là để khoe khoang những tấm ảnh mà nó chụp, nó chỉ post lên để mong ai đó có thể thấy được cuộc sống của nó thời gian qua như thế nào. Không biết Tiên có thấy được những tấm ảnh mà nó chụp không nhỉ, cho dù Tiên đã xóa nick nhưng biết đâu Tiên lập một nick mới và theo dõi nó hằng ngày thì sao ?

Chiều hôm đó là một ngày đầu tháng tám, trời đổ mưa, mưa xuống, hình ảnh ngày hôm đó lại ùa về. Thay đồ, mang áo mưa không quên cầm theo con Canon nó leo lên chiếc Martin đạp ra Bạch Đằng, ghé vào quán cà phê. Nó cứ ngồi như vậy nhìn qua ô cửa kính. Những giọt mưa cứ như thế mà rơi, não bộ bắt đầu tua lại quá khứ. Ngày hôm đó nó đang lang thang thì bắt gặp người con gái trên tay là chồng xách đang trú mưa, cả hai cũng dạo bước trong chiếc ô, khẽ chạm vào nhau, nó nhìn vào mắt em đôi mắt đầy cảm xúc và đó cũng là lúc cả hai nhận ra được tình yêu của mình đang ở trước mặt. Nó khẽ cười khi nhớ lại ngày hôm đó, không biết mỗi khi trời mưa Tiên có nhớ về ngày hôm đó không nhỉ. Mỗi lần mưa thì nó lại nhớ em nhiều hơn nhưng cũng hận em nhiều hơn, hận vì em đã bỏ rơi nó, hận vì em là nó đau, hận vì em khiến trở thành một con người lạnh lùng và vô cảm và hận vì em khiến nó không thể yêu được nữa. Bỗng có ai ngồi bên cạnh nó, cái mùi hương quen thuộc này.....là chị Bảo :

_Mỗi lần mưa nhóc đều ra Bạch Đằng nhỉ ?

_Chị cũng biết sao ?

_Tình cờ biết thôi.

_Ừm.

_Chắc nhóc đang nhớ Tiên phải không ?

_Mọi lúc.

_Nhóc thay đổi nhiều lắm nhóc biết không ?

_Em cũng không biết nữa.

_Lúc trước nhóc không chụp hình nhưng giờ thì có.

_Em chỉ muốn lưu giữ những gì mình thấy là đẹp.

_Và lúc trước nhóc cũng không lạnh lùng và bất cần như bây giờ,

_Có lẽ do thời gian.

Bỗng giai điệu của bài “I need a girl” vang lên, tên bài hát có lẽ hơi đúng với tâm trạng của nó

”Tôi mệt mỏi vì luôn cô đơn

Chán nản vì cô độc

Cần một cô gái

Một người mà không cần lên tiếng

Không phải là một đứa trẻ mà là người có thể ôm tôi vào lòng

Không phải là người chỉ ở bên tôi khi cô ấy chán

Mà là cô gái chỉ yêu mình tôi

Girl, I need a girl

Bất kể điều gì cô ấy làm đều xinh đẹp

Cùng với thân hình hoàn hảo

Girl, I need a girl ”

Anh nhớ em.

60. Ngoài Lễ

Theo mình được biết thì hình như có khá nhiều bạn ở Hà Nội lúng info của Hằng thì phải, trước khi viết chuyện em cũng biết trước là sẽ có vụ này nên mới không xài tên thật, thiệt ra là mình không phải tên Thăng đâu, tên Thăng và nick này mình mượn của một người bạn nhưng mọi người cứ kêu mình là Thăng cũng đc chả sao và mình sẽ viết tiếp chuyện với tên Thăng này nếu các bạn không đào quá sâu vào cuộc sống của mình. Mình chỉ mới biết có vài bạn ở Hà Nội tìm Hằng thôi còn về Tiên, chị Bảo và Dung thì mình chưa biết, kể cả mình nữa. Ban đầu mình cũng không định post hình các nhân vật lên nhưng các bạn inbox hỏi nên mình mới post để các bạn đọc truyện tốt và cảm nhận câu chuyện cũng tốt hơn. Hiện tại Hằng đã khóa facebook, Tiên cũng lock face và xài chung với mình, bạn bè cũng chưa đến 100 người nên mong các bạn đừng lúng info của các nhân vật. Các bạn đừng lo mình ko drop chuyện đâu, đứa con tinh thần để lưu giữ những kỉ niệm và kí ức mà. Mình viết vài dòng này chỉ mong các bạn đừng việc lúng info của mình lại, nếu ai biết thì cũng im lặng, các bạn không nhất thiết phải tin chuyện của mình, cứ nghĩ đó là câu chuyện hư cấu và thưởng thức nó như một món giải trí tinh thần thôi được không ?

Cảm ơn đã đọc, mong các bạn tôn trọng mình

From f17 with love

~

61. Happy Birthday

Hôm đó là ngày 10/8, sinh nhật của Hằng, nó nghỉ chắc cũng tổ chức bình thường, mời cả lũ đi nhà hàng hoặc đại loại thế.

Buổi sáng nó thức dậy trong cái lều quen thuộc, có lẽ nó đã quen với việc lều rộng hơn, quen với việc bên cạnh là một khoảng trống vô hình. Vscn xong nó định thay đồ tập thể dục thì bỗng có chuông cửa, nó lật đật chạy ra mở cổng thì đập vào mắt nó là người con gái với gương mặt cực xinh xắn và hồng hào, trên người là chiếc áo sơ mi cách điệu, chiếc váy quần màu kem và đôi dày búp bê.

_O.....Hằng.....

_Anh định để em ở ngoài như thế này sao ?

_Ừm, em vào đi, em đi bộ đến hả ?

_Vâng

_Anh tưởng hôm nay em phải ở nhà chuẩn bị cho buổi sinh nhật chứ.

_Hihi, em không thích tổ chức, em muốn hôm sinh nhật này sẽ ở bên cạnh anh.

_Em định lãng phí hôm nay sao, một năm chỉ có một lần thôi đấy.

_Không, em không hề thấy tiếc, em biết là mình không còn được đi chơi riêng với anh như lúc trước nữa nhưng hôm nay là sinh nhật em, em biết là anh sẽ không từ chối, phải không anh ?

_Ừ, tùy em.

_Hihi, vậy anh lên thay đồ đi rồi mình đi ăn sáng, em ngồi đây đợi.

Nó không nói gì mà chỉ đi lên lầu, thời gian vừa qua không có Tiên bên cạnh thì Hằng là người gần gũi với nó nhất, quan tâm và động viên nó nhưng đáp lại chỉ là cái vẻ thờ ơ và lạnh như băng của nó, nó nghĩ hôm

nay sẽ làm cho Hằng vui, Hằng đã quan tâm nó rất nhiều. Nó mang cái áo phong có hình zombie, cái quần short, đôi Nike Air Force thêm cái áo khoác caro bên ngoài nữa rồi bước xuống lầu.

_Ừm, giờ em muốn đi đâu ?

_Hihi, đi ăn sáng đi anh, cơ mà dạo này anh đẹp trai hơn đấy, hihi, người đẹp vì lụa có khác.

Nó chỉ cười mỉm rồi đi ra ngoài, đang dắt xe thì Hằng ngăn lại :

_Đi bộ đi anh.

Nó vẫn im lặng rồi cất xe vào, khóa cửa rồi cùng Hằng đi bộ ra đường, cũng bắt gặp nhiều cặp mắt dòm ngó, con người lúc trước của nó vốn dĩ đã không quan tâm đến mấy cặp mắt đó rồi hướn hồ gì là con người bây giờ, thờ ơ và lạnh nhạt không suy nghĩ đến mọi thứ đang diễn ra xung quanh. Nó và Hằng bước vào một quán phở, cả hai ngồi đối diện nhau, trong lúc ăn nó nói với Hằng :

_Anh không có chuẩn bị quà sinh nhật cho em trước.

_Hihi, anh là món quà đó rồi còn gì_Nói xong Hằng làm mặt aegyo

Nó chỉ phì cười rồi xoa đầu Hằng :

_Ừm, ăn đi kéo nguội.

Ăn xong cả hai lại đi bộ nhưng lần này là đi bộ về nhà Hằng :

_Anh vào nhà em đợi tí nhé.

Nó ngồi ở ngoài hiên đợi Hằng điện thoại cho ai ý, trong lúc đợi Hằng ra ngồi cùng nó :

_Anh có mang mấy ảnh đấy chứ ?

_Lúc nào cũng mang_Nó chỉ tay vào cái balô sau lưng

_Ừm, tí nữa có nhiều cảnh đẹp lắm đó.

_Ừ.

_Anh.....vẫn còn nhớ Tiên chứ ?

_Ừm, vẫn nhớ.....từng giây.

_Em.....

_Em không cần phải an ủi anh nữa, anh tự biết mình sẽ sống như thế nào cho tốt, cho dù anh có thay đổi.

_Hihi, em biết rồi.

Đợi được một lúc thì có một chiếc xe hơi đậu trước nhà, Hằng vội kéo nó ra chiếc xe, từ trong xe có một người đàn ông cũng không già lắm, chắc tầm 30 tuổi :

_Con chào chú Ba.

_Vâng, chào cô.

_Chú Ba chở con và bạn con lên nhà ông nội của con đi.

Hằng kéo nó lên xe, giờ mới biết là tài xế riêng của nhà Hằng, ngồi trên xe khá mệt nên nó đã thiếp đi. Trong lúc mơ màng thì có cảm giác nặng ở đùi, mở mắt ra thì Hằng đang nằm lên đùi của nó. Đang định lấy tay để đẩy Hằng lên thì Hằng cầm lấy tay nó :

_Ừm, cho em nằm một lúc được không ?

_Nhưng anh không muốn.....

Hằng ngắt lời nó :

_Em sẽ không nghĩ nhiều đâu, em biết anh chỉ yêu Tiên thôi, cứ xem em như em gái là được mà, không phải em là em gái anh sao ?

_Ừm, anh xin lỗi.

Chiếc xe đi khá lâu, khoảng hai tiếng lận, cũng không biết nó đang ở đâu, chỉ biết chiếc xe đậu trước một ngôi nhà nhưng điểm nổi bật ở ngôi nhà này là có cái sân rất rộng, tráng trí nhiều cây cảnh và đá, phải nói cái sân rất đẹp. Trong vô thức nó cầm lấy máy ảnh và chụp, phải, nó chụp rất nhiều, cứ như không muốn bỏ sót vẻ đẹp trước mặt vậy. Trong lúc nó chụp thì cũng không để ý Hằng đi đâu, được một lúc thì Hằng đã ra sân, hình như Hằng đi thay đồ, giờ Hằng đang mặc một cái áo phông màu xanh và chiếc quần short sọc đen trắng và trên tay là một con chó mặc áo, nó cũng chẳng biết đó là giống chó gì :

_Nhà này lúc trước là của ông bà nội em nhưng giờ họ đi Mỹ cả rồi nên chỉ có chú Ba ở cùng với nhóc Bun này thôi.

_Vậy ra con chó này tên Bun.

_Hihi, dễ thương quá anh nhỉ, Bun đứng bằng hai chân đi nào.

Hằng chu miệng và nâng hai chân trước Bun lên, khoanh khắc đó nó lại vô thức cầm máy ảnh lên và chụp, nó cười mím, Hằng dễ thương thật.

Chơi ngoài sân cho đến 1h trưa thì cả hai cũng vào ăn cơm, ăn xong thì Hằng rủ nó :

_Anh này, làm bánh rồi hát sinh nhật tặng em nhé.

_Nhưng anh không biết làm.

_Hihi, em và anh cùng làm.

Thế rồi cả hai lại lên mạng và học cách làm bánh, cũng may nhà nội Hằng có đủ nguyên liệu, trong lúc làm Hằng cũng quẹt bánh rồi đùa giỡn với nó. Nó chỉ cười lại cho cái tính trẻ con đó của Hằng, một thoáng suy nghĩ nó mong người con gái trước mặt mình là Tiên nhưng cũng tự trách mình cho cái suy nghĩ ngốc nghếch đó, nó có lỗi với Hằng quá.

Cả hai quay quần dưới bếp cho đến 5h chiều mới làm xong cái bánh, mặt ai cũng nhem nhuốc, tuy cái bánh làm không đẹp nhưng nhìn cũng được, vị của nó cũng béo và ngọt, nói chung lần đầu cả hai làm như vậy là khá ngon rồi. Bỗng Hằng đưa bánh lên, kéo sát nó vào và “tách”, một tấm ảnh với gương mặt nhem nhuốc của cả hai và thành quả là chiếc bánh ở trước mặt. Hằng post tấm ảnh đó lên facebook với dòng caption “Anh cố lên nhé, em luôn bên cạnh anh, ngày sinh nhật vui nhất, thành quả của cả hai, cảm ơn đã bên cạnh em”. Nó cũng thầm cảm ơn Hằng đã bên cạnh nó trong thời gian qua :

_Bây giờ anh hát chúc mừng sinh nhật em đi.

_Được rồi nhưng cảm quay video lại đây.

_Hihi, em biết rồi.

Nó cất tiếng hát chúc mừng sinh nhật Hằng, Hằng nghiêng đầu theo tiếng hát của nó, hát xong thì bỗng Hằng bật khóc rồi ôm lấy nó :

_Hic....hic.....em.....cảm ơn...hic

_Ngốc, anh phải cảm ơn em mới đúng, cảm ơn vì luôn bên cạnh anh.

_hic....hic khi biết Tiên nói ra đi em ngạc nhiên lắm nhưng cũng xen lẫn vui mừng vì em nghĩ lúc đó sẽ có lại anh.....hic....hic nhưng hình như Tiên đã sống trong tim anh rồi.....hic.....hic.....

_Ừm, em nín đi, em vẫn là em gái của anh chỉ cần em luôn ở đây thì mãi vẫn sẽ như vậy

_Vâng, hic....hic....em sẽ không đi đâu hết.

_Haha, cứ như thế này thì khi nào mới có người yêu hả ?

Bất chợt Hằng mỉm cười, mỉm cười vì nghe được giọng cười của nó :

_A, anh cười lại rồi nha.

_Có như thế em mới nín thôi ngốc à.

Hihi.

Giờ nó mới nhận ra bên cạnh nó vẫn còn rất nhiều người quan tâm đến nó, thời gian qua thái độ của nó đã làm mọi người lo lắng, thậm chí mình lo con người vô tâm, từ nay nó sẽ ít nhớ về Tiên hơn, tự hứa với mình sẽ không làm mọi người lo lắng nữa Hằng, chị Bảo và ba thằng bạn.

Ở một nơi nào đó có một người con gái đang khóc vì nhớ.....một ai kia, My Love.

62. Diary, I Miss You

Những dòng nhật kí của “My Love, My sunshine” :

Chủ Nhật bên ánh nắng của lòng em.....

Hôm nay là đêm cuối cùng em ở bên anh, em xin lỗi anh nhiều lắm. Gương mặt này em sẽ nhớ mãi, gương mặt mà em muốn chạm vào mỗi ngày, muốn đặt đôi môi này lên mỗi ngày. Trong anh ngủ đáng yêu thật, đêm nay em sẽ nằm trong lòng anh và ngắm nhìn anh mãi thôi, em sợ quên anh đi lắm.

Ngày đầu :

Bước lên xe nhưng lòng em nặng trĩu, mới đây em còn nằm trong lòng anh mà nhưng sao em nhớ anh quá, em đã khóc rất nhiều anh biết không ? Em đi rồi, anh phải chăm sóc mình thật tốt nhé, em biết anh là người rất mạnh mẽ, anh sẽ sống thật tốt cho dù ko có em ở bên cạnh có phải không anh ? Đặt chân đến một nơi xa lạ, môi trường mới, chỗ ở mới, trường học mới lại làm em nhớ về anh nhiều hơn. Em luôn mang sợi dây chuyền may mắn mà anh tặng em, thật may mắn khi gặp được anh, khoảng thời gian bên cạnh anh thật tuyệt vời, anh cũng vậy phải không ?

Second :

Sáng rồi, chắc anh dậy rồi nhì ? Thói quen dậy sớm của anh em vẫn nhớ, chắc anh đang chăm sóc những bông hoa của em phải không ? Liệu anh sẽ đợi đến lúc những bông hoa đó nở thật đẹp để có thể tiếp tục nhớ về em ?

Em nhớ mọi người quá nhưng đừng lo, em vẫn nhớ anh nhiều nhất ngốc à.

Những ngày tháng qua thật chán nản, lũ con trai đến làm quen em rất nhiều nhưng anh cũng đừng lo trái tim này đã thuộc về anh từ lâu rồi cho dù bây giờ anh có yêu người con gái khác đi chẳng nữa chỉ cần trái tim anh có một khe hở nhỏ, em vẫn sẽ chui vào và kéo anh về phía em.

Những bức ảnh anh chụp thật đẹp, em vui vì anh luôn nghĩ về em nhưng em buồn vì anh đau khổ khi không có em, có lẽ lời “xin lỗi” của em bây giờ nó không còn giá trị nữa rồi anh à. Em cảm giác được con người anh đã thay đổi.

”Em không thể tỉnh giấc không thể thoát khỏi giấc mộng buồn này

Những ngày qua em chỉ biết đi lang thang

Cứ ngỡ rằng mình sẽ chẳng yêu thêm một lần nữa

Em đã tự lừa dối bản thân mình như vậy

Ở một góc nào đó trong trái tim em

Những kí ức buồn đau của quá khứ vẫn còn hằn in nơi ấy

Thế nên tình yêu dành cho anh cứ ngày một nhiều

Em cố gắng che dấu cảm xúc một cách ngốc nghếch

Cố gắng gạt bỏ tình yêu và nhắm mắt lại

Nhưng càng làm như thế, anh càng rõ ràng hơn

Dù cố lắc đầu xua đi một thứ

Trái tim em vẫn cứ gọi tên anh
Đã từ rất lâu rồi, trái tim của em
Vẫn chôn chặt những lời không dám tỏ
Giờ phút này em sẽ nói với anh
Người con trai trong trái tim em, chỉ riêng mình anh thôi, em yêu anh
Em không thể che dấu cảm xúc dành cho anh thêm một giây phút nào nữa
Em nuốt tiếng hét nơi đáy lòng mình và vùi chôn vào sâu trong tim
Những lời mà em giấu kín cho đến tận lúc này
Em yêu anh ”

Nếu cứ tiếp tục thế này em sợ sẽ nhớ anh mà chết mất, nhưng em sẽ mạnh mẽ mà, sẽ không khóc cho đến lúc gặp lại anh, anh nhớ phải đợi em nhé, em sẽ không làm anh thất vọng.

Mỗi đêm cứ chìm vào dòng suy nghĩ, em đang ở đâu ? Em cứ bước đi như thế từ lâu lắm rồi, những con bọ xúm xít lại với nhau quanh chiếc đèn đường đã vỡ với ánh sáng chập chờn, thân thuộc làm sao, thế nhưng những kí ức ấy em lại muốn quên đi, những khoảnh khắc mà em muốn nhớ là những lúc bên cạnh anh, được anh đưa đi đến những nơi thân thuộc, em sợ tất cả đang dần dần biến mất nếu cứ tiếp tục như thế này, người ta nói đôi khi quên đi lại tốt hơn, có thể là như vậy, nhưng.....mỗi lần muốn quên đi thì em lại cảm nhận được hơi ấm của anh trên đầu ngón tay vì thế em thật không muốn đánh mất những kí ức đọng ở trong tim.

Những điều em muốn nói, thật nhiều.....

Người con gái của anh.

63. Vào Năm Học

Cuối cùng thì cái ngày tựu trường cũng đến, buổi học đầu tiên của năm cuối cấp hai, lớp 9. Nó quyết tâm rồi, năm cuối cùng của cấp hai phải cố gắng học thật giỏi để có thể thi vào trường tốt như Tiên mong đợi vậy.

Sáng hôm đó vẫn thói quen dậy sớm như ngày thường, vscn, mặc đồng phục rồi xỏ đôi superstar nó đạp xe đến trường. Bước vào quán xôi thì thấy cả lũ đã ngồi ăn rồi :

_Anh dậy thì sớm mà khi nào cũng đến sau tụi em_Hằng

_Gì ? ai là “tụi em” của thằng này_Nghĩa

_Thôi, nó mới vào để nó ăn coi_Hoàng

_Ừm anh này, năm nay em chuyển qua lớp anh đấy_Hằng

_Hả ? bà chuyển qua đây chi ? đừng nói thích tui nghe_Nghĩa

_Ông lên hơi cao đó, té bầm mặt bây giờ_Hằng

Nó chỉ mỉm cười mà không nói gì.

Ngày khai giảng khá vui, có cả anh chị cựu học sinh về trường nữa và chị Bảo cũng vậy. Nó mang theo máy ảnh và đã chụp rất nhiều hình với cả lớp, không biết ở trường mới Tiên có vui như nó không nhỉ :

_Này, nhóc làm gì mà đơ mặt ra thế ?_Chị Bảo

_Ô, à em chỉ suy nghĩ một chút thôi.

_Là Tiên phải không ?

_Vâng

_Nhóc đừng lo Tiên xinh xắn và dễ mến như thế chắc chắn sẽ hòa hợp nhanh thôi.

_Cũng mong là vậy.

_Coi cái mặt kia chắc nhóc lại sợ lũ con trai theo đuổi Tiên chứ gì, haha, nhóc đừng lo không có ai chu đáo với xinh zai như em chị đâu, haha.

Nó chỉ mỉm cười và đưa tay lên chụp lại cái khoảnh khắc ngớ ngẩn của chị Bảo. Đi loanh quanh, công nhận ngày khai giảng nhộn nhịp thật, bỗng Hằng kéo tay nó vào lớp :

_Anh vào đây chụp vài tấm với lớp nào, nãy giờ toàn thấy anh chụp tụi em_Hằng

Quay quần bên cả lớp chụp đủ kiểu, nó nghĩ chắc sẽ mất cả đêm để rửa và sang ảnh quá. Nó nhìn qua Hằng thì thấy nhỏ đang chụm cái khăn màu hồng đầy hoa lên đầu để làm trò, nó bật cười cho cái hành động ngớ ngẩn đó, lại đưa tay lên và chụp, hình như Hằng cũng biết nên đã nhìn thẳng vào máy ảnh.

_Xí không biết đâu sao trông em ngố thế này, tại anh đó chụp mà chả nói trước gì hết_Hằng

_Tự nhiên thế này mới đẹp chứ.

Kết thúc ngày khai giảng với buổi đi chơi với lớp, có lẽ hôm nay nó cười nhiều hơn mọi ngày và nó cũng mong Tiên cũng đang nở nụ cười trên môi giống nó.

Hôm sau nó vẫn đi học như bình thường bước vào quán xôi đã nghe cả lũ bàn tán :

_Ngày tao nghe nói hình như lớp mình có ma mới_Phương

_Đực hay cái ?_Nghĩa

_Cha này vô duyên quá đi_Hằng

_Con gái nhé, nghe đâu dễ thương lắm_Phương

_Xinh được như nhỏ Hằng đây không ?_Hoàng

_Tao biết éo đâu, nghe bảo thế_Phương

_Xời, trăm nghe không bằng mắt thấy_Hằng

Nó vẫn im lặng và lắng nghe mọi người, nó cũng chẳng quan tâm là lớp nó có học sinh mới hay không. Bước vào lớp, nó đeo headphone vào, chỗ ngồi bên cạnh nó vẫn trống, có lẽ nó đang chờ Tiên. Nó bỏ headphone ra khi nghe tiếng trống vào 15p đầu giờ, vừa lúc đó thì ông thầy chủ nhiệm cũng bước vào lớp bên cạnh là một bạn nữ, đúng như lời thằng Phương nói, bạn nữ này xinh nhưng không theo kiểu của Hằng hay Tiên, xinh một cách dễ thương và đáng yêu :

_Chú ý nào, hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới nhé, giới thiệu đôi chút về mình đi em.

_Chào cả lớp, mình tên là Quỳnh mới chuyển về Đà Nẵng được vài hôm mà thôi, từ đây đến cuối năm mong các bạn giúp đỡ nhé.

Chà ! phải công nhận là giọng Quỳnh dễ thương phết, nói như thế nào nhỉ ? à, giọng baby và cái cách ăn nói cũng khá là tự tin.

_Bây giờ em chọn chỗ ngồi ình đi

_Vâng, em sẽ ngồi cạnh bạn mặt lạnh đó.

Nó bất ngờ, đôi tay của Quỳnh đang chỉ về hướng nó. Cả lớp thì cũng đang trở mắt mà nhìn Quỳnh, nói xong Quỳnh đi một mạch xuống ngồi vào chỗ của nó :

_Chào, mình làm quen nhé.

Cái kiểu ăn nói tự tin thế này thật sự làm nó không quen và bối rối nhưng ít ra cũng giữ được bình tĩnh :

_Ồ

_Ồ là thế nào, ít ra cũng phải ình biết bạn tên gì chứ ?

_Ừm, tên Thăng.

_Hihi, trông bạn khác với bọn con trai nhỉ ?

_Là sao ?

_Chả sao, cứ xem đó là một lời khen.

_Sao lại chọn chỗ này ?

_Vì mình thích

_Thích cái gì ?

_Mình thích vì có ai đó ngồi bên cạnh thôi.

_Vớ vẩn.

_Lạnh lùng nhỉ, ai chà, cảm tính của mình lúc nào cũng đúng mà, haha.

Nó bắt gặp ánh mắt lo âu của Hằng đang nhìn Quỳnh, nó cũng cảm thấy nó một cái gì lạ ở người con gái này, một cảm giác nó chưa bao giờ cảm nhận được.

64. Đáng Yêu Girl

Đưa con gái ngồi bên cạnh nó thật khác người, công nhận dễ thương thật nhưng cứ chập chập như bị điên ấy. Nó thở dài một cái rồi lại đeo headphone đợi vào tiết một, vừa mới đeo vào được vài giây đã bị làm phiền :

_Này nghe nhạc gì thế, cho Quỳnh nghe với.

_Thôi, phiền quá đấy.

_Đi mà, muốn biết xem Thăng đang nghe bài gì thôi, lỡ hợp gu với Quỳnh thì sao ?

Vừa lúc đó thì cô giáo cũng vào, phù, đỡ phải bị làm phiền nhưng hơi ôi, đời đâu có như nó muốn, nhỏ hết hỏi cái này cái nọ rồi lại mượn cái này cái kia đến mà phát bực.

Đến giờ ra chơi thì bị cả lũ kéo xuống căn tin :

_Chà, nhỏ mới vào dễ thương dữ mà _Nghĩa

_Ừm, nhưng tao cứ thấy nó nghịch nghịch thế nào ấy _Phương

_Nó làm phiền tao cả buổi.

_Anh này, em thấy bạn Quỳnh đó có vẻ.....thích anh đấy _Hằng

_Hả ? mới gặp nhau chưa đầy 12 tiếng mà thích cái vẹo gì ? _Nghĩa

_Không biết, linh cảm tui nó thế không sớm thì muộn _Hằng

_Tao nghĩ cũng tốt nếu nhưng mà quên được Tiên _Hoàng

Câu nói của Hoàng làm cả bàn im lặng, nó cũng không nghĩ gì nhiều bỗng nó nghe tiếng hét “Á” một cái của ai đó và đám đông bu xung quanh, cái tiếng hét như con nít này sao giống giọng nhỏ Quỳnh dữ vậy, cả lũ liền chen vào đám đông đó :

_Con ranh này còn chưa chịu đứng dậy.

_Hic.....hic.....

_Khóc lóc cái gì mà khóc, đm con ranh.

Con nhỏ đó nói xong định giơ tay lên tát vào Quỳnh, nhanh như cắt nó đưa tay kéo Quỳnh đứng lên làm nhỏ đó vung tay hụt, nó nhảy mắt với Hằng rồi kéo Quỳnh chạy biến đi luôn nó không thích dính vào rắc

rối đặc biệt là với lũ con gái. Nó đưa Quỳnh ra sân sau, chắc, nhỏ vẫn còn gục lên vai nó mà khóc ướt cả áo, công nhận vẻ ngoài dễ thương, hoạt bát và tự tin là thế nhưng đọng vào tí chuyện lại khóc hết cả lên :

_Này, định khóc đến bao giờ.

_Hic.....hic.....không biết....hic...hic

_Làm gì để tụi đó xô té vậy

_Hic...hic... lỡ dẫm phải chân....hic....hic tại đông quá chứ bộ.....hức...hức

_Ax, hậu đậu đến thế là cùng, ừm nín đi, tí.....dẫn đi chơi.

Chả còn cách nào khác làm cho Quỳnh nín và đứng là như vậy, nhỏ đã hết khóc ngược mặt lên với đôi mắt to tròn đỏ nhìn nó hớn hờ :

_Thật không, nhớ nhé, hihi.

_Ồ.....ờ..thật.

Mặt thì còn tèm lèm nước mắt nước mũi mà miệng thì đang cười nhe cả hàm răng trắng đều, nó bật cười với cái điệu bộ ngốc nghếch và đáng yêu đó của Quỳnh :

_Hihi, vẻ ngoài lạnh lùng mà bên trong cũng biết quan tâm ghê ha, sao tự nhiên cứu Quỳnh vậy, mới quen thôi mà với lại nhìn Thăng có vẻ ghét Quỳnh nữa.

_Ừ thì.....bạn cùng lớp thì cứu thôi, nói gì lắm thế, lên lớp.

Nó cảm thấy thật bối rối với người con gái này đôi lúc làm nó ngạc nhiên vì sự tự tin, đôi lúc làm nó thấy vui vì cái sự ngớ ngẩn nhưng cũng rất đáng yêu và cũng làm nó cứ như đi vào đường cùng vì những câu hỏi tưởng chừng như rất đơn giản. Nó định bước lên lớp nhưng đôi tay liền bị ai kéo lại :

_Công Quỳnh lên đi.

_Có chân thì tự mà đi

_Ồ hay, ban nãy còn cười rồi dịu dàng nói chuyện với người ta giờ lại làm cái mặt bất cần đó là sao ?

_Chả sao, lên lớp trước đây.

_Này, không biết đâu, không công là tui khóc đó.

_Tự nhiên.

Nó cứ như thế mà bước vào lớp, giờ nó phát hiện ra là Quỳnh có cả cái tính trẻ con trong người nữa, Quỳnh khác xa Tiên thật. Ngồi học một lúc thì cũng thấy Quỳnh bước vào lớp, ngó cái mặt mếu lại giờ nắm đấm về phía nó khiến nó lại phải bật cười :

_Đồ vô tâm.

.....

_Nè

.....

_Điếc hả ?

_Em kia đã vào trễ rồi thì im lặng đi

_Dạ vâng, em xin lỗi ạ_Nhỏ đứng lên xin lỗi riu rít

Nó nhìn Quỳnh và Quỳnh cũng nhìn nó. Nó thấy được gương mặt Quỳnh đang dần thay đổi thì phải từ cái mặt mếu thì giờ mắt và môi nhỏ cũng đang dần dần dần ra, hình như nhỏ đang ngẩng nó thì phải, nó cũng không biết có lẽ vì nó cũng đang ngẩng Quỳnh nhưng bỗng trong một tích tắc gương mặt của Tiên hiện ra trong mắt nó, nó giật mình rồi lại quay lên bảng. Quỳnh cũng có vẻ bất ngờ nên gục xuống bàn không dám nhìn lên hình như nhỏ mắc cỡ thì phải.

Rồi giờ ra về cũng đến, nó bước ra khỏi lớp còn Quỳnh thì lảo đảo theo sau, cứ đi như vậy đến nhà giữ xe thì nó phát ngán chạy đến kéo Quỳnh :

_Có định đi không thế ?

_Ồ ơ, có chứ, tại.....mắc cỡ.

_Ax, vậy thì về đây.

_Ê đừng, đi mà.

Nói xong Quỳnh nắm lấy tay nó làm nó hơi bất ngờ, trong khoảnh khắc nó buông tay Quỳnh ra :

_Ừm, lên đi.

Tay Quỳnh, ấm thật.

Nó đeo Quỳnh trên đường đi dạo vòng quanh Đà Nẵng để Quỳnh biết đường xá, đến công viên nhỏ còn đòi mua bóng bay nữa kia, cầm trên tay mấy quả bóng mà nhỏ cứ cười tít mắt ngồi yên sau vừa hát lại còn vừa nhún nữa. Nó lại bật cười, không biết vì tính Quỳnh trẻ con hay là vì nó trưởng thành trước nhỉ ? Nhưng Quỳnh là một người thật đặc biệt cái vẻ ngoài tự tin chiến thắng ban đầu đã đánh lừa nó, đằng sau cái vẻ ngoài dễ thương và tự tin đó là một người cực kì mót ướn và trẻ con hết sức. Nó chỉ mới gặp Quỳnh vài tiếng và cũng không chắc con người của Quỳnh còn gì làm nó ngạc nhiên nữa không ? Cả hai đi ăn trưa xong ghé vào một quán cà phê trang trí theo kiểu học tập, nó mang máy ảnh ra và chụp :

_Oa, Thăng cũng chụp ảnh nữa sao ?

_Ừm, thói quen thôi.

_Này, chụp Quỳnh một bức đi.

Quỳnh chạy ra tạo đủ kiểu dáng cho nó chụp nhưng thay vì bấm nút "tách" thì nó lại cười :

_Làm gì cười mãi thế hả ? chụp đi đừng có cười nữa bộ mấy quả bóng bay này xấu hả ?

Quỳnh quay mặt lại nhìn mấy quả bóng bay, trong vô thức nó lại đưa tay lên và chụp lại khoảnh khắc đó, "tách"

_Ê ề sao chụp rồi, NÈ không biết đâu, chụp gì mà chẳng thấy mặt thế này hả ?

_Thế này nhìn tự nhiên hơn, thôi về nào.

Cả hai ra về, có vẻ còn dỗi vạ chụp lần trước nên Quỳnh chẳng còn nhún hay hát nữa và cũng chẳng thèm nói chuyện với nó :

_Nhà ở đâu ?

_Chỗ tui về trường.

Nó thoáng ngạc nhiên vì Quỳnh đối xứng hô nhưng cũng im lặng mà đạp về trường, chỗ Quỳnh đến cổng trường toan đạp đi thì Quỳnh liên hôn lên má nó. Và lần này nó ngạc nhiên thật sự :

_Cảm.....cảm ơn.....vì ngày hôm nay.

.....

.....

.....

_Thiệt tình, người ta hôn đã ngại rồi mà cứ nhìn người ta như vậy là sao, không biết, không biết đâu, tui về đây.

Quỳnh bước lên chiếc ô tô, nó vẫn ở đó, bỗng nó mỉm cười lâu rồi cảm xúc mới lần lộn thế này.

P/S: Vào năm học rồi nên mình khá là bận nên có mấy ngày không up chap được thì mong các thím đừng hời hợt còn về việc hình Quỳnh thì đang cân cmn nhắc có nên up không, các thím hời hợt thì nhiều đấy nhưng up rồi lại lúng info thì mệt.

From f17 with love

~~

65. Bức Thư

Buổi tối về nó đã nghỉ rất nhiều, vẫn nôi mì, vẫn ngồi trong cái lều đó, Có vẻ như Quỳnh đã giúp nó thoát khỏi tâm trạng hiên tại nhưng có lẽ chỉ là tạm thời thôi, nó biết trong thâm tâm nó nhớ Tiên rất nhiều.

Sáng hôm sau nó vẫn dậy sớm như mọi ngày, mặc đồ thể dục xỏ đôi Thượng Đình huyền thoại rồi ra công viên chạy bộ. Đeo headphone bật Blue, nó vừa chạy vừa hòa theo điệu nhạc. Cho dù thành phố mà bạn sống có nhộn nhịp bao nhiêu thì không khí vào buổi sáng sớm của thành phố đó luôn là tuyệt nhất, Đà Nẵng cũng vậy, không khí trong lành làm cơ thể nó sảng khoái. Nó ngừng chạy ngồi vào cái ghế đá gần đó để hít thở bỗng có cảm giác lạnh lạnh ở má, hình như có ai đang áp lon nước vào má nó thì phải và đúng là như vậy, quay mặt ra thì gương mặt dễ thương và tinh nghịch đó đập vào mắt, là Quỳnh :

_Hihi, chào buổi sáng ha.

_Ồ, Quỳnh.....

_Hihi ngạc nhiên lắm phải không ? Nè uống đi.

Nó im lặng và nhận lon nước ngọt từ tay Quỳnh. Đúng là Quỳnh có biệt tài làm nó bất ngờ thật, bất ngờ ngồi chung chỗ với nó, bất ngờ vì tính cách thất thường và bất ngờ vì bỗng dưng xuất hiện trước mặt nó :

_Theo dõi Thăng hả ?

_Ừm, không hẳn, tự nhiên thấy Thăng trong đây nên chạy theo thôi, hihi.

_Như vậy là theo dõi rồi.

_Hihi, ừ theo dõi đó, có làm sao không ?

_Ừm, tùy Quỳnh.

_Này, bộ sáng nào Thăng cũng ra đây hết hả ?

_Thỉnh thoảng

_Ừm, Thăng.....Thăng có bạn gái chưa ?

_Sao lại hỏi thế ?

_Ừ thì người ta tò mò thôi cơ mà lạnh lùng như Thăng chắc không có đâu nhỉ ?

_Ừm, nghĩ sao cũng được, về đây.

Nó cũng không biết tại sao lúc đó nó lại không nói là “Có rồi”, chỉ biết câu hỏi đó làm nó nhớ Tiên hơn thì phải ? Trên đường về nó biết là Quỳnh đang lẻo đẻo đi đằng sau nó nhưng nó cũng chẳng quan tâm. Đến cổng nhà nó quay đầu ra nhìn thì chẳng thấy Quỳnh đâu nữa, chắc muốn biết nhà nó ở đâu đây mà. Nó vào nhà thay đồ rồi dắt xe ra cổng, vừa chuẩn bị đạp thì lại thấy nặng ở sau xe, lại là Quỳnh :

_Đây là lí do Quỳnh đi theo đây hả ?

_Hihi, một phần thôi, cũng muốn biết Thăng sống ở đâu thôi mà.

_Haizzzzzz.....

Trên đường đi Quỳnh hỏi nó đủ thứ chuyện :

_Thằng sống một mình hả ?

_Ừ

_Wow, hèn gì lạnh như băng, bộ không nhớ bố mẹ hả ?

_Có chứ nhưng skype một lúc lại hết.

_Oa, cứng ghê ta, Quỳnh xa bố mẹ một ngày là chịu không được luôn.

_Ừm, con nít thế mà.

_Kệ họ con nít khỏe, con nít dễ thương có làm sao đâu

Nó bật cười với cái câu nói sến rện của Quỳnh cơ mà đáng yêu đấy chứ :

_Bộ Thằng ở một mình cả năm luôn đó hả ?

_Không, con một người nữa.

_Ai vậy, anh chị em hả ?

_Một người đặc biệt.

_Người đặc biệt ? Bạn gái ? bạn thân ?

_Thôi tới trường rồi xuống đi.

Nó bỏ Quỳnh ngoài cổng rồi dắt xe vào bãi, câu hỏi của Quỳnh lại làm nó nhớ đến Tiên, từng chi tiết trên gương mặt thiên thần đó sao nó có thể quên được. Nó bước lên lớp, ngồi được một lúc bỗng có ai chìa ổ bánh mì vào mặt nó, chắc lại Quỳnh nữa rồi và đúng là như vậy :

_Nè ăn đi, tự nhiên cái đi lên lớp bỏ bữa sáng là sao, không có tốt đâu.

_Ừm, cảm ơn.

Nó nhận ổ bánh mì và ăn, nó nghĩ chắc mình để lại ấn tượng gì đó với Quỳnh rồi nên cô nàng mới quan tâm nó như thế, dù gì cả hai cũng chỉ mới biết nhau được 24 tiếng thôi mà. Suốt buổi sáng hôm đó nó để ý đến Quỳnh, nó nhận ra được Quỳnh rất tệ trong việc dấu đi cảm xúc của mình lúc nào cũng bộc lộ ra và người chứng kiến rõ ràng nhất chính là nó mỗi lần làm bài sai thì lại chu mỏ rồi nhắm hai mắt lại khỏi nói nó ngồi cạnh mà phải bùm miệng lại cười cho cái hành động ngơ ngáo đó, còn lần ở căn tin hình như Quỳnh ăn phải đồ cay thì phải, nhỏ dậm chân rầm rầm cại mặt nhăn nhó thấy mà ghét. Ban đầu nó đánh giá con người Quỳnh có hơi tăng động và chap mạch tí xúu nhưng được một lúc thì nó lại thấy mấy hành động đó đáng yêu và dễ thương nữa đặc biệt là cái chất giọng trong veo như con nít đó, đảm bảo thằng nào nghe Quỳnh năn nỉ đều đổ cái rầm.

Đến giờ ra về thì bỗng trời đổ mưa, nó tắc lưỡi, kiểu này chắc phải đợi hết mưa rồi. Nhìn cơn mưa rơi lại làm nó nhớ đến Tiên, nó thờ dài và nhận ra lúc nào nó cũng nhớ đến Tiên cả chỉ là ít hay nhiều mà thôi và ngay lúc này khi nhìn những giọt mưa rơi tí tách xuống sân trường thì hình ảnh người con gái đó hiện ra trong tâm trí. Nó không muốn nhìn những cơn mưa rơi nữa, nó ghét mưa, Tiên là người đã gọi cho nó nhiều cảm xúc về một cơn mưa nhưng giờ thì Tiên đã bỏ nó mà đi, nó hận mưa, nó muốn giải tỏa, bước chân ra ngoài kia. Một bước, hai bước, ba bước.....vẫn không thấy ướt, ngược nhìn lên trên thì thấy cái ô của một ai đó, cái ô màu tím có in hình Minion :

_Ngày bộ muốn bị sốt hả ? Vậy thì ai giải bài giúp Quỳnh.

_Ồ, Quỳnh chưa về sao ?

_Đợi Thằng nè.

_Sao phải đợi.

_Linh tính và con tim mách bảo, hihi.

Nó bật cười :

_Chỉ được cái nói linh tinh.

_Đùa thôi hihi, khi sáng Thăng chở Quỳnh đi mà giờ phải chờ về chứ.

_Ừm, tưởng mưa Quỳnh về trước rồi.

_Hihi, không có bỏ rơi ai kia đâu, nào về thôi.

Nó đèo Quỳnh về, ngồi đằng sau Quỳnh đang dơ ô che cho cả hai. Có vẻ lãng mạn nhỉ, đi ngoài đường mà ai cũng nhìn :

_Nhà ở đâu ?

_Không muốn về nhà đâu, về nhà Thăng đi.

_Làm gì ?

_Chơi với tham quan chứ gì ?

_Thôi, bỏ đi.

_Đi mà, năn nỉ luôn định bỏ rơi Quỳnh giữa trời mưa tầm tã như thế này sao ?

Lại cái chất giọng sồn da gà đó, nó im lặng đành làm theo ý Quỳnh thôi cơ mà bỏ rơi là sao dù gì nó cũng có ý chờ nhỏ về tận nhà kia mà. Dắt xe vào sân thì Quỳnh đã chạy biến vào trong nhà rồi :

_Oa, nhà đẹp ghê ta rộng nữa công nhận Thăng sướng thiệt ở có mình.

Nó cứ kệ để Quỳnh “khám phá” lên phòng thay đồ rồi đi nấu cơm :

_Thăng nấu mì gói phải không ?

_Hả ? đâu có nấu cơm mà.

_Wow, tự nấu cơm ăn luôn, giỏi ghê ta, hihi.

_Bớt nhảm đi và ngồi yên một chỗ dùm.

_À mà nè, công nhận cái sân thượng nhà Thăng đẹp ghê.

_Ừm.

_Tí cho Quỳnh lên đó chơi nhá.

_Không được, ngồi yên ở đây đi.

_Đi mà, lên một tí thôi, năn nỉ luôn.

_Đã bảo là KHÔNG.

Nó quát Quỳnh thật sự cái trò đó làm nó thấy phiền phức và nó cũng không muốn ai lên cái sân thượng đó ngoài Tiên cả. Nó quay lại với việc bếp, không quên lâu lâu quay lại nhìn Quỳnh, nhỏ vẫn ngồi yên ở đó nhưng mặt cuối gầm, có lẽ đang khóc, nó chỉ biết thở dài. Nấu xong xuôi rồi dọn ra bàn, nhỏ vẫn cuối mặt, kiểu này lại phải năn nỉ nhỏ ăn cơm rồi, phiền thật. :

_Nè, nín đi cơm nấu xong rồi.

Nhỏ im lặng lắc đầu, nó phì cười sao giống trẻ con vậy trời :

_Được rồi, xin lỗi vì lớn tiếng với Quỳnh, ăn đi, hứa không có lần sau.

Rồi bỗng Quỳnh ngược mặt lên nhìn nó rồi khóc to hơn, chắc, biết thế im cmn lặng cho khỏe chột nhỏ chi vậy trời. Hết cách nó đánh ôm Quỳnh rồi dỗ cho Quỳnh nín :

_Chắc, nín đi tính để đồ ăn nguội hả ?

_Hức....hức.....hic...không biết.....tự nhiên quát....hức.....sợ muốn chết....hức....

__Ax, lở mồm thôi ai bảo đang nấu mà cứ bô bô cái miệng làm gì.

__Hức.....hức.....

Được một lúc thì Quỳnh cũng nín định buồn ra thì Quỳnh ôm chặt nó lại :

__Thế này một tí đi.

__Nhưng đồ ăn nguội hết rồi.

__Không là khóc tiếp.

Chịu thôi, đành để thế này vài phút vậy. Ôm những mười lăm phút nhỏ mới buồn ra, đồ ăn thì nguội hết rồi nó mang hâm lại :

__Thằng biết tự nấu cơm ăn khi nào vậy ?

__Ừm, cách đây vài tháng.

__Tự lập với sống cô đơn thế này bộ không sợ hả ?

__Không, quen rồi mà hỏi nhiều quá, ăn đi này.

Cả hai cũng ngồi ăn, hôm nay ăn trễ hơn mọi hôm nhìn đồng hồ đã hai giờ chiều rồi. Ăn xong cả hai cũng ngồi coi tivi, nó khá mệt nên đã ngủ lúc nào chẳng biết.

Đến lúc thức dậy, nhìn đồng hồ đã 7h tối rồi, Quỳnh chắc về rồi nên im lặng hẳn ra. Nó lật đật lên phòng rửa mặt rồi lôi đóng quần áo đi đặt, nhìn trên bàn thì thấy một bức thư màu hồng có đính kèm nơ, chắc lại trò nào của nhỏ Quỳnh đây mà :

” Gửi Băng

Đừng thắc mắc vì sao em gọi anh là Băng, à mà anh sinh trước em những 2 tháng nên em gọi Băng là anh được mà, hìhì. Ban đầu em cũng rối lăm cái cảm giác gặp anh lần đầu khi bước vào lớp thật khó tả, tim em cứ đập nhanh. Em cảm nhận anh là một con người khác xa với lũ con trai bình thường, ánh mắt lạnh lùng và thái độ lạnh như băng đó cứ làm em suy nghĩ mãi. Cho đến hôm nay em nhận ra anh là một con người rất ấm áp, ấm áp khi quan tâm em và ấm áp khi anh ôm em vào lòng. Em đã cố lướt qua anh, xem anh như những thằng con trai khác nhưng trái tim em nhận ra ngay cả những rung động nhỏ nhất, trái tim bình thản của em đang dao động và em muốn được nhìn và ở bên cạnh anh mỗi ngày, em đang chờ, chờ đợi anh đến bên cạnh em vì thế hãy ở bên cạnh em dù chỉ là một khoảng khắc ngắn ngủi thôi, em biết em còn vụng về và trẻ con lắm nhưng chỉ cần cả hai bước từng bước một thì sẽ được thôi mà.

Làm bạn trai của em nhé, Băng.”

Bên trong còn một tấm ảnh đính kèm nữa và tấm ảnh đó lại khiến nó bật cười

Nó phải trả lời lá thư này như thế nào nhỉ ?

66. Câu Trả Lời

Nó nấu mì, mang lên sân thượng rồi lại ngồi vào lều, bức thư khiến nó suy nghĩ nhiều quá, không muốn làm người con gái trẻ con và hồn nhiên như Quỳnh phải tổn thương, liệu Quỳnh có thay thế được Tiên ? Đó là câu nó tự hỏi mình hàng trăm lần từ lúc vào lều ngồi, chỉ sợ tình yêu của nó và Tiên quá lớn.

Buổi sáng hôm sau nó vẫn thức dậy sớm nhưng hôm nay có một cái chuông báo thức đặc biệt và không ai khác “cái chuông” đó là Quỳnh :

__Này, dậy mở cửa coi.

Nó nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ biết thở dài, ai đời con gái con đũa mới sáng sớm lại đứng trước nhà người ta la oang oảng như vậy cơ chứ, nó lật đật chạy xuống nhà mở cửa cho Quỳnh :

__Cũng rảnh nhỉ ?

_Hihi, em chỉ muốn biết câu trả lời của anh thôi mà.

_Anh em cái gì ? ở đâu ra ?

_Ồ, có sau đâu dù gì anh cũng sinh trước em hai tháng lận mà.

_Cơ mà nghe không quen.

_Thì một thời gian sau cũng quen, thôi thôi vào nhà đi.

Nó lắc đầu giờ biết thêm Quỳnh còn cái tính bướng nữa, vừa mới bước chân vào nhà đã bị Quỳnh kéo vào sofa :

_Anh đọc bức thư của em chưa ?

_Ồ, đọc rồi.

_Vây.....

Lúc đó mặt Quỳnh đỏ hồng lên cuối gầm mặt xuống, tay thì nghịch tóc :

_Này đừng có làm trò nữa ngưỡng cái mặt lên coi.

_Ồ.....hihi anh biết hả.....hihi em đùa tí ấy mà.

Biết ngay là làm cái trò “để thương” đó dụ dỗ con trai đây mà, nhìn vậy mà cũng ma ranh gớm :

_Vây anh mau trả lời em đi.

_Câu trả lời là không.

_Lí do ?

_Thứ nhất gặp nhau chưa đầy 48 tiếng, thứ hai quá trẻ con, thứ ba suy nghĩ bồng bột, và cuối cùng là không hợp.

_Này, từ lúc nào anh bỏ luôn chủ ngữ khi nói chuyện với em thế ?

_Ồ thì cách đây vài phút.

_Sao cũng được, tóm lại là anh không đồng ý làm bạn trai em.

_Yup !

_Vây từ lúc này Tôn Nữ Ngọc Quỳnh này chính thức theo đuổi anh.

_Ồ, tùy Quỳnh.

_Ồ này anh đi đâu đấy.

_Đi đánh răng, muốn đánh chung không ?

_Xí, mất vệ sinh quá thôi đi nhanh đi.

Mất vệ sinh cái nời gì chứ, lôi đầu người ta dậy còn to mồm đã vậy còn phát ngôn gây sốc vào sáng sớm nữa chứ. Giờ nghĩ lại quyết định của nó quả là đúng đắn, Quỳnh còn quá trẻ con và hơi ngơ một tí nhưng quan trọng là nó vẫn còn hình bóng của Tiên ở trong tim họa chăng nó chỉ xem Quỳnh như em gái thôi nhưng cũng khó nữa, nó cần một cô em gái như Hằng kia, một cô em gái luôn thấu hiểu và bên cạnh để động viên nó chứ không phải một cô em gái suốt ngày bày trò rồi làm nũng trước mặt nó.

Vscn, thay đồ rồi nó đèo Quỳnh đến trường, trên đường đi mà Quỳnh cứ vòng tay ôm nó, thật sự nó cảm thấy hơi khó chịu :

_Này buông ra đi, người ta nhìn kia kìa.

_Kệ người ta, em ôm người em thương chứ đâu có ôm ai kia hay cần nhàn đâu.

_Tới khi nào mới lớn nổi đây trời.

_Hihi, lâu lắm.

Nó đèo Quỳnh vào trường rồi đi qua quán xôi bên cạnh, Quỳnh không ăn xôi nên lên lớp trước. Vào quán xôi thì cả bọn tề tựu đông cmn đủ ở đây hết rồi, nó ngồi vào bàn rồi kể lại vụ bức thư cho cả lũ nghe :

_Đây em bảo có sai đâu_Hằng

_Chắc mới vào lớp em đã chọn ngồi cạnh mày là tao đã nghi rồi_Phương

_Đm mới có hai ngày, bữa nay mày thâm hậu vậy luôn đó hả, đậu xanh, chơi với thằng này chap cái FA đến thể kỉ 22 luôn_Nghĩa

_Lúc đó mày chết bà rồi thằng ngu_Hoàng

_Cơ mà Quỳnh nó tuyên bố theo đuổi mày vậy mày tính sao ?_Phương

_Hay để em nói chuyện với Quỳnh cho_Hằng

_Thôi, cái đó để tao giải quyết, ăn đi còn vào lớp

Cả đám ăn xong rồi vào lớp, vừa mới bước tới cửa lớp đã thấy Quỳnh đứng trước cửa rồi, lúc đó tự nhiên Hằng nháy mắt với nó, chưa hiểu cái mô tê gì thì bỗng Hằng đưa tay chạm lên môi nó :

_Ban nãy anh lâu chưa sạch này.

_Ồ..ơ, à, cảm ơn em.

Hiểu ý nó lấy tay bẹo má của Hằng, khỏi nói mặt của Quỳnh đỏ gấc ngay tức khắc kéo tay nó về chỗ, nó quay lại lễ lưởi rồi nhún vai với cả lũ còn Hằng thì gục gục đầu về như đã hiểu là cái gì đó.

Vừa ngồi vào chỗ Quỳnh đã “tra khảo” nó :

_Bạn Hằng đó là cái gì của anh ? xưng anh em ngọt sớt nhỉ vậy mà với em thì bỏ cả chữ ngữ lại còn quan tâm rồi bẹo má nữa.

_Hahaha, đang ghen sao ?

_Phải.

_Sao phải ghen, đã là gì của nhau đâu ?

_Đối với anh thì không là gì nhưng đối với em thì cái “là gì” đó hơi bị quan trọng đấy.

Nó búng trán Quỳnh :

_Bớt trẻ con lại đi, Hằng là em gái.

_Ui da, hả, cái gì ? em gái ? xạo, Hằng xinh như thế anh không thích mới lạ.

_Tùy tin hay không cũng được.

_Ồ, vậy là em gái thiệt hả ? em họ hả ?

_Bảo không tin mà.

_Hihi, ngu gì không tin.

Nó bật cười, ai lại có cái câu nói ngốc như vậy cơ chứ, phải chi Tiên trở về mọi chuyện có lẽ dễ dàng hơn.

P/S: Sr vì dạo này post chap trễ nha các thím, đợi qua đợt lễ 2/9 với cái khai giảng thì em mới hết bận được, chap này hơi ngắn vì tuần sau mình phải kiểm tra chất lượng đầu năm. Mong các thím bỏ qua nhá.

67. Hope

Đến giờ ra chơi chưa kịp bỏ sách vào học bàn thì nó đã bị cả lũ kéo xuống căn tin rồi :

_Ồ này, từ từ thôi.

Xuống căn tin là nó đã ngủ thấy mùi nguy hiểm rồi nên đánh bài chuồn trước :

_Ồ, để đi mua nước cho.

Cơ mà đời méo như mơ, vừa mới nói xong thì Hằng đặt trước mặt nó chai sting rồi :

_Em mua rồi, anh cứ ngồi đây_Hằng

_Thôi, có chuyện gì nói luôn đi.

_Chuyện Quỳnh thích anh, em thấy bạn ấy nghiêm túc đấy_Hằng

_Ồ, thì có làm sao ?

_Mày giả ngu à, ngồi cạnh nó mà méo biết nó cứ nhìn mày rồi cười như con dỏ trong giờ học ấy_Phương

_Mệt, tao chả quan tâm.

_Đm nói nhiều với thằng bắt cần này làm gì ? Ý bọn tao là mày có thích Quỳnh không ?_Nghĩa

_Tất nhiên là không.

_XẠO

Khiếp tự nhiên các hô đồng thành làm nó giật hết cả hồn :

_Có thật không đấy ? tao thấy Quỳnh dễ thương vậy mà ?_Nghĩa

_Thì sao ?

_Thế mày éo quan tâm Quỳnh luôn ?_Nghĩa

_Chỉ là bạn.

_Nếu như vậy là anh vẫn còn....._Hằng

_Ừm, anh vẫn đợi.

Câu nói đó của nó làm cả lũ im bật, nó cũng im lặng ngồi uống hết chai sting, được vài ngụm thì nghe ở đâu cái giọng baby quen thuộc khiến nó nổi cả da gà :

_Cho tui ngồi đây được không ?

_Ồ, Quỳnh ngồi đi, bọn này lên lớp trước hè hè_Nghĩa

Nó chỉ biết thở dài cho cái lũ cờ hó trước mặt, kéo nó xuống giờ rút nó ở đây một mình bonus thêm cục nợ bên cạnh nữa:

_Nè, em mua bánh cho anh đó, ăn đi.

_Dị ứng phô mai, ăn không được.

_Xạo, ai lại dị ứng phô mai kia chứ, không ăn thì người ta ăn.

_Vậy ngồi đây ha, lên trước.

_Ồ, đợi em.

Vào lớp nó cũng chả yên nữa, Quỳnh ngồi bên cạnh mà cứ viết giấy rồi đưa cho nó, ban đầu cũng chả quan tâm làm gì cơ mà dai quá nó cũng mệt nên có tờ nào đưa qua nó cứ nhét vào học bàn cho yên chuyện nhưng Quỳnh cũng cho vừa, thấy nó nhét vào học bàn lại bóc ra đưa lại. Bực quá nó quăng tờ giấy nó ngoài cửa sổ luôn :

_Nè, chơi ăn gian.

_Tập trung học đi.

_Xí làm như anh học giỏi lắm.

_Ồ.

Quỳnh nghe nó nói cũng chịu ngồi yên cho đến lúc ra về và tất nhiên đèo Quỳnh đi học thì cũng phải đèo Quỳnh về, trên đường đi thì cả hai vẫn im lặng cho đến lúc Quỳnh phá vỡ bầu không khí đó :

_Sao anh không nói gì hết vậy ?

_Có gì để nói hả ?

_Có chứ nhưng đơn giản là em thích nghe giọng nói của anh.

Vừa dứt câu thì Quỳnh vòng tay ôm lấy em nó :

_Buôn ra đi.

_Em muốn thế này một chút, chút chun thôi mà.

Cái giọng đó thì nó lắc đầu rồi, đánh ráng mà đập về thiệt nhanh vậy cơ mà đi một lúc mới nhớ ra là chả biết nhà Quỳnh ở đâu :

_Này, nhà ở đâu ?

_Không nói đâu, nói ra anh chở về thì em ôm ai.

_Thế vút ở đây nhé.

_Thì cứ chở về nhà anh đi được người ta ôm thích thế còn chê.

_Không thích mới chê.

Nó đập thẳng về nhà rồi để Quỳnh ngoài cổng luôn :

_Ô, cho em vào nhà.

_Vào cái gì mà vào, về đi.

_Vậy em ở ngoài này đến khi nào anh cho vào mới thôi.

_Tự nhiên.

Nó giắt xe rồi vào nhà luôn, tắm rửa rồi xuống bếp nấu cơm ăn như mọi hôm, ăn cơm xong nó mang đóng rác đi vút, nhìn đồng hồ thì cũng 1h30 rồi nó nghĩ thầm chắc nhỏ Quỳnh cũng về rồi không lẽ nhỏ không đói với làm gì có đứa con gái nào đứng giữa trời nắng chan thế này kia chứ. Bước ra, vừa mới mở cửa thì có ai ngã nhào vào người nó rồi :

_Ô....Quỳnh

.....

_Này, sao im ru vậy.

Đỡ Quỳnh dậy rồi đưa vào nhà, chắc đứng nắng nhiều quá nên mới choáng rồi xỉu như thế này, sao mà ngốc thế không biết ? nhưng một phần cũng tại nó, ban đầu nó chỉ tưởng Quỳnh nói đùa, ai ngờ đứng đợi thật đúng là đã ngốc lại còn bướng :

_Ừm.....

_Tỉnh rồi hả ?

_Hơ...sao....

_Sao lại ngốc thế hả ? đã bảo là về đi rồi.

_Tại anh đấy, người gì vô tâm thấy ghê.

.....

_Nhưng chả biết sao em lại thích anh.

_Thôi đừng nhảm nữa, ngồi đi, pha nước chanh cho.

Nó vào bếp pha nước chanh, pha xong bước ra thì thấy Quỳnh ngủ ngon lành trên sofa rồi, nó bật cười, con gái gì mà vô tư thấy ghê, nó ngồi bên cạnh Quỳnh cầm ly nước chanh mình vừa khuấy uống luôn. Nó ngồi suy nghĩ, chả biết mình có cái gì đặc biệt mà nhiều người có cảm tình với nó vậy nhỉ nhưng chắc cũng chỉ là cơn cảm nắng đầu đời của một người con gái mà thôi giống như Dung vậy, từ ngày hôm đó Dung cũng nói chuyện với nó nhiều hơn và giống như một người bạn đúng nghĩa, Dung nói ở nó có cái gì đó rất thu hút cứ như luôn để lại ấn tượng ngay lần gặp đầu tiên vậy. Phải chăng điều đó cũng diễn ra với Dung, ngồi miên man thế nào nó ngủ gục trên ghế luôn.

Mở mắt thì trời cũng tối rồi nhìn đồng hồ thì 7h, Quỳnh cũng ra về và trên bàn lại có tờ giấy :

“Trong lúc ngủ nhìn anh đẹp trai lắm đó, xin lỗi vì đã chụp chộm anh nha :D em sẽ giữ tấm đó và không cho anh xem đâu vì khi biết thức dậy anh sẽ không còn lo con người tỏa ra hơi ấm trong lúc ngủ nữa mà sẽ trở về con người lạnh như băng của mình nhưng em ngu ngốc lỡ sa vào anh rồi Băng à, anh sẽ kéo em vào chứ hay lại khóa chặt ? Ngủ ngon nhé, Băng.”

Đến bây giờ nó vẫn chưa tin là Quỳnh thích nó, nó nghĩ Quỳnh quá trẻ con và ngây thơ để nhận biết giữa yêu và thích khác nhau như thế nào. Bỗng ngoài cửa có tiếng chuông, ra mở cửa thì là bưu phẩm của ai gửi đến, nó nghĩ chắc là ba mẹ lại gửi tiền cho nó.

Vào nhà mở hộp thì nó khá bất ngờ, thứ trong hộp là một cái cây xương rồng bên trong có một mảnh giấy “Anh vẫn còn đợi em mà, phải không ?”

68. Gương Mặt Thân Quen Tập Bốn

Mình biết trong thời gian qua có nhiều bạn lúng info của mình và các nhân vật trong chuyện lắm nhưng thôi mình cũng không quan tâm nhiều đến vấn đề đó nữa, chỉ muốn tiếp tục viết đứa con tình thần này thôi. Theo yêu cầu của số đông thì mình cũng post ảnh Quỳnh lên cho các thím, thật sự thì Quỳnh ko có xài mạng xã hội đâu nên các thím mò làm gì ắt công. Cũng có mấy thím cứ bảo mình viết chuyện mà cứ up hình lên để câu like với view thì hơi bị vớ vẩn, những điều mình viết trong câu chuyện vừa qua đều dựa trên nhật kí và những tấm hình mình đã từng chụp và mình chỉ muốn lưu giữ hay chia sẻ những khoảnh khắc đó với mọi người thôi. Ảnh dưới là Quỳnh nhé.

69. Đi Suối (Part 1)

Kể từ hôm đó, cứ mỗi tuần nó lại nhận được một cây xương rồng cùng với những mẫu giấy nhỏ là những câu nói khó hiểu, tuy người gửi ẩn danh nhưng nó đoán rằng người đó là Tiên, mỗi lần có cây gửi đến nó đều chụp lại và up lên facebook, nó tin chắc rằng Tiên vẫn đang dõi theo cuộc sống của nó. Còn về phần Quỳnh thì nó cũng dần dần quen được với con người của Quỳnh, nó cũng cảm nhận được tình cảm Quỳnh dành cho nó nhưng đáng tiếc rằng nó đang chờ đợi một ai đó, ai đó mà nó yêu rất nhiều.

Ngày hôm ấy là một ngày chủ nhật đầu tháng mười cả đám được lớp chị Bảo rủ đi suối chơi, nói là cả lớp nhưng thật ra chỉ toàn con gái, chị Bảo học chuyên Văn nên lớp có đúng 1 đực nhưng ko đi. Sáng hôm đó cả đám tập trung tại nhà thằng Phương chờ xe lớp chị Bảo đến đón, trong nhóm thì nhà thằng Phương xa nhất, Quỳnh lại mới chuyển đến không biết đường nên tối trước ngày đi phải ngủ ở lại nhà nó :

_Này, cho em lên sân thượng chơi tí đi, thấy trên đó hoa với đèn đẹp lắm mà lại còn cả lều nữa, không phải anh chuẩn bị cho hai đứa sao ? đi mà, năn nỉ luôn.

_Dở hơi à, cái đó làm trước rồi, thôi thôi, ngủ đi mai còn qua nhà Phương nữa, xa lắm đó.

_Cơ mà em không buồn ngủ, em muốn lên.

_Lên nóc nhà hả ?

_Không dưới cái nóc nhà kia.

_Vớ vẩn, ngủ đi.

_Ki bo, chắc để cho cô nào khác chứ gì ?

Nó mệt quá, bỏ lên phòng ngủ trước cho khỏe, đánh răng súc miệng xong nó nằm lên giường ngủ, đang nằm ngon lành thì có cái gì cộm cộm lên ở bên phải rồi lại nặng nặng ở vai nữa :

_Hihi, chí ít cũng phải cho em ôm anh ngủ chứ.

_Ồ, sao lại vào được.

_Ngốc, cửa không khóa thì vào được chứ sao.

_Này, buồn ra đi, nóng quá.

_Không buồn, hihi, vai anh rộng thật, gối lên ngủ chắc đến tối mai mới dậy quá.

_Thế thì ngủ trên này một mình đi.

_Ô, em đùa thôi, em qua đây vì có chuyện muốn hỏi.

_Vậy hỏi nhanh đi.

_Sao anh không cho em lên sân thượng với phòng đối diện vậy.

_Lý do riêng.

_Lý do.....là bạn nữ này phải không ?

Nó giật mình, Quỳnh đang cầm tấm hình của Tiên :

_Này, trả đây ai cho tự tiện lấy đồ của người khác vậy.

_Ô, cái này của Hằng đưa em mà đâu có trong nhà anh đâu.

Nó ngó người cũng đúng những thứ liên quan đến Tiên nó đưa Hằng giữ hết rồi trừ những chậu hoa, đôi superstar và hai cái áo cặp thôi.

_Ừm, lý do là cô ấy.

_Bạn gái của anh hả ?

Nó lắc đầu

_Vậy là em gái ?

Nó cũng lắc đầu

_Ô, vậy là gì ?

Nó không nói gì, chỉ cầm lấy tay Quỳnh chạm vào ngực nó, Quỳnh hơi giật mình nhưng cũng để im, chừng năm phút rồi buồn ra.

_Nhưng bạn ấy đã bỏ rơi anh.

_Không phải bỏ rơi.

_Không phải bỏ rơi thì là gì ?

_Ừm, chỉ là tạo khoảng cách thôi.

_Anh ngốc vừa thôi, anh nghĩ cứ như vậy thì bạn ấy sẽ trở về bên anh sao ?

_Thế phải làm gì ?

_Anh mở rộng trái tim mình ra và đón nhận cái mới.

_Cái mới ? ở đâu ?

_Ngay trước mặt anh, là em nè.

_Khó lắm.

__Anh lúc nào cũng bảo em búống rồi trẻ con này nọ nhưng xem lại anh đi, anh mới búống ấy, đúng là tên ngốc.

__Ồ hó, ngốc vậy mà có người thích.

__Ồ thì.....thì thích đấy, em ngu ngốc nên mới thích cái tên mù quáng với vô tâm như anh, anh là cái đồ đáng ghét.

Nói xong Quỳnh chạy thẳng ra khỏi phòng không quên khuyến mại cho cái cửa một chữ “rầm” nữa. Nó lắc đầu và tự hỏi chính mình. Có phải Quỳnh đang ghen không nhỉ ?

Sáng hôm sau nó dậy sớm như mọi khi, vscn thay đồ rồi xuống nhà, vừa bước xuống đã thấy Quỳnh ngồi ở sofa rồi :

__Đi được chưa ?

Quỳnh không nói gì cứ như vậy mà đi ra ngoài sân, chắc còn để bụng vụ tối qua đây mà, đúng là con nít. Nó lấy chiếc vespa màu trắng của Quỳnh đeo nhỏ lên nhà thằng Phương. Trên đường đi cả hai đều im lặng, nó không muốn nói nhiều vì quá quen với tính cách của Quỳnh rồi. Đến nơi thì cả lũ đến đông đủ cả rồi Phương, Nghĩa, Hoàng và Hằng lần này có thêm cặp Huy và Thùy đi nữa.

__Hai đứa mày ăn sáng chưa ?_Phương

__Ừm, chưa

__Thế vào nhà đi, mẹ tao có làm bánh mì đấy.

__Ừ, Quỳnh có ăn không ?

Nhỏ Quỳnh không nói gì vì đang bận làm mặt lạnh với nó, nó cũng kệ đang đói ăn cái đã, nó vào trong nhà thì thằng Nghĩa với Phương đã đi kè kè bên cạnh rồi :

__Mày với Quỳnh cãi nhau hả ?_Phương

__Đm chắc tối qua làm mạnh quá chứ gì_Nghĩa

__Đm thằng Nghĩa bớt nhảm đi để nó nói_Phương

__Tối tháng.

Nó phán một câu đúng hai từ rồi thông thả cầm bánh mì ra ngoài sân, vừa đi vừa ăn làm mặt hai thằng ghệt ra. Vừa lúc đó thì lớp chị Bảo cũng đến :

__Hé nhô mấy nhóc, đợi tụi chị lâu chưa_Chị Bảo.

__Thằng Thằng cũng vừa mới đến thôi chị_Phương.

__Ừm thôi lên xe, ơ bé nào đây ?_Chị Bảo chỉ tay vào Quỳnh

__À, ma mới lớp em ngồi cạnh Thằng luôn_Nghĩa

__Ồ, ma mới....._Chị Bảo nhìn Quỳnh dò xét rồi kéo nó vào trong xe ngồi cạnh luôn.

__Này đừng nói với chị nhóc đang quen cái đứa “con nít” đấy đó nghe.

__Hở ? em vẫn còn tỉnh táo mà chưa có điên.

__Haha, chỉ hỏi chơi thôi chứ biết nhóc làm gì thích nhỏ đó cơ mà nhìn đáng yêu phết nhỉ cứ muốn béo mà một cái.

__Thôi thôi, nhỏ đó lầy lảm chị ơi mà lớp chị đầu sao xe rộng vậy mà không có ai vậy ?

__Chúng nó lên trước hết rồi, thôi đi nào.

Cả đám lên xe bắt đầu chuyến đi chơi.

70. Đi Suối (Part 2)

Lúc lên xe thì Quỳnh tốt xuống cuối xe ngồi luôn chắc vẫn còn lầy nó. Nó biết là Quỳnh chưa ăn sáng nhìn cái mặt là biết đang đói meo đấy rồi, nó cũng thủ trước trong balô một ổ mì rồi. Nó bước xuống cuối xe đưa cho Quỳnh, tất nhiên thấy ổ mì mắt Quỳnh sáng cả lên nhưng vẫn còn làm mặt lạnh với nó :

_Này, ăn đi.

_.....

_Vậy thì vứt.

_Ồ, đừng, ai bảo ko ăn đâu.

_Thế sao ko trả lời.

_.....

Nó bật cười, vừa mới động vào ổ mì đã ăn ngon lành rồi. Nó mở lap bật anime lên coi để giết thời gian vậy, đang xem hay thì bị quấy rầy :

_Anh xem gì vậy ? Cho em xem với.

_Ừm Death Note.

_Huh ? Lưu ý cái chết ?

_Ngốc không phải dịch là lưu ý cái chết mà là cuốn sổ tử thần.

_Ờo, sao cũng được mà nội dung nói về cái gì vậy ?

_Ừ thì ai bị viết tên vào cuốn sổ tử thần đó 40s sau sẽ chết.

_Gì ghê vậy, viết tên người ta thôi mà cũng chết được sao ?

_Này, nói hơi nhiều đấy, im lặng và xem đi.

Nó và Quỳnh ngồi xem cho đến lúc xe đi đến nơi, hình như khoảng 30p thì phải. Nó không nhớ tên suối là gì nhưng nói chung ở đây khá là đẹp, quang cảnh thiên nhiên, nước cũng mát nữa. Vào trong thì thấy lớp chị Bảo ngồi trên một cái chòi to có vẻ là chòi trung tâm vì nó thấy mấy cái chòi bên cạnh nhỏ hơn so với cái chòi đó. Đám của nó đến chòi bên cạnh để cất balô rồi ngồi nghỉ một, trong lúc đó thì lớp chị Bảo cũng chạy qua chào hỏi rồi làm quen, toàn là con gái có đúng một móng đực nhưng cha đó cứ chăm chăm vào cái máy Nintendo 3DS chả để ý gì đến xung quanh. Ngồi được một lúc thì cả bọn rủ nhau đi tắm suối, nó không tắm chỉ ngồi ngâm chân dưới nước át thôi :

_Phần mong đợi sắp đến rồi, hề hề_Nghĩa

_Có gì đặc sắc ?_Phương

_Đm mày ngu, chuẩn bị ngâm nguyên dàn chân dài mặc áo tắm chứ gì_Nghĩa

_Haha tao tưởng cái thằng 1 ngày tắm 10 lần như mày nhìn chán rồi chứ, haha_Huy

_10 lần cái bố con nhà mày_Nghĩa

Vừa lúc đó thì hội con gái cũng ra, đa số là mặc đồ bơi bình thường chỉ có chị Bảo là mặc hai mảnh, khỏi nói nguyên lũ đực rửa trong khu suối đó cứ nhìn chị bảo chăm chăm :

_Ừ móa, ngon vcd_Nghĩa

_87 luôn chứ chẳng chơi_Phương

_Giờ biết cái ngu của mày lúc trước chưa Thăng_Nghĩa

_Bố khỉ chúng mày, được cái thể là nhanh, thôi xuống tắm cho rồi_Hoàng

Nó chỉ cười rồi nhìn cả lũ tắm, tai thì đeo earphone, đang lâng lâng điệu nhạc của bài Trap Queen thì tai bên phải bị giật ra :

_Nhóc không tắm hả ?

_Ồ...à em không muốn thôi, ngâm chân thể này được rồi.

_Ừ tùy nhóc.

_Sao chị không tắm nữa.

_Thôi ngại lắm, tắm mà người ta cứ nhìn hoài.

_Khăn nè, chị che lại đi.

_Ừm cảm ơn nhóc nhưng sao chị không thấy bé Quỳnh đâu vậy.

_Chắc ngủ rồi.

_Có lẽ Quỳnh thích nhóc thật đấy, lúc trên xe chị thấy Quỳnh cứ cười hoài.

_Cái đó thì em cũng chịu.

_Nhóc luôn như vậy nhỉ ?

_Cũng tại hoàn cảnh thôi chị à.

_Ừm, nhóc có thông tin gì về Tiên ngoài mấy cái cây xương rồng đó chưa ?

_Vẫn chưa chị à, nhưng em tin chắc rằng người gửi xương rồng cho em là Tiên.

_Cũng mong là vậy, thôi chị xuống tắm tiếp đây.

_Vâng

Nó đứng dậy và đi về lại chòi, đúng như nó đoán Quỳnh đang ngủ, nó rất thích ngắm con gái khi đang ngủ, hình ảnh đó rất đẹp và tự nhiên. Con gái thường rất phức tạp và khó đoán, phải mất một thời gian dài mới thấu hiểu được thâm tâm người con gái muốn gì và là người như thế nào nhưng cho dù người con gái đó có phức tạp đến đâu thì trong lúc ngủ lại khác, trong họ như thiên thần vậy đơn giản và thuần khiết, Tất nhiên bất cứ thứ gì đẹp đối với nó thì đều phải cần lưu giữ lại, nó lôi máy ảnh trong balô ra và chụp lại khoảnh khắc này, nó bật cười ngổ thật :)).

Chụp xong nó kêu Quỳnh dậy luôn :

_Này dậy đi, định phí cả ngày ở đây để ngủ hả ?

_Hơ.....Oáp.....gì vậy ?

_Đi chơi.

_Ừm,hihi, đi thì đi.

Nó và Quỳnh đi vòng quanh khu suối và nó cũng biết thêm được khá khá về con người của Quỳnh, Quỳnh cũng là con một giống nó nhưng được cái lúc nào cũng có bố mẹ ở nhà bảo sao cái tính lúc nào cũng bướng và trẻ con.Quỳnh không biết bơi, hèn gì chả dám xuống tắm :

_Anh này.

_Huh ?

_Ngoài Tiên ra anh còn quen ai khác nữa chưa ?

_Tiên là đầu tiên và cũng là cuối cùng.

_Vậy sao ?

Cả hai bỗng im lặng, nó biết Quỳnh buồn nhưng nó biết lúc đó có mở miệng cũng chả làm được gì tốt nhất là không nói gì :

_Mỗi lần gặp anh em đều rất vui vì thế cứ muốn gặp và ở bên anh mãi, lần đầu tiên gặp anh tim em đập rất nhanh, anh không biết nó nhanh ntn đâu cơ như muốn vỡ tung vậy. Ấn tượng của em về con người của anh rất nhiều lạnh lùng nhưng luôn quan tâm lại còn rất ấm áp và tình cảm nữa. Một người như em liệu có đáng để anh đáp lại tình cảm.

_Đừng có tự đi phân xét bản thân mình như vậy, ai cũng như nhau thôi đều là con người mà vì thế lần sau đừng có ngốc nghếch mà hạ thấp bản thân mình như thế.

_Vậy tại sao em không thể thích anh ?

_Vì điều đó chỉ làm Quỳnh mệt mỏi và chịu tổn thương, Quỳnh không hiểu hả ?

_.....

_.....

_Buổi đi chơi này.....thật tệ

Đó là câu cuối cùng Quỳnh nói với nó khi cả hai quay về chòi, ừm, tệ thật.

71. Review 11/9/2015

6 giờ sáng trong một căn nhà có tiếng nhạc của bài Loser được phát lên :

_Alô_Nó ngái ngủ

_Dậy đi nào, em đợi ở công viên nè, cho anh 10p đấy.

Nó bật cười :

_Em lại dở trò gì nữa đây.

_Hihi cứ ra đi em đợi.

Nó bật dậy có lẽ đã quen với việc bị ai đó đánh thức hơn với việc tự dậy sớm như lúc trước. Vscn nó mặc đồng phục vác balô, xỏ đôi vans classic, nó nhìn lướt qua phòng bên cạnh cửa vẫn hé, cơ cặp vẫn ở đây, nhỏ không định đi học sao, chắc vội quá nên quên đây mà, nó cầm cặp của nhỏ theo luôn. Dắt chiếc cub bobber màu xanh lá, khóa cửa và phi đến công viên, nó tự hỏi không biết nhỏ định bày trò gì nữa đây. Nó gửi xe rồi bước vào công viên, giờ này cũng không còn sớm để cho học sinh tập thể dục đa số ở đây toàn người trung niên, nó đang tìm kiếm hình bóng ai đó đang mặc áo dài cơ mà đi được 15p rồi chả thấy đâu kiểu này muộn học mất. Nó cầm điện thoại lên :

_Này, em đang ở đâu đấy anh tìm mãi chả thấy.

_Ngốc, anh vừa mới đi qua em đấy.

_Ồ.....

Nó quay lưng lại hơi bất ngờ :

_Ồ, sao em.....lại mặc đồ thể này bộ tính cúp học hả ?

_Hihi chính xác.

_Càng ngày em càng hư đấy, tuần trước bị ghi vào sổb rồi còn chưa chừa.

_Anh khỏi lo em xin Hằng rồi.

_Được rồi...cơ mà khoan sao tự nhiên cúp học ?

_Hihi em chả biết tự nhiên muốn cúp thôi chờ em đi ăn sáng đi, chờ anh đói muốn chết.

Cả hai cũng bước ra bãi giữ xe, nó dắt nhỏ đến quán Mỹ Quăng trên đường Hoàng Hoa Thám giờ này phải nói khách ở đây rất đông nhưng đợi một lúc thì cũng có bàn :

_Anh này ăn xong xuống Bạch Đằng nha.

_Ừm nếu em thích.

Cả hai xử lý tô mỳ nhanh gọn rồi xuống Bạch Đằng gửi xe rồi dạo bước bên nhau, mặt trời lúc này cũng đã lên cao rồi, những tia nắng khẽ chạm vào tóc người con gái đi trước mặt nó, quả thật nó không bao giờ hết vui khi ở bên cạnh nhỏ ít ra cũng là điều duy nhất nó cần trong những lúc suy sụp. Cô ấy đã thay đổi rất nhiều và nó biết nguyên nhân chính là nó, 3 năm vẫn chưa đủ để nó hiểu hết người con gái này nhưng nó biết nó yêu cô gái đó rất nhiều mà chả có lý do gì cả :

_Này anh cứ đi chậm chậm thế này thì em buồn tay anh ra đây.

_Haha được rồi.

Hai đứa ghé vào Highland mua hai ly cà phê, vừa đi vừa nhâm nhi cái vị đáng quen thuộc :

_Hình như đây là lần đầu tiên em và anh đi dạo vào buổi sáng ở đây phải không ?

_Ừm là lần đầu.

_Anh thích không ?

_Miễn có em bên cạnh.

_Hihi, ngốc em cũng thế.

Đi được một lúc cũng mỏi, cả hai ngồi xuống cái ghế đá hướng ra bờ sông Hàn :

_Anh này, anh biết em yêu anh nhiều thế nào không ?

_Ừm, nhiều hơn anh yêu em.

_Anh biết anh là gì đối với em không ?

_À...ừm câu này anh quên học thuộc rồi, hề hề.

_Đấy biết mà toàn mấy chiêu của thằng Nghĩa bày anh.

_Nhưng anh cũng thấy đúng mà.

_Đúng cái gì mà đúng, anh chưa bao giờ trả lời thật lòng em.

_Ừm, mấy câu hỏi sến súa đó thì anh thật sự không biết cách trả lời nhưng có một điều anh luôn ghi nhớ trong tim và điều đó là thật lòng.

_Khoan, cái này em biết.

Vừa nói xong câu nhỏ vòng tay qua cổ nó đưa môi tiến lại gần, cả hai trao nhau nụ hôn ngọt ngào, bờ môi cô ấy vẫn vậy, ngọt ngào và luôn khiến tim nó đập lệch nhịp. Bây giờ cả hai rất quý trọng những giây phút bên nhau, nó nhận ra nó không thể xa người con gái này quá một ngày, những cử chỉ, hành động và lời nói của nhỏ đã in đậm vào tâm trí của nó mất rồi, nó sợ không được nghe và nhìn những điều đó sẽ khiến nó phát điên mất. Rồi môi nhau nhỏ không buồn mà khẽ chạm cằm lên vai nó thì thâm vào tai :

_Có lẽ bây giờ em không thể thiếu anh được nữa rồi.

_Haha, lần thứ bao nhiêu em nói câu này rồi nhỉ.

_Hihi, n lần rồi.

Nó nhìn người con gái bên cạnh rồi lại nhớ về những năm tháng đã qua, người con gái này mang cho nó quá nhiều cảm xúc, hạnh phúc, vui, buồn, tuyệt vọng, cô đơn nhưng cuối cùng điều nó muốn nhất vẫn chỉ là tình yêu của nó dành cho nhỏ, nó đã gặp rất nhiều người con gái nhưng chả ai có thể đi sâu vào tim nó cả trừ cô ấy. :

_Anh này, có phải ngay lần đầu gặp anh đã thích em rồi phải không ?

_Ừm, cũng không hẳn chỉ cảm nắng thôi nhưng cơn cảm nắng đó hơi nặng.

_Còn em thì thích anh ngay lần đầu gặp rồi, em cũng không biết tại sao nữa, em cảm thấy mình may mắn lắm anh biết không ? anh vẫn yêu em cho dù em đã bỏ rơi anh.

_Chuyện đó lâu rồi, chỉ cần bây giờ em ở bên anh thôi, hiểu không ?

_Dạ, em biết rồi, ngốc của em, hihi.

Ngày hôm nay thật đặc biệt.

P/S: Sr các thím vì không up chap đều nhá, tại hết hè rồi mình cũng đâu có rãnh như lúc trước nữa vào năm học lu bu đủ thứ học thêm học nếm. Mình sẽ cố gắng up đều mong các thím không spam nhé. Thím nào xàm là kêu ô sin hồng ở dưới bắn vỡ đầu đấy nhé :))) đùa thôi.

72. Ask

Kể từ buổi đi chơi đó Quỳnh trở nên lạnh nhạt với nó, không còn réo gọi nó vào mỗi sáng nữa, không còn hỏi bài nó nữa, không còn xuống căn tin với nó nữa....Thật sự là nó chẳng quan tâm đến những điều đó, chỉ thấy lạ ở Quỳnh. Hình như Quỳnh đang lừa dối bản thân để tỏ ra cái vẻ lạnh lùng đó, nó biết cái tính trẻ con đó thì làm sao có thể tạo ra một vỏ bọc hoàn hảo được thôi thì cứ để mọi chuyện trôi qua một cách tự nhiên vậy cái gì đến thì đến nó chẳng bận tâm. Lúc này trên facebook rầm rộ cái ask.fm, nó cũng thử chơi cũng có dăm ba câu hỏi kiểu như “Anh bao nhiêu tuổi ?” “Có bạn gái chưa ?”.....bla bla đủ thứ câu hỏi trên trời dưới đất, nó chỉ trả lời những câu hỏi nó cho là hay và cần thiết còn những câu ba láp ba xàm thì trả lời ngắn nhất có thể, nó không quen tỏ ra vẻ thân thiện trên mạng xã hội đặc biệt là trong cái thế giới ảo 4% này. Tuần vừa qua mỗi ngày nó nhận được khá nhiều câu hỏi từ một người có nickname là Bong, điểm đáng nói ở đây là những câu hỏi rất “dị”, nó chưa biết Bong là nam hay nữ nhưng theo cái cách nói chuyện nó đoán được 70% Bong là nữ. Tuy những câu hỏi có hơi dị nhưng khiến nó khá là thích thú kiểu như “Bạn để tâm đến bao nhiêu thứ mỗi ngày ?” “Tình yêu đối với bạn đơn giản hay phức tạp ?” “Đau khổ có thuốc chữa không nhỉ ?” “Bạn đã thử yêu bao giờ chưa ?” “Điều đầu tiên bạn nghĩ đến khi bước vào nhà vệ sinh mỗi sáng là gì ?”.....và hàng trăm câu hỏi khác. Bất ngờ là có một người nữa cũng xài nickname để hỏi nó chứ không ẩn danh và câu hỏi đó khiến nó cảm thấy hơi quen thuộc “Bong là cái gì của anh vậy hả ?”. Nó đơ mắt vài giây khi đọc câu hỏi này, sao giống như đang thét vào mặt nó thế nhỉ, nó đoán chắc chắn rằng người hỏi nó với các nickname Shinigami này là Quỳnh, đơn giản chỉ có Quỳnh mới hay hỏi ba cái câu ghen tuông kiểu trẻ con này và mới gần đây Quỳnh khá là ghiền bộ Death Note khi được nó giới thiệu lúc ở trên xe, cái tên Shinigami đã nói lên điều đó. Nó không buồn trả lời câu hỏi đó mặc dù đã đọc, tắt đèn đi ngủ mai lên trường tính sau.

Sáng hôm sau khi bước chân xuống cổng nó lại nhận được cây xương rồng với dòng tin nhắn “Cây cuối cùng” vậy là cây cuối cùng rồi sao ? Vậy người gửi cho nó những cây xương rồng thời gian qua không phải là Tiên ? Nó hơi hựt hẫng, lên sân thượng để đặt cái cây xương rồng “cuối cùng” đó và trùng hợp thay, trên dàn cây bây giờ chỉ còn đứng một chỗ trống duy nhất cho cái cây “cuối cùng” này. Nó thoáng giật mình, bất giác trên môi nở một nụ cười, vậy là linh cảm của nó không sai và nó sẽ tiếp tục chờ đợi.

Nó đạp xe đến trường rồi vào quán xôi quen thuộc với cả lũ, ăn xong rồi lên lớp. Vừa mới vào lớp đã nghe ôm xôm rồi :

_E hèm, cả lớp chú ý hôm nay đến phiên Luân và tao trực cổng nhưng thằng Luân xin nghỉ rồi nên bóc thăm ra thằng nào đi trực thay nó nhé_Huy.

Nó cũng méo quan tâm vụ trực cái lũ chuyên đi trễ này nếu tên nó không được xướng lên :

_Tờ số 12....Thăng._Huy

Thế là nó phải lật đật chạy xuống trực cùng thằng Huy, thật ra thì học sinh đi trễ trường nó cũng ít chủ yếu xuống trực cho có lệ, nó đứng cũng được 10p rồi mà có thấy ma nào đâu cho đến lúc nó thấy cái bóng quen quen....là Quỳnh, quái nó nhớ Quỳnh dậy sớm lắm mà lúc trước toàn dậy sớm gọi điện thoại hấp diêm nó sao giờ lại đi trễ được nhỉ cơ mà quy định là quy định đi trễ là phải len uống trà với giám thị thôi. Nó ra hiệu cho thằng Huy để nhỏ Quỳnh nó xử :

_Mày lên lớp luôn đi ở đây để tao.

Nghe xong câu nó chạy thẳng lên lớp luôn đúng là thằng bạn khốn nạn mà, nhìn bóng dáng Quỳnh thấp thỏm thấy mà tội, mắt có hơi thâm quầng chút xíu có lẽ vì thức khuya. Nó ra đứng trước mặt Quỳnh :

_Ồ....anh.....

_Anh cái gì ? theo Thăng.

_Thôi mà tha em lần này đi.

_Sao lại tha được, lên phòng giám thị.

_Đồ tồi.

Nhỏ miễn cưỡng bước theo nó, thật ra nó định trêu Quỳnh thôi giờ này thằng cha thái giám đó đã đi làm đâu, trên đường đi nó hỏi Quỳnh về vụ ask :

_Shinigami là Quỳnh hả ?

_Ồ.....không.....không phải...shinigami cái gì chứ.

_Vậy là Quỳnh rồi, trẻ con thật.

.....phải, em trẻ con thế đấy, em ghét khi nhìn thấy anh thân thiện hay nói với người con gái khác quá nhiều, em không muốn anh như thế. Anh là tên khốn, anh không bao giờ quan tâm đến cảm xúc của em, ít ra thì anh cũng nên biết là em đang thích anh...hic....hic...em đang thích một thằng con trai khốn nạn như anh...hức....mà tỏ ra quan tâm em dù một chút xíu mới phải.....hic...hic...có biết....hức....em đã thức cả đêm để chờ câu hỏi từ anh không....hic....hic...hức...em không chịu được....hức...em không muốn anh lạnh nhạt với em....hức đồ tồi.

Nói xong Quỳnh gục vào ngực nó khóc như mưa, nó thở dài trường hợp này còn tệ hơn trường hợp của Hằng, ít ra Hằng nhận thức được sự việc một cách đúng đắn nói cách khác là trưởng thành hơn nhưng có điều nó cảm nhận được Quỳnh đang bị tổn thương nhiều hơn và nguyên nhân lần này là tại nó. Nó ôm Quỳnh vào lòng đợi cho lúc Quỳnh nín hẳn, nó dần dần buông Quỳnh ra nhưng có vẻ hơi khó khi Quỳnh đã vòng tay qua lưng nó rồi :

_Đừng buồn mà.

_Nhưng phải lên lớp học chứ sắp vào lớp rồi.

_Vậy anh vẫn sẽ ôm em như thế này chứ.

_Ồ.....ừm nếu cần thiết.

_Hihi, vâng, mình lên lớp thôi anh.

Và tất nhiên đến giờ về nó phải đeo Quỳnh, trên đường về Quỳnh ôm nó không rời miệng còn hát nhạc thiếu nhi nữa chứ, nó thấy hơi ngại, không phải vì Quỳnh hát nhạc thiếu nhi mà vì Quỳnh ôm nó :

_Ôm anh thích thật đó.

_À ừm đừng có ôm chặt quá.

_Thôi đi, thích mà còn ra vẻ.

_Ra vẻ cái gì không thấy người ta nhìn à.

_Kệ người ta, người ta nhìn cũng không có làm em hết vui đâu nên anh đừng lo.

Nó thở dài ráng đạp nhanh về nhà Quỳnh vậy, nó chở Quỳnh đến nhà trước khi vào Quỳnh còn hôn vào má nó nữa :

_Ồ....ừm...cảm...cảm ơn đã đưa em về.

Nói xong nhỏ chạy tót vào trong nhà luôn, nó bật cười và bất ngờ không phải vì nụ hôn mà là vì cái điệu bộ mặc cỡ của Quỳnh lúc trước nó đeo về đâu có như thế chắc là lý do cho nụ hôn lúc này, đúng là ngốc thật nhưng cũng rất đáng yêu. Bỗng nó nghe tiếng ai quen thuộc ở sau lưng :

_Bạn gái mới của Thăng đó hả ?

_Ồ.....Dung

Nó khá bất ngờ khi gặp Dung ở đây, nó và Dung vào một quán nước vỉa hè gần đó :

_Bạn gái của Thăng đó hả, đáng yêu nhỉ _Dung

_À không phải như Dung nghĩ đâu.

_Ồ thế là bạn đó thích Thăng.

Nó ngượng ngịu trả lời :

_Chắc vậy.

_Haha, cũng phải thôi Dung lúc trước cũng thế còn gì.

_Ừm.

_Thăng biết không ở Thăng có một vẻ gì đó thu hút lắm bất kể người con gái nào khi tiếp xúc đều để lại một ấn tượng rất khó quên và theo Dung thấy thì cô bạn vừa rồi dính quá sâu vào cái đó rồi.

_Hả ! gì nghiêm trọng vậy.

_Thì đúng mà cứ từ từ đi điều gì đến sẽ đến.

_Haizzz đành vậy.

_À, vậy còn Tiên.

_Ừm vẫn đợi.

_Ừ, Dung về đây, chúc may mắn.

_Ừm, hẹn gặp lại.

Nó đập về suy nghĩ về cuộc trò chuyện với Dung, rốt cuộc Quỳnh thích nó nhiều đến vậy sao ?

73. Thông Báo

Hiện tại thì dự báo thời tiết có nói bão sắp đổ bộ vào miền trung và Đà Nẵng là trung tâm của cơn bão, nếu bão có vào thì có thể sẽ cúp điện vài ngày nhé các thím. Vậy cho nên mình không thể up chap được, hôm nay đi học trường cho về sớm mới ngồi type vài dòng này đây, giờ phải chạy quanh nhà xem chỗ nào dột mà hứng xô đây các thím à, khổ lắm :))

Mới hôm qua đi biển trời còn xanh thế này nào ngờ bây giờ bão nó vào cmnr, chán :))

74. Đi Tìm...hà Nội

Sáng hôm đó vẫn như mọi ngày, là thứ bảy nó thức dậy vsen thay đồ rồi đi học, vừa dắt xe ra cổng đã thấy Quỳnh đứng đợi rồi :

_Hù.

_Oáp.....dở hơi à.

_Chả có tí gì gọi là tâm lý ít ra anh cũng phải giả vờ giật mình chứ.

_Vớ vẩn, lên xe nhanh đi.

_Đến bây giờ vẫn không biết tại sao em lại thích anh nữa.

_Liên quan ?

_Đấy anh toàn nói chuyện cộc lốc, chả tâm lí cũng không lãng mạn.

_Thì sao ?

_Hihi chả sao cứ để em ôm anh thế này đi.

Nó mặc kệ tính Quỳnh nó hiểu, cái cách nói chuyện cứ nóng lạnh bất thường. Đạp xe đến trường rồi vào quán xôi cùng Quỳnh, hình như nó đi hơi sớm, lũ kia vẫn chưa thấy ai đến cả, nó gọi xôi bắp còn Quỳnh thì chả thấy gọi gì :

_Này sao ko ăn.

_Em không đói với lại em đang giảm cân.

_Cái gì ? giảm cân ?..... để làm gì ?

_À ừm thì so với Hằng với cái chị hay đi với anh thì em có vẻ hơi béo nên.....

_Trời, ngốc vừa thôi, như thế này đã là cân đối rồi nhưng cho dù có giảm cân thì cũng không nên bỏ bữa sáng, hiểu chưa ?

_Nhưng.....

_Nhưng cái gì mà nhưng, sao con gái ai cũng nhạy cảm thế nhỉ, ăn nhanh đi tí xiu thì đây không có bể vào phòng y tế đâu đó.

_Vâng, hihi hình như anh đang quan tâm em hả ? hihi biết thế em giảm cân sớm rồi.

_Lại dở hơi, ăn đĩa xôi bắp này trước đi, để kêu đĩa khác.

_Dạ, hihi.

Nó đưa đĩa xôi của nó cho Quỳnh ăn rồi kêu đĩa xôi khác, ăn xong cả hai cùng lên lớp, tiết thứ ba là kiểm tra 1 tiết Lý, cũng khá đơn giản nó làm khoảng 25p thì cũng xong, nó nhìn qua bên cạnh thấy Quỳnh vẫn đang hì hục làm bài, cái vẻ mặt đăm chiêu trông rõ là nghiêm túc luôn thế mà lúc nào đi với nó cũng như trẻ con ấy nhưng có lẽ bây giờ nó quen với cái vẻ trẻ con đấy rồi, nhìn cái mặt búng ra sữa thế kia mà. Quả đúng là gương mặt hợp với tính cách. Đánh trống hết giờ, nó nộp bài rồi xuống căn tin, trên đường đi thì điện thoại nó reo :

_Alô.

_Alô mẹ đây.

_Ồ vâng, mẹ gọi có chuyện gì vậy ?

_À, bây giờ bố mẹ đang chuẩn bị lên máy bay để bay về Đà Nẵng chắc tầm 11h bố mẹ đến nơi, gọi để thông báo con trước ấy mà.

_Dạ vâng, bố mẹ đi an toàn nhé.

Nó cúp máy chả biết bố mẹ về làm gì nhỉ ? vừa lúc đó thì Hằng đập vai nó :

_Hai bác về hả anh ?

_À, ừm 11h đến nơi.

_Vậy tí em qua nhà anh luôn nhé, lâu rồi cũng chưa gặp hai bác.

_Ừm vậy tí em đợi anh đèo nhỏ Quỳnh về đã.

_Anh không định nói thẳng ra với Quỳnh sao ?

_Vô ích thôi, Quỳnh trẻ con lắm có lẽ đợi đến lúc Tiên về.

_Vâng, thôi xuống căn tin với em đi, cả bọn đang đợi kia.

Đến giờ ra về vẫn như mọi hôm, nó đèo Quỳnh về nhưng hôm nay có Hằng đi cùng nữa :

_Ô, Hằng đi theo tụi này chi vậy ?

_À, mình về nhà Thăng chơi ấy mà hôm nay bố mẹ của Thăng về nên mình qua chào hỏi.

_Vậy anh cho em theo....

Quỳnh chưa kịp nói hết câu nó đã dừng xe lại ngay trước cổng nhà Quỳnh rồi và phán một câu cộc lốc :

_Xuống xe.

Quỳnh không nói gì chỉ lặng lẽ đi vào nhà, thật sự nó chả muốn Quỳnh lún quá sâu vào cuộc sống của nó. Nó cùng Hằng đi về nhà, vừa vào nhà thì mẹ nó đã ôm chầm nó rồi, nó cũng ôm lại mẹ, mấy tháng không gặp hình như mẹ nó hơi gầy đi cũng phải bố mẹ nó cứ đi công tác suốt lại còn chả cố định được chỗ ở. Bố nó thì vẫn như thế có điều tóc tai và râu ria hơi dài chắc không có thời gian để cắt, tỉa. Nhìn bố mẹ trông có vẻ mệt mỏi nó xót lắm nhưng bây giờ nó chưa thể làm gì để giúp bố mẹ nó được, chỉ biết học thật tốt mà thôi. Hằng chào hỏi bố mẹ nó rồi bố mẹ nó mới Hằng ở lại ăn cơm luôn, bữa cơm cũng khá vui vẻ cho đến khi mẹ hỏi nó :

_Tiên chuyển đi lâu chưa con ?

_Ô, dạ....cũng được 3 tháng.

_Cùng đành chịu thôi gia đình bên nội Tiên nghiêm khắc lắm lại thấy mẹ nó có gia đình mới nữa nên đưa nó về ở với gia đình bên nội luôn. Nhưng chắc hai đứa vẫn giữ liên lạc nhỉ ?

_Dạ không Tiên đổi số điện thoại rồi mẹ à vả lại con cũng chả biết Tiên chuyển đi đâu.

_Ô bộ Tiên không nói cho con hả ? nhà nội Tiên ở Hà Nội còn số điện thoại thì hình như mẹ có, trước khi đi Tiên có điện ẹ.

Nó đứng hình, gương mặt không cảm xúc vậy là Tiên không muốn nó đi tìm Tiên sao, nó đứng dậy bỏ bữa cơm rồi đi lên phòng, Hằng cũng đi theo nó vào phòng :

_Anh.....anh vẫn ổn chứ ?

_Ừm có lẽ anh cần suy nghĩ một lúc.

Hằng bước ra khỏi phòng và trả lại không gian yên tĩnh cho nó, nó nằm suy nghĩ có lẽ chờ đợi không phải là cách nữa rồi mà đó là sự tuyệt vọng, nó quyết định sẽ đi tìm Tiên. Phải nó sẽ tìm Tiên nó chán cái cảnh phải chờ đợi này rồi, ngày nào nó cũng lên sân thượng chăm sóc những cây xương rồng đó với hi vọng Tiên sẽ quay về nhưng mọi thứ vẫn chỉ là con số 0. Nó kể với Hằng chuyện đó đầu tiên, Hằng im lặng một lúc rồi cũng khuyên nó nên đi và Hằng sẽ đi cùng nó :

_Em sẽ đi cùng anh, dù gì thì nhà ngoại em ở Hà Nội, nhà rộng lắm mà chỉ có hai ông bà thôi.

_Ừm để anh vào nói với bố mẹ luôn.

Nó trình bày mọi việc với bố mẹ, tất nhiên là nó chỉ muốn chuyển đi một thời gian thôi dù gì thì bố mẹ nó cũng ít khi ở bên cạnh nó nên cũng đồng ý cho nó ra Bắc học với lại có Hằng đi cùng nó nên họ cũng yên tâm. Về phần bố mẹ Hằng thì có bố mẹ nó nội hộ rồi nên nó cũng không lo lắng lắm. Nó sẽ bay vào trưa mai, nó muốn đi càng nhanh càng tốt.

Sáng hôm đó nó hẹn cả bọn ra quán cà phê quen thuộc để thông báo, vừa mới nói xong đứa nào cũng há hốc mồm :

_Đm mày đi rồi thì có kèo ai thế hả ?_Nghĩa

_Tao biết mà thế nào mày cũng đi tìm_Phương

_Ừm khi nào mày đi_Hoàng

_Trưa này 11h30 tao với Hằng bay.

_Thôi được rồi tụi tao hiểu ày nhưng mày phải về sớm đấy thằng cờ hó_Hoàng

_Haha, tất nhiên rồi.

Hoàng luôn là thẳng thắn nó nhất thế nên nó cũng yên tâm về lũ bạn, tạm biệt cả lũ nó gọi điện cho chị Bảo ra quán cà phê vắng khách bên quận 3 :

_Có chuyện gì thế nhóc, nhớ chỉ hã ?

_Vâng có lẽ em sẽ nhớ chị.

_Hã ? là sao ?

_Em sẽ đi tìm Tiên.

_Tìm ? Ở đâu ?

_Hà Nội.

_.....chà cũng xa nhỉ.

_Nhưng em sẽ trở về mà.

_Haha, nhóc không về thì cũng sẽ đi tìm và lôi đầu nhóc về thôi.

_Vâng_Nó bật cười, chắc nó sẽ nhớ chị Bảo lắm.

Và còn người rắc rối còn lại, nó có thể không báo trước cho Quỳnh và cứ thế mà đi thôi nhưng chả hiểu sao nếu làm vậy nó sẽ cảm thấy nó lỗi nhiều :

_Lần đầu anh hẹn em đó nha.

_Ừm, em ngạc nhiên hã ?

_Ồ.....e,..sao

_Huh ? sao thế ? em không thích hã ?

_Ở đâu có....hihi cuối cùng anh cũng xưng hô có chủ ngữ với em.

_Em vui lắm sao ?

_Hihi tất nhiên là vui rồi, hôm nay anh lạ lắm.

_Ừm, Quỳnh nè, anh có chuyện muốn nói.

_Chuyện gì ?

_Anh sẽ đi Hà Nội.

Quỳnh vừa nghe xong thì đơ mặt, nó cũng chỉ biết thở dài :

_Anh.....anh đi làm gì ?

_Ừm, anh đi tìm Tiên.

Vừa nói xong câu Quỳnh đã đứng dậy tát vào mặt nó, cái tát khiến nó khá bất ngờ vì đây là lần đầu tiên nó ăn tát và đặc biệt là từ một người con gái :

_Anh...hic...hic...là cái đồ ích kỷ...hức.....anh hẹn em để nói những lời này sao....hức....anh dối xưng hô cũng vì những lời này sao....hic...hic....cái đồ tồi.

Nó nắm lấy tay Quỳnh để ai ủi :

_Anh sẽ về chứ có đi luôn đâu.

Quỳnh không nói gì mà cứ tiếp tục khóc rồi gục đầu vào ngực nó, nó vuốt tóc của Quỳnh :

_Đừng khóc nữa, lúc anh về anh muốn thấy em trưởng thành hơn chứ không phải trẻ con như thế này.

_Anh....sẽ trở về...em biết..nhưng...hic...hic...là cùng với Tiên phải không....hic..

_....._Nó im lặng

Được một lúc thì Quỳnh cũng nín khóc, cả hai ngồi nhìn cảnh hồ trước mặt, phẳng lặng giống như tâm trí nó hiện giờ vậy :

_Được rồi, anh cứ đi, em không cản dù gì em vẫn không là gì của anh nhưng có điều khi anh trở lại em vẫn sẽ theo đuổi anh cho dù ai có ai bên cạnh đi nữa, em sẽ thay đổi chỉ cần em mãi ở đây thì anh sẽ trở về đúng không ?

_Ừm, đúng vậy, anh sẽ về sớm nhất có thể.

_Được rồi em tin anh....anh này....đây là quà chia tay.

Quỳnh chồm lên hôn cái “chụt” vào má nó, nó đơ mắt vài giây, nó luôn vậy luôn bị bất ngờ bởi những nụ hôn bất ngờ. Hôn xong Quỳnh chạy tót đi luôn, nó bật cười, chắc sẽ nhớ cái hình bóng trẻ con này lắm đây.

10h Quỳnh và nó ra sân bay cả bọn lớp nó đã đứng tiễn rồi, thật ra cũng không đi lâu lắm nên không có cái vụ khóc sụt sùi như trên phim, ngoài ra còn có cả Dung và chị Bảo nữa :

_Chúc Thăng may mắn nhé, cố lên !__Dung

_Ừm cảm ơn Dung.

_Bố mẹ gửi hồ sơ con vào trường mà Tiên học rồi, còn đây là sdt của Tiên, Hằng này mọi việc còn lại nhờ cháu nhé.

_Dạ vâng ạ, bác cứ yên tâm.

Nó và Hằng ôm tạm biệt bố mẹ rồi vào bên trong, đi cùng nó còn có chú Ba nữa, tài xế nhà của Hằng. Ngồi trên máy bay nó cứ nhìn ra bên ngoài những đám mây kia, vậy là nó sắp gặp lại Tiên rồi, đợi anh, em nhé.

75. Đạo Bước.....và....

Nó tỉnh dậy sau một chuyến bay bởi tiếng gọi của Hằng :

_Anh này, đến Hà Nội rồi dậy đi.

_Ơ...Oáp...đến rồi hả....

Nó cũng không mang gì nhiều 1 cái balô và 1 cái vali thôi chứ chả như Hằng đến những 4 cái vali cũng may là có chú Ba đi theo, cả ba bắt taxi rồi đi về nhà ngoại của Hằng, đây là lần đầu tiên nó đặt chân đến Hà Nội có chút lạnh và hơi khô có lẽ nó sống với biển quen rồi. Hà Nội lớn hơn Đà Nẵng nhiều, điều đó lại thôi thúc nó khám phá và tìm kiếm Tiên nhiều hơn còn ở Đà Nẵng thì khác không lớn cũng không nhỏ đủ để nó thuộc hết từng ngõ ngách. Đi được một lúc thì chiếc taxi cũng dừng, nhà ngoại Hằng ở quận Hoàn Kiếm thì phải tên đường là gì nó cũng chả nhớ hình như là Hàng Bài. Nó đi vào trong hẻm, cũng không sâu lắm rồi dừng trước một cái nhà cũng khá to có ba tầng. Hằng bấm chuông, một lúc sau có một bà xuống mở cửa, chắc là bà ngoại của Hằng :

_Ôi, cái Hằng lâu lắm rồi mới ra chơi với bà đấy nhỉ ?

_Hihi vâng ạ cháu cũng nhớ bà nhiều lắm.

_Lần này nghe bố mẹ cháu nói ra đây ở hả ?

_Dạ vâng cháu ở vài tháng cùng với bạn của cháu.

_Dạ, cháu chào bà ạ, cháu là bạn của Hằng.__Nó lễ phép

_Được rồi, hai đứa vào nhà đi cả chú Ba nữa.

_Dạ thôi bây giờ tôi phải đi nộp hồ sơ cho hai đứa, xin phép bà.

Chú Ba đi nộp hồ sơ cho nó và Hằng, cả hai học trường Trưng Vương thì phải, nó mang vali lên phòng của nó, phòng cùng bình thường không rộng cũng không nhỏ được cái trước ban công có khá là nhiều hoa, có lẽ do bà ngoại Hằng trồng, nó vươn vai hít thở cái khí trời mới mẻ này, tí nữa nó phải ra xem Hồ Gươm nó như thế nào mới được. Nó nghĩ thế rồi một mạch bay vào phòng soạn đồ đạc ra luôn, quần áo và giày nó

cho vào tủ, sạch vở các thứ rồi dụng cụ học tập nó cho vào kệ hết. Loáng một tí cũng xong, nó đi tắm. Tắm xong nó thay đồ để đi dạo một vòng Hà Nội, trời có vẻ hơi lạnh nên nó khoác thêm cái áo choàng mỏng xỏ đôi Nike Dunk nó bước xuống nhà chào hỏi ông bà ngoại của Hằng rồi đi luôn. Nó định rủ Hằng rồi nhưng Hằng lại ngủ mất thôi thì đành tự khám phá vậy. Vì vẫn chưa có phương tiện đi lại nên nó đành đi bộ, đeo headphone và bật google map, địa điểm đầu tiên là hồ gươm, cũng gần cứ đi thẳng là đến nơi, trên đường nó có ghé vào một quán cà phê gần đó mua một ly cà phê mocha. Nó chả biết là trời Hà Nội đang lạnh hay là nó chưa quen với khí hậu ngoài Bắc, vừa đi vừa nhâm nhi mocha làm nó sáng khoái hơn, lúc này cũng tầm 4h chiều, nó đi một lúc cũng đến Hồ Gươm, nó ngồi vào ghế đá đứng nhìn về phía Tháp Rùa, khác trong hình nhiều quá, có vẻ cũ và hoang sơ hơn. Nó ngồi đó, mắt thì ngắm nhìn mọi thứ xung quanh, tai thì vang lên giai điệu của bài Payphone, nó quan sát thì phải công nhận là con gái Hà Nội xinh thật, này giờ cũng phải có mười mấy đứa con gái xinh đi qua đi lại trước mặt nó, cũng có vài nhỏ nhìn nó với ánh mắt lạ lẫm, nó cũng chả quan tâm, cười khểnh một cái rồi lại nhâm nhi mocha. Nó tự hỏi, không biết Tiên đang ở đâu bên trong Hà Nội này nhỉ ? cho dù nó có sdt của Tiên nhưng nó vẫn chưa muốn gọi, nó muốn phải gặp tận mặt Tiên kia.

Ngồi thêm một lúc nó quyết định điểm đến thứ hai sẽ là trường của nó sắp vào học, bật google map lên thì trường nó cũng nằm trên đường Hàng Bài, vậy cứ đi thẳng thôi, nó lại ghé vào quán cà phê cũ và mua cốc mocha khác. Đi được một lúc thì cũng thấy tên trường, trường THCS Trưng Vương, cổng trường có vẻ hơi nhỏ nhưng chắc bên trong cũng rộng, nó phía bên kia đường nhìn qua miệng vẫn còn nhâm nhi mocha thì bất chợt điện thoại reo :

_Alô, anh đang ở đâu vậy ?

_Em đây rồi hả ? anh đi dạo một tí ấy mà.

_Cái gì ? anh có biết đường đâu mà đi lung tung thế.

_Em khỏi lo, anh sắp đến nhà rồi đây.

_Được rồi, bố mẹ anh có gọi hỏi anh đấy.

_Cứ nói bố mẹ là anh ổn, anh cúp đây.

Nó cúp máy và thông thả đi về, mặt trời đã bắt đầu lặn rồi, xe cộ càng lúc càng đông đúc hơn, nó về nhà thì cũng tầm 5h30 chiều. Nó chào ông bà rồi đi lên phòng luôn, vừa bước lên đã chạm mặt Hằng rồi :

_Anh thấy Hà Nội thế nào ?

_Ừm khác Đà Nẵng_Nó cười trừ

_Hihi, em biết là anh trả lời như thế mà, anh đợi em tí em thay đồ rồi em dẫn anh đi tham quan luôn.

_Ok, anh đợi.

Nó xuống nhà đợi vừa lúc đó thì chú Ba đến trên con vespa điện hình như là Hằng mua thì phải và đúng là như vậy, nó cũng không ghét xe điện nhưng nó lại thích đi xe đạp hơn, thôi thì đợi ngày mai rồi mua vậy. Một lúc sau Hằng cũng xuống, vẫn xinh như mọi ngày :

_Em đùa hay anh đùa ?

_Anh hỏi kì nghe, anh đùa em chứ còn gì nữa.

_Nhưng anh đâu biết đường.

_Thì em ngồi sau chỉ, bộ anh sợ Tiên thấy hả.....ơ...em...xin lỗi.

_Ngồi lên anh đùa cho_Nó cười rồi cốc đầu Hằng.

Hằng đưa nó đi lòng vòng một hồi thì đến quán kem Tràng Tiền, đông nghẹt thế này mà cũng đưa nó đến, nó ghét phải bon chen và xô bồ như thế này nhưng lúc lúc có kem trên tay thì nó phải công nhận kem ở đây ngon thật, ăn kem xong rồi đi loang quanh đủ nơi chủ yếu toàn là quán ăn vặt, vào quán thì cũng có mấy thanh niên mạnh động rồi tăng động đủ kiểu nhìn Hằng. Hằng không phải người Hà Nội nên cái nét rất khác so với con gái ở đây, mấy thanh niên kia thấy của lạ nên cứ địa mãi là phải. Ăn uống

no nê thì Hằng lại đưa nó đi chơi.....Net :)). Văn bài cũ soạn lại Hằng ad còn nó sp và tất nhiên là không thể tránh khỏi trường hợp đực rửa đứng phía sau xem Hằng chơi, nó đánh Alistar có vài pha combo bị hụt hơi bóp tí thì mấy thanh niên đằng sau lại phán :

_Đm ad đánh tốt bao nhiêu sp lại dần bấy nhiêu.

_Đưa tao sp chắc hai thằng kia afk cmnr.

Nó thì méo quan tâm đến mấy lời đó rồi nên cứ im lặng mà chơi thôi. Nhìn đồng hồ đã điểm 9h thì Hằng và nó ra về. Bước vào phòng nó nằm xuống giường, vậy là mai nó bắt đầu học ở môi trường mới rồi không biết nó có gặp mặt Tiên không nhỉ ?

Sáng hôm sau nó vẫn thức dậy sớm, bước xuống nhà thì ông bà ngoại Hằng đã dậy từ lúc trước rồi, cũng phải thôi người già mà :

_Thằng dậy sớm thế cháu, bộ cháu ngủ không quen hả ?_Ông ngoại

_Dạ không ạ tại cháu có thói quen dậy sớm thôi ạ.

_Haha, chả bù cho cái Hằng toàn nướng.

_Ngày này, cháu nghe ông bêu xấu cháu rồi nhé_Tiếng Hằng trên lầu vọng xuống

_Haha, con nhỏ này.

Nó cũng cười rồi ngồi vào bàn ăn sáng do bà chuẩn bị, là phở bò. Nó ăn xong rồi cũng thay đồng phục luôn. Nó đi bộ cùng với Hằng vì trường cũng khá gần. Nó và Hằng bước vào trường cũng còn khá sớm nên trường còn vắng mới có 6h, cả hai đi lên phòng hiệu trưởng để nhận lớp, vì đi sớm nên hai đứa cứ ngồi ở trong phòng hiệu trưởng để chờ cô chủ nhiệm đưa vào lớp. Được một lúc thì nó và Hằng cũng được cô đưa đến lớp. Nó hồi hộp không phải vì cái lớp mới kia mà là vì nó thể đụng mặt Tiên bất cứ lúc nào, lỡ như Tiên học chung lớp với nó thì sao. Cô bước vào lớp :

_Giới thiệu với các em lớp chúng ta có hai bạn từ Đà Nẵng chuyển ra, hai em giới thiệu đi.

Nó và Hằng giới thiệu, nó đưa mắt nhìn quanh lớp, bật cười, vậy nó Tiên không học chung lớp với nó, cái bọn đực rửa cứ nhìn Hằng mà bàn tán xôn xao, nó cũng bắt gặp vài ánh mắt của mấy bạn nữ, học sinh nữ ở lớp này cũng khá xinh chứ không có cá sấu như lớp của nó nhưng tất nhiên là không xinh bằng Hằng, đối với nó.

_Hai em chọn chỗ ngồi đi.

Cả hai đứa cùng lúc đi xuống cuối bàn ngồi cạnh nhau, khỏi nói bọn đực rửa tiếc hùi hụi, ngồi trước mặt nó và Hằng là một bạn nữ :

_Chào hai bạn, mình tên là Vi rất vui được làm quen.

_Hihi, mình cũng thế.

Nó hơi ngạc nhiên khi Hằng chuyển qua giọng Bắc kể cả nhỏ Vi kia cũng thế :

_Ồ sao bạn lại nói giọng Bắc.

_Hihi lúc trước mình có sống ở đây.

_À ra vậy, còn bạn nam này...tên gì nhỉ...à Thăng, sao im lặng thế.

_Ừm chào.

Lúc này nó mới có dịp nhìn kĩ Vi, cũng khá xinh, đặc biệt là đôi mắt có vẻ gì đó rất tinh nghịch.

_Bạn ở biển mà cũng trắng phết nhỉ, cứ tưởng trai biển đen lăm chứ.

_Ừm cũng chả biết nữa.

_Hihi, tuýp boy nạnh nùng sao kiểu này chắc khối đứa đố, à mà hai bạn là gì của nhau vậy.

_À, hihi mình và anh Thăng là hai anh em.

_Hả ? anh em ? anh em họ hả ?

_Không, là anh em kết nghĩa.

Nó chỉ ngồi nghe Hằng và Vi nói chuyện đôi lúc thêm vào vài chữ cho đến lúc xuống chào cờ, nó cùng Hằng và Vi đi xuống sân trường khi nó đi xuống cầu thang, nó cảm thấy lạ cho đến khi cảm nhận được cái gì đó quen thuộc ở trước mắt, cái hình bóng nhỏ nhắn và đáng yêu mỗi tối luôn xà vào lòng nó, gương mặt thiên thần và bờ môi nó luôn khao khát. Phải, nó đã nhìn thấy Tiên.

76. Xương Rỗng

Nó đứng lặng yên ở chân cầu thang đó, Tiên thay đổi nhiều quá, chỉ mới hai tháng không gặp, nhỏ đã đeo kính, tóc búi cao và.....trên cổ vẫn là dây chuyền may mắn nó tặng lúc đi Hội An. Nó vẫn đứng đấy cho dù bóng Tiên đã đi khuất xuống dưới sân trường. Nếu không có cô lao công thì chắc nó cứ đứng trần trần ở đó rồi, nó bước xuống sân trường không quên moi trong túi ra cái mắt kính, nếu cộng thêm quả đầu mới của nó với cái mắt kính thì nhìn từ xa Tiên sẽ không nhận ra nó. Nó bước về phía lớp của mình và ngồi xuống bên cạnh Hằng :

_O...mắt kính....không lẽ anh.....

_Ừm, anh thấy rồi.

_Vậy sao....nhanh anh nhỉ ?

_Ừm, Tiên thay đổi nhiều lắm.

Cả hai im lặng, nó nhìn ráo rắt xung quanh để tìm cái hình bóng đó....kia rồi, ngồi cách nó hai dãy lớp, nó mỉm cười Tiên vẫn còn mang đôi superstar màu đen đó, cho dù bên ngoài đang cười nhưng đôi mắt vẫn ươn lên một nỗi buồn không tên, đôi mắt đó khiến nó lạ lắm khác với đôi mắt ầm ập, luôn tươi cười với nó. Đánh trống hết giờ chào cờ nó cùng Hằng đi lên lớp, vẫn không quên ngoái đầu lại nhìn Tiên. Thật sự trong giờ học nó chả tập trung được, cũng may là bài ở đây dạy còn chậm hơn trường nó vài bài nên thông thả một tí cũng chả sao, nó nhớ Tiên rất nhiều, nhớ đến độ phát điên lên nhưng đến lúc Tiên đứng gần như trước mặt nó thì cảm giác nhớ nhung đó lại biến mất mà thay vào đó là một cảm giác ầm ập và tràn ngập khát khao được ở bên cạnh Tiên. Cứ như nhìn thấy Tiên thì bao nỗi nhớ của nó bị thổi bay đi vào hư vô vậy. Đến giờ ra chơi thì nó bị Hằng và Vi lôi đầu xuống căn tin, cô bạn mới quen này cũng thân thiện với năng nổ ra phết nhỉ. Xuống căn tin nó thấy Tiên đang đeo phone và trên tay là quyển sách :

_Tiên....khác thật anh ạ.

_Ừm, một chút.

Cả ba chúng nó mua nước rồi cũng đi lên lớp, nó khá bất ngờ khi thấy Tiên cũng đi bộ, nó quyết định sẽ đi theo Tiên :

_Em về trước đi bảo ông bà khỏi chờ cơm anh.

_Vâng, anh cứ đi đi.

Nó đi theo Tiên hình như Tiên đang đi về phía Hồ Gươm thì phải, Tiên ngồi vào cái ghế đá cạnh đó, nó chỉ đứng ở đằng sau nhìn thôi, được một lúc nó lấy khẩu trang ra rồi lôi trong balô ra một cái cây xương rồng nhỏ, nó khẽ bước về phía trước cho đến lúc nó hoàn toàn đứng đằng sau Tiên, có lẽ Tiên vẫn chưa biết, nó từ từ đặt cây xương rồng xuống bên cạnh Tiên rồi quay đầu chạy thật nhanh, nó chạy thục mạng đến hẻm nhà ngoại thì quay đầu lại. Phù, nó thở, may quá vậy là Tiên không đuổi theo nó. Vào nhà nó chào ông bà rồi lên phòng gục vào xuống giường luôn, nó lôi điện thoại ra và nhắn tin cho Tiên và tất nhiên Tiên không biết nó là ai :

_Bạn gì ơi !

Nó đợi 5p vẫn không có tin nhắn chắc Tiên vẫn chưa về, nó đi tắm rồi xuống ăn trưa, xong xuôi nó lại lên phòng, thì cũng có tin nhắn cách đây 3p :

_Ai vậy ?

_Ừm, người để cây xương rồng.

_Là bạn sao ? sao lại để ở đó vậy.

_À mình muốn vứt đi ấy mà.

_Ồ sao lại vứt.

_Vì nó mang ình nhiều kỉ niệm buồn.

_Vậy sao, với mình thì ngược lại xương rồng làm mình nhớ đến một người.

_Ai vậy ? quan trọng với bạn không ?

_Haha hình như mình nói hơi nhiều à mà sao bạn biết sdt của mình.

_Bí mật.

_Bạn bí ẩn nhỉ ? thế bạn tên gì ?

_Ừm cứ gọi mình là T, rất vui được làm quen với...Tiên

_Biết tên mình luôn sao ? thôi được nếu làm quen bình thường thì mình luôn sẵn sàng còn nếu T điều tra thông tin và tiếp cận mình với mục đích “khác” thì từ bỏ đi nhé, mình khó rung động lắm.

Nó hơi bất ngờ bởi giọng tin nhắn đó, Tiên....cứng vậy sao :))))

_Haha bạn lo xa nhỉ, nhưng đừng lo mình không cảm nắng hay là cái gì “khác” đâu.

Nó muốn thêm câu đăng sau là “vì anh yêu em” nhưng chẳng hiểu vì sao nó lại không muốn thế nó muốn trò chuyện với Tiên như thế này.

Kể từ hôm đó ngày nào nó cũng nhắn tin với Tiên, nó quá hiểu Tiên nên việc nói chuyện với Tiên cũng không có gì khó khăn, nó cũng khéo léo để tránh những tình tiết làm mình bị lộ. Trên trường nó vẫn theo dõi Tiên từ đằng xa, nó luôn tặng Tiên những cây xương rồng lúc thì ở trường lúc thì ở những nơi linh tinh khác, nó để cây xương rồng trước ở đó rồi nhắn tin cho Tiên ra, mỗi lần như thế Tiên đều nhìn xung quanh nó biết nên đã đứng rất xa rồi. Dần dần thì nó cảm giác như Tiên khá là thân thiết và cởi mở trong khi nhắn tin với nó rồi bằng chứng là có nhiều lúc Tiên chủ động nhắn tin trước nữa kia, nó cười thầm “vậy là mình đang cư Tiên sao ?” :

_Tiên cảm giác T giống một người lắm.

_Hử ? người nào vậy ?

_Hihi Tiên nói linh tinh đấy mà đến khi nào Tiên mới được gặp T đây.

_Tiên muốn gặp sao ?

_Ừm, kể từ lúc dọn ra đây ở thì T là người đầu tiên mà Tiên trò chuyện nhiều như thế đấy, Tiên muốn gặp T.

_Cái đó để suy nghĩ lại nhé.

_Ừm, Tiên đợi

_À Tiên nè xõa tóc và bỏ cái kính không độ đó ra sẽ dễ thương hơn đấy.

_Ồ sao T biết Tiên đeo kính không độ.

_Haha đoán trúng phóc, thôi ngủ đây ngủ ngo nhé, xương rồng.

Nó đi qua phòng và kể cho Hằng nghe về chuyện gặp mặt Tiên :

_Em nghĩ là anh nên đi gặp, cả tuần anh cứ lèo đèo theo sau Tiên rồi.

_Ừm, nhưng anh sợ Tiên giận anh.

_Không đâu, anh biết là Tiên vẫn luôn nhớ về anh mà.

_Ừm, có lẽ đã đến lúc Tiên trở về bên anh, như thế đã đủ dài rồi.

Hôm đó là buổi chiều CN đầu tháng mười một, nó nhắn tin hẹn Tiên ra Hồ Gươm, vẫn đặt cây xương rồng lên cái ghế đá quen thuộc, chừng 5p sau thì Tiên đi tới, có lẽ Tiên đã nghe lời nó nhỏ không còn đeo kính và đã xõa tóc xuống, Tiên khẽ ngồi xuống cầm cây xương rồng lên ngắm nhìn nó, bất chợt Tiên mỉm cười, chả hiểu sao tim nó lại đập nhanh khi thấy nụ cười đó, nó nhẹ nhàng hết mức đi về phía người con gái nó đã chờ đợi bấy lâu, có lẽ Tiên vẫn chưa biết nó đang tiến lại gần. Nó khẽ ngồi xuống bên cạnh Tiên :

_Hà Nội lạnh nhỉ.

_Ừm T đến...ơ.....

Nó quay đầu nhìn vào mắt Tiên, hai mắt chạm nhau, đã lâu rồi nó không nhìn thật sâu vào đôi mắt này, cho dù đôi mắt đó có một chút buồn đi chăng nữa nhưng đó là đôi mắt khiến nó cảm thấy ấm áp hơn, bất chợt Tiên ôm chầm lấy nó rồi bật khóc, nó không nói gì chỉ cười rồi vòng tay ôm lại Tiên :

_Anh nhớ em....nhiều lắm.

_Hức.....hức.....hic.....

_Lạ thật, anh không nghĩ là em sẽ khóc lâu đến như thế đấy nhưng nếu em muốn thì cứ khóc, anh ở đây mà.

Tiên vẫn gục lên vai nó mà khóc, đôi bàn tay không ngừng bấu chặt nó hơn :

_Hic....hic....anh là....T...sao ?

_Phải.

_Anh...hức...hức...đi tìm em sao ?

_Phải

_Nhưng...hức.....tại sao ?

_Ngốc...vì anh yêu em.

Nói xong câu đó Tiên đã vòng tay qua cổ và kéo đầu nó vào, Tiên đang hôn nó.....nụ hôn của nỗi nhớ nhưng giữa tiết trời se lạnh....

Hà Nội, nơi anh gặp lại em.

77. Khẽ Chạm

Cả hai lại ngồi im lặng, nó liếc nhìn qua Tiên tự nhủ với lòng mình rằng sẽ không bao giờ ở xa Tiên thêm một lần nào nữa, nó nắm lấy đôi bàn tay của Tiên :

_Em sẽ không trốn anh nữa chứ ?

_.....em...xin lỗi.

_Anh không cần câu xin lỗi, cái anh cần là em.

_Em...sẽ không trốn nữa.....em không đủ can đảm, những ngày đầu tiên sống thiếu anh thật khó khăn, em nhớ anh như phát điên lên vậy, mỗi đêm em đều khóc, em khóc vì đã bỏ rơi anh, em khóc vì đánh mất đi điều hạnh phúc nhất của mình. Em luôn dõi theo anh, em càng khóc nhiều hơn khi biết anh không thể quên em. Nếu bây giờ anh hỏi em cuộc sống của mỗi người dài hay ngắn thì câu trả lời của em sẽ là ngắn ngủi, khoảng thời gian người ta thật sự gọi là cuộc sống là khi ở bên cạnh người làm cho ta hạnh phúc và luôn vui vẻ. Đối với em khoảng thời gian ít ỏi ở bên cạnh anh là khoảng thời gian tuyệt vời nhất....em có ích kỉ quá không anh nhỉ ? em chỉ muốn anh ở bên em mãi thôi, em sợ khi gặp lại anh có lẽ em sẽ không chịu được nhưng bây giờ em cũng gặp lại anh...à không là anh đi tìm em.

_Vậy em có muốn ở bên cạnh anh mãi không...ngốc ?

_Dạ có.....My Love.

Tiên khẽ nắm lấy tay nó, cả hai nhìn nhau rồi lại trao nhau nụ hôn ngọt ngào, giờ là lúc mà nỗi khát khao bờ môi chín mọng tràn đầy dư vị tình yêu của nó hiện lên, nó khát khao vòng tay ôm chặt xoa dịu bao nỗi lo âu, nỗi nhớ nhung vô tận.

”Khi hương vị mùa đông lan tỏa khắp con đường

Trong vô thức bước chân em tiến về phía anh

Như những nhân vật chính trong bộ phim truyền hình

Phố phường ngập tràn những bông tuyết trắng

Hai chúng ta lại gặp nhau trên con phố đó

Anh tiến lại gần, làm con tim em loạn nhịp

Phải chăng em đã yêu anh từ cái nhìn đầu tiên

Em muốn được tay trong tay sánh bước cùng anh.

Anh phải làm gì để em nở nụ cười ?

Em nghĩ em đã yêu anh rồi

Anh có thể làm gì để em chấp nhận trái tim của anh ?

Đó có phải là yêu ?

Anh đã gặp em, người con gái tỏa sáng hơn cả những ánh đèn lấp lánh

Tình yêu mà em luôn mơ về

Tình yêu mà anh luôn nghĩ tới”

Cả hai sẽ bên nhau như vậy, thời gian và khoảng cách là thử thách mà cả hai phải vượt qua, giờ đây tay trong tay trao nhau những nụ hôn ngọt ngào là điều mà nó luôn mơ mỗi đêm, những kỉ niệm lúc trước như ùa về :

_Em yêu anh....nhiều lắm.

”Có lẽ em đã yêu anh mất rồi

Liệu anh có thấu hiểu trái tim mỏng manh này không ?

Anh đừng đi nữa bởi những giọt nước mắt của em sắp không cầm cự được nữa rồi

Anh đang chờ đợi em

Anh vẫn ở đây, vẫn tại nơi này và chờ đợi

Tựa như mùa xuân đã đến khi mùa đông giá lạnh qua đi

Những cơn sóng kia cũng đâu vội vàng như anh lúc này

Giọt lệ tuôn như ánh sao rơi

Từng chút đâm vào trái tim anh

Tại sao em lại bỏ rơi anh ?

Có sao hình ảnh của em cứ hiện đều trong tâm trí anh vậy ?

Tuy anh chẳng thể thốt lên lời nào nhưng anh thật sự muốn khóc

Có lẽ anh đã yêu em mất rồi

Tất cả những hồi ức về anh như đang hiện về, em đang nhớ anh
 Những bản nhạc mà anh hát em nghe ngày ấy
 Chiếc áo len cũ của anh, đôi giày anh hay mang
 Những kỉ niệm của em luôn như vậy, liệu anh có biết
 Cũng như phải tìm kiếm nơi trú khi trời đổ mưa
 Sẽ phải nghỉ ngơi khi trải qua khó khăn
 Từ phía sau, anh sẽ mãi dõi theo em
 Vào buổi tối khi mọi người đang chìm trong giấc ngủ
 Anh lại chẳng thể nào chợp mắt được, vì em
 Bức thư em vò nát lúc trước
 Là những thầm kín mà em chẳng thể cho anh biết
 Căn phòng đơn độc mình em với những lời thú nhận trong màn đêm thăm thẳm
 Em yêu anh”
 Cả hai cứ ngồi như vậy, dường như không muốn xa nhau chút nào, cả hai đứng dậy dạo vòng quanh Hồ Gươm :

_Anh ra đây một mình sao ?
 _Không anh đi với Hằng.
 _Với Hằng sao, vậy anh ở đâu ?
 _Ừm, nhà ngoại của Hằng.
 _Vậy em qua ở cùng anh và Hằng có được không ?
 _Em không sợ nhà nội của mình sao ?
 _Anh đừng nhắc đến nữa, ở cái nhà đó chỉ có lòng tham mà thôi, các bác và cô của em muốn thừa hưởng tài sản của bố em, nên mới lấy cớ để đưa em ra đây chăm sóc, mục đích thật sự là chỉ muốn lấy lòng bố của em mà thôi, bố em đi công tác nhiều nên cũng không để ý, em nhiều lần xin bố trở về Đà Nẵng nhưng mọi cách đều vô vọng.
 _Trở về thôi ? nhưng từ bây giờ anh sẽ không để mất em nữa đâu, đôi bàn tay này cứ nắm chặt như vậy là được.
 _Dạ, em hiểu mà.
 Cả hai dạo bước bên nhau, khẽ chạm vào nhau để cảm nhận hơi ấm, cảm nhận hương vị ngọt ngào của tình yêu trong tiết trời se lạnh, Đà Nẵng là nơi gắn bó với nó nhất nhưng Hà Nội là nơi nó không thể nào quên vì đó là nơi nó một lần nữa tìm lại được tình yêu của mình.
 Người con gái của anh....

78. Bỏ Rơi Em ? Không Đợi Nào

18/09/2015 ngày mà anh thật sự trở thành một người đàn ông của ai đó, ngày mà anh tự hứa với bản thân mình cả cuộc đời này sẽ ở bên em, người con gái trong tâm hồn của anh. Con đường của anh đã có em bước cùng kể từ lúc đôi mắt anh nhìn phải em lần đầu tiên và bây giờ cả hai chúng ta sẽ bước đến vô cực của con đường đó, con đường mang tên cuộc đời của anh và em.

Sáng hôm ấy anh vẫn dậy thật sớm để ngắm nhìn người con gái của anh ngủ bên cạnh, em rất đẹp em có biết không ? đôi mắt luôn cuốn lấy tâm trí của anh, đôi mắt làm anh lạc mất chính mình, đôi môi đỏ hồng,

đôi môi mà anh luôn khao khát được đặt vào, đôi môi luôn khiến anh cảm thấy ngọt ngào và ấm áp, nếu có người hời hợt vị tuyệt nhất mà bạn từng nếm thì có lẽ câu trả lời của anh sẽ là đôi môi của em mất. Anh cứ ngắm nhìn em như vậy cho đến lúc em tỉnh dậy, em lại nhìn anh cười và trao anh nụ hôn lên má thay cho lời chào buổi sáng nhưng anh lại không muốn thế, anh cụng mũi vào em, em hiểu ý nhưng vẫn lắc đầu, anh sờ vào má em, có lẽ em cảm nhận được đôi bàn tay anh đang lạnh, em lại trường lên, ôm đầu anh vào ngực và hỏi :

_Nằm ôm em cả đêm mà vẫn lạnh sao hả ngốc ?

_Tại vì người em nóng hơn đây chứ ?

_Hihi, lại còn trả trêu.

Nằm ngịch một lúc cả hai vsen rồi lại đến trường, lúc đó anh lại thấy cậu ta, cậu bạn từ thời mẫu giáo của em, cậu bạn hàng xóm cũ của em, em có biết là cậu ta đang thích em không ? bên ngoài của anh tỏ ra bình thường nhưng bên trong nội tâm của anh đang đấu tranh âm ỹ, anh ghét em đi với cậu ta, phải, anh đang ghen đấy, em có thể nói anh trẻ con này nọ nhưng anh không quan tâm. Thật lạ khi cậu bạn đó có chung sở thích là Hóa với em nhỉ ? rất tiếc là anh giết đặc môn đó, những lần anh thấy em đi với cậu ta làm tim anh thất lại, anh biết là em sẽ vẫn ở bên anh, anh biết là em chỉ xem cậu ta là một người bạn nhưng con tim anh lại không thấy thế, anh biết mục đích của cậu ta :

_Chiều nay em lại học với An hả ?

_Dạ, cậu ấy học giỏi Hóa lắm luôn, giờ công nhận cậu ấy khác xưa thật...à mà khoan haha anh ghen hả ?

_Tùy theo cách em nghĩ, tối em có về không ?

_Có chứ, anh nhớ nấu canh cải nhé.

_Ừm, anh biết rồi à có cần anh đưa đi không ?

_Không được, ở đó có nhiều bạn nữ lắm, anh cứ ở nhà đợi em thôi, nghe lời đi ngốc của em.

Anh lại bật cười bởi câu nói đó, em đang sợ mất anh sao hả ngốc của anh, thật sự thì anh mới là người nên sợ mất em, có phải anh quá hèn nhát không khi cứ để em đi gặp cậu ta như vậy.

Tối hôm đó anh lại nấu cơm như bình thường, thật ngược đời nhỉ, đáng lẽ ra người đang đứng ở căn bếp này là em nhưng anh lại không muốn như vậy, ngoài bố mẹ ra thì em là người mà anh muốn nấu ăn cho nhất, anh muốn thấy em ăn những món ăn do chính tay anh nấu, anh nhớ có lần hai đứa tranh nhau con dao để vào bếp, em đã lỡ giật mạnh làm con dao phượt qua tay anh....máu chảy nhiều nhưng nước mắt em chảy còn nhiều hơn, em khóc hết nước mắt, anh cảm động nhưng nước mắt anh lại đi ngược vào trong, kể từ đó anh cứ nấu cho em ăn mãi thôi.

7h tối anh vẫn đợi, có thể em làm bài tập thêm.....

8h em nhắn tin “Anh à, em bận đi với mấy đứa cứ ăn trước đi nhé”

Anh ngồi phịch xuống sàn nhà và cười như một thằng điên, đây là lần đầu tiên em bỏ bữa, vậy là căn bếp này sau hai năm cuối cùng cũng có ngày anh phải ngồi ăn một mình, Tiên đi với cậu bạn đó sao, đi đâu ? làm gì ? anh tự hỏi nhưng không trả lời được họa chăng chỉ có tiếng gió thoảng qua, anh đang cô đơn.....

Anh luôn đếm từng ngày em và anh ở bên cạnh nhau, có nhiều khó khăn nhưng sao mỗi lần anh xa em một lúc anh lại thấy lạnh lẽo và cô đơn, bây giờ em đang đi chơi sao ? với cậu bạn đó ? anh không biết và cũng không muốn biết.....

Anh cứ ngồi như vậy cho đến lúc anh cảm thấy những giọt nước mắt đang lăn dài trên má, những giọt lệ đó là tự nhiên, anh khóc không phải vì anh yếu đuối mà là vì bên trong anh đã quá tải để chứa thêm một giọt nước mắt, nước mắt anh cứ rơi, anh kiềm chế được nhưng cứ để nó cứ tự động rơi như vậy có lẽ sẽ khiến anh nhẹ lòng hơn vì anh biết anh không hề mất em. Anh cảm thấy mệt mỏi, mi mắt sụp lại, anh thiếp đi trong căn bếp lạnh lẽo.

Trong cơn mơ anh cảm nhận được hơi ấm từ em, em đang ở bên cạnh anh...cứ như là thật vậy....và đúng là như vậy khi anh mở mắt thì hình bóng của em đã hiện ra trước mắt anh, vai em rung rung, đầu đang tựa vào vai anh :

_Em...về rồi sao...

_Hic....hic.....sao anh ngốc vậy.....hức

_Anh ngốc kể từ khi yêu em rồi.

_Hức....hức....em xin lỗi.....em vô tâm....em xin lỗi....xin lỗi.....hức...hic

Em vừa khóc vừa đưa tay sờ vào má anh, hình như em đang lau những giọt nước mắt còn đọng lại trên mặt anh, anh lại cười, cười vì lại thấy em, cười vì em ở bên cạnh anh, anh đưa tay lau nước mắt lại cho em :

_Đừng khóc nữa, lên phòng đi, anh lạnh.

_Hic...dạ...hic....

Anh bế em lên phòng, em vẫn cứ gục vào lòng anh mà khóc, lúc này anh thấy em thật nhỏ nhắn, cứ muốn che chở ôm ấp em như thế này thôi, anh để em nằm lên giường, anh nằm bên cạnh, em vẫn chưa thôi khóc, anh lại ôm em lần nữa :

_Nín đi.

Một lúc sau thì em cũng nín khóc, anh lại im lặng cứ ôm em như vậy cũng đủ rồi bỗng em hỏi anh :

_Lúc này....anh khóc sao ?

_Ừm.

_Lại một lần nữa anh khóc vì em.....

_Không phải, anh khóc vì nó tự tuôn không phải tại em.

_Đừng có trả lời em như vậy, em hiểu anh.

Em chồm lên hôn vào môi anh, nụ hôn mãnh liệt thật, nụ hôn khiến anh mê mê :

_Anh....“yêu” em đi.

Anh giật mình, đã bao lần anh kiểm chế được cơn thú vùng dậy mỗi lần bên cạnh em, bởi vì em là người con gái mà anh trân trọng nhất :

_Em lại nói linh tinh gì vậy.

_Không, em không muốn đợi, em muốn anh là người đàn ông của em, chỉ mình anh thôi.

Và rồi em lại quấn lấy anh, môi kề môi.....

Tối hôm đó anh được nhìn thấy cơ thể tuyệt vời của em, điều mà anh đã giữ gìn cho em và cả cho anh, em như cây kẹo ngọt mà anh không bao giờ muốn lột vỏ ra vậy, dù có gặp hàng ngàn người con gái khác thì trong mắt anh chỉ có em mà thôi, em như cục đường trong ly cà phê đắng ngắt vậy.

Anh yêu em, người con gái anh xin dành trọn cuộc đời.

18/09/2015

79. Căn Lều Hạnh Phúc

19/09/2015

Sáng hôm đó anh vẫn dậy sớm, có những buổi sáng em kêu anh dậy, có những buổi sáng anh tự dậy, anh đều thích cả hai, nếu được em kêu dậy thì anh lại thấy sự ngây ngô ngái ngủ của em khi cố gắng dậy sớm hơn anh còn nếu anh tự dậy thì mỗi lần như thế anh đều được ngắm nhìn gương mặt thiên sứ của em mỗi lúc ngủ. Có điều lúc này đây anh lại thức dậy với một tâm trạng khác một chút mệt, một chút hạnh phúc,

một chút vui và một chút là cảm thấy có lỗi.....những hình ảnh của đêm ân ái đầu tiên đó anh luôn nhớ rõ, nhớ những tiếng rên khe khẽ của em, tiếng thở gấp.....anh cảm nhận được là em đã khóc khi anh lấy đi sự trong trắng, lấy đi cái quý giá nhất đời con gái của em nhưng anh biết những giọt nước mắt đó là những giọt nước mắt của vui sướng và hạnh phúc, em cứ liên tục nói ba chữ “Em yêu anh” nhiều đến mức anh không thể đếm được. Có lẽ em mệt nên ngủ rất say, cơ thể em cứ tựa vào người anh, trong ánh nắng ban mai của buổi sáng sớm chiếu vào đôi vai trần của em, anh thấy em như là thiên thần vậy một thiên thần có đôi cánh là những tia nắng mặt trời, thiên thần của lòng anh, vừa lúc đó thì có điện thoại đến :

_Alô, anh hả sao anh với Tiên chưa đến lớp vậy ? đừng bảo là....._Giọng của Hằng

_À...em xin phép cho anh và Tiên nghỉ hôm nay nhé.

_Hứ...được voi đòi Hai Bà Trưng mãi, thôi được, cơ mà hai ly trà sữa mỗi ngày trong vòng một tuần nhé cộng thêm một hộp quà hihi.

_Haha, được rồi có mà em được voi đòi Hai Bà Trưng ấy.

Anh cúp máy có lẽ anh cười hơi to nên khiến em tỉnh thì phải, vừa mới mở mắt em lại xà vào lòng anh :

_Ai vậy anh ?

_À Hằng gọi, hôm nay anh xin nghỉ rồi, em còn mệt không ?

_Dạ không, em cảm hạnh phúc lắm.

_Ngốc, anh cũng vậy.

Nói xong em lại chồm lên và hôn anh, vẫn cứ đôi môi đó vẫn vị ngọt và cái sự ấm áp đó, môi em như cuốn lấy môi anh, hôn xong em lại thì thầm vào tai anh :

_Anh, bế em lên lều đi.

_Như thế này sao ?

_Vâng, em muốn.

Anh bế em lên cả hai chỉ có chiếc mền màu hường quấy lấy tấm thân, bây giờ có lẽ em muốn gì anh đều phải chiều em mất rồi, anh đặt em vào trong lều chưa kịp ngồi em đã vòng tay qua cổ kéo anh ngã nhào lên người em :

_Năng đẹp anh nhỉ, giống như anh vậy.

_Em thích lên đây vậy sao ?

_Dạ, tại đây là nơi chứa nhiều kỉ niệm của anh và em nhất mà.....và sáng hôm nay em cũng muốn ở đây có thêm một kỉ niệm nữa cùng với người con trai của em.

Nói xong câu em lại ôm lấy anh và hôn thật mãnh liệt, cả hai lại quấn lấy nhau không rời, tiếng rên khe và câu nói “em yêu anh” lại vang vọng bên tai của anh, hai ánh mắt chạm nhau cũng là lúc hai đôi môi chạm nhau, những lúc như thế này anh lại yêu em nhiều hơn, nhất định anh sẽ không để em chịu thiệt thòi, anh sẽ gánh lấy trách nhiệm này và mãi ở bên cạnh em.

”Hỡi cô nàng yêu kiều của lòng anh ơi

Em như cây kẹo ngọt mà anh chẳng nỡ nào bóc vỏ

Em làm anh bồn chồn, làm anh cuồng say

Sao lại cứ trêu đùa anh ngọt ngào đến vậy

Hỡi cô nàng xinh đẹp của lòng anh

Dù có gặp bao nhiêu cô gái khác

Thì trong mắt anh chỉ có em, mỗi một mình em thôi

Anh chẳng thể làm gì được nữa rồi

Anh bắt đầu gặp gỡ em
Tìm cách để gần gũi em hơn
Đôi lúc không có em bên cạnh
Anh không thể kiềm nén nỗi nhớ nhưng dù chỉ là từng phút giây
Em là chút ngọt ngào lan tỏa suốt tháng ngày cay đắng
Như viên đường trắng trong tách cà phê
Làm anh chỉ muốn hòa tan và nhấp thử một ngụm
Xin em đừng che đi bờ môi ấy
Cũng đừng cúi gầm mặt xuống thế mà
Dẫu có nhìn bao nhiêu đi nữa, anh vẫn muốn ngắm nhìn em mãi thôi
Giờ đây thấy ai anh cũng nghĩ đến em mà thôi
Người con gái của riêng anh”
19/09/2015 trong căn lều em và anh thuộc về nhau....

80. Stop

Nhiều bạn thắc mắc thì mình cũng nói luôn hai chương 79 và 80 là mình kể ở hiện tại nhé có ghi ngày rõ ràng mà. Và mình cũng xin thông báo một tin buồn vui thế nào tùy cảm nhận của từng người :))) hiện tại tay mình đang bị gãy....nên phải bó bột, cũng tại thằng cờ hó Nghĩa chơi ngu làm mình té mịa nó xuống cầu thang giờ tay phải bó thế này chả làm ăn được gì :))) cơ mà thôi kệ một tay với thằng em thôi cũng đủ xài rồi :v cơ mà cũng tội cho thằng Nghĩa, mình thì bỏ qua cho nó rồi cơ mà Tiên thì chưa :)) báo hại cu cậu phải xin lỗi Tiên quá trời vì làm mình bị gãy tay :v ban đầu cũng định nhờ Tiên type giúp rồi cơ mà ẻm chả chịu ~~ nên thôi đợi cỡ vài ngày mấy ngón tay đỡ tí mình lại type cho các thím. Bây giờ lên lớp có Tiên chép bài hộ rồi làm cái gì cũng hộ cũng thấy phê phê :)) đùa thôi chứ gãy cái tay thốn bỏ mịa ra. Cáo lỗi với các thím nhé...à mà mấy dòng này là Tiên type đấy chứ không phải mình đâu :v :v.

Bonus tấm ảnh cái tay bị phé :v

81. Rãnh Rồi

Vài dòng vào ngày 23/09/2015

Cái này không phải là chap :))) type lên đây cho vui tí thôi :) giờ bị què rồi mới thấy ở nhà nó chán thà đi học còn vui hơn, ở nhà kiểu méo gì tay què QWER còn chả được :) Đợi cỡ vài ngày mình lại type tiếp tục chuyện nhé. cũng tính nhờ Tiên type hộ rồi mà ẻm một mực nhất quyết không chịu ~~ chỉ chịu type hộ mình đôi ba dòng tâm sự này thôi. Hiện giờ mình đang ngồi học các thím à -_- được giải lao nên mới lên đây viết vài dòng đấy chứ. Các thím chịu khó đợi tay mình bớt phé nhé, từ đây tới lúc tay hết phé húng, lên thì mình lại nhờ Tiên type mấy lời rãnh rỗi này :) Thật sự thì chuyện của mình cũng nhận được khá nhiều sự quan tâm từ các đọc giả lượng comment và like cũng khá nhiều nên mình cũng vui và có động lực viết tiếp còn về vấn đề info thì mình chả muốn nói nhiều, các nhân vật khác như chị Bảo, Dung hay Hằng vẫn còn xài facebook nên bạn nào tìm được thì im lặng hay nói ra cũng tùy thuộc vào quyết định mỗi người mình không có quyền gì để cấm cả. Còn Tiên và mình nghĩ xài mạng xã hội luôn rồi nên các thím đừng tìm làm gì mất công. Vì không có facebook nên mới lên đây chia sẻ tâm trạng đấy chứ :) À thôi hết giờ giải lao rồi :v lên đây viết vài lời chém gió với các thím vậy thôi giờ phải vào nghe em “gia sư” đẹp mà điên giăng bài rồi :v

Bonus tấm ảnh mình đang bị nữ nhân che mặt trong hình hành quyết bói đóng sách vở :) đùa thôi chứ Tiên đấy :))

82. Ôm Anh Nào

Đi dạo xong Tiên quyết định sẽ xách vali qua nhà ngoại của Hằng cùng nó :

_Này, em ko sợ người nhà nói gì sao ?

_Anh đừng lo, chỉ cần em vẫn còn ở trên đất Hà Nội này thì họ cũng chẳng quan tâm em đang làm gì đâu.

Đồ đạc của Tiên không nhiều nhờ chú Ba chở đến nhà ngoại của Hằng, bước vào bên trong Hằng đã bay ra ôm chầm lấy Tiên rồi :

_Hết trốn được nữa rồi nhé !_Hằng

_Haha, ừ._Tiên

Chào hai ông bà xong thì nó cùng với Hằng giúp Tiên đưa hành lý lên, xong xuôi đâu đấy nó đi tắm, vừa mới tắm ra đã thấy Tiên ngồi trên giường nó nghịch lap rồi :

_Bữa nay qua không thêm gõ cửa luôn.

_Hihi, đâu có em gõ quá trời chẳng thấy anh ra mở, lại đây em lau tóc cho.

Nó cười ngồi xuống đất để Tiên ở trên giường lau tóc cho nó, trong lúc lau thì Tiên hỏi :

_Anh này, Quỳnh là ai thế sao trong inbox em thấy nhiều lắm.

_Hả !

Nó nhìn vào màn hình, cũng đã mấy ngày rồi nó không check lại fb giờ Tiên vào lại thì thấy cả đồng inb của Quỳnh lại còn teencode nữa mới vỡ lẽ, nó chứa ghét teencode :

_Em dịch dùm anh mấy dòng này đi, chẳng hiểu gì cả.

_Haha, đúng mà My Love của em, chẳng biết mấy cái sến sẩm này là gì ?

_Ai bảo ? Yêu em đã sến sẩm rồi, haha.

Tiên gõ nhẹ vào đầu nó rồi đọc dòng inb :

_Anh đến nơi chưa ? Có lạnh không ? Sao anh không trả lời ? Em lo lắm đấy. Tên đáng ghét sao còn chưa chịu onl. Em nhớ anh. Tên khốn. Anh đâu rồi hả ?

_Haha, vẫn cái tính bướng và trẻ con đó.

_Để em đoán nhé, bạn Quỳnh này theo đuổi anh phải ko ?

_Thật ra từ lúc em đi thì có cả Dung nữa nhưng giờ anh và Dung chỉ là bạn, Dung đưa ra rất nhiều lời khuyên giúp anh tỉnh ngộ và cũng giúp anh giải quyết được cái “đồng” gốc ghéch này nữa.

_Ghe nhỉ, cũng nhiều bạn nữ thích anh nhưng.....

_Ừ, anh vẫn thế, quên em.....nực cười, điều đó anh không làm được.

_Em xin lỗi.

_Được rồi, anh không muốn nhắc lại nữa, chỉ cần em đừng chạy khỏi đôi mắt của anh là được.

_Vâng, em hứa sẽ không chạy nữa.

_Ai bảo em không chạy, cứ chạy trong lòng anh là được, hiểu chưa, ngốc.

_Hihi, em yêu anh.

Tiên cuối đầu xuống hôn nó, nụ hôn ngược nhưng đê mê và ngây ngất. Bỗng có tiếng inb từ lap, là Quỳnh :

_Đã xem và không rep nhé, đang làm gì ? Sao giờ mới onl hả ?

_Hihi anh cứ rep bạn ấy, em đi nấu mì hai đứa mình ăn.

_Vẫn con thích ăn mì sao ?

_Với anh thôi, ngốc.

Tiên xuống nhà, nó lại nhìn vào màn hình, nên trả lời thế nào nhỉ ? :

_Bạn !

_Bạn cái gì ?

_Học !

_Xạo, bạn đi tìm Tiên chứ gì ?

_Sao còn hỏi ?

_Vậy anh tìm ra chưa ?

_Rồi.

_Vậy thì về gấp, anh ở bên Tiên lâu hơn em, vậy là cạnh tranh không công bằng.

_Em thua rồi :))

_Haha anh chỉ là phần thưởng not trọng tài.

_Vậy bây giờ là trọng tài.

_Nè đừng có ba xạo, nói tùm lại là anh về nhanh cho em.

_Em có quyền gì ?

_Không.....không có.

_Ồ vậy thì cứ đợi đi đến khi nào em bớt trẻ con đi.

_Đến lúc đó anh thuộc về Tiên rồi.

_Ngủ đi nhóc.

_Nhóc cái đầu anh, ngủ ngon, nói chuyện với anh thôi cũng đủ làm em ngủ ngon rồi vì vậy khỏi cần anh chúc.

Nó định nhắn lại là ngủ ngon rồi nhưng sau khi đọc được giọng inb này nó lại bật cười, cảm giác bị làm phiền lại ủa về. Vừa lúc đó Tiên cũng nấu mì xong :

_Lâu rồi mới được ăn mì cùng anh như thế này.

_Vậy sau này ăn mãi luôn em có chịu không ?

_Không, em chưa muốn bị ung thư.

Cả hai bật cười, ngồi xì xụp ăn mì ở phía ngoài ban công, ăn xong cả hai nằm trên giường nhìn nhau :

_Anh này, bạn Quỳnh đó có sao không ?

_Anh cũng không biết nhưng chắc không sao, trẻ con mau khóc cũng mau cười.

_Vâng

Tiên dụi vào lòng nó, cảm giác mà nó khao khát bấy lâu lại tràn về, nó muốn ôm em mãi thôi.

P/S: Tay què mới đỡ được tí nên type hơi ít nhé, cảm thắc mắc :))

83. Cáo Lỗi

Thật ra là không có drop chuyện nhé các thím :)) tại f17 lỡ tay delete nhầm chuyện của mình thôi, tay mình cũng bớt nên tính type tiếp, thế éo nào vừa mới mở máy lên đã bị Tiên kéo tai đi ra ngoài mua đồ ăn đồ uống rồi. Số là tối nay Chung Kết Thế Giới LMHT khởi tranh nên Tiên bắt mình đi siêu thị mua nước ngọt, đồ ăn nhanh quá trời để chuẩn bị cho các ngày tiếp theo nữa vậy nên chả type được chút nào, chỉ tranh thủ lúc Tiên đang bận nấu ăn nên mới lên viết vài dòng cáo lỗi với các thím. Thôi thì không được chuyện đành lên xem CKTG cho nó đỡ chán vậy :)), đùa chứ mai chắc tranh thủ type sớm để tối còn xem với Tiên nữa. Không liên quan cơ mà tối nay hai thánh Faker và Ryu lại gặp nhau :)) Faker cứ pick Zed thì Ryu chắc cũng phải trật khớp tay ấy nhỉ :))

Xin lỗi các đồng dân nhiều nhé :v à thím nào thử dự đoán xem đội nào vô địch mùa này đi đúng tặng cho cái skin Siêu Phẩm :))

Ready For World..... mất cả ngày trời.....thiếu cái Lap :))

84. Return

Cứ như vậy cuộc sống của nó, Tiên và Hằng trong thời gian ở Hà Nội trôi dần theo thời gian cho đến dịp nghỉ tết, trước đêm giao thừa 2 ngày, cả ba quyết định trở về Đà Nẵng, buổi tối trước hôm đi ở trong phòng nó, có lẽ cả ngày hôm nay đưa nó đi chơi làm em mệt thì phải, em của nó đã trở lại với con người bình thường trước đây, luôn dịu dàng và ân cần với nó, trên đôi môi mỏng tang nhưng chất chứa bao nhiêu vị ngọt là một nụ cười làm con tim nó lỡ nhịp, cái dáng vẻ nhỏ nhắn cần sự bảo vệ đó đã in sâu vào tâm thức nó rồi, hôm nay thật vui, ngày cuối cùng ở Hà Nội, nó và em đã đi “phượt” cũng không hẳn là phượt, chỉ là cả hai cùng đi bộ đến những góc ngách của Hà Nội mà thôi, Hà Nội thì rộng hơn Đà Nẵng thật đấy nhưng điều khiến nó nhớ đến Hà Nội là em, là nơi anh được gặp lại em, đang mãi ngắm thì bỗng nhiên Tiên mở mắt :

_Ồ...anh...chưa ngủ sao...

_Ừ, còn em.

_Chán thật, cứ tưởng anh ngủ rồi.

_Có ý đồ gì đây ?

_Có đâu, chả qua em muốn nhìn thấy anh lúc ngủ, lúc anh ngủ khác lắm, em biết là thời gian qua anh đã thay đổi rất nhiều, nhìn cái cách với về mặt mà anh nói chuyện với Hằng là em biết.

_Anh không biết, có lẽ em nói đúng.

_Nhưng chả sao, điều đó không quan trọng...quan trọng là....em vẫn yêu anh.

Nói xong em hôn nó, cả hai chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau dậy thì thấy bố mẹ của Hằng ở dưới phòng khách rồi, lần này bố mẹ Hằng đưa ông bà ngoại về Đà Nẵng ăn tết nữa. Mọi người ra sân bay để chuẩn bị cho chuyến bay, quay lưng về phía sau...nó sẽ nhớ Hà Nội rất nhiều, chắc chắn sẽ quay lại, Hà Nội của những kỉ niệm. Nó cũng thông báo cho cả lũ rồi duy chỉ có một người là nó chưa.

Đặt chân xuống sân bay Đà Nẵng, bước ra cổng đã thấy những gương mặt thân quen rồi, bố mẹ nó đang ở Nha Trang nên không đến đón nó được nhưng không sao vẫn còn mọi người mà, Nghĩa, Phương, Hoàng, chị Bảo, Dung đều có mặt đầy đủ cả, vừa mới bước đến chị Bảo đã chạy lại ôm chầm lấy nó :

_Chị nhớ nhóc lắm đấy.

_Haha, em cũng vậy.

Nó ôm từng người, cả bọn vẫn không thay đổi nhiều duy chỉ có một điều là thằng Phương và Dung đang tay trong tay, WTF, thế éo nào :

_Ồ, cờ hó Phương với Dung.....không lẽ....

_96,69% cái điều mày nghĩ trong đầu nó đúng đấy_Phương

Cũng hơi ngạc nhiên một chút nhưng cuối cùng đó là điều tốt mà, dù gì trước khi nó đi thằng Phương có vẻ quan tâm Dung rất nhiều, nó quay sang chị Bảo :

_Vậy còn chị ?

_Haha, chị mày thấy thế chân nhóc Phương trong FA hội.

Vừa nói chị vừa bá cổ hai thằng Hoàng và Nghĩa, có lẽ trong lúc nó đi mọi người đã thân thiết với nhau hơn rất nhiều :

_Tiên sao im lặng vậy_Dung

_À....mình...

_Haha, con nhóc này không ai nói gì em đâu, lại đây nào_Chị Bảo

Chị Bảo kéo Tiên lại rồi nhìn một lượt từ đầu đến chân :

_Cũng không thay đổi gì nhiều, có điều cao và trắng hơn, uầy trắng hơn cả chị đây này, đi Hà Nội về có khác.

_Hihi, em thấy bình thường mà.

_Ngày, mấy đứa định đứng đây sao_Ba của Hằng

_Ba này, đang vui_Hằng

Cả bọn hẹn tối nay đi chơi coi như mừng ngày nó về, nó cũng vui vẻ đồng ý thôi, trở về căn nhà thân quen, vẫn cái mùi đặc trưng ấy, bỗng nó nghe tiếng khóc :

_Ngày, em sao vậy_Đưa tay lên lau nước mắt cho em.

_Em..hức....nhớ lúc trước...hức...em xin lỗi.

_Được rồi.

Nó ôm em vào lòng, chính nó cũng nhớ nơi này, nhớ những ngày tháng ở bên cạnh em nữa nhưng bản chất của một thằng con trai không cho phép mình khóc, đặc biệt là với người con gái nó yêu. Nó không nói gì chỉ lặng lẽ nắm tay đưa Tiên lên tầng thượng thôi :

_Vẫn không thay đổi nhiều.

_Đợi em về để làm nó đẹp thêm.

_Vâng, chắc chắn rồi.

_Đặt chân trở lại đây anh lại nhớ lúc trước khi không có em, cứ lên đây lắng nghe theo list nhạc em hay nghe, nhìn những ngôi sao trên trời tự hỏi rằng chúng có thấy được em đang ở đâu không ? nhiều lúc anh vẫn hay đi qua những nơi em và anh từng đến, đi qua những kỉ niệm của cả hai hi vọng có thể thấy em ở đó nhưng cuối cùng mục đích của anh chính là không để lạc mất hình ảnh của em trong tâm trí, Đà Nẵng nhỏ bé nhưng anh vẫn để lạc mất em, lạc mất bản thân mình, Đà Nẵng là nơi anh được gặp em là nơi mọi thứ bắt đầu nhưng không sao Đà Nẵng vẫn là nơi em quay về bên anh, em vẫn muốn ở đây chứ ?

_Em...em sẽ không ở đây nhưng em sẽ ở đây này.

Tiên chỉ vào ngực của nó, nó cười, Tiên cười, hai mắt chạm nhau đồng nghĩa với môi chạm nhau, mọi thứ lại bình thường một cách khó tả.

85. Hỏi Chấm

Câu chuyện của mình đã đi cùng với Voz hai tháng rồi, khen có, chê cũng có, mình đọc tất, ừ thì chuyện của mình hay, vui giúp đọc giả thư giãn các thứ bla bla.... mọi người yêu cầu mình post hình, ok, mình cũng đã làm theo và post hình lên. Điều mình đặt dấu hỏi ở đây là khi đọc chuyện của mình làm nhiều bạn khó chịu lắm sao ? tất nhiên là mình không thể tránh khỏi việc phải ăn gạch vào mặt nhưng mong mọi người đơn giản hóa câu chuyện một chút thôi, chỉ là một câu chuyện trên f17 do mình viết, hư cấu hay không hư cấu thì tùy vào suy nghĩ của mỗi người, không hư cấu ? ừ thì tốt, cứ xem như là mình đang chia sẻ cuộc sống của mình với một ai đó đi còn nếu hư cấu ? cũng chẳng sao cứ nghĩ trong đầu đây là một câu chuyện được kể hay được viết lại bởi một tác giả tên Kai Lai Rai thôi. Đừng quan trọng hóa vấn đề câu chuyện có thật hay không có thật, nếu ghét có thể ngưng theo dõi chuyện của mình, mình không ép mọi người đọc để rồi cảm thấy buồn bực vì đây là câu chuyện hư cấu, có đáng không ? Mình không phải viết chuyện để mọi người làm quá lên theo cái típ “thanh niên đầy gái xinh bu quanh”, các author khác trên f17 đều có gấu hay đối tượng là gái xinh đầy thôi, bởi vậy đừng mang câu chuyện của mình đi soi mói hay so sánh các thứ, cuộc đời của mình và cuộc đời của mỗi người trong chúng ta khác nhau, không ai giống ai cả họa chăng chỉ hơn ở hai chữ là may mắn và duyên phận mà thôi, cuộc sống mình bây giờ vẫn bình thường, thầy cô, bạn bè, gia đình, nhà, trường học, Đà Nẵng và đặc biệt là Tiên cứ xoay quanh mình như thế, mình cũng thật sự không muốn chuyện của mình đi quá xa, cứ ở trong cái f17 này là được rồi, chỉ việc đơn giản một chút thôi sẽ làm mọi người thư giãn hơn trong lúc đọc và cuộc sống mình vẫn cứ như thế, không một chút xáo trộn.

Dạo này Đà Nẵng mưa nhiều quá ~ đi học về là cứ bị nhốt ở nhà :)) em ác lắm biết không Tiên :v

Mặt ngu :))

86. Chà ! Back Nào

Bắt đầu từ chap này mình xài tên thật của mình nhé, tên thật mình là Hiền, xin lỗi vì trong thời gian qua xài tên fake, thành thật xin lỗi.

Trở về Đà Nẵng sau những ngày tháng ở Hà Nội, lại một mùa xuân nữa đến và xuân này vẫn có em bên cạnh nó, hôm nay đã là 29 tết rồi, năm mới cùng với bao kế hoạch được vạch ra. Gió biển phả vào mặt thật sáng khoái, nó nhớ cái cảm giác này, tự nhủ với lòng dù có đi đâu xa bao nhiêu chăng nữa thì nơi đây luôn là nơi mà nó muốn quay về nhất, đang mãi lạc trong dòng suy nghĩ thì có vòng tay ai đó ôm từ phía sau :

_Anh đang nghĩ gì vậy ?

_À, không có gì, em mới dậy hả ?

_Dạ, hôm nay em có hẹn Hằng với Dung đi chơi.

_Ừay thế vứt anh ở nhà sao ?

_Hihi, cái tên này, tí trưa anh tự nấu ăn đi, ở bên anh nhiều cũng chán lắm, hihi.

_Cái gì, chán hả, vậy đây đi kiếm ai đó vui hơn vậy.

_Anh dám !

_Hề hề, đùa thôi, có chuông kia chắc Hằng với Dung đến rồi.

_Vâng, anh nhớ đấy, cỡ 5h chiều em về rồi anh đưa em đi đâu cũng được, hihi.

_Được rồi, đi chơi vui.

Cũng phải thôi, từ ngày quay về Tiên cứ ở mãi trong nhà chẳng chịu đi đâu, Hằng với Dung rủ gây lười Tiên mới chịu đi, nó cũng muốn trêu Tiên một tí thôi. Để xem nào, bây giờ là 8h sáng, haizz từ đây đến 5h biết làm gì nhỉ, Hoàng với Nghĩa thì về quê ăn tết rồi, thằng Phương thì đi Singapore với gia đình, chợt nó nhớ đến Quỳnh, kể từ lúc biết nó về cùng Tiên thì Quỳnh cũng không còn inb với nó nữa, nó vẫn tự nhủ là nên đi gặp Quỳnh nhưng vẫn còn lưỡng lự. Nó xuống phòng, trời ảm nên mặc mát 1 tí cũng chẳng sao, ba lỗ bóng rổ, quần jogger, xỏ đôi Vans Era, xách balô rồi đi vòng vòng chơi vậy, vừa mới dắt con Martin ra cổng thì

cái bụng đã reo rồi, giờ mới nhớ bụng đã có gì đâu, nó đập đến quán bún chả cá ở phía sau trường PCT, giờ này cũng khá đông, ăn xong nó đập ra Highland rồi ngồi ở đó luôn, phía bên kia đường là dòng sông Hàn lấp lánh bởi ánh mặt trời chiếu xuống, nó thấy bình yên quá, miệng nhâm nhi espresso bỗng trước mặt nó bị bóng của ai đó che mất tầm nhìn con sông Hàn trước mặt :

_Đúng là anh rồi, cái đồ tồi này.....

_O...Quỳnh.....

Là Quỳnh đang ở trước mặt nó, hơi bất ngờ, nó nhìn qua Quỳnh, ừm, Quỳnh ốm hơn trước ốm đi rất nhiều, mới vài tháng mà gương mặt Quỳnh cũng thay đổi, đôi má không còn bầu bĩnh như trước nữa nhưng gương mặt vẫn toát ra vẻ gì đó rất trẻ con có điều đẹp hơn trước, Quỳnh không còn mặc những bộ váy búp bê như vài tháng trước nữa, thay vào đó là cái áo sơ mi caro đen trắng, quần bò rách, đôi giày vải thay cho những đôi giày búp bê lúc trước và chiếc mũ lưỡi trai màu xám nhạt. Nó kéo gọng kính xuống cứ như thể không tin vào mắt vậy, Quỳnh thay đổi nhiều quá, mới vài tháng trước còn nũng nịu với nó kia mà, nhưng có điều nó vẫn không thể phủ nhận là Quỳnh đẹp hơn lúc trước, mặc đồ thể này ai mà nghĩ Quỳnh đang học lớp 9 kia chứ cứ như cô sinh viên nào ấy, gương mặt bắt đầu có nét của thiếu nữ và một chút trẻ con lưu lại, kiểu này chắc cũng lắm thanh niên chết vì cái vẻ này. Quỳnh không nói gì chỉ ngồi trước mắt nhìn nó giống như nó đang nhìn cái sự thay đổi của Quỳnh vậy :

_Anh trắng với cao hơn lúc trước, đi Bắc về có khác.

_Chỉ vậy thôi sao ?

_À tí quên còn cái tội về mà không báo trước nữa.

_Vậy nếu anh nói anh vừa mới xuống sân bay thì sao ?

_O...cái đó....

_Haha em vẫn còn ngốc lắm.

_Ngốc cái gì mà ngốc, có biết lúc anh đi em ăn kiêng dữ lắm không hả, 1 ngày nhảy dây 200 cái đấy.

_Cái gì....à mà khoan...ừ cũng đúng...em đẹp và ốm hơn lúc trước.

_Hihi thật không ?

_Kiểu này chắc có chàng nào tán rồi chứ gì ?

Nói đến đây bỗng Quỳnh bậm môi lại nhìn trừng trừng vào mắt nó :

_Anh bắt đầu tỏ ra “vô tư” từ khi nào vậy.

_Anh vẫn vậy.

_Bởi thế em mới không quên được anh.

_Em vẫn còn trẻ con như lúc trước sao ?

_Không, em ghét ai nói em trẻ con, em đủ nhận thức được tình cảm của mình.

_Anh về cùng với Tiên.

_Như vậy thì sao ?

Quỳnh cười, một nụ cười nữa miệng, Quỳnh thay đổi nhiều quá, thậm chí kiểu cười trên khuôn mặt đó cũng khác không phải là nụ cười tí mắt nữa, cơ mà nó cũng không để ý nhiều nữa, nó chồm dậy nhìn thẳng vào mắt Quỳnh :

_Như vậy có nghĩa là anh với em chỉ là bạn bè.

Nói xong câu nó đứng dậy đi ra khỏi quán một cách thật nhanh và dứt khoát, nó chưa sẵn sàng để đối mặt với người con gái ở phía sau, chắc chắn sự thay đổi của Quỳnh vẫn không làm con tim nó lung lay được nhưng nó cảm thấy không quen với sự thay đổi đó, con gái....khó đoán thật.

Đạp vòng quanh một lúc thì cũng 12h30 trưa rồi, thôi thì ra Net ngồi vậy, nó đạp lên Cyber ở Nguyễn Văn Linh, ngồi cày rank ráng cho thoát khỏi cái kiếp Vàng Đoàn 1, chơi cả trưa thì cũng vào chuỗi 2 thắng và 1 thua còn 1 game nữa là nó lên được Bạch Kim Đoàn Năm cơ mà đen ở chỗ lúc đó bị Tiên gọi về, thôi gác kiếm vậy, về với “vợ” iu :))))

87. Bỏ Nhưng Không Buôn

Cái vụ các thím không xem được ảnh mình up ở các chap không phải tại mình đâu nhé T_T cái này f17 bị lỗi gì ấy lúc trước cũng hay bị nhưng vài ngày lại xem được còn bây giờ thì mình chịu, chap này cũng tính post hình nhưng bên pik nó lỗi mất rồi nên chả up được ~~ có gì mấy thím cứ liên hệ admin nhé chứ vụ ảnh mình chỉ post thôi còn vụ nó hiện lên hay không thì mình bó tay :))

Một năm nữa lại trôi qua và năm mới đã gần kề, những tháng ngày đầu thật vui vẻ và hạnh phúc khi ở bên em, cho đến lúc này anh vẫn không thể quên, vài tháng sau là chuỗi ngày đắng ngắt như cà phê vậy nhưng em biết đó, cà phê luôn làm con người ta tỉnh lại và anh cũng thế, lúc đó anh nhận ra là không thể thiếu em để rồi bây giờ em trở về bên anh.

Sáng 30 tết, ngày cuối cùng của năm, trời se lạnh, những tia nắng yếu ớt khẽ chiếu qua ô cửa sổ, một vài tia lọt qua khe tóc của em, hơi thở của em có mùi matcha, ban đầu nó cực ghét cái mùi này luôn, chả hiểu sau em lại chuyển sở thích, nó quen với vị ngọt và đắng của cappuccino thật khó để uống matcha mà không nhăn mặt được, lần đầu uống cứ như đang uống nước lọc ấy, nhạt nhẽo chết đi được nhưng dần dần nó lại thấy ngọt giống như nó càng yêu em nhiều hơn vậy, haha có lẽ bây giờ nó nghiện matcha như là nghiện em mất rồi.

Em tỉnh dậy với đôi mắt ầu ỹem khi nhìn nó, nó lại nhìn em, em cụng vào mũi nó :

_Hôm nay anh định làm gì ?

_Chắc giống năm ngoái.

_Vậy thì tùy anh.

_Thế em muốn làm gì ?

_Em muốn thế này này.

Em nắm lấy tay của nó, ghé sát vào tai và thì thầm :

_Anh đi đâu thì em theo đó.

_Haha, vậy giờ đi ăn sáng.

_Thôi, 11h rồi, em đi siêu thị rồi bữa trưa để em làm cho, nhiệm vụ của anh là.....

_Là.....là gì ?

_À, ừm, đánh giúp em vài trận Rank đi, sắp chuỗi rồi, hihi.

_Hả, cái gì ? nhớ thua thì sao ?

_Hihi 1 game lose = 1 skin, thế nhé.

Nói xong em hôn vào má nó rồi chạy tót xuống nhà luôn, quả đó trông em cứ như hồ ly ấy, cái mặt gian không thể tả, nó thở dài phườn phượt vào nhà vệ sinh vsen rồi lúi lúi ra QWER thôi. Chơi được một lúc thì có điện thoại của chị Bảo :

_Alô, nhóc đang ở đâu đấy ?

_30 tết thì nằm nhìn trần nhà thôi chứ đi đâu chị.

_Nhóc ra Hoài Cổ chị gặp chút đi.

_Bây giờ á.

_Tiên không cho hả, đưa phone đây chị xin dùm cho, bố cái thằng sợ vợ.

_WTF, đâu có, tại em hơi bất ngờ, đợi em tí.

_Vậy hả, hihi, chị sorry, ra nhanh đi cho nhóc 5p.

Nó thay đồ rồi ra Hoài Cổ không quên viết mảnh giấy rồi dán lên tủ lạnh, ban đầu nó cũng định nhắn tin cho nhanh cơ mà Tiên lại thích cái trò dán giấy lên tủ lạnh này, kiểu như phim Hàn Xẻng ấy thôi kệ, con gái mà. Hoài Cổ là một quán cà phê cũng gần nhà nó nên đi bộ ra thôi, nó cũng sẽ bình thản cho đến khi thấy Quỳnh ngồi bên trong quán :

_O....Quỳnh....

_Nhóc ngồi xuống đi.

_Chuyện này là sao ?

_Quỳnh muốn gặp nhóc để nói rõ cái vụ tình yêu nhăn nhít bọ xít này nên ráng ngồi một tí thôi chả chết ai đâu.

_Thế còn chị sao lại ngồi đây.

_Cái thằng này, im lặng coi, Quỳnh sao em im re vậy.

_À...ừm...anh này...

_Huh ?

_Em....em sẽ không theo đuổi anh nữa nhưng....em vẫn thích anh, em không biết đến khi nào mới quên anh được, đây cũng là lần đầu tiên em cảm nhận được một điều rất đặc biệt từ một người con trai, em sợ mình không xác định được tình cảm của mình, anh biết đấy, những lần ngồi sau yên xe anh thật sự rất vui, tối về em cứ suy nghĩ về anh nhiều lắm có điều em đến hơi trễ khi mà anh đã hướng đến một người khác. Có điều anh đừng có xem em là em gái, em không ngốc nghếch như vậy đâu, chỉ cần anh ở đây là được, em vẫn sẽ xem anh là bạn, người bạn đặc biệt.

Nó nhìn sâu vào mắt Quỳnh rồi mỉm cười :

_Em.....hết trẻ con rồi nhỉ ?

Quỳnh cũng cười, một nụ cười tinh nghịch và dịu dàng :

_Vậy là xong rồi nhé, tốn của chị mày cả buổi sáng tư vấn các kiểu, bye hai đứa.

Chỉ Bảo về, Quỳnh cũng về không quên nhìn nó và nở thêm một nụ cười, chỉ là cười mỉm thôi nhưng cũng đủ làm nó cảm thấy yên tâm rồi. Thêm bạn ? ừ thì nó cũng xem Quỳnh là bạn từ lâu rồi kia mà, có lẽ nó sẽ không nhớ Quỳnh của lúc trước nữa.....

88. Kết Thúc Của Một Bắt Đầu

Có lẽ đây là chương cuối của mẫu chuyện này, năm lớp 9 còn lại của mình cũng chả có gì đặc sắc để chia sẻ ọi người cả, cứ coi như đây là phần một đi, chắc có lẽ sẽ có phần hai nhưng cũng chưa biết khi nào mình sẽ viết nữa, có lẽ hè này hoặc là đợi học hết năm 12. Thực sự cuộc sống của mình bây giờ khá là bận nên ko có time để viết tiếp năm lớp 10. Mong mọi người thông cảm. Nếu có thắc mắc gì cứ inb hỏi mình nhé và mình tên Hiền chứ không phải tên Thăng. Còn việc Tiên viết truyện mình cũng mới biết thôi, giờ hai đứa không còn ở chung nữa, nên ko có nắm bắt rõ tình hình lắm :)) đi làm thêm chắc rảnh rồi lắm mới ngồi viết truyện :v

Vậy nhé, hẹn gặp mọi người một ngày....ko biết có xa hay ko :)))

P/S: Gạch đá xin nhận :))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuoi-hoc-tro-nhung-nam-thang-that-dep>